ל) (מגילה י"ג: כ"ט. מו"ק ו.),
 כ' ירושלמי כ"ה פ"א הל"א,
 ע" כ"ה ז א, ד) מגילה ו: ירושלמי מגילה פ״א הל״ה. ה) ירושלמי מגילה פ״א הל״א והל"ג ופ"ב הל"ג, ו) יוסה, ו) ירושלמי שם פ״ח הל״ה. ה) נ"א, ט) לקמן פ"ג משנה א,

עין משפמ גר מצוה א א מיי' פרק א משקלים הל"ט: ב ב מיי׳ פרק ב מכלאים הלט"ו:

הנט"ו: ג מיי' פרק א ממגילה הלכה ד טוש"ע או"ח

סימן תרפח סעיף א: ד ד מיי׳ פרק ב מכלאים הלט"ו:

יאנט יי ה מיי' פרק ב משקלים הל"ו:

ו ו מיי׳ שם הל״ה:

שבתות הואיל ושולחנין יושבים במדינה בט"ו באדר מקדימין מא' באדר: **משמיעין**. מכריזין כמו ויעבירו קול ביהודה וכן וישמע שאול את העם ומכריזין [על הכלאים] לפי שלמחין ניכרין ואעפ״כ ומנחיין צער הכנחים! כם שנותוף הניקי חועפייכ לא היו עוקרין ומפקירין לאחר חקנה עד ט"ו באדר שיהא גדול קאם שיוכל לעוקרו: בכרכין. המוקפין חומה מימות יהושע בן נון: **ומסקנין את הדרכי**. לפי שנתקלקלו מחמת המים: ואם מקוום המים. שמא ירבו הנוטפין על הזוחלין והטובל שם לא עלתה [לו] טבילה כדתניא בספרא אך מעין ובור מקוה מים מעין מנוסר בזוחלין ואין המקוח מנסר בזוחלין אלא באשבורן פי' נוטפין מי גשמים כדאמרי' בפ' במה אשה ושבת סה.] אבוה דשמואל בהחלרי פלי בנה השה קשבת סהן חברה דמחחה עביד לבנחיה מקוה ביותי ניסן ומפלי ביותי השרי. אי נתי לפי שמעיינות ממתעטין בקיץ עושין מקוה מתי גשמים בחורף לגורך הקיץ כדאימא בחוספתא מו"ק כל מקוה שאין בו ארבעים סאה מושכין לו אתם התים ומשלימין לו ארבעים סאה כדי שיה שבר להקוות עליו: שלומונו על בהבות בהבר מו"ב חו"ב הני חברנו אל מ מנצעים סמה כדי שיהח כשר ניהקוות עביד.
מציינין על הקברום. בריש מו"ק חען מחקקנין את
הדרכים ואת הרחובות ואת מקוות המים ועושין
כל זרכי הרבים ומציינין על הקברות ויולאין על
הכלאים משמע שבחולו של מועד היו יולאין
קשיא ציון אניון קשיא כלאים אכלאים זיון אזיון
ל"ק כדמפרש בירושלמי מפתר שירדו גשמים אחר שליינוהו בט"ו באדר ושטפו הליון וגם יש להקשות דרכים ורחובות אדרכים ורחובות ויש טאקמות רפטי חומרו ותלקלו בדאמר בדי לחרץ שירדו גשמים וחזרו וקלקלו בדאמר בפ"ק דר"ה בניסן נמי שכיחי קטרי כלחים אכלאים ל"ק [כדמתרץ] בירושלמי כאן בבכיר כאן באפיל ובבלי עוד מתרצין כאן בזרעים כאן בירקות ובבבלי עוד מתרצין כאן בזרעים כאן בירקות גרסינן במ"ק [דף ו.] ועד כמה הן יולאין כאותה ששנינו כל סאה שיש בה רובע זרע ממין

אחר ימעט ובמסכת כלאים היא שנויה: תקלין חדתין

המים ועושין כל צרכי הרבים ומציינין (על) [את] הקברות ^דויוצאין אף על הכלאים: **גמ'** ולמה באחד באדר כדי שיביאן ישראל את שקליהן בעונתן תיתרם תרומת הלשכה מן החדשה בזמנה "באחד בניםן ומר רבי שמואל בר רב יצחק תרומתס הלשכה (6) כתחלתה דכתיב "ויהי בחדש הראשון בשנה השנית באחר לחרש הוקם המשכן. ותני עלה ביום שהוקם המשכן בו ביום נתרמה התרומה (א) רבי מבי רבי יאשיה בשם כהנא^{ם [א]}נאמר כאן ²חדשי ונאמר להלן ³חדשי מה חדשי שנאמר להלן אין ונאטר קהקן יחדשי מה חדשי שנאמר קהקן אין מונין אלא מניסן אף חדשי שנאמר כאן אין מונין אלא מניסן י0א"ר יונה שבק רבי מבי ראשה דמתניתא (יואמר סופה (יודל כן כהרא דתני 'זאת עולת חדש בחדשו יכול יהא תורם בכל חדש וחדש חדש בחדשו יכול יהא תורם בכל חדש וחדש ת"ל בחדשו לחדשי (השנה) בחדש אחר הוא תורם לכל חדשי השנה יכול באיוָה ְחדש שירצה [1] נאמר (3) כאן חדשי ונאמר להלן חדשי מה חדשי שנאמר להלן אין מונין אלא מניםן אף חדשי שנאמר כאן אין מונין אלא מניםן: מהו משמיעין. רב הוגא אמר מכריזין היך מה דאת אמר יי 1יתנו קול ביהודה ובירושלם תמן תנינן אין 1י בין אדר הראשון לאדר השני אלא מקרא מגילה ומתנות לאביונים (ג'ר' סימון בשם ר' יהושע בן לוי יפות בות לאביונים יארי סימון בשם רייהושע בן לוי אף שימוע שקלים וכלאים ביניהם ^[ב]רבי^ה חלבו ורב הונא (ד)רב בשם ר' חייא רבה הכל יוצאין בי"ד שהוא זמן קרייתה א"ר ייוסי ויאות" כלום אמרו משמיעין על השקלים לא כדי שיביאו ישראל את משמיעין על השקלים לא כדי שיביאו ישראל את שקליהן בעונתן אם את אמר באדר הראשוז עד סקרון אית בשתא שיתין יומין (ה)כלום אמרו יוצאין אף על הכלאים לא כדי שיהיו הצמחין ניכרין ∞אם אומר את באדר הראשון עד כדון אינון דקיקין רבי חזקיה שאל מעתה בני בבל משמיעין על השקלים מראשו של ^מ(חודש) חורף ^{[ה](ו)}לא כדי שיביאו ישראל שקליהן בעונתן ותיתרם תרומת הלשכה מן החדשה בזמנה באחד בניםן התיב ר' עולא קומי רבי מנא והא תנינן יבשלשה פרקים בשנה תורמין את הלשכה בפרום הפסח (י) בפרום העצרת בפרום החג אמר ליה (ח) (לא)

נימר אילין דקריבין בפרום הפסח אילין דרחוקין

בשנה שהוקם המשכן שהיתה בר"ח ניסן כן לדורות נמי מר"ח ניסן מתחילין לתרום מן החדש: נאמר כאן חדשי. זאת עולת חדש בחדשו לחדשי השנה: לחן חדשי. ומת שנת חדש במדשו נחדשי השנה:

ונאמר להלן חדשי. ראשון הוא לכם לחדשי השנה:

שבק רבי טבי ובו'. הנית ר' טבי רישא דברייתה

חמר הסיפא לחוד: דל קן. ולא ככון לעשות כן

שקילר במקום שהיה לו להאריך דמסיפא לא שמעיי

דמדאורייתא לריך להביא מן החדש: ש"ל בחדשו

לחדשי. דה"מ למכתב זאת שלת החדש: בחדש: לחסי לי מי למוכנב אמו שומו שלחד בחדשו שיחדש אחד כו'. וה"פ זאת עולת החדש בחדשו שיחדש ויביא מתרומה חדשה לכל חדשי השנה: יכול באיזה ויביא מתרומה חדשה לכל חדשי השנה: ירול באיזה חודש שידלב. יתרום לכל חדשי השנה: ויתנו ביהודה ובירושלם. להביא להי משאח משה קול ביהודה ובירושלם. להביא להי משאח משה עבד הי והיינו השקלים שית שמכרוץ! על השקלים וכלאים מתן תניקו. מגילה פ"ץ: אף שימוע שקלים וכלאים בשני: ר' חלבו וכו' עד זמן קרייתה ל"ג: ויאום. שפיר קאמרת דשימוע שקלים וכלאים אינן אל בשני. קוד הריין יש בשנה קודם ר"ח ניסן ששים יום ולמה יקדמו כל כך: עד דרון אינון בירון המחה. דעים ואינן ניכרן לידע אינון לידע הם הם ללאים: מעסה. דעיקר טעם הכחה כדי שיביא בעומן דוקה אד להי למעומן דוקה אד לשיכה שמימו בעומן דוקה אד להי משמח. אם הם כנמים: מעסה. דעיקר טעם הכרוה כדי מדיקר בעניקר בעניקו בעולות מחליהם שיביאו בעונתן דוקא א״כ למה משמיעין על שקליהם בדר הא אי אפשר להן להביאן קודם ר״מ ניסן בילדר הא של חורף וה״פ לפי דבריך לריכין בני בבל להשמיע בראשו של חורף כדי שיבואו לירושלם בכל להשמיע בראשו של חורף כדי שיבואו לירושלם בראש חודש ניסן: והא שניען. והא שניען. והא שניען. בארום במרום המשמח. היינו ט"יו יום דפרום לשון מחלה הוא הפסח. היינו ט"יו יום דפרום לשון מחלה הוא היישה בתה שלא ותורשות ב״א א״ם בילדים שות היישה בתה משלא ותורשות ב״א א״ם בילדים שות היישה בתה שלא ותורשות ב״א א״ם בילדים ב

השפטה. היינו טיי זי לפרות נמודה הזמ ומוכה הזמ ושלמים יום קודם החג שואלון ודורשין: ה"ג א"יכ. לפי משמעות משנה זו נאמר דגי זומים אלו קצעו למרום משקלי הקרובים לירושלם בפסח והרחוקים קלת בעלרת והרחוקים ביותר בחג נמלא שדי אף לבני בבל בהכרות אדר שעדיין יש פנאי שיביאו

לתרום ואות" כלום אבורו למרום משקלי הקרונים לירושלם בפסח והרחוקים ברי שיביאו ישראל את הבאדר הראשון עד משרב בעדר הראשון עד משרב בעדר הראשון עד משרב בעדר הראשון עד משלם את "יו ג' אירו וריוע לפע יו שאמר באדר הראשון עד משלם שתחי המון בקול קולי והיינו לפע יו שאמר יו היינו על משלם אירון ציברין ("" אם שלם היינו משלם שתחי המון בקול קולי פעל מעד מול משלם להיינו על משלם עד עד בדון אינון דקירןין המשלם שתחי המון בקול קולי פעל מעד מקלים על מחלם להיינו משלם את המוני שקרי משלם של למונ מהקלי מוקריין וקורין פני שלים, מחלם על הקלים הרבי לל מחל הרבי לל מחל של הקלי מוקריין וקורין פני שלים, מחלי על הקלים די מידו לבי מקלי מקריין וקורין פני שלים, מחלי על הקלים בעוברן ותיתרם תרומת המוני בקרים משן בל מוני למפון מל מהקלי מוקריין וקורין פני שלים מהל מהד מהל להד הל להי לי מה התבי בעוברן בתרום הרב בעוברן התרוב הרבי המוני שלים למילים למילים למילים למקלים למילים במחל מקלים למחלה בתרום הרבי להי הוא התניין בי היים להיים בעוברן בפרום הרב במחל היים למוני מקלים למולים למילים למחלים למחל מתר מהל מני מתרום להייל להיים המוני מתרום בפרום הרבי בניםן בתרום הרב במחל בי מקלים למולים למולים למולים מתרום למונים למונים למונים למונים למונים למונים להיים למונים להיים למונים ל בפרום העצרת ואילין דרחוקין מנהון בפרום החג' א"ל

נוסחת הבבלי (א) ר' טבי כו' בשם רב כהנא: (ב) ואמר סיפא דלא כן כר': (ג) רב סימון כו': (ד) ורב בשם כו': (ה) כלום אומרים שיולאין על (וי) כמום מומניים שיוכנון פנ כו' אלא כדי כו': (ו) מן תיבת לא כו' עד בא' בניסן מוקפין: (ז) בפרוס החג בפרוס עלרת: (ח) לא נאמר סלין הקרובין:

הגהות הב"ח (א) גם' כתחילתה שנאמר

ויהי בחדש הראשון. נ"ב תרומת הלשכה היתה ביום שהוקם בו המשכן כדתניא בס"ע ובמס׳ שבת פרק ר"ע אותו יום נטל עשר עטרות ראשון למעשה בראשי ראשון לנשיחים רחשון לכהוני רחשון לעבוד' דהיינו סדר עבודת לבור תמידין שבאין מתרומת הלשכה: (ב) שם אמר ר׳ יונה שבק ר' טבי רישא ואמר סיפא דאמר לא כאן כהדא דתני ואת. נ"ב פי דנקט סוף המדרש והשמיט מחילתו. לא כאן כמו לה בה"א: (ג) שם נאמר כאן בחדשו לחדשי השנה ונאמר להלן ראשון לחדשי השנה מה: (ד) שם ויתנו קול ביהודי ובירושלם להביא לה' משאת משה עבד אלהי חמן. ונ"ב נראה דל"ג הכי דלא כחיב בהחי קרח לשון שמיע' חלח ה"ג וחשר ישמיעו ויעבירו יעו ויעבירו קול בכל עריהם ובירושלם לאמר לאו והביאו עלי זית [נחמיה ט'] וכ' הרא"ש שאין לריך למחוק הגירסא דלא דייק על השמעה שהוא לשון הכחה רק מביא ראיה שלריך לזרו את בני ישראל במצו׳ המוטלין נליה׳ שיביאום מעלמם ע"כ: (ק) שם אם את אמר באדר:

הגהות הגר"א

[א] גמ' נאמר כאן לחדשי וכו' ונאמר להלן לחדשי וכו׳ מה לחדשי האמור וכו׳ אף לחדשי וכו׳ כל״ל דהא בקרא כמיב ואת עולת חדש בחדשו לחדשי השנה: [ב] ה"ג לא כן תני: [ג] נאמר כאן לחדשי וכר מה לחדשי האמור כר אף לחדשי וכר כל"ל: [ד] ר' חלצו וכר עד זמן קרייתה ל"ג וע׳ בק״ע: [ה] נ״ל כדי שיביא ישראל וכו׳ ומיבת לא ל״ג:

כדלקמן: לא יאמר. בתמיה וכי לא יאמר: הלין דקרובין בפרום הפסח כו'. דקס"ד דמש"ה

תורה אור השלם

1 וְיָהִי בַּחֹרֶשׁ הָרִאשׁוֹן בַשְׁנֶה הַשִּׁנֵת בָאַחֶד לְחֹדֶשׁ הוּקָם הַמִּשֶׁבְּן. שמות מיז 2. וְנְפָבּיהָם הֲצִי הַהִּיוֹ יְתִיה לְפָר וּשְׁלִישׁת הַהִּין לְאֵיל וּרְבִיעת הַהִּין לְבָּבְשׁ יְיָן זֹאת עלת חֹדֶשׁ בְּחְדְשׁוֹ לְחְדְשׁי הַשְׁרָה: מִמוֹר מִיז 2. וְנִפְבּיהָם הֲצִי הִשְּׁרָה: שמות מיב ב 1. הַיִּבְּרָה וּבִירוּשְׁלֵם לְהָבִיא לְיִי מִשְׁאֵת מֹשֶׁה עֶבֶד הְאֵלֹתִיים על יִשְׁרָאֵל הָשָׁרָה. במדבר: דברי הימים ב כד ט

נאמר בה ג' תרומות 21מחצית השקל תרומה לה'

יתן תרומת ה' לתת את תרומת ה': במ"ו בו

קורין את המגילה בכרכים: (ג'לא ") כן אמר רבי חלבו ר"ה רב בשם ר"ח רבה יוצאין בי"ר שהוא

זמן קריאתה (א"ל) לא בא אלא ללמדך שכל המצות הנוהגו' באדר ^טשני אינן נוהגות באדר ראשון ^{(ד})ר'

שקליהן קודם החג: **כולה כאחם היא באה.** לצורך כל השלשה תרומות היו תורמין בר"ח ניסן ואף שלא היו בה ממקומות הרחוקים לית לן בה שחורמין על הגבוי ועל העמיד א) אלא. ב) נבהת. ג) בא. ד) עי׳ ספרי מ) מנמן כם נכשת, גם כמן ד) עי ספרי פרשת דברים וש"ר פ' נ"א, ה) עי' מגילה כט ב, 1) עי' הגהות הגר"א ועיין ש"ק ועיין ברמב"ן פ' תשא. (גליין הש"ס), ז) מגילה פ"ק הל"א וש"ג, **ח**) ס"א הכל מודין, ט) השני

עין משפמ

נוסגות. י) ס"ח להבח. כ) מגילה ו ב.

ל נדרים פ"ח הל"ו ומגילה פ"א הלכה

ה ובבלי נדרים סג א, **מ**) בס״י הנוסחא

אלא שכותביו אדר השני תינייו רי"א

אדר השני כותבין תי"ו ודיו,

ז א מיי׳ פ״ב ממגילה הלכה יג טוש״ע או״ח סי׳ תראו ס״א: ח ב טוש"ע אה"ע סימן קכו סעיף

נר מצוה

נוסחת הבבלי

(א) הנקקל כר: (ב) א"ר ביבל כר: (ב) לא כדין אמר ר"ח ור"ס ורב: (ד) ר" יופי ורבי אחל כר מתנ" מקום כר: (ו) וחד וקללה מענ" מקום כר: (ו) וחד וקללה בט"ו: (ו) אחת עוקרת זמן: (ח) כר בט"ו: (ב) כר בורב מישוו ביי ברכיה בשם רב ורב סימון כו': (מ) ר' חגא דליפורי אמר כו': (ב) כי סגם דפיפורי סמור כרי.(י) כותבין אדר הראשון (ואדר השני אלא שכותבין אדר הראשון) ראשון ואדר השני סתם דר"מ רי"א כו':

הנהות הב"ח

(d) גמ' נתבעין למשכן ונותנין ובימיר' יוסי בר' חנינא הוה מתניתא

הגהות הגר"א

[א] נ״ל מה שירלו יביאו וכו׳ לקרבן מה שירלו יביאו אבל יד כולם שוה העשיר לא ירבה ממחלית תרומת אדנים לאדנים וכו' וגירסת הספרים מה שירלו יעשו הוא שבוש דהעשיה לא היה כפי רלונם רק ההבאה בבי תרומות הנייל: [ב] ה"יג לא מסתברא לשעבר אלא להבא לא והא תני וכו' א"ר מני ויאות אילו בן ט"ו שקראה בי"ד ולא קראה בט"ו שמא שומעין לו אם אמרת וכו'. וה"פ הא שותעין נו חם מחנת וביו. והיים הם הדמריה היים הם הדמריה הכל ולא בל לאשתועי אאם קרא בייהי דועבר יום עייו שילא בקרא' יייד דומאי קמ"ל מאי דהום הום אלא דאחם מאי דהום הום אלא דאחם לאשתועיון דלהבל לא שאם קרא הייד ועדיון יום טוייו לפניו נותי אין המושרים בייהיד ועדיון יום טוייו לפניו נותי אין המושרים בייהיד ועדיון יום טוייו לפניו נותי אין הייד מאר היידי מאר היידי מאר היידי מאר היידי מאר היידי מאר היידי אלא היידי אוני און אלא היידי אלא היידי און אלא היידי אלא היידי און אלא היידי און היידי א לריך לקרות בט"ו שכבר ילא בי"ד שהוא זמן קריאה. ופריך והא תני מקום שנהגו וכו׳. אילו בן ט"ו מקראה בי"ד ולא קראה וכוי כלומר שעשה כן לכתחלה שקרא בי"ד ולא בט"ו שמא שומעין לו א"כ אתה בט"ו שמא שומעין לו א"כ אתה בטייז שמח שונמין ל מיי מחשה עוקר זמן לכרות כדי ידיק ובריחת א אתרה מתקום שנהגו לקרות כ" ימים היינו מתפקק שמא הוא כרך ולרך לקרות בט"א ואם כן איך ואמר שלכחלה בט"א ואם כן איך מתיד ותעקר זמן כרכחלה אמיי כל לכתחלה אמיי לכל בההיא דריית אייני נקרת פי ד מבנ בשטים דר מ מיירי דאם קרא פעם אחת באקראי בי"ד שינא דבכה"ג לא מיעקר זמן כרכי': [ג] כותביו אדר ראשוו ראשוו ואדר

שני סתם ר"י אומר וכו' כל"ל:

תורה אור השלם ו. ויבאו האנשים על הנשים כל נְדִיב לֵב הַבִּיאוּ חָח וְנֶזֶם וְטַבָּעֵת וְבוּמְז כָּל כְּלִי זָהְב וְכָל אִישׁ אֲשֶׁר הַנִּיף הְנוּפַת זָהָב לַיְיָ:

2. וַיִּתְפָּרְקוּ כָּל הָעָם אֶת נִזְמֵי הַזְּהָב אֲשֶׁר בְּאָזְנֵיהֶם וַיָּבִיאוּ אֶל יַּוְּיֶב יְּגָשֶּׁוֹ בְּאָוְנֵיֶנֶם זַיְבְּאוֹ גֶּי אַהַרֹן: שמות לב ג זִיוֹצֵא מֹשֶׁה אֶת הָעָם לְקְרַאת 3 הָאֱלֹהִים מָן הַמְּחֲנֶה וַיִּתְנַצְבוּ בְּתַרְוּתִית הָהָר: שמות יט יז 4. וַתִּקְרָבוּן אֵלֵי כָּלְכֶם וַתֹּאמְרוּ

ותשה כל העדה את קולם מעלמן: אכן השכימו השחיםו. כלומר גם הנביא לפניה הוכיחן כיולא בזה השחתה עשו בהשכמה והטוב לא עשו בהשכמה שגבי עגל כתיב וישכימו ממחרת וגבי נדבת המשכן כתיב והם הביאו אליו עוד נדבה בבקר בבקר ולא בהשכמה ממש: אופיא. דעתם ומנהגם של אומה זו: נסבעין לעגל. כשתבעו מהם זהב לעגל נחנו וכשתבעו למשכן נחנו: הדה מחניחה. פליגה על רבי בא דלכך נתנו למשכן כדי לכפר על מעשה עגל: בפרשה זאת. היא פרשת ויקחו לי תרומה: מה שירצו יעשו. לצרכי המשכן יהיה לאיזה צורך שיהיה וגם כמה שהיו רולים היו יכולים ליתן: מה שיהיה וגם כמה שהיו רולים היו יכולים ליתן: מה שירלו יעשו. לחיזה קרבן שהיו לריכין וכן מבקרי מומין היו לוקחין שכרן מתרומת הלשכה וכמה שהיו רוצים היו יכולים ליתן ובלבד שיהא יד כולם שוה: מרומם אדנים לאדנים. דוקא ולא לשאר דברים: אף בפרשה הואת. והיא פרשת כי תשא: הכל יולאין בי"ד. אפי׳ כרכים שהוא עיקר זמן קריאתה והא דמנן כרכים קורין צט״ו היינו אם רצו משא״כ יהה מתן בכיכים קורין בטייו הייני חם דכו מעמייב עיירות אסורים לקרות בטייו דכמיב ולא יעבור: לא בא אלא לנמדך כר: כלותר ולא מיקשי לך א״כ דהכל יולאין בי״ד בזמניהם ל״ל דבבבלי רש מגילה אתריי בזמניהם בא ללמד שזמנו של זה לא סומנו אתריי בזמניהם בא ללמד שזמנו של זה לא סומנו של זה וקאמר הש"ס דלרבי חלבו בא ללמד שיכול של זה הקשות השם ללוגים ולכל לכו לכול שלה ל לקרותן באחד מהומנים באדר ראשון או בשני ובמגילה פ״ק הגירסא לא בא אלא ללמדך שהמלות נוהגות בשני ואיכא לפרושי דה״ק בומניהם אתי ללמד שלא יקראו אלא בומנם דהיינו באדר שני והא ללמד שלא יקראו אלא בומנם דהיינו באדר שני והא ודאי דלרבי חלבו קשיא מתני׳ דתני בט"ו קורין את המגילה בכרכים דמשמע מינה דחיובא הוא שיקראו התוכנים בכוכים מתוכנו מיים להחצמו היות שקת הו דוקא בט"ו א"י הכי קשיא ליה דבמתנימין משתש שאין קורין אלא באדר שני דומיא דאיקן: הוון יסיבין. והוה קשיא להו מתניי לרי חלבו: ה"ג לא מססבר אלא לשעבר אבל להבא לא. וה"פ הא דר"ח

שקאיין קרט ישוג. זונם החסם היח כסה. נכורך כנ השכשה תרומות היו תורמין בר"ח ניסן ואף שלא היו בה ממקומות הרחוקים לית לן בה שחורמין על הגבוי ועל העתיד לגבות: כדי לעשות פומבי לדבר. לפרסם ולהודיע כי בחג הפסח חובה להביא תרומה ממקום הקרוב לירושלם והרחוק במקלת בעלרת והרחוק ביותר בחג אבל למוך הקופות לא בא משקלי הרחוקים: הן נקרא ולא נעשה איך אפשר לקרות פסוקים אלו בלא בעיתה ורעדה: לטובה. לגדבת משכן לא הביאו כולם אלא כל נדיב לב הביאו: לרעה. במעשה עגל כמיב ויתפרקו כל העם: לטובה. במתן חורה כתיב ויולא משה את העם ולא ילאו מעלמן: לרעה. בשילות מרגלים ותקרבון אלי מעלמן: או ישיר משה. וע"י התעוררות משה השירו גם בני ישראל: לרעה. בביאת מרגלים "א"ל כולה כאחת היא באה ולמה אמרו בשלשה פרקים כדי לעשו' פומבי לדבר ר' יהודה בר פזי בשם רְבִי (א) הן נקרא ולא ינבעת. למובה יכל נדיב לב לרעה יויתפרקו כל העם וגו' למובה יויוצא משה את העם לרעה יותקרבון אלי כלכם. למובה אז ישיר משה ובני ישראל לרעה יותשא כל העדה וגו' אמר ר' חייא בר יאבא "אכז השכימו השחיתו וכל השחתה שהיו עושין בהשכמה היו עושין אותה (ב) א"ר^{7) א}בא בר אחא אין את יכול היו לרכים להביח מנילים כולם בלשכה ביין להייני ככן בכרי של רבלים לחלים לולם בלשכה בכין בכרי של מנין גבות ואם הרחוקים לא היו מניקן בכרי שיהיו כלולים כולם בלשכה כלו קחל מניקולים בא בניקן בכרי להיים בל מניקולים בא בניקן נמיא שלא היה להם חלק ממודר שלונים החג ואילך חה לא מתחבר כלל אלא ודאי כל החיד בלהיו לריכים להשמית מראשו של חוקם כרי חוקיה דבני מדיק להם שחת להביא של דבר דודאי אין החיוב לתרום בגי לעשות פרסום לדבר דודאי אין החיוב לתרום בגי למשות פרסום לדבר דודאי אין החיוב לתרום בגי חוקיה בלל אלא ביום וחא חודים והא חודים האות היה של החיד בל החיד ביותנים הללו חומים הללו למענית ולה בל ללי מושראל המו חודתין גם לשם כל החיד מיותריון בל לא מושראל המו של בל איותריון בל כל חודשי השוכח חלק בכל התרבנות זבור שתקריבים בכל יום ויום מדאמר לתמן שבכל תרומה היו חודתין גם לשם כל מרומה היו חודתין גם לשם כל שרקום לגי קופות לגי הפרשות והרי ששחלן גד פייתות פריקם לגי קופות לגי הפרשות והרי ששחל למלש פריקום לגי פייתות משום פותני לדבר כמיש בירושלמי פייק הוחת לדבר מיום משום מותב לדבר כמיש בירושלמי פייק לדבר כמיש בירושלמי פייק לעמוד על אופיא של אומה זו נתבעין לעגל ונותנין (מ) נתבעין למשכן ונותנין. תנא ריב"ח הדא מתניתא *ועשית כפורת זהב מהור יבא זהב של כפורת ויכפר על זהב של עגל ר' חגי[©] בשם רשב"ג שלש תרומות נאמרו בפ' זאת תרומת אדנים ותרומת שָקלים ותרומת המשכן "דבר אל בני ישָראל ויקחו לי תרומה וגו' זו תרומת אדנים מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי זו תרומת שקלים 10 וואת התרומה אשר תקחו מאתם זו תרומת המשכן תרומת המשכן למשכן וֹאוֹמה שירצו יעשו יי תרומת שקלים לקרבן מה שירצו יעשו כדי שיהא יד כולן שוה. תרומת אדנים לאדנים ¹¹העשיר לא ירבה והד לא ימעים. אמר רבי אבון אף בפרשה הזאת

דתרומת המוצח שהיי יכולים להפיס פדיא אלא המילקו לדי פייסות משום פומבי לדבר כמ"ש בירושלמי פ"ק דיומא זוק א"ר שם והלא כהן המדשן את המוצח הפנימי היה יכול לדשן את המנורה אלא לעשות פומבי לדבר היו מלדיכין ב' ההנים ובשלהי פ"ק שם ולתה איל קרב בי"א אלא כדי לעשות פומבי לדבר: הן קקדא ולא נבעם. בממיה כלומר איך נקרא את המקראות הללו ולא יאחונו בעסה וחרדה שמהם אנו למדים כמה גדול כמו של ילה": לעובה. אם היו הודה ועוד החבר או בירובי ל

נְשְׁלְחָה אָנְשִׁים לְפָנֵינוּ וְיַחְפְּרוּ לְנוּ אֶת הָאָרֶץ וְיָשִׁבוּ אֹתָנוּ דְּבָר אֶת הַדָּרָךְ אֵשִׁר נָעֵלָה בָּה גַעָלָה בָּה נְעָלָה בָּיה נָבא אֲלִיהָן: דברים א ככ 🏅 אָז יָשִיר מֹשָׁה וּבְנִי יִשְרָאל אָת הַשִּׁירָה הָזֹאת לַיִי וְיאמָרוּ לָאמר אָשִירָה לְיִי כִּי נָאַה נְאָה סוּס וְרֹכְבוֹ רְמָה בִּים: שמות טו א 🌜 וְתִּשְׁא בְּל הְעַרָה ניתנו את קלם ויבכר קדם במשך בא אל בני לא היראי אותי תקדו מיור לא יברת מעונה כל אשר פקדתי עליה אבן השפירת בל עלילותם: צפניה פרק ג פסוק ז - 8. נעשת בל על מיונג את קלם ויבכר יה במדכר יה ד 7. אברתי אל תיראי אותי תקדו מיור לא יברת מעונה כל אשר פקדתי עליה אבן השפירת במדבר יה 7. אברתי אל התקדו מאת הל איש אשר ידבנו לבו תקחו את הרומתי שמות כה ב 10. ולאת התרומה אשר הרמתי שמות כה ב 10. ולאת התרומה אשר הקדם במדבר יה במדבר יה במדבר יה במדבר יה במדבר יה במדבר יה השקל לתת את הרומת יי לכפר על נפשתיכם: שמות ל טו 11. זה יתנו כל הפקדים מחצית השקל לתת את הרומת יי לכפר על נפשתיכם: שמות ל טו 11. זה יתנו כל הפקדים מחצית השקל לתת את הרומת יי לכפר על נפשתיכם: שמות ל טו 11. העשיר לא ירקה השקל בשקל הקדש עשרים בר של הפקדים מודעית השקל בשקל הרומת השקל התבר על הפקדים מודעית השקל היתנה של התבר על הפקדים מודעית השקל היתנה של התבר על הפקדים מבו עשרים שנה המעלה יתו תרומת יי. שמות ל יג, יד מסורת הש"ם

 לו (מו"ק פ"ח הל"ב) (תוספתא שם פ"ב) ועי בבלי מו"ק יד ב, ב) נ"ח האימוס, ג) ל"ל אוחו, ד) מו"ק ב ח, המימוס, גם כיינ סומת, דו מייק כ ה,

ס) עיין מוס' מייק ו. דייה ואכלאים

(נגליון השיש), זו שם ו א, זו ירוש'

מוטה פייט הלכה א ומוייק פייא הלכה

ב ופייה ממעשר שני הלייא, או מוייק

ה א, טו מוספתא פייא, זו עייש ו א,

ט מוספי פייא, זו מוייק ה ב,

מ מוספי פייא, נו מוייק ה ב, מ) (מו"ה ו ב). כ) ומו"ה ו:ז. פ) לת. ע) גיטין לו ב [ירו׳ פאה פרק ה הל״א] יבמות פט ב, כ) סנהדרין יב א, 3) אבון, ה) ירושלמי שביעית פ"ו הל"ד ונדרים ין) יושנוני שביע מיש הל"ב, פ"ו הל"ח וסנהדרין פ"א הל"ב, ר) סנהדרין יב א, ש) שסיג ב, ס) ס"א

עין משפם נר מצוה

הדל דלת. ל) פילה פ"ה מ"ל.

א מיי׳ פ״ן מיו״ט הלי״ל יב ופי"ג מסנהדרין הלכה ה: ב מיי פרק ח מערכין הל"א:

יא ג מיי׳ פרק ח מטומאת מת הלכה ט: יב ד מיי׳ פרק ב מכלאים הלי״ו:

יג ה מיי פרק ה מטומאת מת הלכה ט: יד ו מיי שם הלי"א: שו ז מיי׳ פרק ב מכלאים הלט"ו: שו ח מיי׳ פרק כד מסנהדרין הל"ו טוש"ע חו"מ סי׳ ב סעיף א

:כהג״ה יו ט מיי׳ פרק ד מקידוש החודש הלכה טו:

יח י מיי שם הל"ח:

נוסחת הבבלי

(א) ועורפין עגלה ערופה ושורפין את הפרה: (ב) לא סגי ליונו באדר: (ג) ר' יעקב בריה דבת יעקב בשם ר' נחוני' דברת הודן ר' יוסי אמרי לה בשם ר' יעקב ברי דרב אחא בשם דר׳ נחונים דברת הודן ר״ח ור׳ עזיה דרי נחונים דבכת הדון ו"יח ודי עזיה בר" דרב נחונים דברת הדון וטמח כו": (ד) למקום טהרה (15ל טהורים) ליון: (ד) ר" איסטי בר שונים: (1) היו עוקרין ומשליכין כו":) את כל השדה כולה: (ח) מן הכלאים התקינו שיהו משליכין כוי: (ש) ר' נתן בר' ילחק ב"א משמע ליה: (י) הוא ניחא בשביעית במולאי : 'טביעית כו'

ציון ירושלים

מפרקין את המנעל מע"ג המים. עי' פי' המשנה להרמנ"ס יבש"ק גרים מעל גבי האימום.

הנהות הנר"א

[א] ה"ג מתקנין את הדרכים תמן תניען משקין בית השלחין וכו'. והיא בריש מו"ק ומהדר הכא לפרושי מתני' דהתם משום ב' דברים דקשיא להו מהכא להתם: [ב] מת היה נתון: [ג] ל"ג תני אין מעברין וכר: [ד] ה"ג היא מולאי שביעים היא באר שני שבוע וה"פ דלעולם מעברין דלא איכפת להם מה שנארך איסור חדש דבלח"ה אינה ראויה עדיין :31263

תורה אור השלם ו. וָהַצְרוּעַ אֲשֶׁר בּוֹ הַנָּגַע בָּגַדִיוּ

יְהְיוּ פְּרָמִים וְרֹאשׁוֹ יִהְיֶה פְּרוּע יְהְיוּ פְּרָמִים וְרֹאשׁוֹ יִהְיֶה פְרוּע וְעַל שְּׁפָם יַעְעֶה וְטְמֵא טְמֵא ויקרא יג מה :קרא: ַ:ְּוֶן אָנֶּ 2. וְעָבְרוּ הָעבְרִים בָּאָרֶץ וְרְאָה עֶצֶם אָדָם וּבְנָה אֶצְלוּ צִיּוּן עַד קָבְרוּ אתוֹ הַמְּקַבְּרִים אֶל גִּיא הֲמוֹן 3. וְכֹל אֲשֶׁר לֹא יָבוֹא לִשְׁלֹשֶׁת הַיְּמִים כַּעֲצֵת הַשְּׂרִים וְהַוְּקַנִּים יְחֲרֵם כָּל רְכוּשׁוֹ וְהוּא יִבְּדֵל מִקְהַל הַגּוֹלָה: עוראי ח 4. שַׁמוֹר אֵת חֹדֵשׁ הָאַבִיב וְעִשִּׁיתַ פָסַח לַיִּיְ אֱלֹהֶיךְ מִּמִּצְרִיִם לְיִלְה: הוֹצִיאֲךְ יִיְ אֱלֹהֶיךְ מִמִּצְרִים לְיִלְה: הוֹצִיאֲךְ יִיְ אֱלֹהֶיךְ מִמִּנְצַרִים לְיִלְה:

שהיא ראשי מיבות מניין וסגי בוה: ומשקין אם הסוטום. בודקין אם ראוי׳ לשמות: ומפרקין אם המנעל מע"ג אימום כו'. לאו לרכי רבים הוא אלא סיומא דמוספתא שלים ריסוף מיכות מיין ופני כוח. ומשקין מש שמומים בותקן מם לוחי בשמונו המנוקן זה שמומים של הייני דמוחר לפרק המנעל מע"ג הדפום שאין זה מעשה אומן אבל אסור להחירו שלירי דמוחר לפרק המנעל מע"ג הדפום שאין זה מעשה אומן אבל אסור להחירו שלירו ואסור במועד: חשם חניעים במועד: ופריך לא ככר ליינו באדר. ברימן במתכי ולמה לריך מו לציין המועד: ושישו לאון הראשון ולריך ציין אחר: לא ככר מעיין אם הקברום וואלין אף על הכלאים במועד: ואין המפחין. של הכלאים היו ניכרין כולן בע"ו באדר: מניין. רמו לציין הקברום מקרא: עומאה קוראה וכרו. כלומר עושים

סתם אדר שני תניין: [א]מתקנין את הדרכים ואת

מיתנים על הטוחאה כדי שיהיה תרגיש ופורש: ועברו העוברים וגו'. בנבואת יחוקאל כתיב שלעתיד יעשו ישראל ליונים על עלמות הפגרים המושלכיו ישבורים יהנוסניק הפגרים יהנוסנניק ופשטיה דקרא הציון הוא שיטלו אותו משם ויקברנו בגיא המון גוג מ"מ רמז הוא שבא הכתוב להזהיר לפני שיחן צוג מי מינות החידות שבת שמח במחיד וללמד שיהא אדם עושה ליון שיפרישו מפני הטומאה: עלם. קדריש כולא קרא: על העלמום. אע"ים שנמעכל הבשר דאכמי מטמא באהל ואיירי בשיש בהן רובע הקב אע"פ שאינן לא רוב בנין ולא רוב מנין: על השדרה ועל הגלגולם. אע"פ שאינן אלא עלם אחד: ע"ג אבן קבועה. על הקבר לאפוקי אבן הממגלגל דהכי משמע לישנא דקרא ובנה שהוא מחובר בבנין: אף היא הולכת. ומתגלגלת למקום אמרו שהטומאה היא שם ומטהרים טמא ומטמאין טהרות שלא כדין: **למקום טהרה**. מדלא כתיב ובנה עליו ליון משמע שאפילו על מקום טהרה שאללו מליינין דאל"כ אינו מרגיש עד שיבוא על שאללו מליינין דחנ"כ חינו מרגים עד שיבום על היון וכבר נטמאו הטהרוח לכך מרחיקין מקלח כשיבום על השיון וכבר נטמאו הטהרוח לכך מרחיקין מקלח הזיך לשם: מאאן לליון. שעושון סימון: ה"ג חני מאא אבן וכו' אע"פ שאינו רשאי. שהרי לרין מאא אבן וכו' אע"פ שאינו רשאי. מצא אבן וכו' אע"פ שאינו רשאי. שהרי צריך להרמק הציון מן הטומאה כל שהוא לפרפיטית בסתוך וכשהטומאה מתח האבן הרי כל האבן מעמא במלב: ב"ג אי אומר מת קמצוץ והיה נחון חתחים במנו"ת. וה"ם מת קמצוץ והיה נחון חתחים הצל כדרכו ולא היה מחזיק מקומו ומקבר שלא כדרכו ולא היה מחזיק מקומו פי' שותר מן האבן האה ואפילו האבן קטן: קמצוץ. פי' צולנן דף פ"ו: היו שקים. אבנים מצויינות כילד צולנן דף פ"ו: היו שקים. אבנים מצויינות רביות ביניהן: עליהן שהור. שאני אומר מפני הטומאה שביניהו ציינו עליהו: אם היה חורש המנומאה שביניהו ציינו עליהו: אם היה חורש הטומאה שביניהן ליינו עליהן: אם היה חורש בינחיים. המקום שבין שני האבנים היה חרוש: הרי הן כיחידות וביניהן טהור. דמסתמח לח היה שם טומאה שאין חורשין מקום הטמא: ה"ג ותחתיהן טמא: שמא נחעכל הגשר. נמלא מטמא טהרות שלא כדין: ולא נמצא מטמא טהרום למפרע. כל זמו שלא נמעכל והוא לא ידע ויעבור עליו ומפחיד ותיו: מוטב שימקלקלו כו לשעה. עד שיתעכל: ואל יחקלקלו בו לעולם. דכשיעשו ליון יסברו לעולם שעדיין הטומאה שם וישרפו עליו קדשים שיעברו עליו בשוגג או בלילה:

הלכה ב מתני משרכו עוכרי עניכה. מפרש בגמרא: גמ' שהיו מניסיש שדופיהן. דכשוטלין הכלאים מאליו היה מתוכש:

הרחובות ואת מקוות המים ועושין כל צרכי הרבים: אלו ^{6) א}הן צרכי הרבים דנין דיני ממונות ודיני נפשות דיני מכות ^בופודין ערכין וחרמים והקדישות ומשקין את הסומה (א) ושורפין את הפרה ועורפין עגלה ערופה ורוצעין עבד עברי ומשהרין את המצורע ומפרקין את המנעל מעל גבי המים? ואין יום מות המולים המנין משקין בית השלחין מחזירים "אותן תמן" תניגן משקין בית השלחין "נוציינין על הקברות (ב'לא כבר ציינו מאדר ותיפתר שירד שמף של © גשמים ושמפו: ויוצאין אף על הכלאים לא º כבר יצאו מאדר תיפתר שירד שמף של יס גשמים ושמפו: ויוצאין ישהיתה השנה אפילה ואין הצמחין נכרים מניין" לציון (ג'ר' ברכיה ר' יעקב בר בת יעקב בשם ר' חונייא דברת חוורין ר' יוסה אמרי לה ר' יעקב בר אחא, בשם ר' חונייא דברת חוורין ר' חזקי' ר' עוזיאל בריה דרב חונייא דבית חוורן בשם ר' אבן קבועה אם אומר את ע"ג אבן תלושה אף היא הולכת ומממא במקום אחר אצלו (ד)למקום מהרה ציון מיכן לציון ומצאי יאבן אחת מצויינת אע"פ שאין מקיימין כן המאהיל עליה ממא אני אומר מת (ב)מצויין והיה נתון תחתיה היו שתים המאהיל עליהן מהור וביניהן ממא אם היה חורש בינתיים הרי הן כיחידיות ביניהן מהור וסביבותיהן (מהור) ממא תני^ס אין מציינין על הבשר שמא נתעכל הבשר ^(ה)ר' יוסמא בר שונם בעא קומי ר'

הקריתן ק אל את לדיך למון שבמדום הדו" . בל" הב בותנ" א"ר החודה" ובראשונה הדו" . בל" המולה לל"ר ב בותנ" א"ר החודה" ובל"ר שמדות בל"ר מולה בותנים של היו משלכין לשבורון וחשוב ביו של היו משלכין את אבר ה"ר הדוב"ר בל"ר אבר רב"ל התריך ובשלבין לפניהון מושרבין מולה במשקם מהם מדה מלה משקם מהם ביו מא מולה במשקם מהם מדה מלה משקם מהם ביו מא מולה במשקם מהם ביו מא מולה במשקם שדורותן הו"ל שדרו של"ר בון הודים בל"ר במשקם שדורותן הו"ל שדרו של"ר מולה במשקם שדורותן הו"ל שדרו של"ר מולה משקם מהם מדה מלה משקם שדורותן הו"ל שדרו של"ר בון הודים בל"ר במשקם שדורותן הודים בל"ר במשקם שדורותן הודים ביו בל"ר מולה משקם מהם מדה מלה משקם מהם ביו מהם מהם מהם מהם ב"ר ממשקם מהם מדה מהם ב"ר ממשקם מהם ב"ר מהם מהם מהם ב"ר מהם מהם מהם מהם ב"ר מהם מהם ב"ר מהם מהם מהם ב"ר מהם מהם ב"ר מהם ב"ר מהם מהם ב"ר מהם מהם ב"ר מ

רי עוזיאל בריה דרב חונייא דבית חוורן בשם רי
חונייא דבית חוורן יוםמא ממא יקרא כדי[®] שתהא
הטומאה קוראה לך בפיה ואומרת לך פרוש רי
אילא בשם ר' שמואל בר נחמן יועברו העוברים
בארץ וראה עצם אדם ובנה אצלו ציון עצם מיכן
"שמציינין על העצמות אדם מיכן שמציינין על
השרבות והגלגולת ובנה מיכן שמציינין על גבי
העובר מיכן שמציינין על גבי מנא ולא נמצא מממא מהרות למפרע א"ל מומב⁶ שיתקלקלו בו לשעה ואל יתקלקלו בו לעולם: הלכה ב מתני' א"ר יהודה" בראשונה היו עוקרין ומשליכין לפניהן משרבו עוברי עבירה (י) היו משליכין לדרכים התקינו שיהו מפקירין (י) את כל השדה: גבו' אמר רבי יהודה כו': תני אמר ר' יהודה י בראשונה היו

ריבב"ן משנה ב נראשונה היו עוקרין. הכלאים ומשליכין לפני בהמתן משרבו עוברי עבירה שלא היו נמנעין לזרוע כלאים

עוברי עבירה שנח היי נמועין מרוע כנחים והיו שמחין שתי שמחות אחת שמנכשין שדותיהן ועוד שמשליכין לפני בהמתן התקינו שיהיו משליכין בדרכים ולא לפני בהמתו תעדיין היו שמחין שמחה אחת שמנכשין שדותיהן התקינו שמחה אחת שמנכשין שדותיהן התקינו שיהיו מפקירין את כל השדה והפקר ב"ד הפקר ככתיב וכל אשר לא יצא לשלשת הימים יחרם

תקלין חדתין

הראשון הוא: ה"ג ספון סגנינן. והיא בריש מ"ק ומהדר הכא לפרושי מסני? דהחם משום ב' דברים דקשיא להו מהכא להחם: ומפרקיון המנעל כוי. דקשים להו מהכא להחם: ומפרקין המנעל כו".
בדיני חוה"ת חשיב לה בתוספתא דלפרק המנעל
מע"ב הדפום שאינו לריך אותן שרי משא"ב להחזר
הדלרך אותן אסור: ולא כבר ציינו באדר. כדתו
במתני דהכא ותליינין כו" ולמה לריך מו לליין
במתני דהכא ותליינין כו" ולמה לריך מו לליין
מפלה. שנה מאוחרת. כלומר שאיחרו הורעים לנמוח
אפלה. שנה מאוחרת. כלומר שאיחרו הורעים לנמוח
ולא היו ניכרים עוד בע"ד: באדר: מנין לליון.
היכא רמיזא בקרא: קוראה לו פרוש. כלומר עושים
ולא היו ניכרים עוד בע"ד: באדר: מנין לליון.
היכא רמיזא בקרא: קוראה לו פרוש.
ביינשו ישראל ליונים על עלנות השברים ליטול משם
שיעשו ישראל ליונים על עלנות השברים ליטול משם
שיעשו ישראל ליונים על עלנות השברים ליטול משם
אלא לההירי ולנוד שיהא עושה איון שיפרו מן הטומאה:
על העלמום. אמש"ב שמעעל הבשר מית מעומא באהל
על העלמום. אמש"ב של על בעל השדרה בו". אש"ב שאים על המנחום. חמיים שנחעכם הכשר חיית חערות כחהב אל אי אית בה רובע הקב: על השדרה כו'. אעיים שאיעי שאיל אלו ענה אי: ע"ג אבן קבועה. על הקבר דהכי משמע לישנא דקרא ובנה שיהא מחובר כבנין לאפוקי אכן המנגלל (וכדמפרש ואזיל: במקום אחר. אשר חבר המתגלגל ובדמפרש ואויל: במקום אחר. אשר מתתגלגל לשם יאתרו ששם היא הטומאה ויטמאו טהרות מתגלגל לשם יאתרו ששם היא הטומאה ויטמאו טהרות של הדין אללו מתום טהרה. מדלא כחיד ובנה טלי אלא ממתע שהליון ע"ג מקום טהרה שאלל הספיד שלי אלה אללו מתום שהיה בליון ע"ג מקום טהרה שאלל הספיד של מסברות שאם היה בליון על הקבר מתש לא היה מרגיש עד שבא פתאום על הליון ויטמאה הטהרות על הליון מדין הליון מדין הליון מדע שאין מקיימין כן. שהרי לריך להרחוק הליון מן שהומאה אל משה מדלי אין על טומאה ודא אין מקיימין כן אלא לריך לחקן מטעמא דפרישים והל"ל מקיימין כן אלא לריך לחקן מטעמא דפרישים והל"ל מקיימין כן אלא לריך לחקן מטעמא דפרישים והל"ל מהימ המאהיל עליה טמא? היו שנים טומדה מומדה מחלים ושהרי שליה טמאל היו אלין מיד המאפריל עליה טמאל היו שניה באלי מומדה המאפריל עליה טמאל היו שניה. שליה אמלי אומר וריים ביניהו: המאפריל עליה טמאל היו שניה. שלי אומר וריים ביניהו: המאפריל עליה טמאל היו שניה. שליה אמלי אומר

שני ש שניים. דספק נקט הן: ה"ג דבים שמאי היא כרס כבים הלל עניים מעשרין ואוכלין אמר רבי יוסי שמענו שהוא פטור מן המעשרום ד"ה משום קנס. וה"פ ממני" אמיא כב"ש דאמר הפקר לעניים הפקר ולפיכך פטורין מן המעשר אבל כבית הלל אין לו דין לקט וחייבין במעשרות ורבי יוסי אמר שמענו שאפילו כבית הלל אמיא ממני" דכיון דקנסו רבנן והפקירו השבלים שנוגעות בארץ הרי הוא כהפקר ב"ד ופטור מן המעשרות: הלבה ג בותני" שולחנות. שם לשלמן שלפני השלמני שמקבל עליו וכן קורין החלפני שלמני בכל המשנה: במדינה. בירושלים וי"מ בכל ערי ישראל חוץ לירושלים והיו מחליפין במחדש. למי שמנה היאו מחררה היו משרי בחור הרי הן של עניים. דספק לקט הן: ה"ג דבים שמאי היא כרם ככים הלל עניים מעשרין ואוכלין אמר רכי יוסי שמענו שהוא פטור מן המעשרום ד"ה משום הנם. וה"פ מתני

כל רכושו: מושבה ג בט"ו בו שולחנות יושבות במדינה. בכל מקומות ישראל להחליף מעותיהם לצורך השקלים: [בכ"ה] ישבו במקדש. שבני הכפרין שהיו סמוכין לירושלים מחליפין שם: התחילו. הגבאין: למשכן. ליכנס לביתו וליקח משכון עד שיתן לו חלי השקל שהיו ממנין בכל עיר ועיר גבאין ממונין על כך ושופרות היו במדינה לקבץ שם הכסף כמו שהיו ממקדש כדתנן לקמן: לוים וישראלים. אבל כהנים לא כדפרישית לקמן שלא היו רוצין ליתן משום שירי העומר: ולא קטנים. משכון לא היו לוקחין אבל לתבוע תובעין ומפ' בירושלמי כשהביא ב' שערות הקטן אז תובעין ממנו אבל לא ממשכנין וכל קטן שהתחיל אביו לשקול על ידו אע״פ שלא : היה מחויב אינו פוסק מעתה וממשכנין עליו תניא בתוספתה פ"ק נתמשכנו ישראל על שקליהן כדי שיהיו קרבנות לבור מהן. משל למי שעלתה לו נימל ברגלו הרופא כופתו ומחתך בבשרו בשביל לרפאותו כך אמר הקב"ה יתמשכנו ישראל על שקליהן [כדי] שיהא קרבנות לבור קרבין מהן מפני שקרבנות מכפרין ומרלין בין ישראל לאביהן שבשמים שכן מלינו בתרומת שקלים ששקלו ישראל במדבר שנאמר ולקחת את כסף הכפורים: ואין ממשכנין את הכהנים מפני דרכי שלום. אבל לתבוע תובעין ור' יהודה מפרש למה אין ממשכנין לפי שהיו סבוריו שאין חייבין בשקלים שכל כהן שאינו שוקל אינו חוטא וא"ל ריב"ו אם אינו שוקל חוטא אלא סוטח וח"כ ריב"ז חם חינו שוקנ חוטא אלא שהכהנים דורשין מקרא זה וטועין הם ומפרש בירושלמי אתר ר' טבי בשם רב המנוגא משיבין חכמים לר' יהודה חטאת יחיד מתה אין חיאות לבור מתה. מנחת יחיד קריבה כליל חטאת לבור מתה מבור מתח לבור קריבה כליל אש"ג דלרבי יהודה ס"ל חטאת לבור נמי מתה. ובהקומץ רבה פריך ולבן בוכרי כיון דלכתחלה לא מחייב לאחויי כי מייתי חוטא [הוא] דקא מייתי חולין בעזרה וה״ה דיש להקשות והלא אוכל שירי העומר ושתי הלחם ולחם הפנים ומחרץ דמייתי ומסרי להו ללבור ומנחת לבור אינה קריבה כליל ואין כאן חולין לעזרה. ירושלמי כתיב כל העובר על הפקודים ר' יודה ור' נחמר' ח"א כל דעבר בימא יתן וחרנא אמר כל דעבר על פקודיא יתן מ"ד כל דעבר בימא יתן מסייע לריב"ז ומ"ד כל דעבר על פקודיא יתן מסייע לבן בוכרי דכהנים לא נמנו במנין ישראל מבן כי שנה ולמעלה: משנה ד אכל אם שקלו מקבלין מידם. ירושלי

ואלו משנה ד אכל אם שקנו מקבלין מידם. ירושלי הא למבוע אין מובעין הכא את אתר מובעין והכא את אתר אין מובעין כאן בשהביא ב׳ שערות כאן בשלא הביא ב׳ שערות: הנכרי והכותי ששקלו מקבלין מידן. ירושלמי מיפתר כמאן דאמר כותי כנכרי: ואין מקבלין מידן קני ובוח וכו'. ירושלמי וכי יש קני זבין וזבות בנכרים אלא רישא בנכרים וסיפא בכותים. הא דתני אין מקבלין קף יוצגע בניים טומי ומשו בניים של המיים שניים להקפת החלו ומקיימין מקלמ מק המלות מקלי ואלטריך לאשמענינן משום דכוחים עומדין בין ישראל ומקיימין מקלמ מק המלות אעפ"כ אין מקבלין מהן ואע"ג דרבנן גזור שיהיי כזבין לכל דבריהם כדי שיהיי ישראל פרושין מהן ואין מקבלין מהן אלא דבר הנידר והנידב דכחיב איש איש מלמד שהנכרים נודרים נדרים נדרים ונדבות כישראל: לא לכם ולנו. כלומר אין לכם עמנו

תקלין חדתין שטגעות בארץ הן של עניים: דב"ש היא. דאמת הפקר לעניים הפקר ולפיכן יכול להוסיף ופטור מן המעשר אבל לב"ה אין רשאי להוסיף ולימן הטגעות בארץ לעניים בחורת לקט ולפטור מן המעשר ולכן עניים מעשרים ואוכלים. ואיכא דגרסי עניים ועשירים אוכלים. כלומר בממיה וכי גם עשירים אוכלים זה ולב"ה בעינן עד שיופקר אף לעשירים: כד"ה משום

הלל משברים ב"ש חופעין נור. ונ"ש ולפיין רמן הוד להיים ועשירים אולוים. האימים ועשירים אולוים המדרח ב"ש חופעין נור. ונ"ש ולפיין להיים הוד להיים לה

בשם ר"ש בן לקיש דב"ש⁶⁾ היא דאי כב"ה עניים בסטרים ומעשרין וא"ל ר' יוסי שמענו שהוא פטור ממעשר ד"ה משום קנסא: הלכה ג מתני' "בחמשה" עשר בו שולחנות

היו יושבין במדינה בכ"ה ישבו

במקדש משישבו במקדש התחילו למשכן ^באת מי ממשכנין לוים וישראלים וגרים ועבדים משוחררים אבל לא נשים ועבדים וקטנים וכל קטן שהתחיל אביו לשקול על ידו שוב אינו פוסק יאין ממשכנין את הכהגים מפני דרכי שלום אמר[©] ר' יהודה העיד בן בוכרי ביבנה כל כהן ששוקל אינו חומא אמר לו רבן יוחנן בן זכאי לא כי "אלא כל כהן שאינו שוקל חומא אלא שהכהנים דורשים מקרא זה לעצמן 'וכל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל הואיל ועומר ושתי הלחם ולחם הפנים שלנו (הם) היאך נאכלין: גמ' אין ממשכנין את הקטנים: האן נאכלין. גבו אין ממשכנין את הקסנים. הא^{ד)} לתבוע תובעין (י)הדא דתימר בשהביא שתי שערות אבל אם לא הביא ב' שערות לא ברא שערות אבל אם לא הביא ב שערות לא בוא שתי שערות) אע"פ שהביא ב' שערות כיני סמתני' אין טעווון) אל כ טוב א ב טעוווג בי ביינג א. ממשכנין את הכהנים מפני דרך הכבוד: אמר ר יהודה העיד כו': א"ר ברכיה מעמא דר' יוחג בן זכאי ב'זה יתנו י"ב שבמים יתנו ר' מבי בשם רב המנוגא כן משיבין חכמים לר"י חמאת יחיד מתה האין חמאת צבור מתה מנחת היחיד קריבה כליל ואין מנחת הצבור קריבה כליל וקשיא משיבין לאדם דבר שאינו (ג)מודה בו דתנן שאין חמאת צבור מתה ר' יהודה אומר תמות והוא מותיב לן "זו לא נדבת יחיד היא ואינון מתיבין ליה ⁰כיון שנמסרה קא גדבת יחיד היא ואינון מתיבין ליה שכיון שנמסרה לצבור כמי שהוא גדבת צבור כתיב ²כל העובר על הפקודים ר' יהודה ור' נחמיה חד אמר כל דעבר בימא יתן וחרנא אמר כל דעבר על פיקודייא יתן מאן דאמר כל דעבר בימא יתן מסייע לריב"ז מ"ד כל דעבר על פיקודייא יתן מסייע לבן בוכרי: הלכה ד מתני' אע"פ שאמרו אין ממשכנין הלכה ד מתני' אע"פ שאמרו אין ממשכנין היהיים ארך בימא וויינים וויינים אורים וויינים ארך בימא בימים בימים

נשים ועבדים (ד)וקטנים אבל אם שָקלו מקבלין מידן יהנכרי והכותי ששקלו אין אם פקר מקבקן בוון יונבו ווזכות ספקרו אן מקבלין ^{יי}מהן ואין מקבלין מידם קני זבין וקני זבות וקני יולדות פ וחמאות ואשמות⁶ זה הכלל כל ישנידר ונידב מקבלין מידן כל שאינוי נידר ונידב אין מקבלין מידן וכן ממפורש על ידי עזרא מנידב אין מקבלין מידן וכן ממפורש על ידי עזרא שנאמר 3 לא לכם ולנו לבנות בית לאלהינו

יחיד הן ולמה יביא מהן עומר ושתי הלחם: כל דעבר בימא יסן. דהיינו כהנים ולויים וישראלים שכולן עברו בים סוף: על הפקודים. היינו בין אותן שנמנו לבדן בין אותן שנמנו עם ישראל ימנו תרומת ה׳ והא דכתיב בפרשת ואלה פקודי וכסף פקודי העדה מאת ככר וגו' דשמעינן דהכהנים ולויים

לא נתנו היינו בתרומת האדנים אבל בתרומת לא נתנו היינו בתרומת האדנים אבל בתרומת שקלים לקרבנות לבור הושוו כולן: כל דעבר על פיקודייא. וכהנים ולויים לא עברו במנין לפני משה אלא הוא הלך לפתחי אהליהם ומנה אותן: הלבה ד מתבי' קני זבין וזבות. תורים ובני יונה שזבין וזבות מביאין ובכותיים איירי אבל בנכרים אין זבין וזבות: כל שהוא נידר ונידב מקבלין מידן. דכתיב איש איש לרבות נכרים שנודרים נדרים ונדבות כישראל: וכן מפורש ע"י עורא.

דכתיב איש איש לרבות נכרים שנודרים נדרים ונדבות כישראל: ז**כן מפורש ע"י עורא.**משבת אליהו

הלבה ג הא לסבוע מ'י אאין ממשכנין עד שיהא בן עשיים. כך היא גירסם מרן הגאון ג"ע

הלבה ג בא לסבוע מ'י אין ממשכנין עד שיהא בן עשיים. כך היא גירסם מרן הגאון ג"ע

וכ"ה שיטת הרוקח הגדול בסימן לי"ג וכ"ה שיטת הרע"צ. ומדברי הרמב"ם בפירושו

נכאה דגריי כני הישנה ועשה מתובעין וממשכנין אלמה ש"ל דבסביא צ"ש למבוע הוא דתובעין אותו

דתייתא בשהביא צ"ש וקאי על הא דתון אין ממשכנין אלמה ש"ל דבסביא צ"ש ומיהו משיביא ב"ש ממשכנין

אלא גירסם מרן הוא העיקר וא"ש עם סוגר דגמי לקתן הלכה די הא לתבוע כרי עיי מודייע במתני

דדי דיה כל כהן ביו ולדברי הרב כיו אבל לא דעתי מי הכריאו לבך כיו דיאלך ישכח שירועלמי כרי ע"ש

דדריו מנוסים מ"ש בשה פריע" שכתב דאיו שוקל ע דבן כ". לא מכה לא האין משבעין עד בן כ" "א "אכה כא מושל מי" מוצין נמי. ומ"ש ולפ"ן קר מנין במרומת אדנים ועד בן כ" הלי מה בל דלון משבעין עד בן כ" איי מרכומו בפי שקלים כפן בישר כל הפריא בל שולים מבן שביים לר בייה לי פכואל הי לשולים מבן שביים לר בייה לי פכואל ש" שלים לבו עד שיים לר בייה לי פכואל אוב שהוכיר שקלים הוא שיים לר בייה לי פכואל של שקלים הוא לה ב החומר הוא שאפון ממשול הוא שולים הוא בשלים לה בייה לי הרומה לה של אנג שהוכיר לעל מיוה ג' תרומות וגם אסתכתא בעלים איל בן כ"ה היא דרשא ל"ק מבין א מרום.

בצלי מתוח (כ"א ב') הסוגיא בקלרה ולבן בוכרי כיון שלכתמולה מיחייב לאחוי כי מייתי נתו חוטא בבבלי מנחות (כ"א ב') הסוגיא בקלרה ולבן בוכרי כיון שלכתחילה מיחייב לאחויי כי מייתי נתי חוטא

ל) בס"י איתא דב"ש היא וא"ל כ" יוסי כו׳ משום קנסא וכב״ה עניי׳ אוכלין ומעשרין, ב) מגילה כט ב, ג) ערכין ד א מנחות כא ב מו ב, ד) ע" לקמן הלכה ד, ה) ס"א תני, ו) יומא סב א, ו) מו, ה) מכיון, ע) מידן, י) ס"א אבל מקבלין מהן נדרים ונדבות, כ) שהוא נידר, () לא נידר ולא נידב, מ) הוא,

במקדש. לפי שהיה הזמן מתקרב היו יושבין במקדש

במקש. נפי שהיה אות מתקר היינו בירושלים כרי שיתהרו להביא וליימ במקדש היינו בירושלים: הסחינו (משקו. ומוליאין העבוע מביחו של מי שלא הביא שקלו: לוים. לאפוקי ממ"ד כל דעבר על פקודייא: אבל לא נשים. ונמנו איש כופר נפשו על פקודייא: אבל לא נשים. ונמנו איש כופר נפשו

על פקודיית: חפל נה נשים. ותמו חים כופר נפשו כחיב ולא אשה: ולא עבדים. דילפינן לה לה מאשה: וקטנים. אפילו הביא שתי שערות והוא פחות מבן עשרים: שוב אינו פוסק. אביו מלשקול בשבילו שאומרין לו מאחר שנחת עליו בשנה שעברה והעמדת עליו זאת המצוה תן עליו חמיד עד שיגדל

ולא תפסוק: ואין ממשכנין את הכהנים. אע"פ שחייבין במחלים השקל: מפני דרכי שלום. מפרש בגמ": כל כהן ששוקל אינו חוטא. ואע"פ שאינו

מתי לשקול וסד"א אם שוקל נמצא קרבן לבור קרב משל יחיד קמ"ל דאינו חוטא לפי שהוא מוסרו לפיבור לגמרי: לעצמן. להנאמן ולא היא דחייבין

לשקול אלא שעומר ושתי הלחם לוקחין משקלי ישראל לבדן: גב' הא לחבוע חובעין. מן הנשים

ועבדים וקטנים דדוקה אין ממשכנין אותן: הדה

דסימר. שתובעין מן הקטנים דוקא כשהביא שתי שערות אע"יג שלא הגיע לכלל שניו: אכל אם לא הביא שחי שערות. ולא הגיע לכלל שניו אפילו

הפיא שפי שפרום. ולא הגיע לכלל שניי אפילא מחשבנין עד שיביא שפי שערום. ויגדיל שיגיע לכלל שניו ל"א ה"ג ולמשכן אין ממשכנין עד שיביא שפי שערום. ויגדיל שיגיע לכלל שניו ל"א ה"ג ולמשכן אין מתשכנין עד שיהיה בן כ". ולפ"א ניחא הכל אף הסוגיא דלקתן (הליה ד): ליני ממניפא. כן לריך לפרש מתניי דרכי שלום היינו מפני הכבוד לפי שעבודת הקרבנות עליהם וכי היכא דלא ליתי לאלאיי ולי נראה מפני הכבוד היינו שתחוייבים להלאיי ולי נראה מפני הכבוד היינו שתחוייבים להוא הם כבוד דכתיב וקואר ג'יד, הוא או בייד, הוא או בתוחד לגדות הת תחלי

להאג פשם כבוד זכנו כ וקו בנו דמ שולה ככון דכיון דמנאי ב"ד הוא על העתיד לגבות הם מחלו להכהנים: י"ב שבטים יתנו. זה בגימטריא שנים

עשר והכהנים והלויים בכלל: **כן משיבין הכמים** לר"י. דחכמים סוברים דלריב"ז מותר להביא

משקלי הכהנים עומר ושתי הלחם שלא נאמר וכל מנחת כהן אלא במנחת כהן יחיד אבל לא במנחה

שיש לו בשותפות עם הלבור: חטאם יחיד מחם וכו. כמו דמלינו שיחיד חלוק מלבור שחטאת

ודו. כמו דמנים שימיד מנחק מנכור שמטחם יחיד מחה ואין חטאם לצור מחה ה"י, איכא לסלק בין מנחת יחיד למנחת לצור: ו**קשיא ווי**. הש"ס לא סיים למילמיה דר' טבי ומקשי עליה א"ינ הא דקאמר בסמוך והוא מוחיב לון שינוייא הוא וכאלו דקאמר בסמוך והוא מוחיב לון שינוייא הוא וכאלו

קאמר אלא: שאין הטאם וכו'. מתני' היא בפ"ו דיומא: והוא משיב להן. וכי שקלים לאו נדבת

עין משפם גר מצוה

ב א מיי׳ פרק א משקלים הלכה ט: בא ב מיי׳ שם הל״ז:

בב ב מיי שם הליי: בב ג מיי שם הליי: כג ד מיי שם הליי: בד ה מיי פרק ד מפהמ״ק הל״א: בה ו מיי פרק א משקלים הל״א: בו ז מיי פרק ג ממעה״ק הל״ב:

נוסחת הבבלי

(א) מעשרין ואוכלין אמר ר"י: (ב) הא כן כשהציא כוי לא כהדא אין כו': (ג) מודה צו שאין כוי: (ד) וקטנים אם וכו':

הגהות הגר"א

(א) נ״ל אין ממשכנין עד שיהא בן עשרים. וכ״ה שיטת רוקת הגדול בסימן רל״ב וכ״ה שיטת הרע״ב ומדברי הרמב״ם בפירושו נראה דגרים כגירסא הישנה ועשה מתובעין וממשכנין חלוקה א' ואי אפשר להעמידה דהא מעיקרא דייק הדא דתימא בשהביא ב' שערות והאי על הא דתנן אין ממשכנין אלמא ס"ל דבהביא ב"ש לתבוע הוא דתובעין אותו אבל אין ממשכנין אותו ואיך יחזור בו ויאמר דאין ממשכנין עד שיביא ב"ש ומיהו משיביא ב"ש ממשכנין אלא גי' הגאון ז"ל הוא המשפפין מוכלי בי שהמון דל מחל העיקר וא"ש עם סוגיא דגמי לקמן הא לתבוע כוי ועי בת"ח כי הוא מאריך עוד ואני כתבתי רק הדברים הנוגעים אל הבנת גי' הגאון ז"ל:

ציון ירושלים

ציון זוש ער בפי הק"ע וגירסמו ונממת שעיקר כפי הק"ע וגירסמו שכן מלטו נפיק דנילה הלייב מתר בירובלתי מני אן תפרקון המנעל מער, האימום ביויע אבל מפרקון במש"מ ועי שבם קמי"א ע"ב שומטין במש"מ ועי שבם קמי"א ע"ב שומטין ב"ביי" מע ג יאמינוט ביו ע מבל מפוקן בחש"מ ועי שבת קמ"א ע"ב שומטין המנעל מע"ג האימוס בשבת. וכ"כ הרמב"ם בפ"ו משבת הי"ב וביאר המרכבת המשנה שם בח"א דמדכתב שבת תיבת בשבת דהוא בהלכו׳ בהנכרי שנת חיפת כשפת החות מיותר הכוונה דוקא בשבת אבנ ביו"ע לא עכ"ש בחור"מ מותר לפרק. ובהג"א בילה פ"ק הביא ג"כ דאין מפרקין ביו"ע אבל בחור"מ מפרקין והוא מהירושלתי הא: (שיך לעמוד הקודם)

מניין שהפקר כ"ד הפקר דכתיב אשר לא יבא. בכבלי ביכמו' לפ"ט וככמה מקומו' הביא ג"כ דברי ר"ל שיליף מאלה הנחלות וביש"ש פ"י דיינף תחנה הנחנות וביש"ש פ"י דיינמות סימן ו"יט כתג דהא דר"א עדיף דלא חימא דוקא שיכולים להסקיר ולא להחליע לחבירו קמ"ל הך דר"א לכך למד ר"א מאלה הנחלות ודבר זה היה בהעלם עין הממטת ודבר זה היה במענט עין מה מחלבת בעל ג"פ סיימן קר וש"ב במקבו דאינו יכול להסליע לאחרי וכל האחרוני יכול להסליע לאחרי וכל האחרוני הלכ בעקבותיהם ולא ראו דברי היש"ש הלו ודכירושלי כאן לא ממלא היש"ש הלו ודכירושלי כאן לא ממלא הדברי ול"ע. (ע"ס): הדא דתימר בשהביא שתי שערו׳. עשעה"ת הלי שקלים ובקצוה"ח סימן רל"ה ובאבני מלואים סימן כח ם"ה לג:

גליון הש"ם

[ħ] ער׳ בק"ע וש"ק הביאו גר׳ עד שיהר׳ בן כ' והגר"א ג"כ הגיה כן ע"ש אבל בפר׳ המשניות להרמב"ם מבואר כגירסא הישנה דאין ממשכנין עד שיביה ב"ש וכ"פ הרמב"ן פרשת

מי היישיר ש זור של הייש של הייש להייש מובן דמשיקרא נקט בהביא ב" שערות חובעין ואין ממשפנין ואח"ב סיים דבהביא ב"ש ממשכנין ונראה דהירושלוני דהוא ר"י לשיטחו דס"ל בנדה דמ"יו מוך הזמן פובעין ר"ף לאו שומא נינהו (ודלא כש"ק) אבל אם לא הביא ב"ש לא בדא דקטן גמור הוא ולמשכן הייט להוציא ממון מחוקתו עד שיביא ב"ש הייט שיביא אם אבל אם לא הביא הריש בהייש ב"של אביא הריש שיביא אח"ו חהו ג"כ כוונת הירושלוני בהל"ק. ו"ב ומיושב בזה מה שלא הביא הרמש מביעה כלל כיון דקר"ל מון דמן כלפני זמן ולכך אין כאן רק ב"שנה באול גמור לכל דבר וזהו שדייק גבי ממשכנין עד שיביא אח"ו חהו ג"כ כוונת הירושלוני בהל"ק. ו"ב ומיושב בזה מה שלא הביא הרמש הביעה כלל כיון דקר"ל מון דמן כלפני זמן ולכך אין כאן רק ב" מילוקים ודו"ק: [ב] ועי׳ בכ"מ ולחם משנה ממעה"ק ה"ב:

תורה אור השלם

ו ְּנְלָ מִנְחָת כֹהַן בְּלִיל תִּהָה לֹא תַאָבֵל: ויקרא ו טו 2. זָה יְתְנוּ בְּל תָעבר עֵל הַפְּקָדים מָחָצית הְשָׁקֵל בְּשֶׁלֶה הְקָיב הְרָשׁ עֲרָב בְּל הָעבר עֵל הַפְּקָדים מָחָצית הְשָׁקֵל בְּשֶׁלֶה הְקָוּע שְׁרָב בְּל הְנִים בְּיִה בְּיִלְבְים מָחָצִית הְשָׁקֵל בְּשֶׁלֶה הְּקָב בְּיִב בְּלְבִוֹת בְּיִתְ לַאוֹ לְבָנוֹת בִּית לָאלֹהִינוֹ כִּי אָנָתְנוֹ יִחֶיד נְבָה לַיִי אָלְהִינוֹ כִּי אָנָתְנוֹ יִחֶד נְבָה לַיִי אָלְהִי יְחִיד נְבְּה לִיִי אָלְבָה בְּיִ אָלִה יְחִיד נְבְּה לִיִי אָלְהִי יְחִיד נְבְּה לִייִ אָלְהִי וְבְּבָּה לִיִי אָלָה יִחִיד בְּיִי בְּלִבּה לִיי אָנִיה בִּי אָנָתְנוֹ רְבָנוֹת בִּיוּ בְּיִלְבָּה בְּיִי אָלִהְינוֹ בִּי אָנָתְנוֹ יִחְרָבְּה לְיִי אָנְיִי רְאשִׁי

כה ב. ב) ירו׳ ברכות פ״ז הל״ה. ג) תורת כהנים פ"ב, ד) ערכין ו א, ה) תוספתא פ״א ערכין ג., ו) ס״א שאינו, ו) ערכין ה ב, ח) עי׳ מנחות עג ב, ט) לכלי שרת,

עין משפמ

נר מצוה בז א מיי׳ פרק ג משקלים

:כל״ב שלים. בח ב מיי שם הל"ו ובכ"מ: בש ג מיי שם הל"ג: ל ד מיי שם הל"ד ופ"ו

מבכורות הל"י: לא ה מיי' פרק ג משקלים

בלייו:

הייה. לב ו מיי פרק ג ממעה"ק הל"ד:

לג ז מיי׳ פ״ח ממתנו׳ עניים

הלכה ח: ניי' פרק א מערכין הלי"א:

נוסחת הבבלי

(א) א"ר אלעזר כו'. מתני' פליגא אר' אלעזר: (ב) מתניתא פליגא על ר"י דתני אין כו': פליגא על ר"י דחני אין כו': (ג) נידרין עולה לא בשאמר: (ד) ולא הביא עמה נסכי' ולא לכ"ש כו':

הגהות הגר"א [א] מלת אלא מיותר וכך ל"ל רישא בנכרי וכו': [ב] ל"ל כיני

רישא וכו׳: [ג] ה״ג ובלבד שהוא

מסוים. פתר לה בתחלי שאפיי מעותיו יוליכם לים המלח מתניתין פליגי על רשב"ל וכו׳

ול"ג ורשב"ל אמר וכו". דכבר נקט ותני ליה לעיל: [ד] ה"ג כשאמר נכרי הרי עלי עולה

טפמת הכני המר עני עולה ושמע ישראל וכו'. והיינו נידרין שע"י הנכרים נידר: [ה] ה"ג לא

הביא עמה נסכים והביא אח"כ

מקבלין הימנו ולא לכלי שרת אינון מותר נסכים נמלא מביא

דבר שאינו מסויים. וקשיא לרייל.
דבר שאינו מסויים. וקשיא לרייל.
והמיצ רייי בד בון והא מנינא
מעריכין ונערכין ועורכין וכוי.
מערונין ונערכין ועורכין וכוי.
אינון וכוי והוי דבר מסוים
אינון וכוי והוי דבר מסוים
ולפייה מקבלין אשייב מא אינו

לך למימר כיון דאיהו לא מכרין לך למימר כיון דאיהו לא מכרין לבד״ה אלא לשמים וחאליהן הן באין לבד״ה. ואינו אסור לר״י לקבל מהן אלא כשנותן להדיא לבד״ה ה״ו לר״ל:

גליון הש"ם

שני בקרבן אהרן שם ולק"מ (לק"מ ברמב"ם פרק ג' ממעה"ק

ה"ה ועיין במהרי"ט ח"ב בחו"מ סימן קכה: [ב] עי' תוס' ערכין ט"ב ד"ה אלא ובתו' יו"

ם ולמסקנת הירושלמי כאן יש

לה ט מיי שם הל"ו:

לד ח מיי*י*

מיפחר. תפרש דמותני חמית כת"ד דכותי בנכרים לפיקר ז'ן תקבלין מתנו: האיספלגון. דפליגי: ממני בנכרים. דוקא הוא דאין מקבלין מידן אבל מכותיים מקבלין: ויחני קו. ותניא נתי הכי אדם. כי יקריב מכם קרבן ודרשינן אדם לרבות את הגרים וקשיא ל"ל קרא מיפוק ליה דלא גרע מכרים דאיתרבו מאיש איש שוודרים של הדלא גרע מכלים דאיתרבו מאיש שוודרים

ליה דלא גרע מוכרים דאיתרבו מאיש איש שנודרים נדרים ולדבות אלא לאשמועינן דהא דכתיב מכם נדרים ולדבות אלא לאשמועינן דהא דכתיב מכם למעט מומרים דוקא מומרים מישראל אבל מגרים אפי ממומרים מקבלין וה״ק מכם בכם חילקתי אפי מומומרים מקבלין וה״ק מכם בכם חילקתי מלא באומות כדאיתא פרק קמא דחולין והשתא מכותים אע״ש שחורו לשורם מקבלין ומקן וא״ת הא אדם גבי נדבה כמיב וע״כ לותר דשקלים לנדבה הא שיש איש וייל דכתיב במיח בבר אל בני ישראל במיב היקחו לי תרומה: ופריך מסני' פליגא וכו. כלותר מסיפא דמתני׳ קשיא לר״א: וכי יש קיני ובים פיסף מיפא דמתני׳ קשיא לכ״א: וכי יש קיני ובים פיסף מיפא דמתני׳ קשיא לכ״א: וכי יש קיני ובים מיפא בכומים שהיו גרים וכיון שחורו לסורם בכומים שהיו גרים וכיון שחורו לסורם

בנתים. הם כני שרתו כחיב בפרשה חצה ודמי דסיפה בכותיים שהיו גרים וכיון שחזרו לסורם קתיל דמין מקבלין ומהן וקשיא רישא בעבריים וסיפא בכותיים: ומשני והא כיני. כלומר יהי כן רישא בנכרים וסיפא בכותיים: במחלב. במחלת הבנין בנכרים וסיפא בכותיים: במחלב.

בנכרים וסיפת בכוחים. בשתה. בתוחח הכדן אין מקבלין מהן שום דבר דשמא לרפיון המלאכה מכוונים: וכפוף לחוק את בדקיו: פ"ד מקבלין מהן דבר שאינו מסויים ואין מקבלין מהם דבר מסוים. וה"פ דבר שאינו מסוים כגון מים ומלח מסוים. וה"פ דבר שאינו מסוים כגון מים ומלח

ודבר מסוים דבר שנראה בעין אין מקבלין מהן דגנאי הוא ועוד שמתפארים בו: הקדש נדבה דגנאי הוא ועוד שמתפארים

לבדק הבית. ולא מפליג בין חחלה לסוף ובין דבר

מסוים לשחינו מסוים: ה"ג ובלבד דבר מסוים.

מסוים נשחינו מסוים: ה"ג ובנפד דבר מסוים.

וה"ם ברייתא איירי דוקא בדבר מסוים: מסניי.

בפ"א דערכין קשיא על רשב"ל: הכל שוין וכו'

ברישא מע יכרים רמ"א נערך אבל לא מעריך

רי"א מעריך אבל לא נערך זה חה מודים שנודרין

ונידרין ונודרין היינו דמי פלוני עלי ונידרין דמי

עלמו עלי או שאמרו אחרים דמי פלוני עלי והכל

עלמו עלי או שאמרו אחרים דמי פלוני עלי והכל

עלמו על מו שמתות ומתוכל זה עלה על היהכל לבדק הבית שמעינן דמקבלין מהן: ו**משני פחר** לפ. הא דנודרין וינדרין היינו עולות אכל לבדק הבית לא: ופריך הניחא נודרין. איכא לאוקומי בעולה דאם הישראל מדירו שיתן עולה מי ישמע בעולה דאם הישראל מדירו שיתן עולה מי ישמע

כשרלו הכוחים לסייען ושלחו להם נבנה עמכם כי ככם נדרוש לאלהיכם השיבו להם לא לכם ולנו לבנות בית בשותפות לאלהינו ולכם אין חלק ולדקה חכרון בירושלים: קולבון. כלותר דבר קל מועט שמוסיפים על מתלית השקל כשרוצין ליקח מן השלחי ב' חלאי שקלים בעד שקל שלם: **השוקל ע"י אשה וכו' פטור.** כגון שהלוה להם דכיון דפטורין הן לא מחייבי בקלבון ואי לא הליה להם אלא שפורע בשבילם אפי שוקל בשביל בר חיובא פטור מן הקלבון כדלקמן: ואם שקל על ידו וע"י חבירו. בשהליהו איירי ושוקל שקל שלם מחלים השקל במורה פטור מן הקלבון וב' ששקל שקל שלם אין טחנין אלא קלבון אחד: כמ"א בשבילו ומחלית השקל שמלוה לחבירו חייב קולבון א' דסבר הטותן מחלית השקל הקלוב במורה פטור מן הקלבון וב' ששקל שקל של אין טחנין אלא קלבון אחד: כמ"א קנו שקנ שלם אין נותנין אלא קלבון אחד: רמ"א כ"ל לבונות. דקובר ר"ת השוקל מחלים השקל מהיי בקלבון הלכך שנים ששקלו שקל שלם חיי בי קלבון הלכך שנים ששקלו שקל שלם חיי בי הקבון הלכך שנים ששקלו שקל שלם חיי בי הקדש וונטל מתנו מחלים. דקי האינו שקל האמור לאן היינו מחלים השקל: נותן ב' קלבונות. מפרש בגמ': הא לחבוע אין חובעין. מדקתני אם שקלו מקן מובעין מדן משמע אם שקלו חבעין שאין חובעין אין מובעין מים וקשלו אובר של חובעין מים ועבדים וקטנים דמשמע אבל חובעין מים שנרות וחובעין וחיפא להני של שברות וחובעין וחיפא בקטן שהביא שהי שערות וחובעין וחיפא בקטן שהביא שהי שערות וחובעין וחיפא בקטן שה שתחבר אחמי חובעין נותי לא: מיפסר. מפרש דמתניי אחיא כמ"ד דכותי כוכרים מיפסר, מתבל אין מתבלין מתנו: דאישלנות! דפליני:

אואלו שחייבין בָקלְבון לוים וישראלים וגרים ועבדים

יואלו שהיבין בקלבון לוים וישו אלים וגרים ועברים משוחררים אבל לא כהגים ונשים ועברים וקטנים השוקל ע"י כהן ע"י האשה ע"י עבד ע"י קמן פטור בואם שקל על ידו וע"י חבירו חייב בקלבון א' ור"מ אומר ב' קולבנות הנותן סלע ונוטל שקל חייב שני קולבנות יהשוקל על יד עני ועל יד שכינו ועל יד ב' עירו פטור ואם הלוון חייב "האחין" השותפין יד בן עירו פטור ואם הלוון חייב "האחין" השותפין

שחייבין בקלבון פטורין ממעשר בהמה וכשחייבין במעשר בהמה פטורין מן הקלבון וכמה הוא קלבון מעה כסף דברי ר"מ וחכ"א "חצי מעה: גמ' אע"פ

שאמרו כו' הא לתבוע אין תובעין הכא את אמר

תובעין והכא את אמר אין תובעין כאן בשהביא ב'

שערות וכאן בשלא הביא ב' שערות: הנכרי והכותי

כו'. א"ר בא (ביבא) תיפטר כמ"ד כותי כנכרי

דאתפלגין^{ני} כותי כנכרי דברי רבי רשב"ג אומר כותי כישראל לכל דבר (א)אמר ר' לעזר מתני'

בנכרים הא בכותים לא ותניג כן יאדם ווו לרבות

את הגרים מכם ילהוציא את המומרים מתני' פליגי

על ר' אלעזר אין מקבלין מידם קני זבין וזבות קני יולדות וכי יש קני זבין וזבות בנכרים [א]אלא רישא בנכרים וסיפא בכותים [ב](והא כיני) כן

בתחלה אין מקבלים מהן לא דבר מסוים ולא

דבר שאינו מסוים ובסוף מקבלין מהן דבר שאינו מסוים ואין מקבלין מהן דבר מסוים רשב"ל אמר

בין בתחילה בין בסוף אין מקבלין מהן לא דבר מסוים ולא דבר שאינו מסוים (-)מתני פליגי על רבי יוחנן אין^ס אין מקבלין מהן הקדש ונדבה רבי יוחנן אין

לבדק הבית פתר לה בין בתחלה בין בסוף ויובלבד

דבר ימסוים (כ״י פתר לה במסוים שאפילו מעותיו

יוליכם לים המלח). רשב"ל אמר בין בתחלה ובין

בסוף אין מקבלין מהם לא דבר מסוים וכו': מתני' פליגי על רשב"ל דתני הכל" שוין "שהן גודרין ונידרין פתר לה עולה ווו ניחא נודרין עולה (ג'נידרין עולה (לא) ווא ווו כשאמר ישראל הרי

עלי עולה ושמע נכרי ואמר מה שאמר זה עלי (ד)[ה]ואינו^{ם)} מביא עמו נסכים ומותר נסכים לא לכלי

שרת אינון נמצא מביא דבר מסויים התיב רבי יוםי בר רבי בון והא תניגן "נערכין ועורכין לא

הוא רישא בנכרים וסיפא בכותים אמר⁷ ר'

ריבב"ן לכנום כים אלא אנחנו לכד. גרסינן בערכין פ"ק תני חדא נכרי שהתנדב נדבה לבדק הבית מקבלין אותה ממנו ותניא אידך אין מקבלין אותה ממנו אמר ר' אילא אמר ר' יוחנן ל"ק הא לכתחלה הא לבסוף דאמר ר' אסי אמר רצי יוחנן בתחלה אפילו מים ומלח אין מקבלין מהם פירוש משום רפיון שמא יתכוונו לרפות ידי עושי המלאכה. לבסוף לאחר שנגמר בנין הבית דבר מסויים אין מקבלין מהן דבר שאינו מסויים מקבלין מהן היכי דמי דבר המסויים אמר רב יוסף כגון זו אמה כליא עורב פיי כל דבר הנראה למקדש אין מקבלין מהן לפי שלא יהיה להם חלק וזכרון בבית כדכתיב ולכם אין חלק וזכרון בירושלים: אנו חייבים בקלבון לוים וישראלים אבל כהנים לא [השוקל] ע"י העבד ע"י הקטן פטור. הואיל שהן עלמן פטורין אם אחרים שקלו על ידיהן נמי פטורין אע״פ שבאו מיד אדם המחויב בקלבון לעלמו. על ידו ועל ידי חבירו חייב בקלבון אחד. על עלמו ולא במה שנתן חצי שקל חבירו: ר"מ אומר ב' קולבנין. ירושלמי אע"פ שאין שקלו תורה קלבנו תורה כלומר אעפ"י שלא נתחייב ליתן השקל על חבירו הואיל שנותן יתן גם הקלבון סבר (כר') [ר" בנותן שקלו שלם שפטור מן הקלבון פי׳ אם נתן שקל שלם ולא נתן בתורת קלבון ההוספה אפי׳ הכי פטור בקלבון: אמר רבי מאיר כמין מטבע אש הוליא הקדוש ברוך הוא מתחת כסא הכבוד והראהו למשה ואמר זה יתנו כזה יתנו: נתן סלע ליטול שקל חייב ב' קולבנות. ירושלמי אמר ר' אלעזר דר' מאיר דאמר דאחד שקל שהוא נותן ואחד שקל שהוא נוטל רב אמר ד"ה היא. אחד שקל שהוא נוטל ואחד לדבר תורה. הנותן סלע פי' בינו ובין חבירו הואיל שחבירו ישלם לו חייב ב' קולבנות פ"א נתן סלע להקדש כדי ליטול שקל מן ההקדש: השוקל ע"י עני ע"י שכנו. משלו שנותן לו מתנה פטור מקולבון אעפ"י שלא צירפו (נ"א שלירפו) עם שקלו ונתן סלע שלם: אבל אם הלוון לו חייב. דהוי כאילו הוא נתן לפי יחחייב גם הוא בקולבון להלווח לו. ולח״ק דפליג לעיל על ר״מ אלטריך דאמרי לעיל על ידו וע״י חבירו חייב בקולבון אחד התם נחן לו מתנה אבל הכא שמלוהו חייב: האחין השוחפין שחייבין בקולבון פטורין ממעשר בהמה. אם חלקו ממון אביהם אע"פ שחזרו ונשתחפו חייבין כל אחד

תקלין מדס ולנו וגר': גבו' הא לסבוע כו'. מדייק מדקמני אם שקלו הקטנים מקבלין מידם משמע אם מעלמם שקלו מקבלין אבל אין חובשין מהן וקשיא דהכא אמר אק מודם משמע אם מעלמם שקלו מקבלין אבל אין חובשין מהן וקשיא דהכא אמר אין הובשין וברישא דקמני אין ממשכנין את הקטנים הא למבוע חובשין איירי בשלא בשביא ב' שערות. רישא דקמני אין ממשכנין את הקטנים הא למבוע חובשין איירי בשלא הביא שתי שערות: כמ"ד רוחי למדי למומר הא דקמני בלוה מתני בין בשקלים ובין בקרבנות חובה אין מקבלין מידם קאי נמי אכומים בלוה מתני בין בשקלים ובין הפילו קרבנות מוחים נמר אין מקבלין קרבנות מכוחים נמי אין מקבלין הפלין הפבליו קרבנות מכוחים נמר אין מקבלין לל אמאי אין מקבלין קרבנות מכוחים נמר אין מקבלין לל אמאי אין מקבלין מידם קיי ובים כו' לא קאי רק ממיד בין בין ביל ביל הא להפלי בעוכא דאין מקבלין אף מכוחים אר"א מפני' בניגה להקמי בסיפה בהדיא מקבלי דעוכא דאין מקבלין אף מכוחים אל מתני בין בין מקבלין מודם ואיי און מקבלין מידם קיי וצין בין ואף ובי"ב מוכח מסיפא דמונה דבותים נמכרי הא לקפני לון מידם ואני ואיי מוכח מסיפא דמוני דכוחי כנכרי דהא קפני אין מקבלין וע"ב הא דקמני דכורי כנכרי דהא קפני אין מקבלין מדום שורחים בור מנה אין מקבלין וע"ב הא דקמני און מקבלין אחוסים הא וש"מ לוורא איי מול מקבים של מכרי ומיש אוריהו וסיפא קפני מול מקשי לך רישא בנכרי ומות ומים בכרי לחוד א"א משיר דסיפא בנכרי לחוד לא מקשי לך רישא בנכרי ומותי וסיפא בנכרי לחוד ולא מיירי

קולבון עכשיו שחלקו חייב אע"פ שחזרו ונשתתפו לא אמרי' חזרה לתפוסת הבית קוכהן פכפי רפטורין ממעשר בהמה דמ"ר בבכורות בפ'י בתרא (דף מי) יהיה לך ולא של שותפות יכול אפי' מתפוסת הבית ח"ל יהיה [פיי יכול] אפי' מתפוסת הבית יהיו פטורים ממעשר בהמה דכשותפות דמי ח"ל יהיה ופריך התם והא בבכור כתיב אם אינו ענין לבכור דאימיה בשוחפות דכחיב ובכורות בקרכם ואאנכם תנהו לענין מעשר בהמה: אמר ר' ירמיה פעמים שחייבין בזה ובזה ופעמים שפטורין בזה ובזה. פעמים שחייבין בקולבון ופטורים ממעשר ופעמים שחייבין במעשר ופטור מן הקולבון. חייבין בזה ובזה שחלקו בכספים ולא חלקו בבהמה פטורין בזה ובזה שחלקו בבהמה (פי׳ שם רש״י וחזרו ונשחתפו) ולא חלקו בכספים חייבין בקלבון ופטור ממעשר בהמה שחלקו בכספים וחלקו בבהמה חייבין במעשר בהמה ופטורין

וממוד בקורפון מעפיי שאייה זפייזן שוקף עדייזן ופטור מן הקולבון אם היו קטנים פטורים דמנן לעיל על יד הקטן פטור ואם היו גדולים נמי פטור דמנן ע״י שכנו ע״י בן עירו פטור ובנו גדול כבן עירו דמי שלא היה אביו חייב עליו ואע"פ שעד עתה מתפוסת הבית לא פרע מהם אביהם

ים בו דב בון הוא זונגן נעובן זעורבן לא לברק הבית אינון היך מה דאת אמר תמן לשמים הוא מתכוין ומאיליהן הן באין "ילברק הבית כן את אמר אף הכא לשמים הוא מתכוין ואחד בקולבון אעפ"י שהיה אביהן שוקל על ידן

הקולבון. פי" מתפוסת הבית מחייבתן במעשר בהמה (כלומר) [כמו] שלא חלקו כלל אתה פוטרו מקולבון א"ל לא שניא היא שהוא נותן סלע אחת שלמה. משמע מהכא דפטורין

בוארלודהן הבית לה: ופרוך פניחה עודרין. היכה להוקותי בעולה הלה נידרין ליכה לתיומר בעולה דאם הישראל מדירו שימן עולה מי ישמע לו הנכרי: ומשני לה בשאמר הישראל וכר. וה"ו כהילו הישראל מדירו שהרי ע"י נדר הישראל הוא מתחייב: ופריך ואינו מביא. הנכרי עם העולה נסכים בחמיה ע"י דר השקמה הזת מתחייב: ופרין וחיטו מפיח. הנכלי עם העולה נספים במתיה וכיון שלרין להביח נספים א"ח שלא יהיה מותר וחנן לקמן מותר הנספים לכלי שרת: ומשני נמלא מביא דבר מסוים. כלותר וליטעמך הא אף לר' יותנן קשיא הרי מביא דבר מסוים דבר מסוים הן: הסיב כ"י בר בון. לתרולי לרבי יותנן: וערכין לא לבדק הביח אינון. בממיה ותקשי לך מתני' גופא: היך מה וכו'. ע"כ לותר לא לבדק הביח אינון. בממיה ותקשי לך מתני' גופא: היך מה והלן לבדק הביח יהבינן דהם לא מיקרי דבר מסוים כיון דלבו לשמים כלומר לגבוה ואנן לבדק הביח יהבינן ליה ה"נ במותר הנסכים כיון שהוא נותנן להקריבן לגבוה וממילא ניחותרו ויהבינן ליה ה"נ במותר הנסכים כיון שהוא נותנן להקריבן לגבוה וממילא ניחותרו ויהבינן

משנת אליהו הוא דקמעייל חולון לעזכה דמיימי ומסרן לצור. וכאן האריך בסוגיא בלישלא ימירא וני הילקוט יוסר מחוור כך משיבון חכמים לריי מנחת יחיד קריבה כלל ואין מנחת לצור קריבה כלל. כיון שמסרה לצורל ממה שרא דבת לצור ועי לקמן רפיד, ומש"ש: וסימא בכוחם עיין בכמצים צמסרה של אן מקבלון קני זבים כי ר"ל מיד הטחמים אבל הככרי אינו יודע שה ואינו טורת לעולם בפי שכמב אלן מקבלון קני זבים כי ר"ל מיד הטחמים אבל הככרי אינו יודע שה ואינו טורת לעולם

בקולבון. (מנאחי שם שלא חלקו לא בזה ולא בזה): שחלקו בכספים ולא חלקו בבהמה. ירושלמי אמר ר' מנא הדא דחימא בשלא היתה בהמה רוב אבל אם היתה בהמה רוב הן היקר נכסיו וחייבין בקולבון פי רוב נכסיו הן בהמה. ר' אבון אמר ר' שמי בעי מפני שעשיחו כאדם אחד אלל מעשר בהמה את פוטרו מן

ליישב קושיית התוס' ועי' ברמב"ס פ"א מערכין הלי"א נראה שהיה לו פירוש אחר בדברי הירושלמי ומקורו נפתח לו: [ג] עי בהגר"א שהגיה. ועי בירושלמי נזיר פ"ט הל"א נראה

תורה אור השלם

כני׳ שלפנינו ע״ש:

 דַבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרְאַל וְאָמֶרְתְּ אֲלַהָם אָדְם כִּי יַקְרִיב מָבֶם קָרְבָּן לֹיִי מוֹ הַבְּהַמְה מו הַבְּקֵר וּמוֹ הַצֹאן תַּקְריבוּ אֶת הַבְּקֶר וּמוֹ הַצֹאן תַקְריבוּ אֶת דַּבֵּר אֶל בְּנֵי קרבנכם:

ארתין הנופא לנכרים ברישא אבל למיגרע העיקר דהיינו נכרי דאתחיל ביה קשיא: כיני. כלומר בכתי הטטפל לנכרים ברישא אבל למיגרע העיקר דהיינו נכרי דאתחיל ביה קשיא: כיני. כלומר אין רישא בנכרי וסיפא בטחי: א"ר יותן במחלם. בתחלם הבנין דחישיטן שתא לרפיון הם מתכחונים כדכתיב ויהי עם הארץ מרפים וגר: לבסוף. לחק את בדק הבית דאין לומר רפיון מתכו דבר מסוים. דבר חשוב שניכר ונדאה בעין אן מתפלין מידם דגנאי הוא ועוד שמתפארים בו ובערכין (ר אי) מפרש מסויים כגון אמה כליא עורב ושאינו מסויים אפי מים ומלה אין מקבלין פי לב"ה. ס"ד דמיירי בין במחלה בין בסוף: פסר לה בין פו. כמחלה ולכך לא מפלגיון בין דבר המסויים לשאינו מסויים שבתחלה אפיל אם הבדית מחויים דותא העיא דמייי ויליכם לים המלה. וליג ורשב"ל אתר דכבר תקט ומני ליה לעיל: הכל שיון שנודרין ונידרין. משנה היא בערכין ולעין ערכין בכרים פליגי התם כ"מ ור"י וקאמר ושרן שנודרין ונידרין קשיא לר"ל דהא איהו קאמר דאין מקבלין מהן כלל: פסר לה עולה. הא דתקן עודרין ונידרין קשיא לר"ל דהא איהו קאמר דאין מקבלין מהן כלל: פסר לה עולה ס. דמתן עודרין ונידרין הייע עולת אבל לבדיה קאמר אורן שע"י הנכרי נידר: ופריך לא הביא עמה נסדים כי את לה שיל הביל את לה בל הייע לו הכניר: מ"ג באמתר כיו מאא שה בא של הייל: וא לבו"ב הייט ואפיה לא לבי"ב האיט וחים ואפיה מקבלין אע"כ כי בר בר בון לחולי לר"ל: וא לבו"ב האיט מוים ואפיה מקבלין אע"כ הסיד רי בר בון לחולי להייל: או לבו"ב איט מוים ואפיה מקבלין אע"כ הסיד רי בר בון לחולי לא מסוים ואפ"ה מקבלין אע"כ החיד לי הל למימר כיון דאיהו לא מסרין לבדק הבית אלא לשמים ומאליהן הן בלין לבד"ה.

להו לבדק הבית לא מיקרי דבר מסוים: מה עבד לה רשב"ל. דערכין ומותר נסכים לדבר שאינו מסוים מיהא דמיין דקאסר רשב"ל: לבנוס ביס וגו'. דוקא אבנין הבית קפיד קרא אבל אכלי שרת וה"ה שאר לרכי הבית לא קפיד קרא: מעספ. דקאמרת כיון דכתיב לבנות בית אבנין הבית קפיד קרא א"כ ה"ה ללרכי ירושלם אין מקבלין מהן כדכתיב שאין להם חלק בירושלם: מסני'. דמנן ואלו שחייבין בקלבון משמע דאין לך מי שחייב בשקל שלא יהא חייב בקלבון אחיא כר"מ: ה"ג דר"מ אמר כשם ששקלו חורה כך קלבנו חורה סבר ר"מ בנוסן שקלו שלם שהוא חייב בקלבון. וה"פ דרמ"א לעולם חייב בקלבון מן התורה אפי' נותן מחלית שקלו: כזה יסנו. שהוא נקי מכל סיג שהרי מאש היה והלכך כל השקלים

ריבב"ן מן הקולצון לגמרי דאפי קולצון אחד אינו נותן. אלא מעסה אפילו חלקו וחזרו ונשסחפו שפטורין ממעשר בהמה פטורין מן הקולבון. פי׳ יפטרו מן הקולבון דהא סלע שלמה נותן ר' בא בשם ר' אבה בר הונה היה שני אחין שירשו את הביהן היה שני גיסין שירשו את חמיהן פי' הואיל וחלקו בב' בני אדם שירשו ממון" אדם אחר מעלמא דלא הוי תפוסת הבית חשיבא להו: למה הוא חולבין מעה. ירושלמי להיכן הקולבין הולכין ר' מאיר אומר לשקלים כלומר ימערבו ר' אלעזר אומר לנדבה נדבת קיץ למובח ר" שמעון שזורי אומר ריקועי והב ליפוי לבית קודש הקדשים בן עואי אומר שולחנין היו נוטלין אומן בשכרן וי"א להולאת דרכים פי" לאומו שהיו מוליכין אותם מעירן למקדש ובחוספתא אינו מביא דברי י"א כלל:

אינו מביא דברי ""א כלל:

תקלין חדתין

תקלין חדתין

ואינו אסור לר"י לקבל מכן אלא כשנותן להדיא
לבד"ה ה"י לרשב"ל: הן באין לר"ש. ולא קאמר

לבד"ה ה"ל לרשב"ל: הן באין לר"ש. ולא קאמר

די"ל דאין מקבלין אלא בשנכרי נותן מעלמו להדיא

דקאמר לא לכם ולנו משנמע דקאסר ליה שומפות

דקאמר לא לכם ולנו משמע דקאסר ליה שומפות

כלל בין במחלה ובין בסוף: ר"א אר"ש שאל פיישית

בריש מכיולתין לישנא דשאל: מותב" ואלו חייבין

המכר בחורה הוא שקורין במשנה סלע שהוא שני

תקלא שקלים ולפי שבולם היו נותנים לשקלים החללים היו מדי משרים ועד להחליף סלע על ב'

דלי מקלה שקלים וכשהיה א' לריך להחליף סלע על ב'

דלר קל שמוסיפין עד החילוף: אצל אל כפנים כו'

תלאים היו נחדם מכש משנה ונקרא קל בין כלותר

משי כהן שלו מדים לון פעורים מן הקלבון: השוקל

מ"ל כן שומים לון פעורים מן הקלבון: השוקל

דא" כאן ע"י אש כרי שואל של ע"י וכן

משום דהוא בפלות אר" בדוק ע"י וע"י

משום דהוא בפלות של דר"מ דלר"מ חייב מ"ע

משום דהוא בפלות או הר"מ דלר"מ מ"ב מ"ע

משום דהוא בפלות או הר"מ דלר"מ חייב מ"ע

משום דהוא בללות מו הטעם דפטור בשוקל ומינתם

ואנו אלא מדת מסמיות והוי הא מחלים השקלן

מיים רביו והוא ולה מקדעו ולכן פעורים מתחלים השקל ומינתם

בור מלו מדת מסמיות והוי הא מחלים השקלן

מיים רביו והיות להקדעו ולכן פעורים מתחלים השקלן

מיים היבור והיות להקדעו ולכן פעורים מתלבון

בורים יכור והיות להקדעו ולכן שטורים מתלבון

בורים היבור והיות להקדעו ולכן שטורים מתלבון

בורים היבור והיות להקדעו ולכן שטורים מתלבון

בורים היות ולתים כן בימד להחדש חייב

ב שהן חייבין בזה ובזה אינו אלא מדת מסידות והיי האי מתלית השקל ונתימתם האינו אלא מדת מסידות והיי האי מתלית השקל ונתימתם בותר היי היי וריים להקדש ולכן פעורים מתלית מקלפון אינו של היה לרין ליום חלי של אינו ביתר וריום להקדש ולכן פעורים מקלפון אינו הביתו. ההיינו שיש להם שקל אי שלם ציחד ונתימים כן ביתר להקדש חייב בקלפון אישל א' היה לרין ליום חלי שקל ונותנים להקדש הקלפון שהיי ולריכים להוסיף בעד המילוף: תמ"א ל" קלפונות. מפרש בגתרא המום שלע מו. פליגי אמוראי בגתרא מחלן קתני לה גבל "הי מ"א דר"מ המיד להיום שלות שבו שבו שבו שהוא חייב ב" קלפונות. כלותר מחלף בקלפון להי מביתר משל אקל שלם שבו אחייב ב" קלפונות. כלותר החידה ליום להכרע לכל מחלית השקל קלפון האר"מ משם ששקלו מורה כך קלפונו חורה: דפני "מ" כום יושנו וש"א משל שהיה ביתי ששקל מורה כך קלפונו חורה: דפני "מ" כום יושנו וש"א מתקפיד השם והראםו כחון מתלים מולחלית הקל הלל הוא לחייל כזה יתנו היינו של אוגרע לעולם מתחלית השקל שהיה ביתי ומכיל מתלית משל מתלית מקלפיד השם והראםו כון מתלית הייב ליום לכל חלי שקל מטפע להכרע והם יתנו להשל מולח למור הר"מ ה"ל מ"ל מוצ של מועם להייב לכון להייל מועל הייב ללון להייל מעשם החליף וכשות של לייל של מעתל החליל אל אוגרע לעולם מתחלית השקל שהיה ביתי וחכ"א מתלית השל להייב מעשם החליף ושהיה לרין ליום ולל של של מוצ מקל מוצ של מועם בללון היש מתלים של של מייב מעשם החליף שהיה לרין ליום וללו של של של מוע בהילים הוא להת"מ הוא בהיש הוא להת"ח ללח של הלע וולו מושי בללו או ושע"ג הללו מיוע בהילף תשל"ה בהל של היוע ביים להעו שלו מושי ביים למע ואלו מתשיב ביתלף משלה בהלוף ללות מתייב ב"ק המושה בהיוע בהילף משלה לה"ל בשלה מתייב ב"ק המושל הת"ב המיש ב"ח להוא מתיים המים המיעו שותים הלבון אלא מעשם החלוף לדידה ה"י שהוא מת ייד ללא לו אשל הוא להת"ה הלא א"ה מתיי שומו של של הוא הלעי הלא מושל הלו הייד הלא מווש בל היים לכנו ולא משלם שללו הלשלה להיים להלו הוא להל ה"ל בשנה מתייב בתייב בתייב בתייב בתיים בהמישה ביה להייב בתיים ב"ח להלוות להלוות הלה מתיים בהוא שלה משו אל שלה מוש ב"ה המים ב"ח בהתיים בהחייב ב"ח שלה מושל הלוות הלהוות התיים המושל הלוות ב"ח להוות הלהוות הלהוות המושל המושל המושל הו

[14] ומאיליהן הן באין לבר"ה (לכלי שרת) [2]מה עבר לה רשב"ל פתר לה ¹לא לכם ולנו לבנות בית לאלהינו רי 10 חזקיה א"ר סימון שאל מעתה "אין מקבלין מהן לאמת המים ולחומות העיר ומגדלותיה על שם לאמת המים ולחומות העיר ומגדלותיה על שם (שנאמר) ²ולכם אין חלק וגו' (אלו חייבין בקלבון תני ונואלו חייבין בקלבון אחד ר"מ אומר שני קולבנות מתניתא דר"מ דאמר ר"מ אע"פ שאין שקלו תורה קלבנו תורה סבר ר"מ במי ששקלו שלם שהוא פטור מהקלבון ידאמר) מתניתא דר"מ דאמר שהוא פשור מהקקבון "דאמר) מתניתא דר"מ דאמר ר"מ כשם ששקלו תורה כך קלבנו תורה קסברי ר"מ בנותן שקלו שלם שהוא חייב בקלבון דאמרי רבי מאיר (4) כמין ממבע של אש הוציא הקב"ה מתחת כמא כבודו והראהו למשה ואמר לו (3) היתנו כזה יתנו: (4) נתן סלע ליטול שקל חייב שני קולבונות א"ר אלעזר דר"מ היא [ד] (דר"מ אמר אחד שקל א"ר אלעזר דר"מ היא ויו(דר"מ אמר אחד שקל שהוא נותן ואחד סלע שהוא נוטל) דתניא אלו חייבין בקלבון וכו' קלבון א' ור"מ אמר ב' קולבנות ^{סו}ומר רב ד"ה היא דאמר רבי מאיר אחד שקל שהוא נותן ואחד שקל שהוא נומן ואחד לדברי הורה [ה]על דעתיה דרב ג' קולבנות אינון אתא ר' ירמיה ר' שמואל בר רב יצחק בשם רב שלשה קולבנות אינון א' שקל שהוא נותן ואחד שקל שהוא נוטל (אחד לדבר תורה: האחין" והשותפין שחייבין בקלבון ופמורין ממעשר בהמה בשחלקו יחדרו ונשתתפו שחייבין במעשר בהמה ופטורים מן הקלבון בשלא חלקו אמר רבי" לעזר והן שחלקו גדיים כנגד תיישים ותיישים כנגד גדיים אבל אם חלקו גדיים כנגד גדיים ותיישים כנגד תיישים הוא חלקו משעה הראשונה א"ר יוחנן אפילו חלקו גדיים נגד גדיים ותיישים נגד תיישים הפלו ואקו גוים נגו גו המעשר כההוא דתנינן (ב)כלקוחות הן ופטורין מן המעשר כההוא דתנינן תמן הלקוח[©] ושניתן לו במתנה פטור ממעשר בחמה, [©]ר' חייא (ר' חזקיה) אמר רבי ירמי' בעי בחמה, י ולמה לית גן אמרין פעמים שהן חייבין בזה ובזה ופטמים

לריכין קלבון שיהא הכסף הנקי שבהם מחלית השקל: ה"ג אחד שקל שהוא נוסן ואחד שקל שהוא נוטל. וה"פ הגזבר לריך ליקח ממנו שני קלבונות אחד בשביל השקל שהוא מחזיר לו ואחד בשביל ישהו בשכל השקף שהוא נוחר בשכל השקל השקל השקל השל מנו שהיה לריך ליתן להשלחני. ד**דרי** הכל היא. אפילו לרבנן לריך ליתן שתי קולבונות אם נתן סלע ונטל שקל קלבון אחד מפני שלא שקל שקל שקל האמור בחורה ואחד מהחלי שקל שקל שקל שקל שקל האמור בחורה ואחד מהחלי שקל שמקבל מהגובר: ה"ג על דעסים דרב ג' קולבונום אינון אחד שקל שהוא נוסן וכו' ואחד לדבר סורה אסא ר' ירמיה וכו'. וה"פ לרב אליבא דר"מ בנתן סלע ונטל שקל חייב ג' קולבונות אחד לשקל שהוא טפל מנות אילו היה נוטל מהשלחני ואחד לשקל שהוח מוקל שהוח מות אילו היה נוטל מהשלחני ואחד לשקל שהוח נוטל שאם מחליפו נוטל שאם מחליפו נוטל אריך להוסיף על חלי שקל של לדבר תורה שהוא לריך להוסיף על חלי שקל של חתרה. והרא"פ החליף הגרסאות והאריך בדברים תורה. עותנה. והגריסה שלפנינו עיקר: והן שחקון וביר. ללה לורך והגריסה שלפנינו עיקר: והן שחקון וכיר. והות דהוה השותפות שלחר תלוקה הירושה שותפר להיפטר ממעשר בהמה דוקה שחלקו הירושה לפי שוויה ולה לקת כל החד המתלה מן הבהמות שהיו בשעת מיתת אביהן דהשתא ליכא למימר חלקו דודמי בשעת מיחת אביהן היה מגיע לכל א חלקו דודמי בשעת מיחת אביהן היה מגיע לכל א חלי הגדיים וחלי המישים והשתא קנין הוא שקונה זה מזה והבהמות שישנן בשעת חלוקה פעורין ממעצר מטעם לקוח שהוא פעור והעתידין לבוא ממעשר משעם לקוח שהוא פעור והעתידין לבוא פטורין משום שותפות: **היא חלקו משעה הראשונה**. ושם ירושה עליהן וכשחזרו ונשחתפו הדרא לה שם תפיסת הבית כמעיהרא והבהמות שהיו בשעת חלוקה [אין] פטורין משום לקוח והעתידין לבוא חייבין דלאו כשותפין הן: **כלקוחום ה**ן. דאין ברירה והיו מעיקרא לקוחות והשתא שותפין: **כהא**י דסנינן סמן. בכרורות פרק עו: הלקות. או שנתן לו בתתנה: ופטורין ממעשר בהסב. איירי בשחלקו וכו' וכדפרישית בתתני': ולמה לים אנן אומרין. ארבעה דינים חלוקים בדבר: כזה וכזה.

משנת אליהו

לקיה, ב) אמר ר"מ כמין וכו", ה) מנקים, כ) מנות ל מכנון זכו , ג) תוספתא פ"א, ד) במדבר רבה פי"ב, ה) ס"א ורב אמר, ו) בילה פייב, ה) קיים ורכ מחר, ז פנה לנו ב חולין כה ב, ז בכורות נו, ח) שם כה ב, ט) בכורות נו, ח) שם כה ב, ט) בסיי ארי כאן פיסקא האחין וכוי, י) אין הלשון מכוון ואולי דחסר איזה מיבות ולייל שירשו מאביהן דפטורי מקולבון היה אם ירשו מאדים אחר מירשו מאדים אחר דעלמא ג"כ תפושת הבית חשיבה.

עין משפמ נר מצוה

לו א מיי׳ פרק ח ממתנות עניים הלכה ח: לו ב מיי׳ פרק ו מבכורות הליי:

נוסחת הבבלי

(א) הנותן סלע ונוטל שקל: (ב) כלקוחות הן כדתנן הלוקח כו':

הגהות הגר"א

[א] ה"ג ומאליהן הן באין לכלי שרת וכוי. ולא קאמר ר"ל דאין מקבלין אלא כשנכרי נותן מעלמו להדיא לבד"ה: [ב] מלות מה עבד לה נמחק ול"ל רשב"ל פתר לה וכו'. וה"פ רשב"ל הוכחתו מפשטא דקרא דקאמר לא לכם ולנו משמע דקאסר ליה שותפות כלל בין במחלה בין בסוף: [ג] מן תני אלו חייבין וכו' עד פטור מהקלבון ל"ג וה"ג מאי טעמא דר"מ סבר ר"מ השוקל שקלו מורה ורב אמר ד"ה היא אחד שקל שהוא נותן ואחד שקל שהוא נוטל. ול"ג ואחד לדברי חורה. ועי׳ בספר תקלין חדתין ותמלא יעי בספר נתוכן להינון ותנונו פי' מרווח ע"פ ההגה"ה הנ"ל: [ה] ל"ל ע"ד דרב לר"מ וכו'. :ועיין בפי׳ ק״ע

ציון ירושלים

והן שחלקו גדיים כנגד תיישים. ע" ש"ס דילן בכורות נו ועט"א דף כ"ה ע"ב ד"ה אתה חטים שבתקום פלוני וע" בתום" רי"ד קדושין יז ע"ב ודו"ק היטב ועי' עלמות יוסף שס:

גליון הש"ם

[ח] עי' תוס' מנחות דף כט ע"א ד"ה שלשה:

תורה אור השלם

1. ויאמר להם זרבבל וישוע ו. ויאמר קיהם וְרְבֶּלֶב וְיְשׁרְּעֵ וּשְׁאַר רְאשִׁי הָאָבות לִישְׁרְאַל לא לְבָם וְלְנוּ לְבָנות בַּיִת לֵאלֹחִינוּ בִּי אֲנְחָנוּ יְחָד נְבְּנָה לֵיי אֱלֹחֵי יִשְׂרְאל כַּאֲשָׁר צְוְנוּ הַמֶּלֶךְ בּוֹרָשׁ מֶלֶךְ פְּרָס:

עזרא ד ג עודה דג 1. בין אומה בקר אומה לקהם אלהי השקנים הוא לקהם אלהי השקנים הוא יצליח לנו ואנחנו עבדיו נקום ובירון בירון ב כ. װְּלְּיְבֵּוּ בְּלְ יְּעְבֵּוּ בֵּלְ הַפְּּקָדִים מַחֲצִית הַשָּׁקֶּל בְּשֶׁקֶל הַקְּרֶשׁ עָשְׂרִים גַּרָה הַשֶּׁקֶל מַחֲצִית הַשָּׁקֶל תְּרוּמְה לַיִי: שמות ל יג

שפטורים כפי שהיח נחן הסנע השניתה מחה שהיח מגיע על חלקו אפילו חלקו וחזרו וגשתחפו יהיי פטורין ואנן לא תנן הכי: היא שני אחין וכור. כלותר אין חילוק כל שבא מכח ירושה הרי הוא כתפיסת הבית אע"ג שאיען בירושה דאורייתא ולא כתפיסת הבית אע"ג שאיען בירושה דאורייתא ולא

שקל החותן בשבילם ויש פירושים אחרים בשמועה וו וו הניל לפום פשטא דשתעתתא? שלהיו.
וו זוו הניל לפום פשטא דשתעתתא? שלהיו.
שגבו השקלים במדינה כמ"ש הרמב"ם הן נטלו אותן בשכרן: להולאק דרכים. להביא השקלים לירושלם: שליק פרק ראשון

הלבה א בתני' מלופין שקלים לדכונות. צני העיר שקצלו שקלים לדכונות. להחליפן מדרכונות והוא מטצע של זהב להקל

כאילו היו ברשות הגוברים משעה שנתרמה התרומה עליהן וכשנגנבו או אבדו ברשות הגוברים נגנבו או אבדו הלכך נשבעים השלוחים לגוברים ונפטרים אבדו הלכך נשבעים השלוחים לגוברים ונפטרים

ואט"ג דאין נשבעין על ההקדשות בגמ' מתרץ לה: ואס נאו. שבשעה שאבדו עדיין לא נתרמה התרומה

ברשות הבעלים אבדו הלכך נשבעין לאנשי העיר: גב' ופריך ויעשו אותן מרגליות. כלותר יקנו מרגליות בעד השקלים ולא יצטרכו להוצאת הדרכים:

ומשני שמא סיוול המרגליות. ויפסיד ההקדש: כהאי

ומשני שמח סיוול המרגליום. ויפסיד ההקדש: כהחי
דפנינן פתן. בכורות פ״ח: ופולן נפדין וכוי. כלי
דפנינן פתן. בכורות פ״ח: ופולן נפדין וכוי. כלי
ובשוה כסף חוץ מן השקלים שהבח לשקול מחלית
השקל לריך שימן חומו כסף נקי מעצע מלוייר ולה
שוה כסף ומני ושייר דאף מעשר שני והראיון אינן
שני בכלים: מסנימא. דמנן שהיו שופרות במדינה
דוקח לתקלין חדמין לשקלים של שנה הבאה אבל
בולים הישנים מי שלח שקל לשתקד לה היה
שופרות במדינה אלה לריך להביחן לתקדב: וסני

העדה

לו בו במעשר בהמה: היך עבידה. כמו היכי דמי: ה"ג חלקו את הנכסים ולא חלקו את הבהמה חייבין בזה ובזה חלקו את הבהמה היו במפוסת הבימ: ה"ג חלקו את הנכסים ולא חלקו את הבכסים ולא חלקו בבהמה דגבי קלבון הוו בשאר שומין וגבי בהמה הואיל ולא חלקו את הבכסים וחזרו ועשמפו ולא חלקו בבהמה דגבי קלבון הוו בשאר בחמה הואיל ולא חלקו לאת הבכסים וחזרו ומשתפו ולא חלקו במישים במישים וב"ל מעשר בהמה הואיל ולא חלקו לאת ביהיו פטורין מקלבון: רבי שמי. פריך וכי מפני שעשימן כאדם אחל למעשר בהמה הואיל ולא חלקו לאת שיהיו פטורין מן הקלבון אתי"פ שהבח בשורים באה מוה ובאר בהמה הייבין בוה שפטורים לפי שהוא מותן הסלע השלימה ממה שהוא מותו מול חלקו וחדר ובחברו באורים הואיבין בוה שפטורים לפי שהוא מותן הסלע השלימה ממה שהוא מורים ואח"ב חלקו את הבהמה חייבין בוה מול חלקו וחברו ומשתפת יהיו שול חלקו וחברו ומשתפת יהיו שול חלקו וחברו ומשתפת יהיו שול חלקו וחברו ומשתפת יהיו

עזרא : מפני משוי הדרך. להקל מעליהן. ירושלמי ויעשו אותן מרגלית כלומר מכל השקלים יקנו מרגלית ויקלו ממשואר׳ יותר. ושני שמא תזול המרגלים ונמלא ההקדש מפסיד אבל הדרכונות אין לחוש שמא יוזלו מהן המטבעות היולאין בירושלים: מוש מתניתה בתקלין חדתין אבל בתקלין עתיקין לא בדה כלומר בתקלין עתיקין מוחר לקנות מרגלית ולא חיישינן שמא חוול שאין באין אלא לחומת העיר ומגדלותיה: בני העיר ששלחו את שקליהן אם ומגדלותיה: בני העיר ששלחו את שקליהן אם נסרמה הסרומה. מן הכסף שבלשכה ונתנוהו בקופות דתניא בתוספתא פרק ב' תורמין על המשכון ועל הגבוי ועל העתיד לגבות נמצא המשכון ועל הגברי ועל השמיד נגבות למנס שאומן השקלים ברשות הקודש אימינהו ונגנבו או נאברו נשבעין לגוברין שההספד לקדש ואם מאמר והחנן בשבועות אין נשבעין על ההקדשות דרעהו אמר רחמנא ולא הקדש אמרי בפרק הזכב אמר שמול כהל בנושא שכר עסקינן הזכב אמר שמיל הכל בנושא שכר עסקינן ונשבעין ליטול שכרן אי הכי נשבעין לגזברין נשבעין לבני העיר מבעי ליה אמר רבא נשבעין לבני העיר במעמד הגזברין כי היכי דלא ניחשדינהו שלא הפרישו שקלים אי נמי כי היכי דלא ניקרינהו פושעים והא נגנבו או אבדו קתני דלא ניקרינהו פושעים והא נגנבו או אבדו קתני ושומר שכר חייב בגניבה ואבידה והכא נהי דלא משלמי דשומר שכר פטור לשלם להקדש דכי יתן איש אל רעהו כתיב ולא הקדש אגרייהו מיהא לפסוד אמר רבא נגנבו בנסטים מזוין אבדו נספור חמת רבם נגגבו בנסטים תווין חבדו שטבעה ספינחו בים דהוי אונס ושומר שכר פטור באונסון ר' יוחנן אתר הא מני ר' שמעון היא דאמר קדשים שחייבין באחריותן נשבע עליהן בפרק מרובה אמר ר' שמעון קדשים שחייבין באחריותן חייב שאינו חייב באחריותן פטור לענין חשלומי כפל ומדחייב הגנב כפל כממונו דמי. הכי נמי לענין שבועה. החינח עד שלח נתרמה התרומה משנתרמה התרומה קדשים מתרום התחומה משתח משלח המקרות המקרות המקרות שלין חייב באחריות ן הנהר דתנן חורמין על האבדי כרי אתר ר' אלעזר שבועה זו תקנת חכמים היא שלא יואולו בהקדשות פיי שלא יואולו בשמירתן נשבעין לבני העיר הואיל

ובזה חלקו את הבהמה ואח"כ חלקו את הנכסים ובור הקן את הבחמה האחיב הקן את הנכסים פטורין מזה ומזה) [א]חלקו⁶⁾ אהנכסים ולא חלקו הבחמה חייבין בזה ובזה חלקו הבחמה ולא חלקו את הנכסים פטורים מזה ומזה א"ר מנא הדא דאת אמר בשלא היתה הבהמה רוב אבל אם היתה הבהמה רוב הן הן עיקר נכסים ר' אבין אמר ר' שמי בעי מפני שעשיתן כאדם אחד אצל מעשר בהמה את פומרו מן הקלבון א"ל לא שניא היא שהוא נותן סלע א' שלימה מעתה אפילו חלקו ומזרו ונשתתפו חייבין במעשר בהמה ופטורים מן הקלבון ותנינן חייבין בקלבון ופטורין ממעשר בהמה: ר' בא בשם אבא בר רב הונא היא שני אחים שירשו את אביהן היא שני גיפין שירשו את חמיהן "לאיכן" היו הקלבנות נופלין ר"מ אומר לשקלים רבי לעזר אומר לנרכה ר"ש שזורי אומר (מ) ריקוע זהב וצפוי לבית קודש הקדשים בן עזאי אומר שולחנין היו נוטלין אותן בשכרן ויש אומרים

להוצאת דרכים: הדרן עלך פרק באחד באדר הלכה א מתני' 'מצרפין' שקלים לדרכונות מפני משוי הדרך כשם שהיו

שופרות במקדש ^יכך היו שופרות במדינה בני^י) העיר הששלחו את שקליהן ונגנבו או שאברו אם נתרמה התרומה נשבעין לגוברין ואם לאו נשבעין ינו כוריו וונו כשל העיר שוקלין תחתיהן נמצאו או שהחזירום הגנבים אלו ואלו שקלים ואין עולין להן לשנה הבאה: **גכו'** ויעשו אותן מרגליות שמא תזיל המרגליות ונמצא ההקדש מפסיד כההיא דתנינן תמן וכולן" ינפדין בכסף ובשוה כסף חוץ 'משקלים' [נ] ואין פודין בכלים ייוא"ר שמואל בר רב יצחק שמא יזילו הכלים ונמצא ההקדש מפסיד אוף הכא שמא יוילו דובלים דנמצא החוקף ש מפטיד אוף דובא נמי שמא תזיל המרגליות ונמצא ההקדש מפסיד מתניתא בתקלין חדתין אבל בתקלין עתיקין לא בדא ותני כן "עתיקין במקדש ואין עתיקין במדינה מתני' בש"ח אבל בשומר שכר לא בדא א"ר אבא מתני' בש"ח אבל בשומר שכר לא בדא א"ר אבא

ל) בכורות נו ב. ב) תוספתה ג) בכורות נא א, ד) ב"מדנ"ז ב יומא דם"ה א. ה) בכורות ממ ב. ו) אמר, ז) עי' ב"מ נח א, ה) כתובות קח א,

עין משפם נר מצוה

לח א מיי׳ פ״ו מהלי בכורות הלכה יא ופרק ג משקלים הלכה ה ובהשגות: ופסטגוע. למ ב מיי׳ פרק ג משקלים הל״ז ובהשגות: א ג מיי׳ שם פ״ב הלכה

ב ד מיי׳ שם הל״א: ג ה מיי שם פ"ג הלכה ח

כהחניפן תדרכונת והוח מעפע של זהב בהקל מעיהם משליה מדוח שפיהן לל למעלה ומרמיב והולך כעין שופר כדי שלח יוכלו ליטול מהן כלום והיו עומדין בעודה וכל מחד מביה שקלו ונותן בו: במדינה. בירושלם ולדברי הרמב"ם בשלח ערי ישראל: ששלחו אם ולדברי הרמב"ם בשלח ערי ישראל: ששלחו אם ר ב מיי׳ פרק יא מבכורים הלכה ו טוש"ע יו"ד סי שה: ה ז מיי' פרק א משקלים

ורדברי הרתב"ם בשחר עדי ישרחנ: ששנח חם שקלים! ביד שליח להוליכם ללשכה: אם נסרמם מסרומה. שהיו רגילים לתרום מהקופות לזורך הקרבנות והיו תורמין על הגבוי ועל העמיד לגבות כדי שיהיה חלק בקרבנות אף לאותן שעדיין לא :6"35 ו ח מיי׳ שם פרק ב הל״א . (בהיפוך): שקלו: **נשבעין.** שלוחים לגוברים דהוחיל ונתרמה התרומה על המעות הללו קודם שנאבדו הרי נעשו

ז ט מיי שם פרק ג הלכה ח י מיי׳ שם פ״ב הלכה

נוסחת הבבלי

(א) ריקועי פחים ליפוי (א) ריקועי פחים ניפוי כו': (ב) במי ששקעה ספינתו כו': (ג) א"ר איסטינ' בן סימון: (ד) ברס אימ מאן דאמר :מין כר

הנהות הב"ח

(מ) בני העיר ששלחו את

הגהות הגר"א

[א] חלקו הנכסים וכו׳ לאן מנקף המנסים זכו. כל"ל ועיין בק"ע: [ב] ל"ל אפי' חלקו ונשתתפו חפי״ חנקו ונשתתפו פטורים מן הקלבון והשאר נמחק. וה״פ אפילו חלקו ינשתתפו דנותנין נמי סלע א' שלימה יהי פטוריו מו הקלבון ומשני ר' ביבי וכו': [ג] ואין פודין בכלים ל"ג: [ד] בני העיר וכו׳ ל״ג לה:

גליון הש"ם

עי׳ בריטב״ה שבועות [ה] :קף י' ע"ב וברש"י שם

שלא נתרמה התרומה וההפסד לבני העיר: אנו

ואלו שקלים. ירושלמי תני הראשונים נופלין

לחקלין חדחין והשניים נופלין לחקלין עחיקין

אבא ח״א אלו ששלחו בני העיר תחלה וחרנה

אמר אלו שהגיע ליד הגזבר תחלה: ואין עולם להן לשנה הבאה. מפרש ביומא בפר' שני שעירי

טעם לפי שאין חובות שנה זו קרבין לשנה הבאה מתני׳ דלא כר׳ יהודה דאמר התם עולין

לשנה הבאה: משנה ב הנוסן שקלו לחבירו לשנה הבאה: משנה ב הנוסן שקלו לחבירו לשקול על ידו ושקלו ע"י עלמו מעל. דנהנה מן

ההקדש הואיל שכבר נתרמה התרומה וכל היכא

דאיתינהו בי גוא דרחמנא איתינהו וזה נתכוין

לשקול לנאת חובתו כסבור שלא נתנה לו חבירו

מעל חייב קרבן מעילות כדין הנהנה מן ההקדש שוגג: מן ההקדש. היו מעות הקדש בידו

הסקתש שותג. מן הסקדש. היא נועות הקדם במה [וקסבור] חולין הן ונחנן לשקלו וקרבה במה מעל סחמא דלא כר" שמעון דחניא בחוספחא פ"א השוקל שקלי זוזיו מן ההקדש כיון שלקחו בהמה [מעל] ד"ר שמעון וחכ"א לא מעל עד

שיורקו הדמים: ממעשר שני יחכל כנגדו. חם נתן השקל ממעות מעשר שני יחללנו על מעות שבידו ויחכלם בירושלים וכן דמי שביעית

יחללם במעות אחרים וינהוג בהן קדושת שביעית:

תקלין חדתין

הן ראשונים אלו הן שניים ר׳

 א) עי חולין קלט א, ב) מוספחא פרק
 א, ג) חנניא, ד) עי מוספחא מעילה
 פ"א, ה) לקמן פ"ד הל"ה, ו) לקמן פ"ג הל"ג, 1) לקמן פ"ד הל"ב ובבלי קדושין נד א, ח) משל, ט) עי ערכין כט א.

עין משפם גר מצוה

מ א מיי׳ פ"ג משקלי׳ הלכה ח: ב מיי׳ שם הלט״ו ובהשגות: יא ג מיי שם הליי ופרק ו ממעילה הלייג: יב ד מיי שם הלייה:

יג ה מיי׳ שם פ"ב הל"ו ובכ"מ: יד ו מיי׳ פרק ו מערכין הל"ח:

נוסחת הבבלי

(א) תני רבי אומר הראשונים היו נופלין כו': (ב) שקלו ממעות הקדש מעל מדמי מעשר שני כו׳: כר מעל מדמי מעשר שני כרי. (ג) א"ר אבין כיון שנחנו ב"ד עיניהם למשכן כו': (ד) לא יקדיש אותו: (ה)) בכ"מ שהן מחוללין כו' ואותן נתפסין כו':

הגהות הגר"א

אן ה"ג דתני נשבעין לבני העיר [א וכר: [ב] ל"ל עוד היא משום תקנה. וה"פ כי היכי דלעיל דשבועת השליח משום תקנה ה"נ תשלומין דבני העיר נמי משום תקנה כדי שיהיו הבעלים נזהרים בשמירתן: [ג] ה"ג דאר"ש מיד היה מקבל מעומיו ומו לא ומלות והכהני זריזין הן נמחק דהא כאן אין אחריוי מוצח עליו רק שיגיע שקלו להקדש וכיון שנתרמה על חבירו הוי דהחדש משל"ר גבי שיגיע שקלו להקדש וכיון שנחרמה על חצירו היו הקדש משליים גב על מצירו היו הקדש משליים גב המספק ל"ל הזרחין הן כדי שלא יבול לידי פסול ולכן לקמן גרסיינן לה המספה ליחין הן: [ד] ל"ג ודוחפו למוך הקופה. דא"כ לא הוי פריך ושם לומר וכוי. ולקמן על קושיא ודש לומר של שיירים וכר. משני דיא של שירים ורו. משני ודיא פרים לשרכיים ודיא משני ביא מש והמפרשים נדחקו בזה מאוד. ועיין בק"ע: [ה] ז"ל עוד היא תפתר וכר: [ו] ז"ל שהיה מתכוין ודוחפו לקופה כדפרישית לעיל: [1] ל"ל והראשונים נעשו שקלים דהיינו מה שנתן בראשונה לשקלו נעשה עכשיו שקלים כיון שכבר חללו ונעשו חולין:

ציון ירושלים

משום שבועת תקנה. עי' נכח מליעה נה וע' בש"ך הו"מ סי' סו ובמרדכי ובחידושי מהר"ם שיף והני בדרוש הראשון שם בשנת תרי"ז שדרשתי כשנתמניתי לרב דפה דרשתי :בענין זה באורך

גליון הש"ם

ולאון ווש של מתרמה מיד באחרות וביש בש מתרמה מיד באחרות וב"ש הק"ע אמנה מתניתא קשה לא"ל מש לעל לעל בעלים של נוצרין הא בעלים משלמין. ואין לותר כיון דחזינן דאף הקדש משלמין. ואין לותר כיון דחזינן דאף הקדש שקבלו בני העיר לשלם אין הקדש משלמין. שקפה בפי שעיר נשנט לדן שקדם יולא בלא שבועה לר"י משום תקנה ומש"ה נשבעין דאף בלא נתרמה ישבעו לגזברין. ואפשר כיון דקי״ל בלא נתרמה ושקל השליח לעלמו לא מעל וגם הגנב משלם כפל משא"כ בנתרמה התרומה דמעל וגם פטור מכפל כמבואר ברמב"ם הלי"א ובכ"מ דקודם שנתרמה כהדיוט הוא ובל"מ דקודם שמתימה כהדיום הוח א"כ לכך נשבעין לבני העיר לבד משא"כ אם נתרמה דעיקרו הקדש גמור נשבעין לגזברין אף ההבעלים משלמין משום תקנה ובזה מיושבין דברי הירושלמי דקאמר מתניתא דברי הירושלמי דקאמר מחברים ביד מדי אבל ב"ש לא בדא והדבר

גוברין מאי עבידסייהו. וה"פ לר"א כיון דאין הגוברין חייבין באחריות שקלים אלו א"כ הקדשות נינהו ואין נשבעין על ההקדשות כאילו לכו"ע: ומשני נשבעים לבני העיר. ליטול שכרן אברין מהו להידור של כל הכין או האברין מייבן במחד מלכי הייבן במחד מהוא המקדם: אני"ם שקיבלו וכו". אדרי יומנן קאי דקאמר דשובים זו מקנת חכמים היא שאין מקדש יואל בלא שפועה הלכך אפילו קיבלו אלפה הערומה עד במעמד הזגררן מפני שהההפסד על ההקדש: אע"ש שקיבלו וכו". אדרי יומנן קאי דקאמר דשובים זו מקנת חכמים היא שלי שבועה אין לאונו שישבע השליח שהוא נאפילו הודם שנתרמה התרומה עד שימסרנו לגזבר: הקדש בישוח גבוה בכל מקום שהוא. ואפילו קודם שנתרמה פטור: ובני העיר שוקלין מחסיהן. ואס"ד בי גוא דרחמנה הוא אף קודם שנתרמה יהיו בני העיר פטוריו: ומשני לא עוד היא משום שבועת התהנה

פסורץ. ומשר נמו עדו הימ משום שבועם המקנה. אף זו מן התקנה שלא יולולו בהקדשות וישלחו אותן ע"י שליח אלא כל אחד יביא שקלו בעצמו לשם דמצוה בו יותר מבשלוחו: **סני הראשונים וכו**'. דמצוה בו יותר מבשלוחו: **סני הראשונים וכו**'. אנמנאו או שהחזירום הגנבים קאי דהשתא שניהם לפנינו: אלו ששילחו בני העיר סחלה. הן הראשונים:

לפנית: חנו משימו המר. ואירך אמר: וחורנה אמר. ואירך אמר: הלבה ב מתגי' על ידו. בשיניו והלך השליח ושקלו בשביל נולמו: אם נסרמה הסרומה. קודם ששקל בשביל עלמו: מעל.

ישומה שמדותה קורם שתקף בעביל שנחי. דמיד שנתרתה התרומה על העתיד לגבות היה זה השקל שנתן לו חבירו לשקול עליו ברשות הקדש וכשנתנו בשביל עלמו נהנה מן ההקדש ובגמרא מפרש מה נהנה: השוקל שקלו מן ההקדש. שהיו מפרש מה נהנה: השוקל שקלו מן ההקדש. שהיו בידו מעות שהוקדשו לבדק הבית וכסבור שהן של חולין ושקל מהן שקלו ונתרמה התרומה וקנה בהמה מותין זשקני וואן שקרו ועלו ונט אנות וואים וקטה במוכז באחתה התרומה והקריבוה או נמחייב השוקל קרבן מעילה אבל לא קודם לפי שאין ועעילה אלא במוליא מן ההקדש לחולין אבל המוליא מהקדש להקדש אע״פ שנהנה אינו מועל אלא אחר שעשה מעשה אע״פ שנהנה אינו מועל אלא אחר שעשה מעשה בהקדש השני: יחכל כנגדן. בגמרח מפרש לה: באר אנו משני. ברישה בנותה וופר שה התחומה לכל מתרות התלי דבי רבי תנו אף ברישא וקרבה הברותה ותלא דבי רבי תנו אף ברישא וקרבה הברתה ולא פליגי דתנא דידן סמיך אסיפא שתפרש בה מעילת שניהם (והרא"ש הגיה ללא צורך): ה"ג אר"א דלא כר"ש דר"ש אומר. לקמן ספ"ד: מיד היה מקבל מעוחיו. ר"ש פליג אהא דמנן החם המספק אינו מקבל את מעוחיו עד שיהא המובח מרצה ור"ש סובר דמיד היה מקבל את מעותיו ולא חיישינן שמא יארע בהן פסול ונמצא ההקדש נפסד מפני שהכהנים זריזין הן הרי שאפילו לא קרבה הבהמה אלא שקנו אותה כבר יצאו המעות לחולין ומעל: וקשיא. אמתניתין למה מעל אילו מי שגנב מולחו של חבירו ושחנות חחת ודאי לבעלים הראשוני שונחו של הפירו ושחקה סמם דותי נכפנים הו חשוניי מכפרת א"כ ה"נ גבי שקלים כשניתנו ללשכה אינו ניכר השקל של מי הוא והוא נתרם סמם לשם מי שהוא וחוזר השקל לבעלים הראשונים ולמה יהא חייב קרבן מעילה: **נמסויים.** שניכר וידוע שהוא של שני ואיירי שעשה כמו שעשו של בית רבן גמליאל כדתנן לקמן פ"ג שהיה מתכוין חורקו לקופה: ופריך וחש לומר וכו'. למה הוא מביא קרבן לדמק פנותן פיד. שמים ממצרן וחיקו בקריב. מעילה דמח לומ תכיל קרבן מעילה דמח לו מקום המה משקל זה אל מי מחות בקופה הגדולה זהן שירי הלשכה: וכי יש מעילה בשיריים: בחמיה: אלא כר"מ זכר. וכי נוקים סתתא דמתנימון כר"מ דסובר יש מעילה בשיריים מדמה דמות הכתא המותניה אלא כר"ד דסובר יש מעילה בשיריים עוד היא במסויים זכר!. כלומר כבר אוקימות אל שוד היא במסויים זכר!. כלומר כבר אוקימות אלה בידים שמשקל ער היו במסויים והיו. במתו כב מוקיתות כל במסויים ובבית ר"ג א"כ איכא למימר שידוע שמשקל זה קנו בהמה: מה נהנה. ולמה מגן שמציא קרבן מעילה דמאי דנהנה דקעביד מצוה לאו הנאה היא דמצות לאו ליהנות ניתנו: כמו שנהנה. שהליל דמצות לאו ליהנות ניתנו: כמו שנהנה. שהליל עלמו בממון ההקדש ונהנה בשקל הזה: כל שהוא קדש אין קדושה אחרם חלה עליו. הלכך שקל זה

נו והשאר נעשו שקלים: ששקל מעות מעשר שני איני קדוש כלל לשם קרבנות: **כילד הוא עוש**פ. אם שקל שקלו ממעשר שני או משביעית: והשאר. מעות הראשונות

תחתיהן משום שבועת תקנה אלא לרבי לעזר נשבעים לבני העיר הרא היא דר' שמעון נשבעים לגזברים גזברים מאי עבידתייהו נשבעים לבני העיר במעמד גזברים כי היכי דלא לחשדינהו אי העיר במעמר גוברים כי היכי דלא לחשרינהו אי
גמי דלא נשוו להו פושעים "אע"פ שקבלו בני
העיר לשלם אין ההקדש יוצא בלא שבועה:
הפריש שקלו ואבד ר' יוהנן⁶) אמר חייב באחריותו
^[6] עד שימסרנו לגובר רבי שמעון בן לקיש אומר
הקדש ברשות הגבוה בכל מקום שהוא מתניתא פליגא על ר"ש בן לקיש [א] נשבעין לבני העיר ובני העיר שוֹקלין תחתיהם [ב]לא עוד היא משום שבועת תקנה: (א) תניי בהראשונים נופלים לתקלין חדתין והשניים נופלין לתקלין עתיקין. אלו הן הראשונים ואלו הן השניים רבי פנחם בי יַר' חייא (חנינא) וַר' אלו היו השני ביד ביד היה להנגה) הדא מבי חד אמר אלו ששלחו בני העיר תחלה וחרנה אמר אלו שהגיעו לידי גוברין תחלה:

וחרנה אמר אלו שהגיעו לידי גזברין החטרה הלכה ב מתני יהנותן שקלו לחבירו לשקול על ידו ושקלו על ידי עצמו אם נתרמה התרומה מעל יהשוקל (כ)שקלו מן

ההקדש ונתרמה התרומה וקרבה הבהמה מעל ממעשר שני ומדמי שביעית יאכל כנגדן: גב' השוקל כו' אגן ⁷ תניגן אם קרבה הבהמה ותני דבי ר' אם נתרמה התרומה (ש6 אגן תניגן אם נתרמה התרומה ותני דבית רבי אם קרבה הבהמה אמר ר' לעזר מאן תנא אם קרבה הבהמה ר"ש דר"ש אומר מיד וכו') מאן תנא אם נתרמה התרומה רבי שמעון היא דאמרס רבי שמעון ^[1]מיד היה מקבל מעותיו והכהגים זריזים הן וקשיא אילו הגונב עולתו של חבירו ושחמו סתם סתמא לא לשם בעלים הראשונים מכפרת סתם סתמא לא לשם בעלים הראשונים מכפרת אמר ר' יודן תיפתר במסוים משלי! בית רבן גמליאל שהיה מתכוין ^[ה]ודוחפו לתוך הקופה ^[ה] וחש לומר שמא לשיריים הן גופלין וכי יש מעילה בשירים אלא כרבי מאיר דרבי מאיר אומר "מועלין" בשירים ^[ה]עוד היא במסוים "של בית רבן גמליאל ^[ו]שהיה מתכוין ותורמו לשמו: מה נהגה ^(ה) א"ר אבין בשם רבנן דתמן מכיון שב"ר ראוין למשכו ולא משכנו כמן שנהגה: ממטשר שני וכו' למשכו ולא משכנו כמן שנהגה: ממטשר שני וכו' למשכן ולא משכנו כמו שנהנה: ממעשר שני וכו' דכתיב יאך בכור אשר יבכר לה' בבהמה (ד'לא יקריש איש אתו כל[©] שהוא קורש יאין קרושה חלה [עליו] כיצד הוא עושה מביא סלע של חולין ואומר

מעות מעשר שני ^(ה)בכל מקום שהן יהו מחוללין על סלע זו ואותה סלע נתפס לשם מעשר שני

אה"נ דפטורים אלא תקנתא דרבנן היא: אלא לר"א. דמוקי ליה כר"ש דוקא ע"כ דס"ל דשבועה זו דאוריימא הא ניסא בשבועה שנשבעין לבני העיר נפם דשם בתשהר שבר למיחה להי על מייר מתיח מתיח כל של להי מתיח מל של להי מירולה הכל: ואכד. קודם שמתיחה שו שקלים:
שו שקלים: בתניי של של מחלים ואפי לאחר שתכתה התרומה: ב"מ
שוא. ואפי לאדה קודם שנתרמה התרומה:
עוד היא משום סקנה. כלותר כמו למעלה דשבועות השליח משום מקנה ה"ג משלומין דבני

ביתור שו שופ. אם של הקל מתעשר שי הי אר שביעית: והשאר. תעות הראשונין רצני בית שו שופ. אם של של המציע הוא של המציע ה

בש"ח חלב בש"ש כור הקדש ממעט חדן שרור הקדש ממעט חדן שותיון וגם דברי הרמצים הל"ט ממוה דלמה מפרש בלסטים מזויין הא אף בנגבה ואבדה פטור אמנם למפ"ש א"ש דבלא נחרמה דינו כהדיוט וחייב לשלם ולריך לאוקמי בלסטים מזויין וקושיית הש"ס בבלי בב"מ הוא מנחרמה התרומה ודוק. ומיושב ג"כ הא דקאמר הירושלמי לר"א דמוקי בר"ש אמאי נשבעין לגוברין מאי עבידתייהו ומשני נשבעין לבני העיר במעמד גוברין וקשה אמאי נשבעין כלל לבני העיר משלח בל להיי העוד המחום ע"ץ ד"ח דמק להגיה ולפמ"ש א"ש דגם אחר שמתימה חייבן בני העיר באחריות לר"י וחייבין לישבע לבני העיר ורק במעמד גוברין דלא לימשרינהו משא"כ בלא מתימה דהיים גוברין ובזה יבי לישב קושית החום צב"מ דף נח ע"א ד"ה דמק ודוק היעב: [3] נואה דאסיפא קא מקשה דבעיון קרבה הבהמה דוקא ומקשה דילמא שקלו לשיריים נפל ולא נקרב הבהמה ממנו וכי ש מעילה בשיריים בשלמא לא בע"י קרבה הבהמה דוקא ומקשה דילמא שקלו לשיריים נפל ולא נקרב הבהמה ממנו וכי ש מעילה בשיריים בשלמא לא בע" קרבה הבהמה דוקא ומקשה דילמא שמחים עד הוא במסויים וכרי היינו שדחפו לקופה וקנו מן הקופה קרבנות זה מדוייק בלשון הירושלמי שכתב עוד הוא וכר. וא"ל לדחוקים של מהרא"פ וק"ע ודוק:

א) ירושלמי נזיר פ״ה הל״א,
 ב) נדבה, ג) רשב״ל, ד) לקמן
 הל״ד, ה) נ״י, ו) אח, ו) עי׳ ב״ב

ט א, ה) וגר׳, ט) תנחומא וילקוט פ׳ כי תשא, י) וחרנה, ל) עי׳ ב״ר פרשה פד ובמ״ר פרשה ד, () עי׳

העדה

אלא לשקל אבל חטאת אין קובה אם ירצה יביא

בדמים מרובים ונתפסו הדמים אפילו הן מרובין ומותרן נדבה: דרכונות. מטבע של זהב ממדי

ושויה סלע ומחלה שאז היו לריכין הרבה לעבודת הבית ושקלו הרבה: **חזרו לשקול סלעים.** כמשמעו

הפית ושקנו הרכה. חוד נשקור שניים. כתשתנו סלע שלם: עצעין, חלי סלע: דינרין, רביעית סלע: ולח קבלו מהן. דרשאין להוסיף על שקל דאורייתא כפי הלורך ולא לפחות ממנו: אעפ"ר יד רולם שוה. עני ועשיר שוקלין בשוה כפי אשר

קבלו עליהן לשקול אבל חטאת לעולם אינו שוה שוה מביא בקלע חה בשתים חה בשלש: גבו' מה

פליגין. כי פליגי: במכנס פרוטרוט. פרוטה פרוטה וכדפרישית במתני׳: אבל. אם נטל ידו

מליאה מעות ואמר אלו לשקלי ויש בו מותר ד"ה מודים שהמותר נדבה: מה בין וכו'. וקס"ד דר"ש

.... ב ששמת מוכים. מה כין וכור. וקס"ד דר"ש לכ"ע קאמר למלחיה: מה אנן קיימין. רבי שמעון אהי קאי דקאמר מה בין וכוי: מה עביד וכור. כלומר ור"י במאי מוקים ממנימין: פחר לה.

כלומר ור"י במאי מוקים מתניתין: פסר לה. למתני דר"ש אמכנס פרוטרוט אליבא דב"ה קאי

מ"ט קאמר מותרן חולין: ופריך והא סנינן בסוף

מ"ט קאמר מותרן חולין: ופריך והא סנינן בפוף ברין וחל חלמר מותרן חולין. חקס"ד דמתנומן אחיא מכ"ע: משמעינה מן הדא. כמו מא שמע: ה"ג מ"חה השניה רועה. עד שיסתאב ויפלו דמיה לוכדה: ה"א אלו לנדבה: יפלו המוחר תהן: היאך אסה אומר אלו. סחמא דש"ס פריך איך קאמרת דהשני לנדבה לל יהא אלא כנוטל הרבה מעות ואמר הרי אלו לשקלי דמנן לב"ה מוחרן חולין כ"ש הכא שאמרן ולר" ביני אפילו לב"ש מעותרן חולין ב"ש הכא שאמרן ולר" בעשות הרי אלו לשקלי שמותרן חולין מולין משוען. כמשמען סלעים: קרטין. רביעים סלע: משוען. כמשמען כמשמען במחלי דכוים מילל דכרו הדא. הא אחל אחרי מולי הדל הא הא אחרי שלמי דכרו שביי עודל שחלי דכרו

מן הדא. הא דאמרינן שבימי עזרא שקלו דרכון שלם שמעינן מהך קרא: ג' פעמים בשנה. ודרכון

שמט מתעיק מהץ קומו ג עפמים: מראן אחיות הוא סלע וחלי שהן שלשה שקלים: מראן אחיות מני פעמים בשנה: מראן לג' פלאין ורו'. דמנן בפרק ג' בג' קופות של ג' סאין היו תורמין את הלשכה ג' פעמים בשנה ילפינן מדאמר עורא לשלש השקל ג"פ בשנה: לפי שחשאו. בענל במחלית היום: וחדנה אמר.

ואידך אמר: גרמסין. שם מטבע שהיתה בימי משה: שעברו על י' הדברום. כשחטאו בעגל:

בעשרים כסף. היינו דינרין דסלע ד' דינרין ופדיון בכור חמש סלעים: טבע הן שני דינרין חלי הסלע

דבנימין לא היה עמהן:

משנת אליהו

הלבה ג בתני המנום מעום. כונס מעט מעט פרוטה אחר פרוטה לשקלו ואמר כשהמחיל לכנס הרי אלו לשקלי וכשבא לחשוב מה שכנס מצא שהומירו על שקלו: מוסרן הלכה ג פותני המנס מעות. פונס מעט מעט פרוטה הסר פרוטה נסקנו וחמר כשהסתי נכנס הרי חנו נסקני והשבה נחשות החדשה שהחידו על שקטי. שושהן הנדבה יפלו לשופרות שבמקדש שעומדין להקריב בדמיהן עולת קיץ למוצח וב"ש לטעמייהו דסברי הקדש בטעות שמיה הקדש: מוחכן חולין. שלא מכרון זה אלא עד כדי שקלו: שון שהסחור חולין. דהוי כאומר בפירוש אם אמנים יותר משקל אביא מהן שקל והמוחר יהיה חולין: אלו לחטאסי אואר בהי הלאו למטאמי מודו ב"ה שהמוחר נדבה: מה בין שקלים לחטאס. מ"ש שקלים אם אמר על ידו מלאה מעות הרי אלו לשקלי שמוחרן חולין ומ"ש חטאת דמוחרן נדבה: שקלים שם שקלים אם אמר על ידו מלאה מעות הרי אלו לשקלי שמוחרן חולין ומ"ש חטאת דמוחרן נדבה: שקלים אם אמר על ידו מלאה מעות הרי אלו לשקלי שמוחרן חולין ומ"ש חטאת דמוחרן הדל לא ימעיט ובודאי לא היתה כוונתו

בתני' המכנם מעות. בפרוטרוט מותרו נדבה לקין המובח. אם אתר שאביא מהן שקלי לא הקדיש אלא מה שלריך לשקלו. ירושלי לטעם דב"ה המפריש שקלו סבור שהוא חייב ונמלא שאינו חייב לא קידש המפריש שנים סבור שהוא חייב שנים ונמצא שאינו חייב אלא אחד אותו השני שפים התנכח שתיים וחיים מכם מחוד מחסים מה האת מכבד ליה נישמעיניה מן הדא המפריש מטאחו כפבור שהוא חייב ונמלא שאינו חייב⁶ מי מיכן מוכיח שאם פסק ליתן לדקה כסבור שלא נתן ונמלא שנתן אפיי אם נתנן ליד הגבאי יכול נתן ונמלא שנתן אפיי אם נתנן ליד הגבאי יכול נמן ינונט שנמן מכ מו מנדק כל האבמו שול ליקחם וה"ה אם סבור שנדר ב' זוזין והפרישן ואמרו לו שלא נדר אלא אחד יכול ליקחם מיד הגבאי : מה בין שקלים לחטאת. דבשקלים אמרו בית הלל מותרן חולין ובחטאת מודו דמותרן נדבה שקלים שלהם קלבה ולא הקדיש אלא מה שלריך לשקלו אבל מטאת אין לה קלבה בדמיה ודעתו היה בבהמה שמינה אפי׳ אם היו לו ה׳ הכמות הכל הקריש: אף לשקלים אין להם קצפה. כדמפרש: משעלר כני ישראל מן הגולה. מהדר לפרש שהשקלים אין להם קצבה שכשעלו שקלו דרכונות לפי שהעם מועט לא היה די חלי שקל ליקח מהן תמידין וכל דברים הבאים מתרומת הלשכה על כן שקלו דרכונות חזרו לאחר שנתרבה העם ושקלו סלע ועוד חזרו אחר שהעם רב יותר שקלו טבעים ומפרש בירושלמי פלגי סלעא בקשו לשקול דינרין לחחר שהעם רב מחד ולח קבלו מהן משום דכמיב והעמדנו עלינו מלוה לחת שלישית השקל ר' חלקיה בשם ר' אחא מכאן שאדם לריך לשלש שקלו ג' פעמים בשנה מראן שאדם לריך לשלש שקלו ג' פעמים בשנה שאין מטריחין על הלבור יותר משלש פעמים בשנה מדהביאו תחלה דרכונות⁰ יכול להקדיש כבתחלה ונמצא שהכל הקדיש אעפ"כ יד כולן שוה ולא הקדיש יותר משאר העם:

שוה ולא הקדיש יותר משאר העם:

תקלין חדרון

תקלין חדרון

שהחיל לכנס אתר הרי אלו לשקלי וכשבא לחשוב

מהרבי' המכנס. כונס מעט מעט מעות ובשעה

מה שכם מלא שהומרו על שקלי וכשבא לחשוב

מה שכם מלא שהומרו על שקלי וכשבא לחשוב

מולח קרן למובח לסברי הקדש בעומדין להקריב גדמיהן

מולחן קול מובח לסברי הקדש בעומדין להקריב גדמיהן

מולחן באל מסברי זהו לאלו לכד שקלי:

מולחן בבל' מה פליגין. כי פליגי: במכנס פרוטרוט.

מולין: בבל' מה פליגין. כי פליגי: במכנס פרוטרוט.

מרישית במחני הוא דס"ל לב"ה דמוחרן חולין

מולה ב"ה דמוחר ואלו לשקלי וש בו מוחר

דהוה בטעות: אבל באומר אלו לשקלי וש בו מוחר

דמוחרן חולי, הואל ואין כאן טעות דהא ידע

במקלים המוחר חולי; אר"ש מה בין כרן המוחר ודבם:

במקלים המוחר חולי; אר"ש מה בין פרו להכדות

במקלים המוחר חולי; אר"ש מה בין פרו להכדות

דר"ש אליבא דכ"ע קאחר לה: במה אנן קיימין.

בשקלים המוחר חולי; אר"ש מה בין פרי ומה בין

בקאחר: באחמר הלו ואבא קאמר ר"ש מה בין

בקאחר: באחמר חולי ולבא דכ"ע ומה בין חטאת

דקאמר: באחמר אלו כ"ע מודים דמוחרן חולין שפיר

דמחתרן ודבה אליבא דכ"ע ואלאיב אליבא דרי ביבא

דמחתר באומר אלו כ"ע מודים דמוחרן חולין שפיר

דמחתרן בדבה אליבא דכ"ע ואלאיב אליבא דרי ביבא

דמחתר באחמר אלו כ"ע מודים דמוחרן חולין שפיר

דמחתר באומר אלו כ"ע מודים דמוחרן חולין שפיר

דמחתר כדי מה בין אלו לדיי כר ב"ב"ב הליבה ל"ר ביבא

הלא בשקלים נוי מוחרן ודבה: כב"ב. וטעמא דב"ם

מברש ר"ש: מוסרן חולין הוקס"ד דמתכי

הלכה ג מתני' המכנם מעות ואמר הרי אלו

הככה ג מתני' המכנם מעות ואמר הרי אלו לשקלי בית שמאי אומרין מותרן גדבה "ובית הלל אומרים מותרן חולין מאביא מהן שקלי שוין שהמותר חולין אלו לחטאתי שוין שהמותר גדבה "שאביא מהן חטאתי שוין שהמותר חולין אמר רבי שמעון מה בין שקלים שהמותר חולין אמר רבי שמעון מה בין שקלים אין לחטאת אלא של שקלים יש להן קצבה ולחטאת אין לה קצבה ר' יהודה אומר אף לשקלים אין להן קצבה "שכשעלו ישראל מן הגולה היו שוקלין דרכונות חזרו לשקול סלעים חזרו לשקול מבעין במשו לשהול (א) דיוריו ולא הבלי רה: א"ר שתיוויו בקשו לשקול (א) דיגרין ולא קבלו מהן א"ר שמעון אע"פ כן יד כולן שוה אבל חמאת זה מביא בסלע וזה מביא בשתים וזה מביא בשלש: גַבו' המכנס וכו' ר'⁶⁾ יוםי בשם ר' לעזר מה פליגין במכנם פרוטרוט אבל באומר אלו לשקלי כל עמא מודיי שהמותרן נדבה רבי חייא (חזקיה) ור' ביבא בשם שהמותרן גרבה רבי חייא (חזקיה) ור' ביבא בשם ר' לעזר מה פליגין במכנם פרומרוט 'אבל באומר אלו לשקלי כ"ע מוריי שהמותרן חולין א"ר חייא (חזקיה) מתניתא מסייעא לר' ביבי דתגן אמר ר"ש מה בין שקלים לחטאת אלא שהשקלים יש להן קצבה ולחטאת אין לה קצבה ואומה אגן קיימין אם באומר שאביא מהן שקלי כל עמא מודיי שהמותרן חולין אם באומר שאביא מהן חטאתי שהמותרן חולין אם באומר שאביא מהן חטאתי קיימין אם באומר שאביא מהן שקלי כל עמא מודיי שהמותרן חולין אם באומר שאביא מהן חטאתי כל עמא מודיי שהמותר יחולין אלא כן אגן קיימין באומר אלו לשקלי שקלים על ידי שקצבתן מן התורה מותרן חולין חטאת ע"י שאין קצבתן מן התורה מותרן גדבה מה עבד לה יירבי יוסי בשם רבי אליעזר פתר לה במכנם פרומרומ וכבית הלל והא תנינן^{ה ה}מותר שקלים חולין ^(ב)פתר לה במכנם פרוטרוט וכבית הלל ^ה(והא תנינן מותר עשירית האיפה חולין עוד הוא פתר לה במכנם פרומרום וכב"ה) המפריש שקלו וסבר שהוא חייב ונמצא שאינו חייב ילא קדש יהמפריש שנים וסבר שהוא חייב שנים ונמצא (ג') שאינו חייב אלא אחד אותו השני מה "עביד ליה נשמענה מן הדא הפריש חטאתו וסבר שהוא חייב ונמצא בשל שתים ובבר שהוא החייב אלא אחת ובזאותה היי ולהי מוקי כי"ש דכנסיו זמי ושיים אלא רועה הבי גמי אלו דמים מוקים בכי"ב זמים מל הל מתים כי ולם שמים הבי גמי אלו ובזאות שלא רועה הבי גמי אלו ובישים מיקים ול אלו מתים כי ולם שמים הי ולם שמים הי לבי מתים כי ולם שמים הי לבי מתים כי ולם שמים הי לי בי מים ולא ממשה גמים ולם לבי" שמפרש לבי, בי והשקל בשנה לשקול בשנה לשים הי מל למים מל הי מים הדמלו המדמלו השבים בשנה מבאן שאין בשנה לבי מים אות מדים בשנה מבאן שאין בשנה בשנה שמים היום מתים לבים מל מדים בי מים בדמלו המדמלו המדמל שאינו חייב לא קדשה הפריש שתים וסבר שהוא חייב שתים ונמצא שאינו חייב אלא אחת [ב]אותה שניה מה את עבד לה אלא רועה הכי נמי אלו (ד) לנדבה וכא היאך אומר אתה אלו: רבי יודא (ד) לנדבה וכא היאך אומו אתו מזי. ב אומר כו': ^[5] דרכונות דינרין חזרו לשקול סלעין אומו כו. מו דו כונות דינין הוור טקול טעין כשמוען חזרו לשקול מבעין פלגי סלעין בקשו לשקול דינרין קרמין ולא קבלו עליהן מן הדא יוהעמדנו עלינו (ה)מצות לתת שלישית השקל בשנה לעבודת בית אלהינו ר' חלקיה בשם ר' אחא (ו)מכאן" שצריך ארם לשלש שקלו ג' פעמים בשנה מכאן שאין מטריחין על הציבור יותר (י)מג"פ בשנה אמר ר' אבין מכאן לג' סאין מכאן לשלש קופות מכאן לג' הפרשות מריב 'זה יתנו כל העובר על הפקודים'' (ה)ר'י' יהודה ור' נחמיה חד אמר לפי שחמאו במחצית היום יתנו וו מוכיו דוו אכו לפי שווסאו במוזציו דווים יוננו מחצית השקל יוחד אמר לפי (¤) שהמאו בשש שעות ביום יתנו מחצית השקל דעבד שיתא גרמסין ר' יהושע בי ר' נחמיה בשם ריב"ז לפי שעברו על עשרת

כ"מ פ"ג משקלים, מ) חסר כאן וצ"ל שניה מה את עביד לה אלא רועה הכא מאי עביד לה וכו' כמ"ד לחוליו ה"ג לחוליו מכאו מוכיח וכר, כ) איננו מובן ואולי דצ"ל יכול להקדים יותר מחלי שקל ונמצא שהכל הקדים דשאני התם דאעפ"כ יד כולן וכו',

עין משפמ נר מצוה

מו א מיי׳ פרק ג משקלים הלי"ג:

מז ב מיי פרק ה מפהמ"ק הל"ה: יו ג מיי פרק א משקלים הלכה

ו ובהשנות: יח ד מיי׳ שם פ"ג הלכה יג: ים ה מיי׳ שם ופ"ה מפהמ"ק : סל״מ

ב ו מיי שקלים שם הלי"ב: בא ז מיי שם ובהשגות וכ"מ: בב ח מיי פרק ה מפהמ"ק הל"ו:

נוסחת הבבלי

עוד (ב) בינריו אר"ש כו': (ב) עוד יה) דינרין מר"ש כרי: (ב) שוד הוא במכנס כר: (ב) שאינו חייב אלא אחת את השני כרי: (ד) לנדבה היאך אתה אומר אלו כרי: (ד) מלוה לחת עלינו שלישית וכרי: (1) מיכן שאדם שלישית וכר: (1) מיכן שאדם שפשית וררי. (ו) זויים בשנה מייב לשלם כרי: (ו) ג'יים בשנה מייב לשלם כרי: (וו) ג'יים בשנה שקלו ג'יים בשנה מכן שאדם בשנה) מיכן שאין מייב בשנה) מיכן שאין מייב ורב מטימון כרי: (מ) כייי ורב נחוט כרי: (י) ר"ב בשם רשביל החום כרי: (י) ר"ב בשם רשביל בשנה בייב לא ברי: כו׳: (ב) ר״פ בן לוי כו׳:

הגהות הגר"א

[א] ה"ג מה אנן קיימין אם באומר שאביא מהן בכולן מותרן פלותות שלופים נואן בפוס מותר חולין אלא כי אנן קיימין באומר אלו שקלים וכו' והשאר שבינתים נמחק. וה"פ אם אומר שאביא מהן בכולן מוחרן חולין בין בשקלים ובין בחטאת כדקחני מתני' ומה בין דקאמר ר' שמעון באומר אלו ואהא קאר"ש שמעון בחומר חנו וחהה קחר"ש מה בין שקלים דמותרן חולין אליבא דכ"ע ומה בין חטאת דמותרן נדבה אליבא דכ"ע ואא"ב אליבא דרב ביבא דקאמר באומר אלו כ"ע מודים דמותרן חולין שפיר קאמר ר"ש מה בין אלא לר"י מה בין דקאמר ר"ש הא בשקלים נמי מותרן נדבה: [ב] ה"ג אותה שניה רועה הכא מאי את עביד ליה כמ"ד אלו לנדבה ה"ג לנדבה כמ"ד לחוליו ה"ג לחולין. והשאר שבינתים נמחק:

גליון הש"ם

י [א] עי' בערוך ערך טבע וערך דנר. ועי' ברמב"ן פ' כי תשא:

תורה אור השלם

וֹ וְהֶעֶמִרְנוּ עֲלֵינוּ מִצְוֹת לְתֵת עָלֵינוּ שְׁלִשִּׁית הַשֶּׁקֶל בַּשְּׁנָה לעבדת בית אלהינו:

... זֶה יִהְנוּ כָּל הָעֹבֵר עַל 2. זֶה יִהְנוּ כָּל הַפְּקָדִים מַחֲצִית הַשְּׁקֵל בְּשֶׁקֶל הַלְּדָשׁ עָשְׁרִים גַּרְה הָשֶׁקֶל מַחֲצִית הַשָּׁקֶל תְּרוּאָה

א) מנחות קח א, ב) חולין, ג) לקמן פ"ז הל"א וה"ג וירוש' עירובין פ"ז הל"ח ומיר פ"ד הל"ד, ד) עי

מנחו' קח א, ה) פסחים פ"ה הל"ב ובבלי זבחים ח ב, ו) זבחים שם, 1) פסחים ס ב, ה) נזיר פ"ד הל"ד,

הלבה ד בותני מוסר שהלים חוליו. אם היתה ידו מלאה מעות ואמר אלו לשהלי מותרן חוליו: עשירים האיפה. מפרש בנמי: מוסר עולה עולה. אם הפריש מעות לקנות עולה ונתותרו יביא באותן המעות עולה אחרת: מוסר פסח שלמים. מפרש בגמרא: מוסר נוירים. אם גבו מעות לקרבנות נזירים ונתותרו עד שיקחו מהם קרבנות לוזירים אחרים ואם מיר אחד הפריש מעות לקרבנותיו ונחותרו המוחר לנדבה לקיך המודם: גב" עד דאלא מפן. בשהייתי בבבל שתעתי ששאל כ"י לשמואל: הפריש שקלו ומס. מה יעשה בו: מוסר עשירים האיפה שלו. של כהן גדול שניתותרו מה יעשה בו: יוליכם לים המלח. לא כהנין ולא מועלין בו: מה עביד לה ר"י. איך מתרך

מתני' מוחר שקלים חולין. סתמח כב"ה ח"נ שאמר שאביא מהן שקלי דלדברי הכל מותרן חולין : מותר עשירים החיפה. של מנחת חונות ישרחל דל הרי כשאר מותרי חטאת דאזלי לנדבה אבל מותר עשירית האיפה של כהן [גדול] שמביא כל יום ויום אע"פ שבנדבה מביאה גם היא נקראת חטאת כדאמר בפ' ואלו מגלחין [דף טז] יקריב חטאחו זה עשירית האיפה שלו פליגי בירושלמי ר' יוחנן אמר ילכו לים המלח ור׳ אלעזר אמר יפלו לנדבה. וקשה דבפרק בתרא דמנחות [דף קח.] פליגי ר' יוחנן אמר יפלו לנדבה ור' אלעזר אמר תרקב: כל שהוה משום העה ומשום השמה. המחוייב חטאת או אשם והפריש מעות לחטאתו וניתותרו מהן או הפריש אשמו ונאבד והביא אחר ונמלא האבוד ירעה ויפלו דמיו לנדבה לגבי אשם לא מוכל לפרש שהפריש מעות וניתותרו שדמיו ב' שקלים ואם יוזלו האילים אין לו תקנה דבעי ר׳ אלעזר בסוף כריתות הוזלו טלאים בעולם מהו מבחר נדריך בעינן והאיכא או דלמא שתי שקלים בעינן וליכא ופשטו דאמר ר' יוחנן משום ר"ש בן יוחאי מפני מה לא נתנה תורה קלבה במחוסרי כפרה שמא יוזלו טלאים ואין ון פני למכול בקדשים אלמא מחוייבי אשם להם תקנה לאכול בקדשים אלמא מחוייבי אשם שאינן מחוסרי כפרה כגון אשם גזלות אשם מעילו׳ אשם תלוי אשם שפחה חרופה אינן מתכפרים בפחות מב' שקלים: מותר עולה. אם הפריש מעות לעולתו וניתותרו אם הן שיכול לקנות מהן תור או בן יונה לעולה יקנה ואם לאו יהו בידו עד שיביא עולה אחרת ויצרף המותר ויקנה בהמה שמינה וכן מותר מנחה למנחה מותר הפסח [לשלמים]. ירושלמי דכחיב אם מן הלאן הרבנו לובח שלמים דבר שהוא בא מן הלאן קרב שלמים התיבון הרי עולה באה מן הלאן לבר שחינו אלא מן הצאן יצאת עולה שבאה גם מן הבקר התיבון הרי אשם אמר ר' אבא בר כהנא דבר שבא מכל הנאן ינא אשם שאינו בא אלא מן האילים בכל אחר אח אמר מן

תקלין חדתין מני סלע שהוא ב' דינרין: מתג'' מוסר שקלים. המכנס מעום ואמר הרי אלו לשקלי ומלא שהוסירו המוסר הוא חולין וסממא כב"ה: מוסר עשירים

דמי. כמת פתוח לה את היה או של היים ול החור היה של היים ול היים היה יותבן אתר ה'ים על היה את היה את

הלבה ד מתני' מותר⁶⁾ שקלים חולין ימותר

עשירית האיפה^{נ) ג}מותר קני זבין קני זבות וקני יולדות חמאות ואשמות מותרן גדבה זה הכלל כל שהוא בא (א)לשם חמאת ומשום אשמה מותרן נדבה מותר עולה לעולה מותר מנחה למנחה מותר שלמים לשלמים מותר הפסח לשלמים מותר נזירים לנזירים מותר נזיר לנדבה: לשלמים מותר נזירים לנזירים מותר נזיר לנדבה:
גמ' א"ר" יוםי עד דאגא תמן שמעית קל רב יהודה
שאל לשמואל הפריש שקלו ומת א"ל יפלו לנדבה
מותר" העשירית האיפה שלו רבי יוחגן אמר
יוליכם לים המלח רבי לעזר אמר יפלו לנדבה
מתניתא פליגא על רבי יוחגן מותר שקלים חולין
מותר עשירית האיפה מותר קני זבים וקני זבות
מירהר ביי יולדים המשות וששמות מותרי זברם ודרי מותר קני יולדות חמאות ואשמות מותרן נדבה ואומה עבד לה רבי יוחנן פתר לה מותר עשירית האיפה של מנחת חומא ובושל כל ישראל רביי יוםי (יוחנן) אמר על דא עליל אבא בר בא ובודאינון אמרין מנין ישהפסח משתנה לשם שלמים תלמוד לומר 'ואם מן הצאן קרבנו לזבח שלמים כל שהוא מן הצאן בא שלמים היתיבון הרי עולה מן הצאן בן הצאן בא שלמים היתיבון הרי עולה מן הצאן דבר שאינו בא אלא מן הצאן יצאת עולה שהיא באה אפי' מן הבקר היתיבון הרי אשם א"ר (ביבא) בון בר כהנא מן הצאן דבר שהוא בא מכל הצאן צא אשם שאינו בא אלא מן וין האילים בלבד התיב ר' בון) בכל אתר את אמר מן למעם וכאן (התיב ר' בון) בכל אתר את אמר מן למעם וכאן את מר מן לרבות א"ר מגא (אבין) הכי גמי מן למעם מיעום שאינו בא בן שתי שנים מיעום למעם שאינו בא נקיבה [ה] וגבי אשם נמי מן למעם הוא שאינו בא אלא מן האילים בלבד היתיבון והכתיב מן הצאן קרבנו (ב)מן הכבשים או מן העזים 2 לעולה מעתה מותר הפסח בא עולה אמר רבי אבון משנין דבר שהוא לאכילה לדבר שהוא לאכילה ואין משנין דבר שהוא לאכילה לדבר שאינו לאכילה א"ר יוסי בר רבי בון משנין קרשים קלים לשם קרשים קלים ואין משנין קרשים קלים לשם קרשי קרשי רבי יוחגן אמר (י) על דא עליל רבי חנינא דאינון אמרין אין הפסח משתנה לשם, שלמים אא"כ שחמו לשם שלמים ואני אומר אפילו שחמו לשם עולה

אבח. על הא דמייתי בסמוך הקשה לי אבוה דשמואל דאיהו אבא בר אבא: דאינון אמרין. דשמומני דמיהו מבח בד חבר: דחינון המרין. שבני בבל אומרים: ואם מון הלאן קרבנו וכו'. לאו קרא ימירא קא דריש אלא משמעותא דקרא משמע ליה הכי ואם דבר הבא מן הלאן דהיינו פסח שאינו בא אלא מן הלאן היה קרבנו הרי הוא לובח השלמי ועל כרחך שלא בומנו קאמר דאי בומנו הא ילפינן לעיל דפסול א"נ מדכתב לעיל אם מן הבקר קרבנו מכלל דהכא בצאן מיירי וא"כ מן הצאן מיומר לדרשא: **הסיבון הרי עולה מן הצאן.** מנ"ל דקרב דוקא שלמים דלמא קריב נמי עולה א"נ דלמא האי לובח שלמים למותר עולה דקרב

למתניתין: של מנחת חוטא. שמקריב בדלי דלות לנתומנה! של ממוח מושה. שנוקרים כדם דמות מותרו לקיץ המובח דבמקום חטאת הוא אבל עשירית האיפה של כהן גדול לא מיקרי חטאת לענין זה שיהא מותרו נדבה: על דא עליל אבא בר לענין זה שיהא מותרו נדבה: על דא עליל אבא בר

שלמים קאמי חם נכאם שנמים נמועת שוטה זקוב ב שלמים קאמי חם נכאם יותר: ומשני דבר שאינו בא אלא מן הלאן. מן הלאן קדריש: הסיבון הרי אשם. דלמא האי מן הלאן במותר אשם כתיב דאשם נמי איל סמים מן הלאן הוא ואינו בא מן דאשם נמי איל סמים מן הלאן הוא ואינו בא מן הבקר: דבר הבא מכל הלאן. בכבשים ובעזים כגון יפקר. זכ שבו משוף בשים אלות משם פסק לאפוקי אשם דאינו בא מן העוים אלות מן השלים בלבד: בכל אחר ובר. בכ"מ אחה אותר מן למעט כגון מן הבהמה להוליא את הרובע והכל עו הבקר להוליא את הענבד והכא אתה והנרבע מן הבקר להוליא את הענבד והכא אתה אומר לרבות פסח שהוא דבר הבא מכל הנאו: ה"ג. כי מוקמינן ליה בפסח מן להוליא הוא דלא אתי בן שתי שנים ולא אתי נקבה ומיהו הצאן מכל מין צאן שני שנים רכו מני נקבם ונישו הככון מכל דמן לנקבות משמע בין כבשים בין עוים ומיעוטא דמן לנקבות אתא ואי לאו ה״א דהצאן הוה מוקמינן ליה לאשם והוה ממעטים ממן שאינו בא אצא מן האילים בלבד: ואין משנין דבר שהוא לאכילה. כגון פסח לדבר שאינו לאכילה כגון עולה שהיא כולה כליל: ואין משנין קדשים קלים. דהיינו פסח לעולה שהיא קדשי קדשים: ה"ג אר"י על דא אמר רבי הנינא: אא"ר. . עקרו בשחיטה ששחטו לשם שלמים אבל אם שחטו לשם עולה פסול: ואני אומר. דכל שלא בפסח כשר ואפילו שחטו לשם עולה: לובה שלמים. קרא יתירא הוא דהוה מלי למכתב לשלמים: כל שהוא זבח. כלומר לכל זבח שיזבחנו לשלמים יהיה: ה"ג משחנה למחשבת פסול או לא. אם שחטו לשם עולה מיבעיא ליה אם אותה המחשבה הפוסלת בעולה פוסלת גם בו או לא: **היאך עבידא**. היכי דמי: מ"מ פסול הוא. דאף אם שחט שלמים לזרוק דמו למחר פסול: ה"ג שחטו ע"מ להקטיר מכשרו

עין משפם נר מצוה

כג א מיי׳ פרק ג משקלים :סלי"ג

בד ב מיי' פרק ה מפהמ"ק הל"ח:

בה ג מיי שם הלייט ופייט מנזירות הל"ח:

בו ד מיי׳ פרק ג משקלים הלי"ב: ה מיי' פרק ה מפהמ"ק הל"ח:

בח ו מיי פרק ד מק"פ הל"ו:

נוסחת הבבלי

(א) לשם חטא ולשם אשמה כוי (ב) מן הכשבים כו': (ג) על דא עייל ר"ח כו': (ד) ר' ביבין בשם ר' חייא כו': (ה) כשר א"כ הוא : יום

הגהות הגר"א

[א] מה עבד לה נמחק: [ב] של כל ישראל נ"ל של ישראל: [ג] דאינון אמרין ל"ג ליה הכא ולקמן גרסי ליה: [ד] ל"ל אלא מן כבשים בלבד. כתב הרב בעל ת"ח ח"ל נראה טעם דמחק רבינו הגדול גירסא הישנה מן רצים הגדור ציקסם השנה מן החליבי החל עיד הוא עיד מרנצים הדר מי המצים פי"א מהלי מע"ק הל"י האשם אינו גה אלא מוכרי כבשם בלגד יש אשם בא מו בקטנים דהיעי אשם אשם בא מן הקטנים דהיעי אשם מינורות היה כבש בן שנה ואשם מעילי וגדולות בהם מעילי וגדולות בהם מעים יומשם ממי וגויטות כים כתיב איל והוא בן שתי שנים הלכך ליכא למגרס הכא ואשם אינו בא אלא מן האילים דהא אשם נזיר היה בא כבש בן שנה אלא גרסי׳ אינו בא אלא מן הכבשים דממעט עזים דכתיב יאכבטיט לתוופס עדיט לכניב ואם מן הנאן קרבנו מן הכבשים או מן העזים. ובק"ע נדחק בסוגיה זו לפרש מ"ש הרי עולה בסוגים זו לפרט מי ש הארי שוטה וכרי הרי אשם כרי בדרך דחוק בחנם: [ה] מן וגבי אשם עד בלבד ל"ג ליה הכא: [ו] ה"ג א"ת משתנה למחשבת פסול פסול. כלומר נ"מ א"א משתנה למחשבת פסול אינו אלא פסול ולא פגול כדאמריגן במנחות (טו ב) כהרלאת כשר כך הרלאת פסול וכדאמרינן בפסחים (עח א) אם יש פסול אחר בקרבן אינו נקבע בפגול להחחייב כרת על אכילתו וה"ג כשחשב לשום עולה כשומט נעשה לשמו 635 בשתיקה ושלה לשמו והוה כשר נשתיקה ושלה לשמו והוה כשר והשהר נמחק: [ח] ה"ג ושלה לשמו והוא כשר ומלת בשתיחה נסמר והוח כשר ומנס בשמיקה נמחק וע' בס' ח"ח פי' על ההג"ה הנ"ל: [מ] ל"ל מנ"ל בשתיקה כשר דילמה בשתיקה

גליון הש"ם

[ħ] ע" ק"ע ודבריו תמוהים דחישב על שלמים להקטיר בשר למחר כשר ועיין ברמב"ם פרק י"ד מפהמ"ק הל"ח והעיקר כהגהת הגר"א: [ב] היינו קודם הפסח אבל לאחר הפסח לא בעי עקירה ועי׳ בתוס׳ פסחים דף ס

א) נזיר כה א, ב) מיסות, ג) עיין נזיר כו ב, ד) [תוספתא פ״א] סנהדרין מח א, ה) (סנהדרין מח א) תוספתא פ״א, ו) ב״ר פרשה

פב, ז) ברכות פ"ב הלכה א

מו"ק פ"ג הל"ו, ח) ליה,

ט) יבמות לו ב,

עין משפט גר מצוה

במ א מיי׳ פרק ט מטירות הל״ח:

ג מיי׳ פרק ממעילה הל"ג:

ממעילה הל"ג:

ב ד מיי פרק ה
מפהמיק הל"ח:

לג ה מיי שס:

ד ו מיי שס:

ב הלכה יח והל"ז

ב מוש"ע י"ד סימן רג.

מוש"ע י"ד סימן רג.

סעיף ו וסימן שנו סעיף ה:

לה ז מיי׳ שם טור שו״ע : 55 לו ח מיי׳ פרק ד מאבל

. הלכה ד

נוסחת הבבלי

(א) אר"י בר ביבין כו': (ב) בר ביבין אליבא דר"ח

כו': (ג) נסכים שמואל ורב

מת לו (ג) נפכם שמותו הל התקל ורצ מת לה הרא דהכא שמואל

דאמר רב אסי כו' ר"א

(ד) ואזיל על ר"ח כו' ר'

אלעזר כו׳ שאיל בשלומי כו׳: (ה) קמי דארורא א״ל כו׳:

הגהות הגר"א [א] ה"ג הלכה היא בנזיר

[ב] מלת מיתות מיותר וצ"ל כל שדמי חטאו׳

מעורבין

ומלת אחת מיותר:

מומר

ל ב מיי שם הל"ו:

24

עקירה משום פסח לכך בשתיקה פסול: והוא שקרבה וכו'. אממניתין קאי הא דמנן מוחר נזיר לנדבה דוקא שקרב המטאח לבסוף שהטיר מביא ג' בהמוח מטאח ועולה ושלמים וכשקרב המטאח לבסוף היל מוחר מטאח שהוא לנדבה: ה"ג אלו הן מעום ססומים כל שדמי מטאח. שמחו בעליהן היו מעורבות בהן ואפילו הפרישו הבעלים בחייהן דמי מטאח מחוכן אפ״ה ה"ל כמעות סחומין וכאילו עדיין הן מעורבין בחוכו וילכו לים המלח לא נהנין ולא מועלין והיינו כרבי זעירא: ה"ג אלו למטאח והשאר לשאר נוירוס וחם דמי מטאח ילכו לים המלח לא נהנין ולא מועלים והשאר בחלה להביא בהן מעורבין בחוכו וילכו לים המלח לא נחועלין במקלחן כ"ה בסוספהא פ"ק דמעילה. וה"פ דאין מעלין במקלחן מתקלחן מתקלחן דַלמא דמי שלמים נינהו ואין מועלין בשלמים: **ולא**

ריבב"ן למעט והכא את אמר מן לרצות אמר ר' מנא הכא נמי מן למעט מיעוט שאינו בא בן ב׳ שנים מיעוט שאינו בא נקבה וגבי אשם נמי מן למעט הוא שאינו בא אלא מן האילים בלבד. החיבון והא כמיב ואם מן הלאן קרבנו מן הכשבים או מן העוים לעולה מעתה מותר הפסח גא עולה אמר ר' אבין משוין דבר שהוא לאכילה לדבר שהוא לאכילה ואין משוין דבר שהוא לאכילה לדבר שאינו לאכילה אמר ר משוין קדשים קלים לשם קדשים קלים ואין משוין קדשים קלים לשם קדשי קדשים ובפ״ק דובחים ודף מ) אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה מנין למותר הפסח שקרב שלמים שנאמר וזבחת פסח לה׳ אלהיך לאן ובקר וכי פסח בא מן הבקר אלא מותרו בא לדבר הבא מן הבקר והיינו שלמים : מוסר נזירים. הפריש מעות לצורך . נזיריו ולא פי' למי [מותר לנזירים]: **מותר שבוים**. ולא פירש למי שיהא המותר לשבוין: [מותר שבוי]. לאותו שבוי דללרכו נדר אפי׳ אם ישארו: מותר המת. לתכריכין ולהולאת קבורתו ליורשיו בפרק נגמר הדין (ד' מח) אביי ורבא פירשו טעמייהו דהני תנאי אביי מתרן לטעמיה דכ"ע הזמנה לאו מלתא היא ת"ק סבר כי מיבזו ליה יורשין אחיל זילוחיה גבי יורשין ור"מ מספקא ליה אי מחיל אי לא הלכך יהא מונח עד שיבא אליהו ור" נתן פשיטא ליה דלא מחיל הלכך יעשה נפש על קברו נפש פי' מלבה על קברו לזכר פלוני. ירושלמי גבו בחזקת שאין לו ונמלא שיש לו סבר ר' ירמיה למימר מותר המת ליורשיו א"ל ר' אמי דחוטרי הגע עלמך דלא כוונן אלא ליה ואינו חייב ליתו ופטור מנדרו מיכן הוכיח אם נדר לדקה לאחד ונמלא שהוא רמאי ויש לו אינו חייב ליתן לו:

תקלין חדתין

של לו. ר' ירמים סבר. למשט הך בשיון מתמני דקתני מותר המת ליוכשיו באלו ליבי שט מקום: הגע עלפך. ללותר תעיין בזה וחמלה מדיני ולא מווים אלא ליב. שט מקום: הגע עלפך. ללותר תעיין בזה וחמלה מדיני ולא מווים אלא ליב שט מקום: הגע עלפך. ללותר תעיין בזה וחמלה מדיני ולא מווים אלא ליבי שט מקום: הגע עלפך. ללותר מינו אלא ליבי של היים שטותר מתשת הדבתם אחר שבשט אורכי המת ביים וחבר מהמנדנים הלדינו ולא מווים מהם לביב להומנדנים הלדינו ולא מווים מהם לביב להומנדנים הלדינו ולא מווים מהם לביב להומנדנים הלדינו ולא מווים מהם להביב להומנדנים הלדינו ולא מווים מהם לביב להומנדנים הלדינו ולא מווים מהם להביב להומנדנים הלדינו להיים של החבר מתשת הדבתם אחר שבשים לורכי המת לורשו היים שהוחר מתשת הדבתם אחר שבשים להיים להומנדנים במהיב לחבר של היים שבשים ביים בל ביל מווים לאל ליבים למתר בל מווים לאל מווים בל לביב לאתר בלין אל ציון שיהא זכר למתר בליב להיים אליב להומנדנים שהיה בנות עיניו ארכוחת המתחת בל ביל ליבים בל ביל ביל ביל של היים להומנדנים בל היים בל בליב של היים בל בליב בל מווים אלא ליבים להיים להיים לבליב בל מווים אלא ליבים להיים להיי

אמר והוא שקרבה חמאתו בסוף אבל אי קרבו נסכיו (א) אמר רבי יוסי בר רבי בון מותר נסכיו קדשי קדשים אינון היופלו לנדבה [ד]על דעתיה דרבי יוסי (ב)בר רבי בון שמואל אליבא דרב חסדא במותר (ג) נסכים ורבי חייא (חסדא) ורבי אלעוו של שות אבור רבו אווו דבי דויא לוחם א) אהן דאמרן שמואל דאמר רבי יוסי עד דאגא תמן שמעית קל רבי יהודה שאיל לשמואל הפריש שקלו ומת א"ל יפלו לנדבה וה!רבי אלעזר אומר מותר עשירית האיפה שלו רבי יוחנן אמר יוליכם לים

שבוי לאותו שבוי מותר עניים

לעניים מותר עני לאותו עני מותר 7 המתים למתים מותר המת ליורשיו רמ"א מותר המת יהא מונח עד שיבא אליהו רבי נתן אומר מותר המת בונין לו נפש על קברו: **גמ'** ^[2] גבו לו בחזקת שאין לו ונמצא שיש לו ר' ירמיה סבר מימר מותר המת ליורשיו אמר ליה רבי אידי דחומרא הגע עצמך דלא כוונן אלא ליה אמר ליה אנא לא אמרית עבנן וכא כווגן אדא דיה אמר דיה אנא דא אמרית את מגן לך תני בשם רבי נתן מותר המת יבנה לו נפש על קברו ויעשה לו זילוף על גבי ממתו תני³ אין פודין שבוי בשבוי ואין גובין מלית במלית ויאין ממחין ביד פרנסים לכך תני³ רשב"ג אומר בו ³ אין עושין נפשות לצדיקי דבריהם הן הן זכרונן רבי³ יוחגן הוה מסמיך (ד) ואזל עאל ר' חייא בר אבא והיה ררי אליוזור תמין ליד וימאירר ליד מחברים אבא והיה ררי אליוזור תמין ליד וימאירר ליד מחברים אבא והיה ררי אליוזור תמין ליד וימאירר ליד מחברים אבא והיה ררי אליוזור תמין ליד וימאירר ליד מחברים אבא והיה ררי אליוזור תמין ליד וימאירר ליד מחברים אבא והיה רבי אליעזר חמי ליה ומפומר ליה מקמיה ואמר הלין תרתי מלייהו הדין בבלאה עביד ביה חדא דלא שאיל בשלומיה וחדא מיטמר א"ל רבי חדא דלא שאיל בשלומיה וחדא מישמר א"ל רבי יעקב בר אידי כך נהיגין גבהון דזעירא לא שאיל בשלומיה רבה דאינון נהגון ומקיימין יראוני נערים ונחבאו וישישים קמו עמדו אמר "להו מהו למיעבר (ה)קמי דארורא צלמי א"ל מה את פליג ליה יקר עבור קמוהי וסמי עינוי א"ל יאות ר' אליעזר עביד דלא עבר קמך ועוד" עביד הא בבלאה בלאה שמיימים מיימים בירול למינו רבי אמי דלא אמר שמעתא משמיה נכנסו לפניו רבי אמי ור' אסי אמרו לו ר' [ו] כך היה מעשה בבית הכנסת של מרסיים בנגר שיש בראשו גלוסמרא שנחלקו

רבי שראשו עב וראוי לשחיקת החומים ולשאר תשמיש ונחלקו בו אם מותר להשתמש בו בשבת לנעול בו הדלת ר"א אותר ורבי יוסי מתיר

שלמים בסוף מותרן שלמים א"ר זעירא אפילו קרבו שלמים לבסוף הלכה⁶ ואואחת היא בנזיר שתהיה מותרה נדבה מתניתא מסייעא לדין ומתניתא מסייעא לדין מתניתא מסייע לרבי זעירא (אפילו) אלו הן מעות סתומין כל שדמי חמאת בומיתות מעורבות בהן ואפי' הפריש דמי חמאת^ם מתוכה מעות סתומין הן מתניתא מסייעא לרב חסדא [ג]אלו³ (ל) לחמאתי ^בוחשאר לשאר נזירותי ומת ימועלין בכולן ואין מועלין במקצתן ולא אמר אם מת יפלו לגרבה רב חסרא אמר ימותר לחמו של נזיר יורקב א"ר יוםי ויאות להקריבו בפני עצמו אין את יכול שאין לך לחם קרב לעצמו להקריבו עם נזירות אחרת אין את יכול שאין לך נזירות באה בלא לחם לפום כן צריך מימר מותר לחמו של נזיר יורקב סברין מימר הוא לחמו הוא מותר אלעזר שלשתז אמרו דבר אחד רבי חייא (חסדא)

המלח רבי אלעזר אומר יפלו לנרבה: הלכה ה מתני' ימותר שבוים לשבוים מותר

למות הלים הלים הלים מעות לקומת בהן טלית זה אסור לסטות לקומת בהן טלית זה אסור לסטות לקומת בהן טלית זה אסור לסטות לקומת בהן טלית הלדקות פרנסין. זהן הגבאין לעשות כך לשטת הלדקות למה שלקיכין אותן ביותר דמעיקרא אדעתא דהכי ניתנו שאם יצטרכו שישנו אותן הגבאין: דבריהן. שאומרין דבר הלכה משמן זהו זכרונן: ר"י הוה מסמיך. לפי שבעל בשר היה הולרך להשען על אדם אחר בהליכתו: ה"ג הוה מסמיך ואזיל על ר"ח בר אבא. והוה ר"א רואה ר' יוחנן עובר וטמן עלמו בפניו שלא יראנו: חרחין מילין וכו'. שני ענתו בפני שנם יימנו. מרשין מינין ודו. שני דברים רעים עשה ר״א זה שעלה מבבל במאי דנחתן עלתו הדא שניאה שאין זה כבודו שישאל בשלותי ועוד גדולה מזו נראה שאינני כדאי לדבר עמו לכך הוא מטמר עלמו: כך. המנהג בבבל שהקטן לכך הוא מטמר עלמו:

ממני ולא אמרה משמי: בנגר שיש בראשו גלוסטרא.

הטדה

י לפנות ליותר שלפנים לפנים ולהן למתכן בשנפנים. ולנו אמר אם מם יפלו לגדבה. בתוחר חשלה וחיינו כרב חסדא: שאין לך לחם וכו'. שלא מלינו שיהא לחם קרב בפני עלמו: שאין לך נוירום באם בלא לחם.

קוף בפני ענתו. מחץ ק מיחום כמה כנה מה מה מחל. לחם משל עלמו: לפום קו. כמו לפיכך: פכרין מימר. סברוה בני הישיבה לותר היינו מותר לחמו היינו מותר נסכיו דשניהן ירקבו: קדשי קדשים היינו מותר נסכיו דשניהן ירקבו: קדשי קדשים

אינון. וקדשי קדשים מותרן נדבה: אהן דאמרן. הא דאמרן דסובר ר"ח דמותר לחם דוקא הוא

יטו לאחרן לפוכל לי לוחת מוס לוקף האו דירקב אבל מותר נסכים לא דקדשי קדשים האין א"ל יפלו לנדכה. דסקלים לקדשי קדשים באין: ר"א אומר יפלו לנדכה. ועשירית האיפה קדשי קדשים היא דכתיב בה חטאת:

קדשים הים דכתיב בה חטפת: הלבה ה מתני' מוסר שבוים. אם גבו לדקה לורך פדיון שבוים וינחותר ישתרום עד שיפדו בהם שבוים אחרים אבל אם פירשו לשבוי זה זכה אומו השבוי במוחר: מוסר עני.

לם גבו מעות לקנות לו מלבוש ונתותר נותנין המותר לאותו עני: מוסר המסים. אם גבו מעות

המותר לאותו עני: מוסר המסים. אם גבו תעומ לגורך קבורת מת סתם המותר לקבורת מתים אחרים אבל למת זה המותר ליורשיו דאחולי אחיל המת זילומיה לגבי יורשיו: יכא מונה עד שיבוא אליהו. מספקא ליה אי מחיל המת זילומיה לגבי יורשיו או לא הלכך יהא מונח: בונין לו נפש על קברו. פשיטא ליה לרי נתן דלא מחיל הלכך בונים לו מלכה על קברו מאותו מותר שכבר זהם בו המת:

בכו' גבו לו. ללרכי המת שסברו שאין לו לרכי קבורה ונמצא שיש לו: מוסר המם ליורשיו. ואף זה למותר המת דמיא והרי הוא ליורשיו: הגע

זה למותר המת דמית והרי הות ניורשיו: הגע עלתר. אמור לנפשך דלא דמיין שהנותנין לא כיינו אלא לזכות להמת וכיון שיש לו לא זכה בו המת מעולם ואיך יזכו יורשיו בו הלכך מחיריין אותו להנותנים אם אפשר או מניחין לנורך מתים אחרים: א"ל. כ" ירמיה בפטם על שהשיב על דבריו הלא אין א"ל. ב" ירמיה בפטם על שהשיב על דבריו הלא אין א"ל. ב" ירמיה בפטם על שהשיב על דבריו הלא אין א"ל. ב" ירמיה בפטם על שהשיב על דבריו הלא אין א"ל.

אתה יודע אלא מה שאמרתי לך ודבר זה לא אמרתי

לך ומנות לך להשיב: אין פרדין שבוי בשבוי. אם גבו מעות לצורך שברי זה אסור לשנותו לצורך שברי אחר ואפילו השני עדיף מהראשון: ואין גובין טלים

מעורבין בהן וכו': [ג] ה"ג אלו לחטאות והשאר לשאר נזירו' ומת דמי חטאת ילכו לים המלח והשאר יביאו חציו עולה והטטר יביסו מכיו עוכה וחליו שלמים ומועלין בכולן וחין מועלין במקלמן וכ"נ ג" הרא"פ: [ד] ה"ג ע"ד דר' יוסי בר בון ושמואל ר"ח ור"א שלשתן אמרו דבר א' והשאר שבינמים נכך הוח מנסמת ענמנו: כך. המנהג בבכנ ההקטן אינו שואל בשלום הגדול מפני כבודו של הגדול שהן מקיימין הך קרא ראוני נערים ונחבאו וגר: א"ל ר' יעקב מהו למיעבר קמי. צלם ששמו אדורא: א"ל. ר"י מה אתה חולק ליה כבוד שאין אתה רוצה לעבור לפניו בלא חשוכה אלא עבור לפניו וסמי עיניו: א"ל. רבי יעקב א"כ שפיר עביד וסמי עיניו: א"ל. רבי יעקב א"כ שפיר עביד נמחק: [ה] נ״ל ר״א דאיחמר: [ו] נ״ל לא כך :סיה המעשה וסמי עיניר: א ל. רבי יעקב ח"ב שפיר עביד ר"א דלא עבר לפניך כיון דנהיגין דאין הקטן שואל בשלום הגדול דין הוא שיטעת מפטיו: **ועוד** עבד וכר. א"ל רבי יוחנן לר' יעקב ועוד אחת עשה לי ר"א הבבלי הזה שאמר דבר הלכה ששמע עשה לי ר"א הבבלי הזה שאמר דבר הלכה ששמע

ציון ירושלים

ממחין יאין הפרנסים. עי' נמ"י פ"ה . דב"ב ובשו"ת אא"ו ש"א סימן סו: נהגין גבן דזעירא לא שאל בשלמא דרבה. עיין שו״ת פמ״ל ח״ל נהקדמתו ובחיבורי יד שאול סימו רמב בארתי הדברים באורך:

גליון הש"ם

[ħ] עי' ק"ע ולא דק בלשני' וצ"ל יביא בחליו עולה וחליו שלמים וכן הוא בש"ס וברמב"ס ועי" במוס' נזיר דף כה ע"א ד"ה יפלו ודף כו ע"ב ד"ה תניא: [ב] עי׳ בב"י יו"ד סימן רנג בשם שו״ת הרא״ש ול״ע. ועיין בבאורי הגר"ל ביו"ל שם: וגו עי תוס׳ ערובין דף נג ע״ל ד״ה וגשרים ועי׳ שו״ת :הכיב"ש סימו תכא

לפי שיש חורת כלי עליו ומותר לטלטלו: ה"ג ור"י בן קיסמא שמו אמר סמהני אם לא הוה בהכ"נ זה ע"ז. הרי דאין לכעוס על דברים העשים בבהמ"ד: וחזר ר"י ואמר הדין מחבריה. וכי מה אתם מדמין נדון שלפניטו להתם דהתם חברים היו ולא היה להם לכעוס אבל ר"א מלמידי הוא ומותר לי לכעוס עליו: כן אוה יהושע. העיד עליו המקרא שכל מה שעשה מפי משה עשה אפילו מה שאתר סתם שהרי אי אפשר בכל דבר ודבר שאמר יהושע אמר כך אמר משה ואפילו הכי אסהיד קרא דמפי משה הוה אלא שהכל יודעין וכו': מאי דולי בלי היא שלא אמר הלכה משמו: ומשני דבעי וכו'. שרלה שיאמרו שמועה משמו אף לאחר מיחתו ואם בחייו לא יאמרו משמו כ"ש הרא חיי וקיים לעולים. בעה"או

ריבב"ן מתני' נשלשה פרקים חורמין את הלשכה. תחלה היו מניחין השקלים בשופרות שהיו במקדש כדתנן בפרקין דלעיל נתמלאו השופרות מניחין כל הכסף בלשכה ובג׳ פרקים הללו תורמין בג׳ קופות וכל קופה מחזקת ג' סאין והיא נקראת תרומה: בפרוס הפסח. ירושלמי א"ר אבהו כל הן דתנינן פרס פלגא דהיינו ט"ו יום קודם לפסח שהן חלי מל' יום שדורשין בהלכות פסח קודם לפסח והן גרנות למעשר בהמה שנתחייב לעשרן כתבואה שנתחייבה בגורן בתרומה לאחר שנעשה כרי. ירושלמי א"ר יוחנן מפני שהם פרקי לידה יש מהן שמבכירות סמוך לפסח ויש מהן שמאוחרות אחר פסח ר' אחא ור' תנחום בשם ריב"ל כדי שתהא בהמה מצויה לעולי רגלים והכי איתה בבכורות בפ' בתרה: בן עוהי הומר בכ"ט בהדר כו'. במהי קה מפלגי ר"ע סבר הדר סמוך לניסן זמנין חסר זמנין מלא זמנין דמקלע ביום ל' חמנין דמקלע ביום כ"ט מש"ה לא קבע ליה זמן ובן עואי סבר אדר סמוך לניסן לעולם חסר והלכך קבע ליה בכ"ט שהן ט"ו יום קודם לרגל באחד בסיון איידי דלא נפישי בהמוח לעשר שרובן יולדות באדר ונחעשרו כבר אי אמרת ליקדום ט"ו קודם הרגל אדמטי רגל שלמי: בכ"ע באב. בן עואי לטעמיה דאמר האלולים מתעשרין לעצמן דמספקא ליה אי אחד באלול ר"ה למעשר בהמה אי אחד בתשרי ר"ה למעשר בהמה ופריך ליעשרינהו ביום ל' באב זמנין דמחסרי ליה לאב ובעינן למעבד היכירא לחדש ולישן כדכמיב עשר מעשר את כל חבואת זרעך אחד מעשר בהמה ואחד מעשר דגן שנה שנה כל אחד ואחד בתוך שנתו ר אלטור ור״ש אומרים באחד בניסן דס״ל כרשב״ג דאמר שמי שבחות דורשין קודם לרגל בא׳ בסיון כדאמר בן עואי לעיל. בכ״ט באלול ר׳׳ אלטור ור"ם לטעמיה דאמרי באחד בתשרי ר"ה למעשר בהמה: וא"א לעשר ביו"ע. ופריך ותיפוק ליה דבעינן למיעבד היכרא לחדש ולישן חדא ועוד קאמר חדא דבעינן למיעבד היכרא לחדש ולישן ועוד מפני שהוא יו"ט וא"א לעשר ביו"ט מ"ט ועוד מפני ומשום] סהרתה שלובע בעשירי ברחש הכבש ואסור ללבוע ביו"ט וקשה בלא"ה נמי אין מעשרי ביו"ט דתנן בבילה בפ' בתרא אין מקדישין וכו" ויש לתרץ הואיל דומנן קבוע הוא מותר לעשר בשבת דאמר ר' יוחנן מקדיש אדם את פסחו בשבת וחגיגתו ביו"ט ומפרש טעם לפי שקבוע

תקלין הדתין מוס נחלקו בו ר"א ור"י אם מוסר לטלטלו בשבת לנעול בו את הדלת כיון שיש חורת כלי עליי: קרעו משמע בכוונה נקרע משמע ממילא: בהכ"ג זה ע"ו. מושה שליע כך בחברים הוא דאירע וחאי מדמית לח שאני כועם על ר"א שהוא חלמידי: כנום לפניו ר"י בר"א. ג"כ לפיים: מאי כולי האי. למה הקפיד שלי כיע על ר"א שיאמר דבר משמיה ומשני אף דוד כ"ע על ר"א שיאמר דבר משמיה ומשני אף דוד בקש עליה רחמים: וכי עלהה ע"ד של דוד שיהא חי ופיים לעולמים. והלא כבר נוצרה מיתה לבני אדם ומיים לעולמים. והלא כבר כוצרה מיתה לבני אדם ביום לכיית לחתוכה. דע לפנט על ביו להיות לפנה להיים לעולמים. הראשון: בבכ"ל ובכמ"ד. בבכ"ל יאמרו תהלוחיו ותבמ"ד. בבכ"ל יאמרו תהלוחיו והבימויה ובכמ"ד. בבכ"ל האכה משמו והיינו שלומים דמפלל היי שטר וחודה חיי עולה והם נכד עות"ז ועות"ד: רותשות. שאור המורה היולא מפי עות"ז ועות"ד: רותשות. שאור המורה היולא מפי

לדי שסהא בהמה מלויה לעולי רגלים. דכיון דאין גורן מעשר בהמה עד פרוס הרגלים ומשהי אינשי בהמתן עד אותו זמן דלא לשחטינהו עד שיעשרם בומן הגורן שהוא סמוך לרגל ונמלא שיהיו בהמות מלויות לעולי רגלים ליקח מהן בין לאכילה בין לקרבנות: בל סאחר.

רבי אליעזר ורבי יוםי עד שקרעו ס"ת בחמתן קרעו ם"ר אלא שנקרע ספר תורה והיה שם זקן א' ורבי יוםי בן קסמא שמו אמר תמיהני אם לא הוה בהכ"נ זה בית ע"ז וחזר ואמר הכדין מחבריה נכנם לפניו רבי יעקב בר אידי א"ל כתיב "כאשר צוה ה' את משה עבדו כן צוה משה את יהושע וגו' וכי כל דיבור ודיבור שהיה יהושע יושב ודורש היה אומר כך אמר משה אלא יהושע יושב ודורש ויודעין הכל שהתורה של משה היא אף אתה אליעזר ודורש והכל יודעין שהתורה שלך היא אמר להן מפני מה אין אתן יודעין לרצות כבן אידי חבירנו ורבי יוחנן מאי כולי האי דבעי דימרון שמעתא משמיה ואוראף דוד ביקש עליה רחמים שנאמר גורה באהלך עולמים אחסה בסתר כנפיך סלה י וכי עלתה על דעתו של דוד שיהא חי וקים לעולמים אלא כך אמר דוד לפני הקב"ה רבש"ע אזכה שיהו דברי נאמרין בבתי כנסיות ובבתי מדרשות שמעון בן נזירא בשם ר' יצחק אמר כל תלמיד חכם שאומרים דבר הלכה מפיו בעולם הזה שפתיו רוחשות עמו בקבר שנאמר 3וחכך כיין המוב וגו' דובב שפתי ישנים מהָ כומר של ענבים זה כיון שמניח אדם אצבעו עליו מיד דובב אף שפתותיהם של צדיקים כיון שאומרין דבר הלכה מפיהם של קים שפתותיהן מרחשות עמהן בקבר מה הנאה לו בר נזירא אמר כהדין דשתי קונדימון רבי אמר כהדין דשתי חמיר עתיק (אע"ג דלית ליה) אע"ג דשתי ליה מעמא בפומא. (א)רב⁶⁾ גיד אע ג' ז שוני ליוז בעבא בפוכא. ישוב איז כ אמר האומר שמועה כשם אומרה יראה בעל שמועה כאילו עומד לנגדו שנאמר יאך בצלם יתהלך איש כתיב זרב אדם יקרא איש חסדו זה שאר כל אדם ואיש אמונים מי ימצא זה רבי זעירא בא"ר זעירא יליתגן צריכין חששין לשמעתיה דרב ששת דהוא גברא מפתחא אמר ליה ר' זעירא לרבי אםי חכים רבי לבר פתייא דאת אמר שמעתא משמיה אמר ליה ר"י אמרה משמיה א"ל ר' זעירא אסי חכים ר' לרב דאת אמר שמעתתא משמיה יו אסי חכים די לדב האת אכנו שבעות אינו כומבירה א"ל ר' אדא בר אהבה אמרה משמיה אין דור שאין בו ליצנין כדורו של דוד מה היו פרוצי הדור עושין היו הולכין אצל חלונותיו של דוד אומרין לו דוד דוד אימתי יבנה בהמ"ק אימתי בית ה' נלך והיה דוד אומר אע"פ שמתכוונין להכעיסני יבא עלי אם לא הייתי שמח בדבריהם דכתיב °שמחתי באומרים לי בית ה' גלך [ב]: יְוהיה כי ימלאו ימיך ושכבת את אבותיך אמר⁷) לו הקב"ה לדור ימים שלמים אני מנונה לך ולא ימים חסרים כלום שלמה בנך יבנה בה"מ אלא להקריב [נ]קרבנות ציבור חביב עלי צדקה ומשפט שאתה עושה יותר מן חביב" עלי צדקה ומשפט שאונה עושה הנה בק הקרבן שנא' "עשה צדקה ומשפט נבחר לה' מזבח: הדרן עלך מצרפין שקלים הלכה א מתני "בשלשה פרקים בשנה תורמין

את הלשכה בפרום הפסח בפרום העצרת בפרום החג יוהםי גרנות של של מעשר בהמה דברי ר"ע בן עזאי אומר בעשרים של בועשו בו בור דבר דע בן עוא אומי בעשה באב ותשעה באדר ובאחד בסיון ובעשרים ותשעה באב ר' לעזר ור"ש אומרים בא' בניסן בא' בסיון בכ"ט באלול ולמה אמרו בכ"ט באלול ולא אָמרו באחד בתשרי מפני שהוא יו"ם יואי אפשר לעשר ביו"ם לפיכך הקדימוהו בכ"ם באלול: נכו' א"ר אבהו כל הן דתנינן פרם פלגא (ב)פלגא דל' יום קודם למועד שדורשים בהלכותיו: והן גרנות וכו': א"ר יוחנן מפני שהן פרקי לידה ר' אחא (י)ור' תנחום בר חייה, בשם ריב"ל כדי", ישתהיה הבהמה מצויה לעולי רגלים א"ר יודן שלא יבא לידי בל תאחר א"ר יוסה כל יווו המשהה מבלו יויעובר בבל תאחר

> מצרות לעולי רגלים ליקח מהן בין לאסילה בין לקרבנות: **שלא יבא לידי בל האחר.** שמחוך שהוא תורם סמוך לרגלים לא ישכח מלהקריבן א״י אם לא יעשר כל פעם סמוך לרגל כי אם בפעם אחת יעשר כל בהמוחיו לא יביא כל מעשרוחיו ברגל הראשון לירושלים כי רב ממנו לאכלם ברגל א' ומחוך כך הוא משהה אותן בביחו ויבא לידי בל תאחר: כל המשהה טבלו עובר.

משנת אליהו

י"ד ס" רמ"ב סעיף ט"ז כ" דעות. ורפיט הגאון כת להים והמלא הי"ד ס" רמ"ב סעיף ט"ז כ" דעות. ורפיט הגאון כת להים והפיא מירושלמי ראים להיםך דהא קפיד ר"י וכי לא ידע הברייתא זוב ריב"א לא השיב לו מברייתא אלא א"ל איטן משמע איטן לבד ומלד המנהג ומ"ש בשבת פ"ט כלום יש עבד יש לחלק צין עבד לחלמיד רמ"ש בהגמי"י שם: הדרן עלך מצרפין שקלים

לנותר מותו. ביטון הי קלי ומדת ימי מה היא: הרי אמר הודיעני ה' קלי ומדת ימי מה היא: רוחשום. נעות: דובב שפסי ישנים. רישיה דקרא רוחסית, נעות: דובב שפחי שנים. רישיה דקרת מוחכית הטוב הלדמה. כלי שמניתין בו עובים עד שתחתמתיון והיין נות ללחה: שמניתין בו עובים עד שתחתמתיון והיין נות ללחה: דובב. היין רוחש ונע ויולא למעלה: קונדיעין. כוס של דבש עם יין ופלפלין: חמר עחיק. יין ישן: אש"ג. שכבר עבר זמן מה ששתה עדיין טעמו בפיו ובהא פליגי מ"ד כמלאן דשתה קודדיעין שעמו בפיו ובהא פליגי מ"ד כמלאן דשתה קודדיעין. בעינו נמי שעשה מעשים טובים בעוה"ז כמו שיש בקונדיטין עוד בשמים טובים אבל אמירת הלכה לחוד לא מהני ומ״ד כמאן דשתה חמר עמיק לעולם מהניא ליה אמירת ההלכה שיהו שפחוחיו דובבות בקבר: ה״ג רב גידל אמר האומר שמועה בשם בקבר: היג רב גידו מחר החוחר שחועה בשם אוחרה וכול. יראה בעל שמועה כאילו עומד לנגדו שט"י כן יגיד הדבר על אופנו דעיקר הלימוד מרבו בראיית פנים דכתיב והיו עיניך רואות את מוריך: אך בללם. שעומד לנגדו והיינו ללם של רבו ימנהג אך בללם. שעומד לנגדו והיינו ללם של רבו ימנהג האיש האומר השמועה: ה"ג כתיב רב אדם וכו' זה שהים שהוות שפונושם. ב ג שיבי כי פודם ורו זה שאר כל אדם, וח"פ רוב בני אדם יקרא איש מורחו האינו מקפיד לומר בשם האומרו. ג"א הרב שבאדם כלומר מי שהוא גדול במורה יקרא כל איש ואיש מורת חסד שהיה על לשונו שיאמרו שמועות משמו מפי השמועה בלבד כן פירש ביפה מראה וראשון נראה לי: זה ר"ז. שאינו אומר שמועה בשם אדם אלא א"כ נמאמת לו מי אמרה: ה"ג דאמר ר"ז לים אנן לריכין חוששין לשמעתחיה דרב ששת. וכ"ה בפ' קמא דשבת וה"פ אין אנו לריכין לחוש לשמועות שחמר רב ששת בשם הגדולים: דהוח גברה מפחחה. שעיניו סתומות וכמו שקורין לסומה מני נהור כך קורין אותו מפתחא לשון פתוח וכיון שאינו יכול לראות האנשים ששומע מפירס ואפשר שמא איניש אחרינא והוא טועה בטביעת קלא כן פירש ב"מ ולי נראה כיון שאינו רואה אינו יכול לכוץ הדברים שהרי אי אפשר לו לאמרה כאילו לכוץ הדברים שהרי אי אפשר לו לאמרה כאילו בעל השמועה עומד לנגדו שהרי לא ראה אותו מעולם הלכך אין סומכין עליו בזה: ה"ג חכים ר" לבר פדה דאם אמר שמעסא משמיה. וה"פ וכי מכיר אתה לבר פדה שאתה אומר שמועה משמו שמא המגידים לך משמו משקרים. ל"א שמא בר פדה לא אמרה אלא איניש אחרינא אמרה: א"ל ר"י אמרה משמיה. וחוקתו שאינו משקר: אין דור שאין בו לילנים. משום דבעי מימר שבדורו של דוד היו לילנים והוא היה שמח במיתתו לכך מייתי ליה הכח: **חימת יבנה בה"מ.** משום דהקב"ה חמר לו רק אתה לא תבנה הבית נמצא חיי דוד מעכבין בנין בה"מ והיו אומרים מתי ימות ויבנה ביהמ"ק: יבא עלי. לשון שבועה הוא יבא עליו כך וכך אם לא שכדבריו כן הוא: שמחסי באומרים לי בים ה' כלד. אע"ג שמיתתו תלויה בו כמו שמלינו במשה במלחמת מדין: והיה כי ימלאו ימיך וכו'. קרא יתירא הוא דה"מ למכתב והיה כי תשכב או כי תלד אל אבותיך והיה כי ימלאו ימיך ל"ל: י**מים שלמים** א**ני מונה לך.** אע"ג שע"י אריכת ימיו מתעכב בנין

הנית אנה כך, מע"ה מריכת יומי מתעכב בכין
הבית אני ממלא לך שנותיך מיום ליום שמעשיו
תביבין לפני הקב"ה מכנין בית המקדש:
הדרך עלך מצרפין שקלים
הלכה א מתני' נשלשה פרקים נשנה
הלכה א מתני' נשלשה פרקים נשנה
פורמין את הלשכה. שבה היו נותנין
כל השקלים ותורמין מתנה ג' קופות כדתון במיפל:
כל השקלים ותורמין מתנה ג' קופות כדתון במיפל: בפרום הפסת. ט"ו יום קודם המועד ובגמ' מפרש: נפנים טפטת. טיירים קודם התופר ובגת תפום. והן גרנום של מעשר בהמה. ג' פרקים אלו הן ג' גרנות של מעשר בהמה שומנים אלו קבעו חכמים לעשר הבהמה שנולדו וכמו שהגורן קובעה למעשר דגן כך זמנים אלו קובעות לאסור הבהמות שנולדו באכילה עד שיעשר אבל קודם הפרק מותר לאכול אע"ם שלא עישר וטעם שקבעו חכמים ג' זמנים אלו וגם במאי פליגי הני חנאי מפרש בגמ': גב' כל הן דפנינן. כל היכא דמנן פרס פירושו המחלה ה וה"ל המחלה משלשים יום שקודם המועד שדורשין בהלכות המועד: מפני שהן פרקי לידה. הא דתנן והן גרנות למעשר בהמה היינו טעמא לפי שבזמנים הללו הבהמות יולדות שיש בהמות שמבכירות לילד קודם פסח ויש בהמות שמאחרות עד בין פסח לעלרת ויש שמאחרות עד בין העלרת לחג: כדי שתהת בהמה מצויה לעולי רגלים. דכיון דחין זמן לעשר הבהמות עד פרוס הרגלים משהי חינשי בהמתם עד אותו זמן דלא לישחטינהו עד שיעשרם בזמן הגורן שהוא סמוך לרגל ונמצא שיהו בהמות

ני באָשֶׁר צְּוֹה יָיָ אָת מִשָּׁה עַבְּדוֹ כַּן צְוָה מִשָּה אָת יְהוֹשֶׁע וְכִן עֲשָׁה יְהוֹשֶׁע לא הַסִיר בְּנְבְּיּךְ מֵכֹל אֲשָׁר צְוָה יָיָ אָת מִשָּׁה: הופש יא טו 2. אָגוּרְה בְּאָהֶלְךְּ עוֹלְמִים אָחֶסָה בְּטָבְר בְּנְבְּיּך סֶלְה: תחלים סא ה 3. וְחַבַּךְ בְּיֵין הַטוֹב חוֹלְךְ לְרוֹדִי לְמִישְׁרִים דּוֹבָב שְׁפַּתִּי יְשְׁנֵים: שיר השירים זי 4. אַךְ בְּצֵלָם יִתְהַלָּךְ אִישׁ אַךְ הָבָל יֶהָמִיון יִצְבּר וְלֹא יֵדְע מִי אֹסְבָּם:

ל) שבת פ"ק הל"ב וקדושיןפ"ל הל"ז, ב) למה לי שאני לריכין רחושין, ג) מילת והיה ליתא במהרא. ד) ירושלמי ברכות פ"ב הל"א ור"ה פ"א הל"א ומו"ק פרק ג הל"ז ודברים רבה פ״ה. ה) סוכה ו) שם נח ח,

עין משפם נר מצוה

א א מיי׳ פרק ב משקלים : סו"ס

ב ב מיי' פרק ז מבכורות הל"ח: ב מיני פ"ד מיו"נו הלכה

כ"ו ופ"ב מחגיגה הלכה :0

ע. ד ד מיי׳ פרק ז מבכורות :סל״ח

נוסחת הבבלי

(א) רב גדיל אמר כו': (ב) פלגה בלי יום כוי: (ג) ר' תנחם בר חייא כרי כו׳: (ד) עובר תמן כו׳:

הגהות הגר"א

[א] ל"ל אף דוד: [ב] ל"ל מה כתיב והיה כי ימלאו ימיך ושכבת את אבותיך וכו': [ג] מלת לבור מיותר ול"ל אלא להקריב קרבנות וכו":

ציון ירושלים

כל המשהה טבלו עובר בבל תאחר. עי' רמנ"ס פרק יד ממעה"ק ה"ג שכתב סתם מעשרות ולא שכתב סתום מעשרת זהה הזכיר מעשר בהמה. ועי׳ תוס' ר"ה דף ד ד"ה למעשרות דה"ה תרומה

גליון הש"ם

[ħ] עני' בתוס' ר״ה דף ד ע״א ד״ה ומעשרות ול״ע שלא הביאו דברי הירושל' ובביאור דברי הירושלי ובניסור דברי הירוש' עיין ק"ע שפירושו דחוק ונראה דר"י בא ליתן טעם אמאי קבעו זמן ט"ו יום קודם החג דלכל הטעמים שנאמרו בזה היה מקום להקדים הזמן או לאחרו איזה ימים. ולזה בא ר"י ליישב דבאמת הדבר קשה הרי הנולדים אחר פרס החג עובר על ב"ת ועכ"פ על עשה ובאת שמה ועי׳ בט"ח בר"ה שתה ועיי בטיתו בריים דף ד' אמנס הדבר נכון דהרי אמרו בתענית דף י' ט"ו יום אחר החג כדי שיגיע אחרון שבישראל לנהר פרת. וא"כ כיון שאותו שיבואו מנהר פרת שחתן שיכוחו וננסר פרת לירושלים נמשך הליכתן ט"ו יום דהיינו פרם מחג ואומן אין עוברין על העולדים אח"כ כיון שאין יכולין להביאן עמהם קבעו חו"ל זמן זה ולכך שהוא ומן קבוע לכל וכשם שאלו אין עוברין כך כל ישראל אין עוברין משא״כ אם היו מקדימין אז היו עוברין על הנולדי' לאח"כ וגם אם יקרבו לא יוכלו יום מירושלים חהו דבא יום מירושלים חהו דבא ר' ייסא לומר דבשביל דהמשהה טבלו עובר בב"ת לכך קבעו זמן זה ח"ב:

תורה אור השלם

אֶת אֲבתִיךְ וְהַקִּינְתִּי אָת וְדְעַךְ אַתְרִיךְ אֲשׁר יַצַא ממְעֵיךְ וְהַבִּינִתִי אֶת מִמְלְבְתוּ: ש״ב ז, יב א. עשה צָדְקָה וּמִשְׁפָּט נָבְּחָר לִיִי, מְזְבָד: משלי כא ג

הל״א, ב) נ״א הונא, ג) שם, ד) אינון, ה) ב"ב קנח ב, ו) בכורות מ ב, ז) בון, ח) שם כא ב, ע) היא, י) עי ר"ה ו ב, כ) יומא סב א מגילה כא ב, ל) יבמות קב ב,

מ) ירושלי שבת פ"ח הל"ח ופי"ח

מפרש דעובר על כל מאחר היינו לפי שהוא משהה טכלו דמיד בפרקי לידה חייב לעשר ואע"ג דקודם הגורן מוחר למכור ולשחוט כדמנן בבכורות פרק בחרא מ"מ משהגיע הגורן נופט לישוב של בנות היידו לפי שהוא משהם בפנים להיידו לפנים להיידו בפנים להיידו להיידו המחוד בהתם בפלחות בפנים להיידו היידו להיידו היידו להיידו היידו להיידו היידו להיידו היידו להיידו היידו הייד

ריבב"ן להם זמן בפרק השואל: מתני' ורסוב עליהן אל"ף בי"ם גימ"ל. מפרש ביומא בפוף חוליאו לו אמר ר' יוסי למה כחב עליהן אב"ג לידע איה נתרמה ראשון שמצוה בראשון לקנות ממנה תמידין ומוספין ובחוספחא נמי חניא מפני שמתחילין ומוליאין מן הראשונה: אלפא ביסא גמ"א. לשון יונית לפי שלאחר שמלך לכסנדרוס מלך יון על ירושלים הכירו ישראל מלכסנדרוס מלך יון על ירושלים הכירו ישראל בלשון יונית וכתפו באומו הלשון שלא יטעו בקופות איזו ראשונה ^{צו} ואין מסתפקים מן הראשונה קודם השניה ולא שניה קודם שלישית:

תקלין חדתין

תקלין חדרון בדר מעשר בהמה עוברים על ב"ת כדרשינן בר"ה (ב" ג) לכך מקנו שיעשר סמוך לרגל ויציא ליושלים כעלותו לרגל: ר"ה. דאותן שינשר סמוך לרגל ויציא לכן אין נכנסן לדיר להמעשר עם אותן שיולדו קודם באלל אין מתעשרין אי שנשר עם אותן שיולדו מאולן משום דהום דהום דהום לדיר להמעשר עם אותן שיולדו מעמא לקמן: ע"ב מחמלום. עד אלו בדעיבורה של בהמה דקה ב" מחמעברות קודם ניסן שמעעברות באר: אלו האפלוח באמעניקות באר: אלו האפלוח באמעניקות מלחבל ודר בי יעטפו ומתאחרות מלקבל זכר עד ניסן: אלו ואלו כו". מלאון העושפים ללבן דהייני האפלות שמעעיקות ומתאחרות מלקבל זכר עד ניסן: אלו ואלו כו". ומתאחרות מלקבל זכר עד ניסן: אלו ואלו כו" מעשרי שועשר שלו עשור באל מלעל ה"א והי"א ואומרים בא בשברי: אין מלטרפין. האלין לא עם הנולדים בשברי: אין מלטרפין. האלילן לא עם הנולדים הן עון: "ה צפתי ו" צאב כלות בלב בלתבייהו הן חדש ואל עם יש שבשברי לגבייהו הן שון: " צפתי ו" צאב כלות בלך בלמרים ושור מלטרפין אע"ם שיש ברות בינתים הנבכלי שם שרי מלטרפין אע"ם שיש ברות בינתים בהצבר בה בהשברי באל בלחר. לא כתוע. כפירות האילן דאולינן בתר חנועה לותן לא כתנע. כפירות האילן דאולינן בתר חנועה לותן מעשר שלהם שאותם שחנטו קודם ט"ז בשבט מתעשר לשעבר: לא כשליש, תבואה חיתים אולינן בתר גידולם לשעבר: לשעבר: לל השליש, מצואה וזימים אלינין בתר גידולם עד כשליש: ליסני לל המעוברין. דעיבור צבהמה כחנט בלילן ולימני כל המעוברין מאחד במשרי לאפוקי המעוברין קודם: עד כ"ב באלול. דראוי להקרבה עד ר"ה שיהיה ח' ימים עם יום כ"צ שולד בו והוי כשליש בפצואה וזימי שהוא גמרן למעשר ואלו שולדו בכ"צ בו הוא שימעשרו עם אומן שנולדו מא צחשרי משא"ה אשר יולד אחר כ"ב שאינו ראוי להקרבה עד ב"מי מעשר לשנה הבאם: ר"ש דעשיש. דש"ל דגם שאטו האו להחברה בהמנו צרמי בחומר מווחר מאחות המו ה"ג אלא למה דאם אמר כו לן אם אמר על דרכן
כלותר כמו לציע לריץ אחה לפרש דאומן שעלדו
מינון הלשכה העני או שה
מיצ עד כיש מתעשרים לשנה הבאה עם כני שמון
ה"ל לרכנן, ותמא לא עסיק לפרשי הני מחוסרי זמן
ה"ל לרכנן, ותמא לא עסיק לפרשי הני מחוסרי זמן
דמילתא דפשיטא הוא. זגירסת הספרים שיצושא
דמילת דעל דההכרת הוא מנד"ע לרכנן: זאם אומרס ומיני
שואל דעל דההכרת הוא מנד"ע לרכנן בי אוש שואלי או שואלי שואלי שואלי שואלי ליה שנת מעשרו
שואלי שואל הימים במוך שנתו דהיינו מיום
בדור ג"י כחשבינן אלו הימים בחוץ בחוק דאום ומרסם
הוא שואלי מו בני קופות ומוליאן משם בכל מועד ההצ' בני מושדות ואחר כמה הוא שיו
מחחיל למני שנחו ג"ר מיים הולדו: בחנצ" בני מושדות ואחר כמלו בי מוש מפרש לוח היה
הוא ונישל מהן בני קופות ומוליאן משם בכל מועד משר מלון: מיים במוב שיוו בלו מולים; יונים כחוב שהיו כגילן צו: בב' ה"ג ממן מנינן שכת קביו: כמה הוא שיו
כמוב עליקן: יונים כחוב שהיו רגילן צו: בב' ה"ג מסן במנין שכת בכו מעום: בב' כמס הוא שיוו בל' כמה הוא שיו
הוא בספיליו ולא במסיע. שלא יאמרו הסיר בספר ומו בפוכן מעום: בב' כמס הוא שיוו בל' כמה הוא שיו

כמוב עליהן: יונים כסוב. שהיו רגילין בו' גב' ה"ג חמן סנילן. שבת קב"ו: כמה הוא שיעורן של קופות עליהן: יונים כסוב. שהיו רגילין בו' גב' ה"ג חמן סנילן. שבת קב"ו: כמה הוא שיעורן של קופות. אהא דתנן בפ' מפנין אפילו ד' וה' קופות של תבן וכו' קאי כמה מדות. ולא בספילין ולא בקמיע. שלא יאמרו התיר התפר ונתן בתוכן מעות: גב' כמה הוא שיעורן של קופות. אהא דתנן בפ' מפנין אפילו ד' וה' קופות של תבן וכו' קאי כמה מדות.

ללירה! לא ירדי שוא הייל דשיטת רש"י כיון דהיה חכם גדול והיה יודע להגמין איזה טעם יפה וה"ינ הוי לאו רייע הוא ה"ל דשיטת רש"י כיון דהיה חכם גדול והיה יודע להגמין איזה טעם יפה וה"ינ הוי מיל למיקם גם אפלוגמייהו דר"ע דלא קאמר אלא דר"ע איזו לפניו בקליפת השום אבל היי רכול להבחין וע" רש"י ד"ה חוץ ולכן משני שם מפי חגי זכריה כיו יהוא בנצואה הלבתא בלא טעמא כרו וא"א להכריע: סמן סנינן מפנין אפילו ארבע וחמש קופוח וכו' רכי זעירא שאיל לרבי הושעיא כמה שיעורן של קופוח כו' למוד סמום מן מספורש דבעי פו' ור"יל (לכרש) (לפרש) מ"ש ברש פרץ מפנין סמם קופוח ילמד המתפודש הכא שן ג ובבריים א דמצי בגעול שון "א שון ב"ו מכרש גמרא ספום כל הקופות דג' פרקים לכמה סאין יעלו לאורויי שאין חורין לשקול לתנא קמא או לשירים לר"מ אלא אם הקופות דג' פרקים לכמה סאין יעלו לאורויי שאין חורין לשקול לתנא קמא או לשירים לר"מ אלא אם שלמו כל הסכום הג"ל בדמפרש לתמן וגירסת רבינו הגאון שה הוא דלא בשיטת הרמצ"ם בענין הקופות שהאריך הרבה בפירושו במחני" זו ובמחני שלאחריה. ובחיבורו. בהמלאה דג' קופות

פר ב הלבה א בן עואי מכריע ע"ד סלמידיו. בבבלי בכורות נ"ד א' פריך וליחיי טעתא א' הרו דמלן מסתבר וכי תימא לא מני קאי אטעמייהי והמניא ב"ע אותר כל מני מקלים השבח חוץ מן הקרם חוה א'ר יומען מפי השמועה אמרוה מפי אנו זכריה וער פש"י ומלאכי. ולכאורה לשון מלמידי דקאמר בסוגיין אינו מדוקדק דהא גם ר"מ ור"ש לא היו מלמידי מתאם הרמב"ס בתבריא שלא הכרים ורמו שמתאם הרמב"ס בתבריא שאחר כל חכמי שראל כוי א"כ למה צריך להכריע וכי לא מהמפורש לוני מולי מדעה אותר בעם שלמתר כל חכמי שראל כוי א"כ למה צריך להכריע וכי לא מהמפורש מלו מלי מידים וחם דבעם עלמות לו מחברים וחשר דבעם עלמות לו מולי עלה שבר משלי בעו התוכה הקום שלו הלומדים. ושפר משלי שלו על הדבר משלי מולי מדים אותר מולי מולים מולי מולי מדלא משני בבבלי הכי מוכח דקרם הוחור הלייש ביי שקרת קאי אר"ע ודלא כתום" שם ד"ה חוץ. וא"ת א"כ מדלא משני בבבלי הכי מוכח דקרם

תהלים לגשו כרים הצאן ועמקים יעטפו בר יתרועעו אף ישירו וה"ק לגשו כרים הצאן מתלגשות הכגשים תמן תנינן רִמ"א^מ באחד באלול ר"ה למעשר שמתעברות: אלו הבכירות. שמתעברות מיד: ועמקים יעטפו בר. ואיכא נמי לאן שמתעברות בהמה ר' אלעזר ור"ש אומרים "באחד בתשרי בן עזאי אומר האלוליים (הם) מתעשרין בפני עצמן בזמן שעמקים יעטפו בר והזריעה ניכרת יפה יפה והיינו בניסן ואע"ג דגם באדר ניכר הזריעה מ"מ עואי אומו האמוליים (הום) מותעשורן בשני עצמן א"ר ייחונה מעמא דר"מ עד כאן הן מתמצות לילד מן הישנות מכאן ואילך הן מתחילות לילד מן החדשות ר' יוסה בר ר' בון בשם רב ייחונה מעמא באפלייתא אין הזריעה ניכרת יפה אלא בניסן: אלו ואלו נכנסין לדיר להמעשר. דמפרש יתרועעו לשון רעים וישירו כאילו כתיב יעשירו והאמר דנעשו דוון שחוד קטרוב הבין בשם דב יוונה פעכה דר"א ור"ש לבשו כרים הצאן אלו הבכירות ועמקי' יעמפו בר אלו האפילות יתרועעו אף ישירו אלו ואלו נכנסים לדיר להתעשר אמר" בן עואי הואיל ריעים ויעשירו אלו עם אלו: הואיל ואלו אומרין ואלו אומרים כך ואלו אומרים כך יהו האלוליים מתעשרין בפני עצמן הא כיצד נולד לו בה' באב מלטרפין: ה"ג נולדו לו ה' בחשרי וה' באב מלטרפין. וה"פ ה' באב שלאחר תשרי מלטרפין ואף על גב וה' באלול וה' בתשרי אין מצמרפין נולד לו בה' בתשרי וה' באב הרי אלו מצמרפין ובן עזאי מכריע למפסקי גרנות שתקנו חכמים: ופריך וכן עואי על דברי תלמידיו אתא ר' ירמיה ור' מיישא בשם מכריע על דברי פלמידיו. שהרי ר"מ ור"ש היו לאחר בן עואי: שכן נחלקו עליה אבות העולם. תנאים הראשונים: ר"י ור"ע. ועליהם אחר בן עואי ר' שמואל בר ר' יצחק שכן נחלקו עליה אבות העולם ומאן סנינהו (א) אבות עולם תנא ר' יונה קומי הערם ומאן יניהו שאבות עוכם ונגאר יונודקום. ר' ירמיה ר' ישמעאל ור"ע זאת אומרת בן עזאי חבר ותלמיד היה דְר"ע אין תימר רביה אית בר נש הואיל ואלו וכו׳ ומכריע דבריהם: ואם אומרם. שבו עואי חלמיד חבר היה לר"ע: אין מימר שר"ע חבר ותלמיד היה דר"ע אין תימר רביה אית בר נש אמר לרביה הואיל ואלו אמרו כך ואלו אמרו כך ואלו אמרו כך בי אבון בשם ר' שמואל בר רב יצחק שמע לה מז הדא א"ל" כן עואי על החלוקין אנו מצמערין אלא שבאת לחלוק עלינו את השווין זאת אומרת בן עזאי חבר ותלמיד הוה לר"ע אין תימר רביה אית בר גש אמר לרביה אלא שבאת לחלוק עלינו את השווין: תמוף תגינן בל הנולדין מאחד בתשרי עד כ"ם באלול הרי אלו מצמרפין חמשה לפני ראש השונה לאחר באש השונה אין מאחד לאחר באשר שניה לאחר באשר שני מאורה באשר השונה לאחר באשר שניה אין מאחר בתשרים בשינה אין מאחר בראש השונה אין מאחר בהי לאחר באש השונה אין מאורפין בי לאחר פכן שותר נוכנריו ווכר יאים לנו על דברי כנ היה רבו של כן עואי וכי אדם אומר על דברי רבו הואיל ואלו כו'. ומכריע דבריו: שמע לה מן הדא. שתלמיד חבר היה לר"ע: אמר לו בן עואי וכו'. מתני" בנ"ב פרק מי שמת: אנא שבאת. ולא קאמר שבא: סמן חנינן. בבכורות פרק מעשר בהמה: כל הנולדים באחד בסשרי. אמאן לר"א באתה. לכ שממים במחור במשרי מתחן מי ש ור"ש דאמרו באחד במשרי ר"ה למעשר בהמה: מצטרפין. לכנסן לדיר אחד: לפני הגורן. מאלו שלש גרעות שאין הגורן מססיק: לא כחנט. לא כאילנות דאולינן בהו לענין מעשר בתר חנטה כל למילות לחונים כיהי לערץ תשבע למו חומם כל שחנטו פירותיו קודם ט"ו שבט מתעשר לשנה שעברה: ולא לשליש. כתבואה חימים דאוליון בהו בתר שליש והיינו כשעת גמרן דמשהביאו שליש השנה וה' לאחר ראש השנה אין מצמרפין ה' הגורן וה' לאחר הגורן הרי אלו מצמרפין אמר רבי יוסה הדא אומרת מעשר בהמה לא עשו אותה ראוין לאכילה ע"י הדחק: אין פימר כחנט. דאזלינן בהו בחר חנטה ה"ל למתני כל המעוברין מכ"ט לא כחגם ולא כשליש אין תימר כחגם ליתני כל המעוברים מאחד בתשרי עד עשרים ותשעה באלול אין תימר כשליש ליתני כל הגולדים עד עשרים ושנים באָלול רבי שמאי בשם רבי "ביבי בא באלול האילך הן החדשות: אין סימר כשליש. א״ר אף במעשר בהמה אולינן בתר גמרן שהן ראוין להקרבה: ניסני כל הנולדים עד כ"ב בו. דהיינו הנולדים שבעה ימים קודם ר״ה אבל ברבי חייא [א]כשליש עשו אותה כרבי שמעון דאמר הנולדים אח"כ אינן ראוין להקרבה בשנה זו דהא כתיב מיום השמיני והלאה תתנו לי: **כשליש עשו** ר"ש מחוסר זמן נכנס לדיר להתעשר מנא עם רבי שמאי [=]א"ל את אמרת חדא מילתא אומו. ודקשיא לך ליתני עד כ"ב בו מתניתין ר"ש היא דסובר מחוסר זמן דהיינו קודם שבעה נכנס מגא עם רבי שמאי ובוא"ל את אמרת הדא מיקתא תמן תגיגן בן עזאי אומר האלוליים מתעשרין לעצמן לא אפי' גולד עד עשרים ותשעה באלול [ג]אית לך מימר בן עזאי כרבי שמעון ולא יכרבגן^ט כמה דאת אמר על דרבגן מניחן לשנה ְהבאה והן לדיר להתעשר: אם אמר הדא מילחא. דמתניתין ר"ש היא: האלוליים מחעשרות בפני עלמן. מאי לאו הנולדים עד כ"ט באלול מיקרי אלוליים וכי אפשר לך לומר דבן עזאי סובר כר"ש ולא כרבנן מתעשרין עם בני שנתן כן את אמר על דבן עואי הפביר כן פומו זבן בותו סופר פני ב יופנו נכנס לדיר דפליגי על ר"ש וסברי דמחוסר זמן אינו נכנס לדיר אלא ודאי הכל אזיל בתר לידה חה גמרו כמו מניחן לגורן הבא והן מתעשרין עם בני אלולים (ב) אמר רבי חייא (חונה) זאת י אומרת ימים תבואה ואע"ג שאינן ראויין להקרבה: כמה דאם אמר וכו'. וכמו דאמרת לרבנן דאותן שנולדו שהבכור מחוסר זמן בהן עולין לו לתוך שנתו אמר רבי מנא אמר ר' יונה אבא שמע לה מן הדא ²כל

הבכור אשר יולד וגו' הזכר תקדיש הא כיצד ימשעת לידתו את מונה לו שנה: הלכה ב מתני' הבשלשי קופות של שלש

מפנין אפילו ד' וחמש קופות ר' זעירא שאל את רבי יאשיה כמה הוא שיעורן של® קופות אמר ליה

נלמוד

שלש סאין תורמין את הלשכה יוכתוב עליהן אל"ף בי"ת גימ"ל רבי ישמעאל אומר יונית כתוב עליהן אלפ"א בית"א גמ"א 'אין' התורם נכנם לא בפרגוד חפות ולא במנעל ולא בסנדל ולא בתפילין ולא בקמיע שמא יעני ויאמרו מעון הלשכה העני או שמא יעשיר ויאמרו מתרומת הלוורת העשיר שאדם צריך לצאת ידי הבריות הלשכה העשיר שאדם צריך לצאת ידי המקום שנאמר כדרך שהוא צריך לצאת ידי המקום שנאמר נהייתם נקיים מה' ומישראל ואומר 1 ומצא חן ושכל מוב בעיני אלהים ואדם: **גכו'** (ג'תמן" תנינן

נ) הושעיא, **ס**) שלש, **ע**) בירושלמי הגירסא לומר מסתפק מן הראשונה וכו' ואכן גירסת הפ"מ בירושלמי כגי' רבינו ואין מסתפקים ונראה דהכוונה דאין מסתפקים ונומה לשכונה און מסתפקים לגמרי כל הקופה קודם השניה וכמש"כ לקמן בשם הירושלמי.

עין משפם נר מצוה

ה א מיי' פרק ז מבכורות הל"ו:

ו ב מיי שם: ז ג מיי׳ שם פרק ו הלכה יד: י ג מיי שם פרק א הל״ח ד מיי שם פרק א הל״ח טוש״ע יו״ד סימן שו סעיף

י. מ ה מיי׳ פרק ב משקלים הל״ה:

: מיי שם הל"ו:

נוסחת הבבלי

(א) אבות העולם משום ר' יונה (א) מבות העונם משום ר' יונה קמי דר"י כו': (ב) אמר רב הוגא זאת כו' נכנס לדיר להתעשר אמר כו': (ג) שלש קופות כו' ר"ז כו' שיעורן של קופות:

הגהות הגר"א

[א] ה"ג כשליש עשה אותה ר"ש כדעתיה דאר"ש כו': [ב] ה"ג א"ל את אמרת הדא מילתה א"ל אין א"ל הא תמן מנינן וכו': [ג] ה"ג אית לך למימר ב"ע כר"ם הוא אלא כמה להינה כיע כו ש האת מנה כנהה דאת אמר על דבן עואי מניחן לשנה הבאה והן מתעשרין עם בני אלולים. כן את אמר על דרבנן מניתן לשנה הבאה והן מתעשרין עם בני שנתן. וה"פ כמו לב"ע לריך אתה לפרש דאותן שטולדו מכ"ב עד כ"ט מתעשר" לשנה הבאה עם בני שנתו ה"נ לרבנו. ותנא לא אתי לפרושי הני מחוסרי זמן דמילתה דפשיטה הוא. וגי' הספרים שנו. וגי׳ הספרים שיבושא הוא דעל:

ציון ירושלים

מכ"ב אלול עד ר"ה הן מתעשרין לאחר ר"ה עם אותן שנולדו קודם ר"ה ה"נ לבן עואי דסובר

דאלוליים מתעשרות בפני עלמן מ"מ גורנן לא הוה עד פסח הבא כיון דלדידיה מספקא ליה דלמא מחחיל מאלול ואין להם גורן עד פסח מיהו אז מחעשרין עם האלוליים: **ואס אומרס.** מדמלרפינן

לרבנן כל הנולדים בחוך השנה שעברו אע"ג דנולדים בסוף השנה והם מחוסרי זמן שמעינן דאף בבסור מחחילין שנחו מיום חולדו וימים שהוא

מחוסר זמן בהן מלרפינן לשנה: כל הבכור אשר יולד. מקדיש להי אלהיך: הא כילד. שיקדיש

בכור הלא ממעי אמו הוא קדום אלא ללמד מכי יולד מתחיל למנות קדושתו דשנתו מתחיל מיום שולד: הלכה ב מתני מורמין אם הלשכה

וטלין המתון משוך הוש של של טעפט. עוטלין המתון משוך הקופיות הגדוליו שמרמו בהן בר"ח ניסן יוםן היו כל אחת של טי סאין ובכל מועד היו חורמין מאלו קופות מקופות קטטות של ג' סאין וכחוב על אלו הג' קופות שמחוקת כל א' מקון ה' ב' ג' כדי שיספקון שמחוקת כל אי מקון ג' סאין א' ב' ג' כדי שיספקון היו היי היי שיספקון או מארן אי ב' ב' כדי שיספקון היי מיינון או מארן אי ב' ב' בי שיספקון היינון או מארן היינון או מארן איינון איי

גלמוד מתנה לקרבנות לצור עד שתכלה ואחייכ תן השניה ואחר כן מן הג': יונים כחוב עליהן. היו רגילים ציונית דכתיב יפת אלהים ליפת וישכון באהלי שם יפיפיותו של יפת ישכון באהלי שם ואין לך לשון יפה בבני יפת כתו היונית: פרגוד תפוח. כשהמלבוש ארוך וכופלין אותו מלמטה אותו הכפל קרוי פרגוד חפות

כמה הוא שיעורן של קופות. עיין רמב״ם ועיין תוס׳ יו״ט מ״ש בכוונת הרמב״ם אבל באמת אינו מכוון פירושו ועיקר כפירוש הש"ק כאן וכן מלאמי בפי קדמון שהיה בכתב יד על שקליי ינדפס כעת שכתב כן והשיג על הרמב"ם בפירושו:

תורה אור השלם

1. לָבִשׁוּ כָרִים הַצֹּאן וַעֵמֶקִים יַעְטָפּוּ בֶּר יִתְרוֹצֵעוּ אָף יָשָטִרוּ: תהלים סה יד 2. בָּל הַבְּכוֹר אֲשֶׁר יִוְּלֵד בַּבַקרף וּבַצאנף הַזָּכַר תַקְּדִּישׁ בָּיָיָ אֱלֹהֶיךְּ לֹא תַעֲבֹּר בִּבְּכֹר לַיִּיָ אֱלֹהֶיךְּ לֹא תַעֲבֹר בִּבְכֹר שׁוֹרֶךְ וִלֹא תָגוֹ בְּכוֹר צֹאנֶךְ: דברים טו יט

יבים טו יט 3. וְנַכְבְּשָׁה הָאֶרֶץ לִפְּנֵי יְיָ וְאַחַר תָּשָׁבוּ וְהְיִיתָם נְקִיִּים מַיִּיְ וּמִיִּשְׂרָאֵל וְהְיִתָם הָאַרץ הַוֹאת לְכֶם לַאֲחָוָה לִפְנֵי

4. ומצא חו ושכל טוב בעיני

קרבן בשלשה פרקים פרק שלישי שקלים העדה

נה בפרגוד חפות. לשון חפת חלוקו מלבוש שיש לו שפה שתה יחשדוהו שמלניע שם מכסף הלשכה: מעון הלשכה. שנהנה מו הההדש העני תניא בתוספתא בפ"ב הנכנס לתרום את הלשכה מפשפשין בו בכניסה וביליחה ומדברין עמו משעה שנכנס ועד שעה שיולא ופריך בירושלמי וימלא פומיה מוי פי׳ שלא יוכל להניח כסף התנכו פותה לחי פיי שנח יוכל מספת כסף בפיו אמר ר' תנחומא מפני הברכה שלריך לברך בשעה שמפריש תרומה בקופות להפריש מרומה ואם היה בפיו מוי לא היה יכול לברך משום שנחמר ימלח פי תהלתך: סני הגוברין היו מפספסין בקלקין. פי׳ היו בודקין בשער ראשו שמח הלניע שם כסף: סני ר"ש חומר קוון לח מרום מפני החשד. פי' קווץ מל' קוולותיו תלתלים:

תקלין חדתין

תקלין חדתין
קופות. דממן: מפום. קופות דמנין מן המפורש.
קופות דהכא מפורש הופות דמנין מן המפורש.
קופות דהכא מפורש שהן של גי סאין: דמני ג'
קופות די שהן א"ד מאין. מפרש כמה עולה סנום
כל הג' פרקים לאורויי של הסנום לריך לגמור על
קרבעות וקודם שיותר אינם רשאים לשקול או להחזיר
לשירים לריית: ולחה כחוב אב"ג. על הג' קופות:
ומשלישית גומר כל אשר בה ואח"ב מחר לשניה
יון כו'. מייתו לה איידי דמפרש להני סחותי כוללשלות הדלקמו: שמן שמין: המוליא
יון כו'. מייתו לה איידי דמפרש להני סחותי מחתפורשים: של כוח. דממן: שאמרו. בלני ססחים
אחד חי ואחד מווג גרססן. והכי אמר בבבלי פסחים
ה"ג ממה שיעורן של כוחות. איידי דמוכיר כוקות
מה ידועה להם שהיא מחוקם חוגים? כוקות: מורטין. שם
מדה ידועה להם שהיא מחוקת רביעות: בכרך א" ה"ג מהם שיעות ש לוחות. חייד דתוכיר נסקות מדר המחלים לפרושי סוגים לרפושי סוגים לרסות: מורטין, שם מדר המחלים לרסות רביעית: בכרף אי. בכלא הספסק ביניהם אלא שמאן כינופין אי בעינן דוקא הפסק ביניהם אלא שמאן כינופין אי בעינן דוקא הפסק בייהא ניכר ארבעתן כיון שתקנום נגד די האלונת או לא: ילא. אם שמע בבהב"ע הלל בלי מוס ג' לדי ושתאן רלופין וילא: בשמקין באון הפסק, לדי ושתאן רלופין וילא: בשמקין לאון באי בספסק מועט בשתיית הכום, ומשום יהוא לשון אלי בהספסק מועט בשתיית הכום, ומשום היהא לשון אלי בהספסק מועט בשתיית הכום, ומשום היהא לשביע ע"י ששותיהו בלגימות גקותו וגרון מלא השביע על ע"י שתיית מרובה שמכנים יין הרבה הלמי בל או שישסר נא שישסר נא שישסר לא שישסר. חקות חכמים רק שישה ורל שישסר לא שישסר. מקות חכמים רק שישתה ורלו שישסר לא שישסר לא שישסר. לא שישסר כל השתה כרו לא שתה כר כלא שתה בפוסקין אף לא שתה למה כדי שלא ישתכר מה שתה בפוסקין אף שלמה או שלמה. מקומ ומנות משלמי משלמי לד שלמי שלמה לדי שלמ ישתכר לח שתה למה כדי שלח ישתכר לחם שתה בפוסקון אף שלח ישתר למה כדי שלח ישתכר לחם שתה בפוסקון אף שלח ישתר למה כדין של שביעית החל ליישות שלח ביין של שביעית לחבר ליישות בי של שביעית לחבר ליישות ביים לותר מלוח לא ביין של שביעית לחבר מלוח לא ביין של השביל ד' כוסות וכן לגשים החמירו בו כמו בעיקרי מלוח: בקוגריטון, אם היא כמו יין לפי שיש בו בשמים: קונדיטון ליין, לכל מילי: ביין בייושל מיבעיל לייה מושל דרים למחל למור מיד נגד בייושל מים ביים בו בשמים: חוקדיטון ליין, לכל מילי: ביין בייושל מיבעים ואחם אלח הענבים ואשמט אותם אל בעינן שלח יהחם לא חוצר, מחדי מוגרן או דלמת מהאי טעמא סוין בייון ווייוש שביא טעמא סוין, ומרושה ביין בייו ודיים כשלח יין ומרושה ביין בייו ודיים כשלח יין ומרושה ביין בייו ודיים כשלח יין ומרושה בייון בייו ודיים כשלח יין ומרושה בייון בייון אין בו טעם יין: ומרושה בייון בייון אין בו טעם יין: ומרושה בייון ולחומון אין בו טעם יין: מרושה בייון מווג פונים בשמה המים במבה מחוב בייון און בו טעם יין: ומרושה בייון און בו טעם יין: מרושה בייון און בו טעם יין: מרושה בייון און בו טעם יין: מרושה בייון אולה בייון בוות המים שמבה המרחה בייון בוות המים שמה המרחה בייון און בו טעם יין: מתראה בגד מווג שלשענים כדין מחוב מחיב במנים שמבה המים בשמה במנים באונה במנים באונה במונה באונה במנים באונה במונה באונה באונה במונה באונה במונה באונה באונה

האוש האלאה. בשנת אליהו את אושברת רבי אבה אתא לגברה אבר לידה מאי בשנת אליה ובשנת אליה מו בשנת אליה מו בשנת אליה מו בשנת האליה שבתת ה"ל העובד את אושברת רבי אבה ובשנת א"ל הוברה אבר לידה מאי בשנת האליה ובשנת האליה

נלמוד סתום מן המפורש (תני) דתניא בשלש קופות של שלש שלש מאין שהן תשעה מאין שהן ין השניו טאין שרון השעון טאין שוון עשרים שרון עליהן עשרים ושבע סאין תורמין את הלשכה וכתוב עליהן א' ב' ג' אל"ף בי"ת גימ"ל מפני מה כתוב עליהן א' ב' ג' לומר ⁶מסתפק מן הראשונה קודם לשניה ⁵ומן השניה קודם לשלישית תמן תניגן המוציא⁵ יין יכדי מזיגת הכום רבי זעירא שאל את רבי יאשיה אי כמה שיעורן של כום א"ל נלמד סתום מן המפורש דתני ר' חייא [א] ארבע⁷⁾ כוסות שאמרו בישנן רביעית של יין באיטלקי אמר רבי יוסי בר אבין משום רבי יוחנן דרבי יהודה היא דתני מים[©] כדי גמיע ר' יהודה אומר כדי לשוף בהן את הקילור (מים ר' יהודה אומר כדי מזיגת הכום) יין כדי גמיע ר' יהודה אומר כדי מזיגת הכום מזוג בכמה נשמעינה מן הדא מים כדי גמיע ר' יהודה אומר כדי לשוף בהן את הקילור (י״6 ר' יהודה אומר כדי מזיגת הכום) יין כדי גמיע ר' יהודה אומר כדי מזיגת הכום הרא אמרה מזוג כדי מזיגת הכום כדי מזיגת הכום הרא אמרה מזוג כדי מזיגת הכום כמה שיעורן של כום רבי אבין אמר מימרמון ורביע מהו לשתותן בכרך אחד ^(ב)מדאמר רבי מנא אמר רבי יוםי הלל⁾ יאם שמען בבית הכנסת יצא אם אמרה אם שתאן בכרך אחד יצא מהו לשתותן *בפיסקן [-] כלום אמרו שישתה לא כדי שישתה ולא * שישתכר אם שתה בפיסקן אף הוא אינו משתכר מהו לצאת ביין של שביעית תני רב אושעיא יוצאין ביין של שביעית מהו לצאת בקונדיטין מדתני בר קפרא קונדימין כיין "הדא אמרה יוצאין ביין קונדימין מהו לצאת ביין מזוגין מדתני" רב חייא "ארבעה כוסות שאמרו יוצאין בהן בין חיין ובין מזוגין ובלבר שיהא בהן מעם ומראה יין אמר רבי ירמיה מצוה[®] לצאת ביין אדום שנאמר ¹אל תרא יין כי יתאדם כי יתן בכום עינו וגו' [ג]תאנים מבושל כמתובל מהו לצאת ביון מבושל אמר רבי יונה יוצאין ביין מבושל רבי יונה למעמיה דרבי יונה כד הוה שתי ארבע כסי דפסחא הוה חזיק רישא עד חגא חמיתיה חדא ממרוניתא אפוי נהירין אמרה מכא מכא חדא מהני תלת מלין אית בך או דשתוי חמרא את או דמלוי בריבית את או דמגדל חזירי את א"ל תיפח רוחא דההיא איתתא דחדא מאלין תלת מיליא לית בי אלא אולפני שכיח לי דהכי כתיב 2חכמת אדם תאיר פניו ר' אבהו אתי למבריא חמוניה תלמידוי דר' יוחנן אפוי נהורין אמרון יתלמידים לרבי יוחנן אשכח רבי אבהו סימא אתא לגביה אמר ליה מאי

ג' חלקי רביעית ה"נ במזוג שיעורו בכדי גמיעה: (אמר המגיה ובמסכת שבת כתב הבעל קרבן העדה וח"ל הדא אמרה מווג כדי מזיגת הכוס. וה"פ כדרך בני אדם למזוג והיינו רביעית שלם דאי ס"ד בפחות מרביעית א"כ ביין סגי בפחות מרובע רביעית שהרי אם ימוגנו עם מים יהיה לו שיעור חשוב אלא ודאי דרביעית שלם בעינן): **כמה הוא** שיעורן. של כוסות. אנו שאין ידוע לנו שיעורו של רביעית האיטלקי במה נשער כוס של פסח: טיטרטון ורביע. מדה ששמה טיטרטון כולה ועוד רביעית המדה הואת חוסיף עליה ותמלא רביעית של תורה שלם: מהו לשחוקו. כל הארבע כוסות בכרך אחד בזה אחר זה בלי הפסק בינחים: בהלנ. של לילי פסחים אם שמעה בבית הכנסת שכך היה מנהגם לומר הלל בלילי פסחים בבהכ"נ זכר למקדש שאמרו הלל בשעת עשיית הפסח בבה"מ וקאר" אם כוון לבו לנאת בקריאה זו ילא וא"ל לאומרו עוד בביתו: הדא אמרה. זאת אומרת שאם שתאן בבת אחת יצא שהרי אין דבר מפסיק בין שלישי לרביעי: מהו לשחוםן מפוסקין. פירוש מהו שיהא מותר להפסיק בשתיית כוס אחד כמה פעמים: ה"ג כלום אמרו שישסה לא שישחכר: אם שוחה הוא מפוסקין אף הוא אינו משמכר. אבל אם ישתה בפעם אחת דוקא הוא משחכר דיין מגרונו שבע: מהו לנאם ביין של שביעים. כיון דלא קרינן ביה לכם וקס"ד דארבע כוסות בעינן לכם כמו מלה וכי זין יולאין במלה כן אין יולאין בארבע כוסות או לא: בקונדיטין. יין שיש בו בשמים: מהו ללאת מזוגין. יותר מג' חלקים: והוא שיהא בהן טעם יין. משמע דאפילו עד ששה חלהים מים ששם "ן. נושנוע הוספינו עד ששה חנקים מים יולחין בו: ה"ג מכושל כדי מכל. לכיך שיהה מכושל שיחן בו הבישול נוסט כתבלין אבל מבושל יותר מחלי לה! הוחיק רישיה. וכחיב ליה ראשו עד ענרת לכך הכשיר במבושל שאינו מזיק כל כך: חמתיה וכו'. ראתה אותו אשה אחת משרי שפניו מאירין: **חדא מן סלת וכו'**. א' מג' דברים אלו בך: או מלוה ברבים. שאין לו דאגת פרנסתו: או מגדל חזירין. שמרויח הרבה: אלא אולפני שכיח לי. חלמודי מצוי בידי. ל"א שמצוי לו לחדש דברים בתורה והן מאירין פניו: **חמוניה**. ראו אותו: אשכח רבי אבהו. מציאה לכך פניו להובין: **מוספסא** עסיקסא. מוספתא ישנה שלא ראה אותה מימיו עסיקסא. מלא וראה בה דברים חדשים ושמח בה: לוג דאורייסא. לוג הכתוב בתורה: סמונסא וכו'. מדה הישנה שמודדין בה המוריים בלפורי: חכים אנא לה. מכיר אני המדה הזאת ודבית רבי ינאי מודדיו בה דבש ה"ג ודבית רבי ינאי: חלי שמינית. מדת טבריה הישנה היא רביעית של תורה:

משנת אליהו

ל) אין, ב) ולא משנייה,ג) שבת עו ב וירושלי שבת פ"ח הלכה א, ד) עי' פסחים הה ב. כ) תוספי שבת פ"ט. ירושלמי ברכות פ״ח הל"ה, ו) פסחי קח ב, ח) עי ב"ב לו ב. ט) ונדרים מט או. י) מ"ר קהלת פ' מי כהחכ ל) אמרון קומי ר' ל) פסחי קט א,

עין משפם נר מצוה

יב א מיי' פרק יח משבת הל"ב: "ג ב מיי' פ"ז מחמץ הלכה

ט טוש"ע או"ח סימן ט טושיע טוייט סימן מעב סעיף ט: יד ג מייי שם פ״ח הל״י

ובסשגות וסס"מ: בו ד מיי׳ פרק כט משבת הלכה יד ובהשגות והה"מ טור שו"ע שם

מעיף יב: סעיף יב: בד ה מיי' פרק ז מחמץ הלכה ט: יז ו טור שו"ע שם סעיף יא:

ז טור שו"ע שם סעיף. יב וסימן ערב סעיף ח:

נוסחת הבבלי

(א) כמה הוא שיעורו של כוס וכו' דתניא ר' חייא כו' רביעית יין האיטלקי הכוס מזוג בכמה אר"י בר בון כו' נשמעין מן הדא דתני כו': (ב) מדאמר

הגהות הגר"א

[8] ה"ג ארבע כוסו׳ שאמרו ישגן רביעית יין האיטלקי א' חי וא' מזוג כמה שיעורו של כוסות וכו׳ ומן א"ר יוסי וכו' עד ר' אבין אמר טטרטין נמחק. וכ"ה בבבלי בפסחים: וב ז"ל כלום אמרו אלא שישתה לא שישתכר אם שתה וכו': [ג] ה"ג אל תרא יין כי יתאדם וגו' ושל מזוג בכמה נשמעינה מן הדא המוליא יין כדי מזיגת הכום מהו ללאת ביין מבושל א"ר יונה מן מה דתני מבושל כמתובל יולאיו ביין מבושל ר' יונה לטעמיה וכו'. הכא גרסינן שפיר ושל מזוג בכמה ולא שפיר ישל מווג בכמה יכה לעיל מינה משום דאכתי לא שמענו דיולאין ביין מזוג מתענד ייונחן כיין מוזג מוזג ואין יפרש שיעורו: חאין יפרש שיעורו: [ד] הייג דבעת כי ינאי הוו מכילין בה דבש ולמה קרי לה עתיקא וכרי. והשאר שבינתים נמחק וכ"ה בינרשל, דפסחים פי במרא בינרשל, דפסחים פי בינרשל, בינרשל, דפסחים פי במרא בינרשל, בינרשל, דפסחים פי בינרשל, בינרשל, בינרשל, דפסחים פי במרא בינרשל, בינרשל, דפסחים פי במרא בינרשל, בי ושנת פ״ח:

תורה אור השלם 1. אַל הַּרֶא יַיִן כִּי

יִתְאַדְם כִּי יְתָּוְ בָּבּוֹס עֵינוֹ יִתְאַדְם כִּי יְתָּוְ בָּבּוֹס עֵינוֹ יִתְהַלַּךְ בְּמֵישְׁרִים: משלי כג לא

2. מִי בְּהָחְכָם וּמִי יוֹדֵעְ פַּשֶּׁר דְּבָר חָכְמֵת אָדְם תָאִיר פָנָיו וְעוֹ פָנָיו יִשְׁנָא: קהלת ח א

יו) מה כה, כם מוער עו בנהי, גם עברו עו א, ד) מנחר' קג ב ולקמן פ״ח הל״א, ה) ובעט ר״א, ו) ברכר' כד א מנחו' קג, 1) הליוקי, ה) שם עדיות פ״ה מ״א, ע) מכשירין פ״ו מ״ה, י) מנחות קד א, כ) תוספתא

۵.

שנקום כוינו נוייב לנושיקונו הור לפישינו והחו דבעינן רביעית שלם בקרוש ולא סגי רביעית משום דקרוש לאו בר מויגה הוא: א**סיא דר"נ.**

דאמר אף ביין רביעית בעינן כר"ש דמתניתין דאמר כולן ברביעית ולית ליה לר"י הא דאמרינן

לטנני כות בנפישינו וכינו פים נו יים לחנונית בסמוך דקרוש לאו בר מזיגה הוא: ועהרו דמה משום נבילה. שלא היה בו רביעית וכל שאינו

משום לכפילום. עלם היה כו רפיעת וכל מחילו רפיעית לכשיקרש לא יהיה בו כזית ואין בו טומאת נכילה: עד למה. דם היה בה שטהרו אותו משום נבילה: ולא אשגת כיה. ולא השיב לו רי סימון דבר: ה"ג ושאל לריב"ל וא"ל וכו': ה"ג ובאש לר"א על דלא וכו'. והרע לר"א על ר' סימון על שלא השיב לו על שאלתו: מהני הדין ה"בה מימון על שלא השיב לו על שאלתו: מהני הדין

עובדא. סיפר המעשה (שחטו) [שמתה] הפרדת של בית רבי וטהר דמה משום נבילה: א"ל ר"י

בר ביסנא לר' סימון. בדרך שאלה אם עד רביעית הוא דטיהרו אבל יותר מכאן טמא או

לפיער האם לשיאר שפכל יותר מכלון שמח מו אפילו יותר מרביעית טהאר: ובעש ביה. רבי סימון ודחף אותו בסנדלו. ל״א גער בו: א״ל ר״ו. לר׳ סימון משום דשאל לך דבר חורה את מימף ביה בממיה: א״ל. הא דלא השבמי לו החוגן שלא היתה דעתי מיושבת בעת ההיא: זם

שלוקה חטים לשנה. שאין לו קרקע לזרוע והיינו חייו תלואים שאינו יודע אם יהיו לו מעות לשנה

הבאה: ה"ג סדקי. מוכר תבואה למי שאין לו וזה הלוקח אופה משבת לשבת ולילה ויומס רמז

לשבת שהיום הולך אחר הלילה: זה הלוקח מן הפלטר. מן הנחתום שאולי לא יהא לו לנחתום

הפנטר: מן הממחם שחור מה יהם כו ממחם למכור: ואנא אפלטר המיך. ואין דעתי מיושבת עלי להשיב לו: ה"ג ומאי דרון. מאי הוי עלה אם יותר מרביעית טמא או טהור: העיד ריב"ב. מתניתין היא בפ"ץ דעדיות: על דם נבלום שהוא מתניתין היא בפ"ץ דעדיות: על דם נבלום שהוא

שהור. וקס"ד טהור לגמרי קאמר אפילו ביותר מרביעית: ופריך מהו טהור. שהוא טהור להכשיר

הזרעים שאינו מכשיר אלא דם השוחת בשעת שחיטה אבל לטמא מודה ריב"ב שדם נבלות מטמא:

ו**משני סמן סנינן.** במכשירין פייר: ו**אין לנו כיולא** בו. וקס"ד שאין לנו דם כיולא שאינו מכשיר ומטמא ש"מ דם נבלה אפילו טמויי לא מטמא:

ומטחח ש"מ דם נבנה חפינו טמויי לח מטחה? ה"ג ואין לנו כיולא בו כשיעור טומאסו וכו'. וה"פ דקשיא ליה דלמא הא דאינו כיולא בו היינו לענין שיטמא הדם כבשרו אלא השרץ שדמו נמי מטמא בכעדשה ואפילו הדם ללול אבל דמו של מטמא בכעדשה ואפילו הדם ללול אבל דמו של

מטמת בכעדשה והפינו הדם לנול הבג דמו של
נגלה מיהו מטמא כשהיא רביעית וטומאחו מדרבנן
דביעית כשיקרוש יעמוד על כזית ומסחלף בנבלה
ממש: מ"ד טמא. והיינו ריב"ל לעיל כר"י דאמר
בפ"ד דעדיות שב"ה מטמאין דם נבלה: ומ"ד
טהור. דהיינו מסנימין דמנשירין כר"י בן במירא:
ב"ג א"ל רב אבדומי דמן נחוסה ואום. ושפיר
ב"ג א"ל רב אבדומי דמן נחוסה ואום. ושפיר

קאמרת דר"י הוא דמטמא דרבי יהודה מורה הוראות דבי נשיאה הוי שהרי פרדות של בית רבי היה ור"י הורה דיתר מרביעית טמא כשמעתתיה: קווץ. מי שהוא בעל שיער לא יתרום שמא יביא

קורן. מי שהוח בענ שיער כח ימרום שתח יכים בערו וקוון הוח מלשון קוולותיו מלחלים ורמצ"ים פירש עני ונכבל להון מלשון קלחי בחיי. הייו מספסין בקינקין. היו משפשפין בשיער החורם אם היו שערותיו דבוקים מחמת זיעה ולואה. ל"א קילקי הוא חלוק של למר שיש לו ממין ונשהיה החורם לבש למר שיש לו ממין ונשהיה החורם לבש בלאות שוה היו עומרידין ונשהיה החורם לבש בלאות שברידין בהחור בתורוב החורה בתורוב החורה בתורוב בתורו

הדא דידן הווס. מדה שהימה לנו מקדמים: **ה"ג ולמה לא קרי לה עסיקסא.** שהרי צזמן ההוא לא הימה המדה ההיא וכבר עברה והל"ל הדא עמיקסא כדאמר ר"מ דאף ר"י

יונום הכסף שבקופה וינית בקופה האחרת אבל אם היה מכוסה אין לחוש. תניא בחוספתא פ"ב מרם את הראשונה לשם ארץ ישראל ועל כל ישראל וחיפה בקטבליות מפני שבני סוריא באין ושוקלין עליה. תרם את השניה ואמר הרי זה לשם עמון ומואב פי' ישראל שדרים בעמון ומואב ומכרכין המוקפין לארץ ישראל וחיפה בקטבליות מפני שאנשי בבל באין ושוקלין עליה. מרם את השלישית ואתר הרי זו מבבל וממדינות הרחוחות ועל כל ישראל ולא היה מחפה וזו היתה

תקלין חדתין ולמס קרי ליה עסיקא. מאחר שזוכרה שמדדו בה בימיו: ה"ג מן בגין כו' כמס דסום. והיינו עתיקא כמו שהיתה קודם קטנה: ה"ג אמר רבי יותן הדא דידן כו'. והכי אמרי בבבלי שם אר"י ממנייתא קדמייתא דהוות בעבריא הוות ימירא על דא רבעא דירן זו. והכי תחני בכפני שם חר" מתחימם קדמייתם קדמייתם קדמייתם קדמייתם קדמייתם קדמייתם קדמייתם ל החות מנודל עו לה לבעם בינון בעל פופ. במדידת האלבעות: הייג פני יבש. שיעורן של נופ. במדידת האלבעות: הייג פני יבש. יו קרוש בסיית שלמה בעינן דלחו בר מיזובה היא: מיין יקרוש ברניית שלמה בעינן דלחו בר מיזובה היא: מוהל בבבלי שבת (פש) דרבי נתן ור"י בר"י אחרו מודא בבבלי שבת (פש) דרבי נתן ור"י בר"י אחרו וב"ה מעמלון אמר רבי יופי בר"י אף בשימולו בית כבשר לעמוא כביל בביות ואל שורת משקין כוי. בל" מעודת מעולון אול הבי שיש שו בו רביעית האלי לוכעות אחרו דבר אחד שבו בר בעית האלי ורטל הדים אחרו לה בים שור ביעית אלמה כר"י בר"י מיתוקתא: וושרו אם היו ביש שור ביעית אלמה כר"י בר"י מיתוקתא: וושרו אם האל בין ביל מות אחרו לה בים הוא של בין בים לא של ביל בים הוא אול הביש ב"ה. הרביעה שוהם לא השיבו כלום: עד רביעית שהו לא אשגה ביהי והתם לא היה בריעית ושרה דתם: ובאיש עובדה. מתם שביר בים פימון: הדין עובדה. מתם שבירה בר ביים מימון: הדין עובדה. מתם שבירהר על לו' עד למפי ולח חשבה ידי. לה השיבו כמום מער בעיים עסור לו'. כר"י בר"י והתם לה היה על שלה בעד בעיים עסור לו'. כר"י בר"י והתם לה היה על שלה היה כמו שסיפרה רני סימון: עד רנישים שסור לה להשיב רני סימון: מדי עובד לה להשיב רני סימון: מדי עובד לה להשיב רני סימון: עד רנישים שסור לה להשיב הל לחוח לסכן ס היין: ונעיש דבב להם של במוש במים הדי ולה לחוח לה כן סדין: ונעיש דבב להם להי למת מרישו והדק ממתים שקף לה שלה במוש במוש במוש לה במוש במוש לה מושל לה במוש לה במוש במוש לה של בי ובמיש של היי מוש לה מושל הל מושל לה מושל לה

לפה דבר: ויאות. מה דאמר טמא כריי: דר"י מודה הוראה דבים נשיא הוה. ומא פרתו דבית רבי הוה והורה בשמעתיה דפחות מרביעית הוה שם ולכן טיהרום: בתתבי' בפרגוד מפוח. ארוך וכפול פן יחשדוהו שהטומין שם ממעות הלשהם מעוך הלשפה. על ידי שלקח מתנה: בב" קווף. בעל שיער וגירסת הרמצ"ים קבץ והוא עני שתאה למעות רון כבל להין כמו קולין. בגדי למר כמו בשבח הקלקים והיו מפרידין הנימות שלא יחשדהו שעמן בחובן: מדברין היו עמו. כדי שלא יטמין בפיו: וימלא פומו מו, כל איהי היכול להטמין בפיו: שפני הברכה. שלריך לבדך על ההפרשה ימלא פיו מים וג"כ לא יהיה יכול להטמין בפיו: מפני הברכה. שלריך לבדך על ההפרשה שבכולן. מפורש לווי להייות נקי מהבריות כמו מידי שמים: בחברי של מהורם מתכיין ודוחפו שהיות לק בעל הוא לווי להיות נקי מהבריות כמו מידי שמים: בחברי של בים ר"ג כו? שהיו הליש בה לווים בים לק הכנות וחוקו ללשבה בשבה שהא מורם והמורם מתכיין ודוחפו מהלשכה לקופה של גי סאין שתורם בה: ג' פעמים. דרך הממים הוא כן. כמו מגל זו המלשה להים להיכו להקום. על השאלה בלשכה והעניאן אח"כ נותנין על הקטבלא: ולחה היה מחפם. ברא שורה מתה של הקטבלא רק בשלישית וייחום. מן התרום ושלות מתה של הקטבלא רק בשלישית וייחום. מן התרום ושלות מתה של הקטבלא רק בשלישית לא היה לריך לחפות שלוקח ממנה עד שגומרה כדלקמן: לשם א"י. שהראשונה היתה להיה לריך לחפות שלוקח ממנה עד שגומרה כדלקמן: לשם א"י. שהראשונה היתה

כום רבי יוםי בשם ר' יוםי בן פזי ור' יוםי בר ביבי בשם ר' שמואל אצבעיים על אצבעיים על רום אצבע ומחצה ושליש אצבע, ב(תני^ם יבש כזית אגבע ובווזבון וטע ט אגבע. קווני בט כוון. דברי רבי נתן) רבגן דקיסרי (א)ורבי יוסי בר ביבי בשם שמואל אתיא דר' נתן ^[2]כר"ש כמה דר"ש אמר ברביעית כן אמר ר' נתן ברביעית לכשיקרש ויהא בו כזית רבי סימון בשם ריב"ל מעשה? בפרדת רבי שמתה ומהרו את דמה משום נבילה ושאל (ב) רבי אליעזר את ר' מימון עד כמה ולא אשגח ביה ושאל לריב"ל וא"ל עד רביעית מהור יותר מרביעית ממא ©ובאש לר"א על (עד) דלא חזר ליה ר' סימון שמועתא רב ביבי הוה יתיב מתני הדין שהוא מהור מהו מהור מהור מלהכשיר אבל לממות מממא תמן" תניגן ידם השרץ כבשרו מממא ואינו מכשיר ואין לנו [ה]כיוצא בו ושיעור מומאתו שדמו מממא כבשרו אמר רבי יוסי פליגי בה תרין אמוראין . חד אמר ממא וחד אמר מהור מאן דאמר ממא כרבי יהודה ומ"ד מהור כר' יהושע בן פתורה (נ״ה רב אבוה דאימן אחתיה דר' יהודה וכו') אמר ליה רב אבדומה דמן נחותה ויאות[?] דרבי יהודה מוריינא דבי נשיאה הוה: שמא יעני ויאמרו כו': תני רבי ישמעאל ^דקווץ לא יתרום מפני החשר תני הגוברין היו מפספסין בקילקין תני? מדברין היו עמו משעה שהוא נכנם עד שעה שהוא יוצא וימלא פומיה מוי א"ר תנחומא וווו מפני הברכה (ד)רבי שמואל בר נחמן בשם רבי יונתן בתורה ובנביאים ובכתובים מצאנו שאדם צריך לצאת ידי הבריות כדרך שהוא צריך לצאת ידי המקום בתורה מנין דכתיב ²והייתם נקיים מה' ומישראל בנביאים מנין דכתיב 3אל נקיים מה זמישה בנביהים מנין זכונים אלהים ה' וגו' וישראל הוא ידע בכתובים מנין דכתיב 1 ומצא הן ושכל מוב בעיני אלהים ואדם גמליאל זוגא (ה) שאל לרבי יוםי בר רבי בון איזהו המחוור שבכולם אמר ליה והייתם נקיים מה' ומישראל:

ומישראל: הלכה ג מתני' של בית רבן גמליאל היה נכנם ושקלו בין אצבעותיו וזרקו לפני התורם והתורם מתכוין (י)ודחפו לתוך הקופה "אין התורם תורם עד שהוא אומר לְהם אתרום והן אומרין לו תרום תרום תרום שלש פעמים יתרם את הראשונה וחיפה בקטבליאות השניה וחיפה בקטבליאות השלישית (י) לא היה מחפה ולמה היה מחפה שמא ישכח ויתרום מן הדבר התרום תרם את הראשונה לשם ארץ ישראל והשניה לשם כרכים המוקפין לה והשלישית לשם בבל ולשם מדי ולשם המוקפין לה והשלישית לשם בבל ולשם מדי ולשם

ים בבל ולשם כודי ולשם מחום המימין שלא ימשדנו שהטמין המעות מחוכו. כבל ולשם בודי ולשם מחכום במדינות מדבנין היו עם הסוכם. כדי שלא ימן דבר בחוך פיו: ופריך וימלא פומיה מוי. היה לו למלאות פיו מים ולא היו לריכין לדבר עמו: מפני הברכה. שחייב התוכם לברך על התרומה כדרך שמברכין על הפרשת תרומת עמו: מפני הברכה. שחייב התוכם לברך על התרומה כדרך שמברכין על הפרשת תרומת הגורן: איזהו המחוור שככולן. איזהו מהפסוקים מבורר ומפורש שבכולן שלריך לנקות עלמו לפני בני אדם:

הלבה ג מתגי' וזורקו לפני הסוכם. ממכוונים היו שיפלו שקליהם למוך הקופה ויקנו מהם קרצות לצור ולא יהיו משירי הלשכה: ג' פעמים. על כל פעם ופעם היה אומר אמרום והם אומרים תרום וכן דרך לשון חכמים להיות משולש: סרם אם הראשונה. הקופות הגדולות של ט' פאין שתרם מן הלשכה היו

מכוסות במטפחות ואח"כ כשתרם מסן בקופות הקטנות של ג' סאין היה תורם הקופה הקטנה שכתב עליה א' מאחת מקופות הגדולות ומכסה אותה במטפחת ואח"כ מגלה הקטנה שכתב עליה א' מאחת מקופות הגדולות ומכסה אותה במטפחת ואח"כ מגלה הקופה הגדולה השניה וממלא ממנה קופה הקטנה שכחוב עליה ב' ומכסה אוחה וכן בשלישית אלא שלא היה מכסה אוחה לסימן שממנה יתחיל בפרוס העלרת: הראשונה לשם א"ינ. שהן שלחו שקליהם חחלה: ושניה לשום כרכים המוקפין. כגון עמון ומואב ומיהו בכל פעם היו חורמין על שם כל ישראל על הגבוי ועל העחיד לגבוח ולא הזכיר התנא חלוקי מקומות הללו אלא להודיען שחקנו ג' פרקים אלו כדי שיחנו מקומות

באה מא"י: כרכים המוקפין. היינו מקומות הסמוכים שהיו מביאין בשניה: לשם בכל כו'

עין משפם נר מצוה

ים א מיי׳ פרק י״ח משבת הל״ב: ב מיי׳ פרק א מאה״ט

:סל״ד בא ג מיי' פרק י מטומאת אוכלין הלכה ג:

בב ד מיי׳ פרק ב משקלים הל"י ובהשגות:

בג ה מיי שם הלכה ה: בד ו מיי שם הליו:

נוסחת הבבלי

ר"י בר' ביבין בשם ר' (א) שמוחל: (ב) ושחל כ׳ חלעור: שתוחכ. (ב) ושחל כי חלטור. (ג) בר ביסנא עד כוי: (ד) ר"ש בשם כי נתן בתורה כוי: (ה) שאל את כי יוסי בר ביבי (וו) שמת לתו ל יוטי פו פפים איזהו כו': (ו) ודוחפה לקופה כו': (ו) לא היה מחפה שמא ישכח את התרום ויתרום את דבר התרום כו':

הגהות הגר"א

[א] ה"ג ולמה קרי ליה עתיקא מן בגין דהוה ביומי' זעירא ורבתא ואיזעירת כמ' דהוה לפ"ל: [ב] נ"ב אמר רי יומען הדל דידן היא חלי שמיני טברנית הישנה כי כאן הוא מקומו של רי יומען הנ"ל ולא לעיל מינה, וריה בבבלי שם אר"י לעיל נמינה. וכיים בכבני שם חוריים תמנייתא קדמייתא דהות בטבריא הות יתירא על דא רבעא ובה טאת ישילו של זמ לפעמ וביט משערין רביעית של פסח. וגירסת הספרים שיבוש: [ג] ג״ל אתיא דר' נתן כר' יוסי ב"ר ב"ר יהודה כו'. והוא ברייתא מובא בבצלי שבת (עו.) דר' נתן ור"י ב"י אמרו דבר אחד דתני התם בי מנונר זבו טוח זמני המנס דם נבילה ב"ש מטהרין וכו" וב"ה מטמאין א"ר יוסי ב"י אף לפית או ממתחן מית יוטי כי מן ב כשטיתאו ב"ה אלא בדם שיש בו רביעית הואיל ויכול לקרוש ולעמוד על כזית שהוא שיעור נבילה לטתא אדם והיינו אתרו לכים לפנמו מדם דם מ ד"א שבסית כשנימוח הוי רביעית אלמא כר"י בר"י מתוקמא: [ד] ה"ג מהו כדון ממוקמנו. [ין א ג' מוא פורן: מנינא העיד ר' יהושע וכו': [ה] ה"ג ואין לנו כיוצא כו דילמא לשיעור טומאמו שדמו מטמא כבשרו וכו׳. ועיין בק״ע:

ציון ירושלים מפני הברכה. עי' פי' מהרא"פ ועיין שו"ת ח"ל סי' קכא:

גליון הש"ם

ואו עי׳ שו"ת אא"ו הח"ל סימן

תורה אור השלם

 וְהְיוּ חַיִּיךְ תְּלָאִים לְךְ מַנֶּגֶד וּפְחַדְתְּ לַיְלָה וְיוֹמְם וְלֹא תַאֲמִין בְּחַיֵּיךְ: דברים כח סו 2. וְנַבְבְּשָׁה הָאָרץ לִפְנֵי יִיְּ 2. וְיִּבְּבְּשְׁיוֹ יְיִאָּמֵּן יְנְּבְּ וְאָחֵר תְּשָׁבוּ וְהְיִיתֶה נְּקְיִים מַיְיְ הַזֹּאַת לְכָם לַאֲחָוָה לְפְנֵי יְיָ:

במדבר לב כב במדבר לב כב 3. אַל אֱלֹהִים יִיְ אֵל אֱלֹהִים יְיָ הוא יבע וישראל הוא ידע אם בְּמֶרֶד וִאִם בְּמַעַל בַּיִי אַל תושיענו היום הוה:

יהושע כב כב 4. וּמְצָא חַן וְשַׂכֶל טוֹב בְּעֵינֵי משלי ג ד אַלהִים וְאָדָם:

בט"מ שבות יעקב סימן כ"צ שהאריך בפירוש אחר בכלי ששמו פוסקין ופירושו דחוק ומ"ש עיקר: **על רום אלבע ומחלה ושליש אלבע.** עיין חוס' בפסחים ק"ט א' ד"ה רביעית שמיישב לסוגיא זו

משנת אליהו שקר: דמיירי באלבעיים ליפורים כו' ע"ש בארוכה: **מוריינא דבי נשיאם הוה**. עיין במנחות ק"ג ב' אוגא או אוגא או

קרבן בשלשה פרקים פרק שלישי שקלים העדה

הרחוקות על לבן וישלחו שקליהן: גבו' ופריך אילו. תי שהיו מומים לפניו שני כריים של תפואה ותרם מאחד על חביר ולא פטר גם השני א"כ ה"ג מאי נפקא להו לדי. מי שהיו מומים לפניו שני כריים של תפואה ולא יהא לשירי הלשכה בגדים ומתם חליפות שלות מתרגתין ומתש אילטלון: אע"ב שיש בראשונה נעל מן השניה. אקופות הגדולות קאי שאינו נקופות הגדולות מחו לריכין שלוח שלשקו שאין בקופות גדולות מעות לריכין שלוח שלשקו שאין בקופות גדולות מעות לריכין מדינות הרחוקות: גבו' של בית ר"ג ובו' אילו היו ששירה שלא אילה אילו היו אלהם שלא יהא קרבן לשלוח שלחל א מתר השלא והא קרבן המות הבירו שומי אילו היו באלימה אלות לעול בפ"ב אף לשקלים אינו מות בילשות הלוות התותה בילשות ומל את המלשות אלות בילשות אלות השלחים שלחל מתרך. ארא משלהן תחלה. אתני שמש את במשלות מות האלימת אלות השלחים שלחל מותר בית השלחים ביול מתר בית הלוות התותה בית השלחים שלחל התותר ביותר התותה. אתני שמש את ביולשות אלות המלימות אלות המלחים ביולה היו מתרך. ארא משלהן תחלה. אתני ביול ביול היו ביול מותר ביולה לותר ביולה לותר ביולה המלח המלחת ביולה המלח המלחת ביול מתות השלחים אלות המלחת ביולה החלח ביולה להחלת ב"ד מתועל בשיריים ביולה המתות ביולה המלחת ב"ד מתועל בשיריים ביולה המתות ביולה החלת ב"ד מתות ביולה ביולה ביולה ביולה ביולה ביולה החלחת ב"ד מתות ביולה בי

נהם קנבה. דרושניתי נטנ חת הרחשונה חע"ם שיש בראשונה נוטל מן השניה נטל מן השניה אע"פ שיש בשניה נוטל מן השלישית שלמה השלישית חוחר לשניה שלמה שניה חחר לראשונה שלמו שלשמן חחר ושוקל ר' מאיר אומר חוחר לשירים פי' לוקחין תמידין מכסף הנשאר בלשכה לאחר שתרם בקופות ור' מאיר לטעמיה דאמר מועלין שתרם בקופות ור' מאיר לטעמיה דאמר מועלין

משנה א הסרומה. שנתרמה בקופות: שומרי ספיחים בשביעים. לפי שכל השדות

היו מופקרין בשביעיה בייחדה היו שומרים במקום אחד הספימין להביא מהן העותר ושתי הלחם ולא היו מביאין לכסחלה אלא ביהודה משום דכתיב כרמל ואם היי מביאין מרחוק היה משום דכתיב כרמל ואם היי מביאין מרחוק היה הרוח מיבשו ולא היה כרמל ואם לא מצא מן הקרוב לירושלים מביאין מן הרחוק ודוקא מא"י דס"ל להאי תנא אין עומר ושתי הלחם באין מחוץ לארץ ודלא כר' יוסי בר יהודה דאמר מחזן לחדן ודלם כר' יוסי בר יחידה דחמר במתחת בפרק כל קרבנות _{ודף סדו} עומר בא מחזן לארץ מאי עשמא דמאן דאמר אינה באה מחזץ לארץ דכתיב ממושבוחיכם ולא מחזיל ור' יוסי בר יחידה האי ממושבוחיכם מחדיל ור' יוסי בר יחידה האי ממושבוחיכם דריש ליה בכל מקום שאתם יושבים דחדש נוהג דריש ליה בכל מקום שאתם יושבים דחדש נוהג בריאל יוניד אחרנו בתרה כל הרבועה כרו ליה צחו"ל. ועוד אמרינן בפרק כל קרבנות רמי ליה רמי בר חמא לרב חסדא תנן שומרי ספיחים גוטלין שכרן מחרומת הלשכה אלמא עומר בא מהן בשביעית והכתיב והיתה שבת הארץ לכם לאכלה לאכלה ולא לשריפה וקומץ העומר מחירו אמר ליה רחמנא אמר לדורוסיכם ואת אמרת

תקלין חדתין סרחוקום. שלא היו מצילון אלא כפי הג': גבו' אינו היו שני כן' שמא לא פטר אם חבירו. בתמיה והכי

התיקור אות הוא מוצר מו היא מוצר מביצה לדי ידאת המא דברוב יצוקב להיא וחברות המדים במוצר מו לדי ידאת הוא מציא שוכן עד מו הבחיב במוצר מו לדי ידאת הוא מציא מוצר מו מו מו מו מוצר מו מו מו מו מו

מתקרב אלא משלהן תחלה. ⁶תני שמט את הקטבליאות נעשו כולן שיריים תני⁵ שלישית היא היתה עשירה שבכולן שהיו בה (איצטלי) אסטריאות (א) של זהוב ודרכונות של זהוב תני "תרם את הראשונ" לשם ארץ ישראל ולשם כל ישראל שניה לשם כרכים המוקפים ולשם כל ישראל והשלישית לשם ומדי ולשם מדינות הרחוקות ולשם כ"י תני בומל מן הראשונה אע"פ שיש בראשונה נומל (ב) מן השניה נמל מן השניה אע"פ שיש בשניה נומל מן השלישית שלמה שלישית חוזר לשניה שלמה שניה חוזר לראשונה שלמו שלשתן 🕫 חוזר ושוקל (ג'ר"מי) אומר יחוזר לשיריים שהיה ר"מ אומר פו מועלים בשיריים שמא יצמרכו להן בסוף וכן ^{די} היה רבי פנחם בן יאיר אומר וני זריזות מביאה לידי נקיות ינקיות מביאה לידי מהרה מהרה מביאה לידי קרושה קרושה מביאה לידי ענוה ענוה מביאה לידי יראת חמא יראת חמא מביאה לידי חסירות חסידות מביאה לידי רוח הקודש רוח הקודש מביאה לידי תחיית המתים תה"מ מביאה לידי אליהו זכור למוב. זריזות מביאה לידי נקיות דכתיב יוכלה מכפר נקיות מביאה לידי מהרה דכתיב יוכפר עליה הכהן ומהרה מהרה מביאה ² קדושה דבתיב 1מהרו וקדשו קדושה מביאה לידי ענוה דכתיב ⁴כי כה אמר רם ונשא שוכן עד וקדוש שמו מרום וקדוש אשכון ואת דכא ושפל רוח ענוה מביאה לידי יראת חמא דכתיב לעקב

ל) תרם את הראשונה כו'. ב) תוספתה פרק ב, ג) קדושין נד ה, ד) סוטה מט א ע"ז כ: וירושלמי שבת פרק א הל"ג, ה) ב"מ קיח א מנחות פ"ד א,

עין משפט נר מצוה

היה ר"פ וכו'. אהא דקאמר ר"מ דמועלין בשיריים היה ריפ ופור. חהה דקחתות ר"מ דתוענקן בשיריים שמא ילטרכו להן בסוף מייחי הא דר"ם שלרין האדם להיות זהיר וזריז שלא יבא לידי חטא: זריזות. הזריז במלות לעשותן כהוגן ומרחיק מעצמו כל דבר שיכול לבא ע"י לעבירה מביא את מעצמו כל דבר שיכול לבא ע"י לעבירה מביא את

מעלמו כל דבר שיכול לבא ע"י לעבירה מביא את מהלדם שהוא הקי בעשיותיו ומעבירות שבידו:
מהלדם שהוא הקי בעשיותיו ומעבירות שבידו:
נשמתו: קרושה. קרושת הלב והמתשבה: לידי
ענוה. שכל מי שיש בו רוח קדושה חפץ להיות
יותר קדוש גם כי יפלם מעגלי לדק של שאר בני
אדם ושאין דרכיו מבוררים כל הלורך וחה הוא
מיקר ענוה שמתיר פחימת ערכו: לידי יראם
חטא. שאל יאמר אני אלך בשוק של זונות ולא
אחטא וכמו שאתר שלתה המלך ע"ה שביון שהוא
אחטא וכמו שאתר שלתה המלך ע"ה שביון שהוא
אחטא ומינו ואחר שהוא שכל לאשים יהיה ירא חטא:
לידי משינת והשינו שישה דביים שהם לפנים

עניו המודות. והיינו שיעשה דברים שהם לפנים לידי הסידות. והיינו שיעשה דברים שהם לפנים משורת הדין כדי שלא ינא לידי שום חטא: לידי רוח הקודש. שכיון שהוא עושה לפנים משורת הדין עושין עמו מן השמים דברים שהן חוץ מהטבע ומודיעין לו רזי המורה: לידי סחיים המסים.

שע"י שישרה רוח קדושה על עלמות יחיו וכמפורש ביחוקאל: לידי אליהו. שקודם התחיה האחרונה יבא אליהו: וכלה מכפר אם הקדש. ולשון וכלה

משמע זריזות מלשון כלוי ומשמע זהירות דהיינו זריזות וכתיב קרא אחרינא וכפר בעדו ובעד העם

הוא הכפרה הכוללת לכולם אלמא ע"י זריזות בא

החת הכפרה הכולכת נכונם מלות ע" וריות כם הנקיה הגמורה: ולפר עליה הרהן ועהרה. תן השבועה שנשעה השכרעה לילד ואף ששוגגת היא לריכה שהרה: ועהרו וקידשו. לבחר שהרה אתיא קדושה: כי כה אמר רם ונשא. מדכתיב אתיא קדושה: כי כה אמר רם ונשא. מדכתיב

משקלים הל״ח: כו ב מיי שם הל"ו: כו ג מיי פרק מטומאת אוכליו בלרה נדי

הנכה יד. ד מיי' פרק ד משקלים הל"א:

ה מיי עם הל״ה: ג ו מיי עם הל״ו:

נוסחת הבבלי

(א) של זהב דרכמוני זהב: (ב) נוטל מן הראשונה כו׳ מחר כו' מחר ומורם כו': לוות כו מוות ועותם כו . (ג) ר"מ אומר יחזור לשיריים כו': (ד) לידי אליהו ז"ל דכתיב או תבין ודעת אלהים יראת ה׳

הגהות הגר"א

[א] ל"ל נחת רוח וכו":

גליון הש"ם

(ח) עי' ק"ע ועיין מוס' קדושין נד ע"א ד"ה מועלין: [ב] עי' ש"ק ועי' ממעילה פ״ו ברמב"ם הלו"ג ועי בשעה"מ פ"ב משקלים ול"ע: [ג] עי ירושלמי שבת מ״ש שם על הגליון:

תורה אור השלם

ו. וכלה מכפר את ואת המזבח והקריב את ָהַשְּׁעִיר הֶחֶי:

2. וִאָם לֹא תִמְצָא יָדָה וְאָם לֹא תִּמְצְא יְדָהּ הַי שָׁה וְלְקְתָּה שְׁתִּי אָחָר לְעלְה וְאַחָּר לְחָשָׁת וְכַפֶּר עְלֵיהְ הַבּּהַן וְטְהַרְה:
 הוהוה עָלִיו מון הַהְּם בְּאַצְבְעו שָׁבַע פְּצְמֵים וְטְבָּרו וְקְדְשׁו מַשְׁמַאת וְיִםְרוּ וְלְדְשׁוֹ מַשְׁמַאת

בני ישראל:

ויקרא טז יט 4. כִּי כֹה אָמֵר רְם וְנִשְּׂא שבן עד וְקְדוֹשׁ שְׁמוֹ מָרוֹם וְקָדוֹשׁ אֶשְׁכּוֹן וְאֶת דַבָּא וֹשְׁפֵל רוֹח לְהַחֵיוֹת רוח שפלים ולהחיות לב נְדְבָּאָים: ישעיה נז טו נְדְבָּאָים: ישעיה נז טו 5. עָקָב עָנְוָה יִרְאַת יֵיִ עשר וְכָבוֹד וְחַיִּים:

משלי כב ז 6. וְחֶסֶר יַיִּ מִעוֹלְם וְעַר עוֹלְם עַל יְרַאָיו וְצִדְקְתוֹ

7. אָז דִּבּרְתָּ בְּחָוֹוֹן לַחֲסִידֶיףְ וַתּאמֶר שִׁוְיִתִי עֵזֶר עַל גָּבּוֹר הֲרִימוֹתִי בחור מעם:

תהלים פט כ 8. וְנֶתַתִּי רוּחִי בָּכֶם וַחִיִּיתָם וָהַנַּחִתִּי אֶתְכֶם על אָדְמַתְּכֶם וּיִדְעָתָם כִּי אָנִי יַיִּ דְּבָּרְתִּי וְעָשִׁיתִי נְאָם יַיִּ: יחזקאל לו יד 9. הְנֵה אָנֹכִי שׁלֵח לְכֶם אַת אַלִּיָה הַנְבִיא לִפְנֵי יום יַיָּ הַגְּדוֹל א: מלאכיגכג בוא והנורא:

הטדה

ל) תענית פ"ד הל"ד מגילה ה) מערית פין היהר מביח פ״ק הל״ד ובבלי תענית כח א, ב) עי׳ יומא לה ב ולקמן . הל"ב. ג) ר"ה יט ד) מענית יב א, ד) מנחות פג ב, ו) כלים פ״א מ״ו, ו) ירושלמי שביעית פ״ח הל"ג, ה) עי' תוספתה הל"ג, ה) עי' תוספתה מנחות פ"י, ט) ע' מעילה

יד א ב,

עין משפט נר מצוה ד א מיי' פ"ו מכלי המקדש הל"ט: ה ב מיי' שם פ"ח הל"ז: ו ג מיי׳ שם פרק ו הלכה מזבח הלכה טו: תוכנו הכנה פו. ח ה מייי שם מתמידין הל"ה: מ ו מיי׳ פרק ח מחמידין הל"ב: י ז מיי׳ פ״ו מבית הבחירה :כלי"ב יא ח מיי׳ פרק ז מתמידין הל״ו: יב ט מייי פרק י״א מפה"מ ה"כ: יג י מיי׳ פרק ח ממעילה

נוסחת הבבלי

:סל״ג ד

(א) א"ר אלעזר בר לדוק . אנו היינו מבני סנאב כו' ודחינוהו לאחר השבת והתענינו ולא השלמינו: (ב) רב הונא בשם ר"י היא (ג) רב הונא בשם ר"י דר שמעאל היא דאמר כו': ישמעטל היא דאמר כו' (ד) ר"י כדעתיה דאמר כו' מסוריא מאן תנא כו': (ה) מהו לזרוע לכתחילה ה) מהו כתוע נכנניו: בו' בעא קדם ר' מני כו': 'ו) ונותן לקולרין (ו) ונותן לקולרין (ולעומרין) ולשומרין עד כו': (ז) וטבות כן ר' יוםי בשם כי ' אחא כל כו': (ח) מביא מעו' מןהשולחני ונותן לחולבין כו'הדימוס אח"כ מביא כו' ר' יוסי בשם כ׳ אחא כל כו׳:

הגהות הגר"א

מן מנינן זמן עלי [א] ל"ל חמן חנינן כהנים וכו׳. והוא בתענית פאנט וכו:): [ב] ה"ג מחני" פליגא על ר" אחא: [ג] מלות ועוד מו הדא יא ל"ג דהא חדא מתני דתניא ל"ג דהא חדא מתני היא ובק"ע נדחק מאוד בזה: [ד] מן העומר ושתי הלחם עד תמן תנינן נמחק: [ה] ה"ג ילא קליר העומר שהוא מצוה מאו ספותר שטוח ונפוט מחן תנא שומרי ספיחין וכו׳. והשאר שבינחיים נמחק וגרס דתנן ר' ישמעאל:

גליון הש"ם

[ח] ע" ש"ק ועיין מוס" מנחות דף פד ע"א ד"ה שומרי: [כ] ע" ש"ק ועיין תוס" מעילה דף יד ע"א ל"ה בונין ותוס' ב"ק דף עז ע"ב ד"ה אומר:

קרבן יחיד אינו משמנה לשל לצור: גבו׳ מה ראו וכו׳. אמתני דפ״ד דמענים קאי דתנן התם זמן עלי הכהנים והעם משעה וקשיא ליה מה ראו להימנות הא אפי׳ כל יחיד יכול לנדב עלים בדתנן לקמן פ״ו: אלא בשעה וכו׳. וקמ״ל שהעלים שלהן קודמון לכל שאר עלים שבלשכה: הנביאים שבוניהן. שהיו באוחו הדור בגון חגי זכריה ומלאכי ועזרא יחיד יכול לנדב עלים בדתנן לקמן פ״ו: אלא השלהן. מעלים שהמנדבו הן: דר״י היא. הא דאמרינן שעלים לקרבנות לצור באים בשל יחיד אמיא כר׳ יוסי דמתני? דברי הכל היא. ואפילו כרבנן דע״כ לא פליגי רבנן ור״י אלא בגופו של קרבן: אבל במכשירי קרבן. כגון עלים לקרבנות הכל מודים דמשתנה מיחיד לצבור: כסונם לבנה. הכהן לשרת בו בקדש: צריכה למסור לצבור. מיהו אם מסרה מותר לעבוד בו: במכשירי קרבן. כגון כתונת: ה"ג מסני' מסייעא לר' יוסי. וה"פ

משל צבור: גמ' ואומה לי ראה זמן עצי כהגים כגון כחונת: ה"ג מפניי מפייעה נרי יוסי. וה"פ מהך ברייתה דמגילת מענית מוכח כדאמר ר' יוסי בשם ר' אילא דד"ה היא: צשעם הקרבן. בזמן שבהמ"ק קיים: רי"א אין נוסגון אלא כשעם הקרבן. ש"מ דרבנן דפליגי עליה דר"י סוברים דנוהג אפיי שלא בשעת הקרבן ופשיטא שמודים שהיו זמנים להבלת העלים ובמתמימון דמענית: והיינו מסענין והעם להימנות אלא בשעה שעלו ישראל מן הגולה ולא מצאו עצים בלשכה "ועמדו אלו ונתנדבו עצים משל עצמן ומסרום לצבור וקרבו מהן קרבנות צבור והתנו עמהן נביאים שביניהן שאפי' לשכה מליאה עצים ועמדו אלו ונתנדבו עצים משל עצמן ולא משלימין. מפני שיו"ט שלהן היה שבני סנאה בן בנימן הקריבו עלים בעשרה באב כדמנן במענימ שלא יהא קרבן מתקרב אלא משלהן תחילה אמר רבי אחא דרבי יוםה היא דרבי יוםה אומר אף ביתן הקריבו עלים בעשרה בופר בדתן במעים פיד זה היה דלי אחר החורבן דבותן הבית אין זום בטי באב ואסיד דלא היו מענים אלו אלא לנורך קרבנות יחיד ודינו כקרבן יחיד למה יהיה להן יו"ט אף שלא בשעת קרבן בשלמא בשעת קרבן ניחא דאף יחיד שמביא קרבן הוה ליה כיו"ט כדאמרינן בריש פרק מקום שנהגו אלא לאחר החורבן מ"ט הרוצה מתגרב שומר חגם ר' יוסי (אסי) בשם רבי אילא דברי הכל היא מה פליגין בגופו של קרבן אבל א ארו הוכל כל עמא מודיי שהוא משתגה קרבן יחיד לקרבן צבור תני³ יאשה שעשתה כתונת לבנה (צריכה למסור) כשירה ובלבד בריש פרק מקום שנהגו חלה מחחר החורבן ת"ט אלא ודאי דאף לקרבנות לבור התנדבו אלו ונשאר הייש לדורי ומסתמא לא פליגי רבנן דמתני עליה דראב"ל דקי"ל מעשה רב: **מסני**'. דמנן שומרי ספיחים בשביעית וכו׳ ש"מ דאין העומר ושתי הלחם באין אלא מארץ וכדפרישית במתני אתיא כר"י דאמר שאין העומר בא מח"ל דאי כר"י בר' יהודה דאמר שאין העומר בא מח"ל דאי כר"י בר' יהודה שתמסרנה לצבור אמר רבי אחא דרבי יוסי היא שתמסרגה לצבור אמר רבי אחא דרכי יוסי היא יוסי אומר אף הרוצה מתגדב שומר חגם רבי יוסי אומר אף הרוצה מתגדב שומר חגם רבי יוסי (אסי) בשם ר' אילא דברי הכל היא מה פליגין בגופו של קרבן אבל במכשירי קרבן כל עמא מודיי שהוא משתנה קרבן יחיד לקרבן צבור בשעת קרבן ושלא בשעת קרבן רבי יוסי אומר בשעת קרבן ושלא בשעת קרבן רבי יוסי אומר איגן גוהגין אלא בשעת קרבן בלבד [גועוד מן אדג אומר בי רבי צדוק איגן ביינו מרוי מואה בי ביומי של בשייו באום ביינו מרוי מואה בי ביומי של בשייון מאוד ביינו מואה בי ביומי של בשייון מאה בי ביומי של בשייום באום ביינו מרוי מואה בי ביומי של בשייום באום ביינו מואה בי ביומי של בשייום באום לחמר העומר בא מח"ל ל"ל שומרי ספיחים חיפוק ליה שאפשר להביאו מח"ל: אין העומר בא מן הסורית. רבותה קמ"ל דהפילו מן הסוריה דדמיה לא"י במהלת אינו בא וכ"ש מחו"ל ממש: סמו סנינן. מנחות פ"ט: שחין כחין חנה מן החדש. שלים, רכמוב מנחה חדשה: ומן הארץ. רגצי שהי לחומ. כתיב ממושבותיכם וגני עומר כתיב וקלרתם את קלירה ולא קליר של ח"ל: **ממן חניקו.** בפ"ק דכלים: והביכורים. דכתיב ולקחת מראשית כל פרי האדמה והביכורים. אנו היינו מבני סנאה בן בנימין וחל תשעה באב להיות בשבת ודחינו אותו למוצאי שבת נוהיינו מתענין ולא משלימין: [ה] העומר ושתי הלחם ולחם הפנים וכל קרבנות הצבור: (מתניתא דר' ישמעאל אשר תביא מארלך: **חמן חנינן.** בפ"ק דשביעית: מה חריש רשום. דכתיב בחריש ובקליר תשבות רמן (מעאל אמר אין העומר בא מן הסוריא תמן דר׳ ישמעאל ודרשינן מה חריש דהוא דוקא רשות שהרי אין לך חריש שיחרוש לשם מצוה דאפילו גבי עומר אם תנינן יכל קרבנות היחיד והצבור באין מן הארץ ומן הוצה לארץ מן החדש ומן הישן ^החוץ מן העומר מלא חרוש אינו חורש אף קליר נמי שהוא רשות הוא דאסור בשבת אבל קליר של מלוה כגון קליר העומר שמלוה לקלור לשם העומר דוחה שבת: ושתי הלחם שאין באין אלא מן החדש ומן הארץ (ב) רב חונה בשם רבי ירמיה דרבי ישמעאל היא דרבי ישמעאל אומר אין העומר בא מן הסוריא תמן⁰ תנינן עשר קדושות הן יארץ ישראל מקודשת מכל הארצות ומה היא קדושתה שמביאין ממנה העומר והביכורים ושתי לחם מה שאין מביאין כן ה"ג ר"י כדעתיה דחמר חין העומר כח מסוריה. וכ"ה במס' שביעית וה"פ ר"י לשיטתיה דסובר שאין העומר בא אלא מן הארץ ואפילו בשביעית קולרין אותו בארץ דקליר דידיה דוחה שביעית מפני שהוא מלוה וה"ה דדוחה שבת: ד"ה היא. מכל הארצות (ג)ר' חייא (חונה) בשם רבי ירמיה ומתני׳ איירי בשנת בלורת ולא מלאו תבואה בחו"ל ולריכין להביא מספיחי א"י: **ההן עומר וכו**'. האי דרבי ישמעאל היא דרבי ישמעאל אמר אין העומר בא מן הסוריא תמן" תנינן ר' ישמעאל אומר מה עומר אם אין שם ספיחים מהו שיזרע ללרכו לכתחילה בשביעית: לא נמלא. אם נזרע בשביעית באי בון יוטר אי ינגין יינגין היינא קציר העומר חריש רשות אף קציר רשות [ה] ייצא קציר העומר שהוא מצוה (ד)ר' ישמעאל כדעתיה דר' ישמעאל למחומים בשפישית וי תנחה, מה לות שהרי השיריים לחסורין באכילה וקומץ שאינן ומחלין שהרי השיריים אינו קומץ: נעשה להמשה דברים וכו'. דמנן בפרק כילד צולין ממשה דברים באין בטומאה ואינן בפרק כילד צולין ממשה דברים באין בטומאה ואינן דאמר אין העומר בא מן הסוריא כדעתיה דאמר יצא קציר העומר שהוא מצוה מאן תנא שומרי ספיחית בשביעית נומלין שכרן מתרומת הלשכה נאכלין בטומאה העומר ושתי הלחם וכו׳ וה״נ עומר שמרע בשביעית אין שיריו נאכל כאילו בא בטומאה: ר' ישמעאל היא א"ר יוםה דברי הכל היא לא שחרע בשביעית חין שיריו נחכנ כחינו בח בטוחחה:

כילד הוא עושה. אממניי קאי דתנן שומרי ספיחין

בשביעית מוטלין שכרן מתרומת הלשכה וקשיא אין

הקדש יואא בלא מילול לכך קאמנד שמתחילה אא היו

הקולרין והשומרין מקבלין שכר מהלשכה אלא

משלחני ממעות חולין ואח"כ קודם הקרבה מחללין

ממעות הלשכה: ופריך וטבות כן. וכי טוב הוא

ממעות הלשכה: ופריך וטבות כן. וכי טוב הוא מצאו בסוריא מביאין אותן מספיחין שבארץ ישראל החן עומר (ה)מהו שיזרע בתחילה ר' חייא בר אדא בעי קומי רבי מנא לא נמצא מכקומץ על השיריים שאינן נאכלין ש א"ל נעשה כחמשה דברים שהן באין במומאה ואין נאכלין במומאה כיצד הוא עושה נוטל מעות מן השולחני (י)ונותן לקוצרין לעשות כן הרי בשפודה אומו אינו שוה כל כך כמה שהוליאו עליו לשומרין שהרי לריך לנפוחו ומשחייר ממנו הרבה וגם עומר אחד אינו שוה מעות אלו: עושרו נוסג מעותו כן רושולות: יחומר ומביא מעות ולשומרין עד שלא יקרב העומר ומביא מעות מתרומת הלשכה ומחללין עליו (י)ומבות כן (ר' יוםי בשם) רבי אחא בשם רבי בא כלי? מה שיתן הן כל מה שיתן. הגובר הן הן דמיו משעה הראשונה וה"ו כאילו הם נתנו מעות השומרין: אף בפסחי הן דמיו משעה הראשונה תנא^ט אף בפתחי אבנים אבנים כן. המסתחין האבנים לצורך בנין הבית לא היו מקבלין המעוח מן הגזברים מיד: לחוצבין. מן כן כיצד הוא עושה (ה) נומל מעות משולחני ונותן לחוצבין ולסתתין עד שלא תינתן על גבי הדימום ההר: **ולספסין.** המרבעין האבנים ומחליקן: ומשניתן על הדימום 'מביא מעות מתרומת הלשכה הדימום. שורה של בנין: ועבא היא כן. הא לפעמים

מתקלקלין האבנים קודם שנתנו לבנין נמצא האבנים שנצרכו לבנין אינן שוים כ"כ כמו השכר שנתנו השלחנו":

ומחללין עליה ומבות כן ר' יוסי (בשם רבי אחא) בי

רבי בון בשם שמואל ויו כל מה שיתן הן הן דמיה

ריבב"ן מיבטל אמר ליה ומי קאמינא [אנא] מיבטל לימי משל אשמקד בעינא כרמל וליכא שכבר יבש ולימי כרמל משל אשתקד בעינן כרמל בשעת הקרבה וליכא דר' יוחנן אמר [כרמל] מקריב ור' אלעזר אמר ראשים קנירך ולא סוף קנירך בשעת הבאמה מהא מחלת קנירה שלאותה מבואה שבאתה ולא סוף קלירך [ואם מייתי] מדאשתקד הויא לה שעת הבאתה סוף קלירך כך פירש רבינו שלתה: ר' יוסי אמר אף הרולה מתנדב ושומר חנם אמרו לו אם אתה אומר כן אינן באין משל לבור. בפ' הבית והעליה (דף קיח) מפרש טעמייהו ומסיק דכ"ע הבטה בהפקר לא קני פי' מה שאדם שומר בראייה בעלמא בלא זכייה אחרת או שומר בראייה בעלמא חזקה לא קני והכא בחוששין לבעלי זרועות קמפלגי ח"ק סבר תקינו רבנן ד' זוזי למיחב להו מלשכה כי היכי דלא ליתו בעלי זרועות ולשקלו מינייהו ור' יוסי סבר לא חיישינן לבעלי זרועות ומאי אתה אומר הכי קאמרי ליה מדבריך שאחה אומר מחנדד ושומר חנת לדברינו דחיישי לבעלי זרועות אין תמידין ומוספין באין משל לבור דחחר גם כן יכול לידור תמידין ומוספין א"נ אותן ד' זוזי שהיינו נותנין לשומרין אנו קונין תמידין ונמלא שהן של שומרים:

יומקרנה יפה קומ"ל: זה מתונחת פניגח על רבי החלם? האם פימים. ברייתא שניים במנות על רבי והחלם במנים ברייתא שניים במנולת מענית קרבן יו"ט דקרבן עלים: מבני פנאים. נחבין. בשעת קרבן יו"ט דקרבן עלים: מבני פנאים. מבלים. הכי גרסי ולא כו'. ובבבלי שם מסיים מפני שיו"ט שלנו סיים. והסם רבנן הוא דאמרי לה דפליני ארי יוסי וראב"ל בשעת רבנן קאמר לה דס"ל אף שלא בזמן סייב. ורחם דהא לה במנו היה לאחר החורבן מדהוכיר לום דרב"ל דהא איהו היה לאחר החורבן מדהוכיר לום דעלים דאיהו לא מלא היה לרבנן קרבן יחיד דעלים דאיהו לא מוכח דהיה קרבן עלים דיחידים שלח קרבן, ובברייתא מוכח דהיה קרבן עלים דיחידים בלה לא יוחי וובברייתא מוכח דהיה קרבן עלים דיחידים מוכד דקרבן עלים דיחידים שלהם לוייט: המן חניע, ב"ק דכלים: ה"ד דבנן כ"ד א וממוח שיצ א פיע בי ורה פי אי) דמין דבען לה לא ממשי מדלא מביע בי ורה פי אי) דמין דמסור לא מולא בישים וריי מותר להפיה דמין החליך הקלירה במנולא שביעית ור"י מיא. בייל בא מוכריל אר מותר להביל מסוריל אר מותר להביל מסורים לולם במעותר הפייחים בל מהור הפלירה במניעת: "די פיא. בא מסוריל אל מולא ובל הולכו לאחור הפליחה במוריל אל מותר להביל מסוריל אל מותר להביל אומור הפלירה בעישית בלה אומוריל אל מותר להביל מסוריל אל מולא בשומר הפליחה במבייתו בלה לא מלאות במבייתו שמל לא מלאו בחריל אל מותריל הלא מלאות במבייתו שמל לא מלאו בסוריא ולטור הספייתו שבא"י שתל לא מלאו בסוריא וציטרים הספייתו שבא"י שתל לא מלאו בסוריא וציטריה הספייתו שבא"י שתל לא מלאו בסוריא וציטרים הספייתו בהבריא היעובר

קונין ממידין ונמצא שהן של שומרים:

תקלין חדרתין

במעימ (כיד א): ששש. באלו הטי זמנים היו

במעימ (כיד א): ששש. באלו הטי זמנים היו

הכהנים והעם ממנדבים להביא עלים והיו מקריבים

הכהנים והעם ממנדבים להביא עלים והיו מקריבים

קרבן אומו היום ואפילו היו עלים היכה למערכה

היו אלו ממנדבים ומקריבין באלו טי זמנים: מה

אלו מו. ולההי הולכו לימנות אלו זמנים מיוחדים דכל

מאו הו'. ולהכי הולכו לימנות משום ההיא מקנם

מאחרייהו: ומסרום לצבור. שיהא של לבור והו

דממר והקריבו מהן קרבעת לבור: מלאם עים.

על לבור: משל עלאן, שיהא קרבן ודבתם כדתן

קמן פ"ו האומר הרי עלי עלים כוי: משלהן מאום.

מעלים שהמנדבו ובבצלי שם ממיך לה בקרא דנממי

מעלים שהמנדבו ובבצלי שם ממיך לה בקרא דנממי

מעלים שהמנדבו ובבצלי שם ממיך לה בקרא דנממי

מלוחי והגורלות הפלעו על קרבן העלים סהוט

מלוחי והגורלות הפלעו על קרבן העלים סהוט

מליים כמוב במורה: דר"י היא. הא דאמר שעלים

לעחים מוחומים שנה בשנה לבער על מובה הי

מלוח אשומר ללבור: במשמרה כו'. ובגמרא דיומא לקרבות: פני שומר ימסרנה יפה קמ"ל: ב"ג ממניחא שומל לא דיומל מי"ג נימוש שתא לא לדי מישה בחינה ביה המים בר"ב בשים וחשב מה"ג בשה מתיל ב"ג ממניחא שנה ללה במעים ימסרנה יפה קמ"ל: ב"ג ממניחא שלה לא ליומל

קרבן ו"ש דקרבים לבן עלים: מבני הבני במנות מעימי

הובלא במעינת (ב"ש) ובעירבין (פ"א): שומגין, בשעו הובלא במעינו שלה במעינת ורים ובערים וחים במים לקבן עלים: מבני הכי גכי וחובלה במעינת ורים ובמים במים בלים. במנים בחים וחובלה במעינת ורים ודים להכים עלים: מבני מלה. המנית הכרנה יום קרבן עלים: מבני בנו מלים. מכני מלאה. לחוב היים בתיבן עלים: מבני מלאה. בליבי

הלבה ב מתני' פרס אדומה ושעיר המשפלה לעואול נאין מסרומם הלשכה. אע"ג דפרה אינה נשחטת בעורה באה מתרומת הלשכה דחטאת הרייא רחמנא ושעיר הדבה ב בחגני פרה חדומה ופעיר המשפות נעוחונ בחץ מסרומם הנשכה. חט"ג דפרה חינה בשחסה בחירה בהם מחכרותה הכשכה דחטחת קריית רחמנת ושעיר המשתלת לפי שלניך ליקח שני שעירים ואין ידוע על איזה מהם יעלה הגורל לה": ולשון של חירים. שני חולעם שמשליכין אל תוך שריפת הפכה וה"ה לעץ ארו ואווג אלא נקט לשון של זהורית לבד לחלק בין לשון של זהורית זה ללשון של שעיר המשתלת: ככש פרה. שהיו עשין שני גשרים זה ע"ג זה מפני קבר החהום מהר הבית להר המשחה ועליהן היו מוציאין את הפרה: וככש שעיר. שהיו עושין כמין גשר ועליו היה הולך המשלח את השעיר מפני הבבליים שהיו חולשים בשערו ואומרין טול ולא שלא משהה עונותינו: ולשון שבין קרניו.

מתני' ב פרה חדומה ושעיר המשתלה. פרה

אדומה על שנקראת חטאת באה מתרומת הלשכה ושעיר המשתלח ממקום שבא שעיר הנעשה בפנים כדתניא בפ' שני שעירי (דף מכנו ולקח את שני השעירים שיהיו שניהן שוין במראה ובקומה [ובדמים] ולקיחתן כאחת: ולשון של זהורית. בעוד שהיה מלבין ונותנין אותו באולם כדאמר ביומא בפ' שני שעירי [דף סז] כבש פרה שהיו עושין מירושלים להר המשחה כיפה מול אוטם מפני קבר התהום כדאמר במסכת פרה פ"ג וכבש שעיר המשתלח דתנן ביומא בפ' שני שעירי עזים וכבש היו עושים מפני הבבליים שהיו מתלשין בשערו ואומרים לו טול ולא ולשון שבין קרניו לאחר שמת שמעון הלדיק שראו שלפעמים היה מלבין ופעם לא היה התקינו שהיו מניחין בין קרניו ובסלע כל הראוי לפנים ואף פרה אדומה ושעיר המשתלח באין מתרומת הלשכה אבל כבש השעיר אע"פ שהיה בפנים הואיל שלא הולרך לעשותו אלא מפני הבבליים לא היה בא מתרומת הלשכה וכל שהוא לורך חוץ נעשה משירי הלשכה לפי שלא היה בו מעילה לר׳ יהודה אבל לר׳ מאיר יש מעילה גם בשירי הלשכה לפי שלפעמים כשהיה נחסר תרומת הלשכה לקנות קרבנות לבור מביאין לו מן השירים: מתגי' ג שירי לשכה. הכסף שנשאר שם שלא גא בקופות לוקחין בהן ינות כדי להשתכר: אין משתכרין בשל הקדש. מפרש במסכת כתובות בפרק בתרא הדף קוז לפי שאין עניות במקום עשירות ואף לא בשל עניים מפני שפעמים היו לריכין מעות לעניים ואין בידם: מתני' ד מותר. תרומת הכסף שנשאר בקופות: מותר פירות. ר' ישמעאל לטעמי' האמר לעיל שהיו לוקחין יינות ושמנים וסלתות להשתכר קין המובח בשעה שהמובח בטל שחין בו מה להקריב לוקחין עולות ומקריבין ונקראין קיץ המזבח כאדם שאוכל פירות בקינוח סעודה קרן יאנוכנו בשבועות פ״ק [יב] כבנות שבע לאדם: לכלי שרם. דס״ל להאי תנא מכשירי קרבן כקרבן לפיכך באין ממקום שהקרבנות באין ובכתובות פ׳ בתרא מפרש טעמא דכתיב את שאר הכסף איזהו כסף שיש בו שירים הוי אומר זו תרומה ואימא שירים גופייהו כדאמר רבא העולה עולה ראשונה ה"נ הכסף כסף ראשון: מותר נסכים. מפרש במנחות פרק שתי מדות ר' חייא בר יוסף אמר בירוצי המדות פי' שהיה הגובר לוקח סולת ויין ושמן במדה טפופה וגדושה ומחזיר לקונין ממנו לצורך מזבח במדה מחוקה ר' יוחנן כאותה ששנינו המספק סלתות מארבע ועמדו משלש יספק מארבע דמעות קונות דכתב רחמנא ונתן הכסף וקם לו קיבל משלש ועמדו מארבע יספק מארבע שיד הקדש על העליונה ולא יהיה כח הדיוט חמור מן ההקדש דהדיוט כל זמן שלא משך יכול לחזור בו וזה וזה לא היו

תקלין חדתין רה אדומה אע"ג דאינה נשחעת בותגר' פרה. פרה אד דיוורה באה

ה"ג ספרים של כל אם וארב הישר במוצות או הישר בי הצבור בי שבוא אר בר נחמן בשם מרב להים מדי מל או מחות האו הישר בי הישר

רבי יונתן ואפילו צלע מעכב (מ)וא"ר אילא בשם

הלבה ב מתני' "פרה ושעיר המשתלח ולשון

של זהורית באין מתרומת הלשכה יכבש פרה וכבש שעיר המשתלח ולשון שבין קרניו ואמת המים וחומות[®] העיר ומגדלותיה וכל צרכי הטיר ראיי אייייר ------צרכי העיר באין משירי הלשכה אבא שאול אומר כבש פרה כהנים גדולים עושין משל עצמן מותרי שירי לשכה מה היו עושין בהן לוקחין בהן יינות שמנים וסלתות והשכר להקדש דברי ישמעאל רבי עקיבא אומר אין משתכרין בשל הקדש יאף לא משל עניים מותר התרומה מה היו עושין בה רקועי זהב ציפוי לבית קודש הקדשים רבי ישמעאל אומר מותר הפירות קיץ המזבח מותר תרומה לכלי שרת רבי עקיבא אומר ימותר תרומה לקיץ המזבח מותר נסכים לכלי שרת רבי חגניה סגן קק קרומוה רבור מוני בכנים לכל היו ברוכות הכהנים אומר המותר נסכים: קיץ המזבח מותר התרומה לכלי שרת זה וזה לא היו מודים בפירות: גמ' כבש פרה כו' (א)ר' ישמעאל בר נחמן בשם רבי יונתן (נתן) ג' לשונות הן של⁷ שעיר בסלע ישל מצורע בשקל 'של פרה בשתי סלעים (ב)רבי חוניה דברת חוורין רבי בא בר זבדא בשם רבי שמעון בן חלפתא של פרה בשתי סלעים ומחצה ואית דמפקין לישנא בעשרה זוו (מותר שירי לשכה יהודה בשם ר' שמואל התלמידי חכמי (な/コ(よ) (インコ המלמרין את הכהנים הלכות שחיטה הלכות קבלה הלכות זריקה נומלין שכרן מתרומת הלישכה (ד) רבי יצחק בר רדיפה בשם רבי אימי מבקרי מומי קרשים נומלין שכרן מתרומת הלישכה רבי אחא ר' תנחום בר חייא בשם ר' שמלאי "מגיהי יםפר העזרה [א]גומלין שכרן מתרומת הלשכה (ה)גידלי בר בנימין בשם ר' אםי שני דייני גזילות נוטלין שכרן מתרומת הלשכה שמואל[®] אמר נשים האורגות בפרוכת נומלין שכרן מתרומת ים האחונות בפורנו מוכץ שכן כוונות (י) הלשכה רבי חונה אמר מתרומת בדק הבית מה פליג שמואל שנו עבד לה [2] כקרבן רב יי הונא עבד לה כבנין אמר רבי חזקיה תנא ר' יהודה (גרוגרות) גדגדות הקטרת' וכל קרבנות הצבור באין מתרומת הלשכה מזבח הזהב וכל כלי שרת ב" מותר נסכים "מזבח העולה וההיכל לבאין ממותר נסכים "מזבח העולה וההיכל והעזרות נובאין משירי הלשכה חוץ לעזרות באין מלשכת בדק הבית והא תני אבני ההיכל והעזרות מועלין בהן וכי יש מעילה בשיריים [ה] אלא כר"מ דר'ס מאיר אמר מועלין (י) בשיריים א"ר חייא (חיננא) כלום אמר ר"מ אלא בתוך שנתו והכא חוץ לשנתו אנן קיימין א"ר חזקיה (ח)תנא רבי יהודה ⁶גדגניות השלחן והמנורה והמזבחות והפרוכת מעכבים את הקרבנות דברי ר' מאיר וחכמים אומרים ויואין לך מעכב את הקרבן אלא ביו הכיור והכן בלבד ולא כן א"ר "אליעזר ור' יוםי בן חנינה תריהון אמרין כל הן דכתיב נכח מעכב צלע אינו מעכב ואמר רבי שמואל בר נחמן בשם צלע אינו מעכב ואמר רבי שמואל בר נחמן בשם

טור לוח הלכן של השפה טונותיה: ונשון שבין קרניה.
לידע אם הלבין ונתכפרו עונותיהן של ישראל והיי אינן לורך קרבן לפיכך אינן באין מתרומה שהופרשה לשם קרבנות אלא ממה שנשתייר בלשכה אחר הפרשת התרומה: ואמת המים. הטוברת בעזרה הפרשת התרומה: ואמת המים. הטוברת בעזרה אם לריכין תיקון: וכל לרכי העיר. לחפור בורות שיחין ומערום וחיקון רחובותיה ושווקיה ושמירת העיר: מוחר שירי הלשכה. מה שנשאר אחר שנעשה העיר: מוחר שירי הלשכה. מהן תיקון לרכי העיר: לוקחין מהן יינות שמנים וסלסות. ומוכרין אותן למי שלריך יין לנסכים ושמנים למנחות: אין משהכרין בשל הקדש. שאין עניות במקום עשירות וגנאי הוא להקדש: ואף לא בשל עניים. דלמא מחרמי עני וליכא למיחב ליה: מותר התרומה. היינו מה שנשאר בקופות בר"ח ניסן שאו מביאין קרבנות מתרומה חדשה: לפוי לבים קדשי קדשים. לרלפה ולכותלים: מותר לפים קום קום לו לוכפה הפותנים. מומה הפירות. מפרש בגמ': קיץ למובח. כשהמובח בטל מביחים מהן עולות כמו שדרך בני אדם להעלות מיני מחיקה על השלחן בגמר סעודתם כך אחר שגמרו להביא חובת היום מביאין עולות הללו כשאין נדרים ונדבות והמובח בטל: מותר תרומה לקין המובח. שלנורך קרבנות הופרשה: מותר הנסכים. מפרש בגת'': מותר נסכים לקין המובח. שהנסכים כליל והעולה כליל: זה וזה. ר"ע ור"ח: שהתפים של שעיר המשחלה. דבעי חלוקה כדחן בינות לה החלוקה כדחן בינותל מה היה עושה חליו קשר בסלע וחליו קשר בקרניו לפיכך היה משקלו סלע: ושל מצורע. דלא לריך חלוקה די לו בשקל: ושל פרה. דבעי כובד ליפול אל תוך שריפת הפרה בעיא משקל שני סלעים: ואים דמפקין לישנא. כלומר יש אומרים בלשון אחר של פרה בי' זוזין והיינו הך דסלע ד' זוזין ושני סלעין ומחלה הן י' זוזין: מבקרי מומי קדשים מעלין שררן מחרומת הלשרה. דאילו ליטול שכר מכל בהמה בפני עלמה אסור דתנן הנוטל שכר להיות רואה בכורות אין שוחטין על פיו הלכך נוטל מתרומת הלשכה תהיה הבהמה תמימה או בעלת מום אין לו חועלת: שני דייני גולות. שבירושלם: האורגום בפרכום. שבין היכל לקדשי הקדשים: מה פליג. במאי פליגי: ר"י גרוגרות. כך שמו: פניג. כנוסף פניג. לי גדוגרים. כן שנוו. מזבח הזהב. כלי הוא ולא בנין שאינו מחובר לאדמה יירולין לטלטלו לפיכך נידון ככלי: ממוסרי הנסכים. לקמן פ"ה מפורש מה מותר נסכים: מזבח העולה. שהוא בנין: חוץ לעורות. כל מה שהוא חוץ לעזרת ישראל כגון עזרת נשים והחיל וחומת העיר ומגדלותיה: **מועלין כהן.** ואס"ד דמשירי הלשכה הן צאון קשיא וכי יש מעילה בשירים: ומשני אלא כר"מ. אמיא הך בריימא: אמר ר' חינוא. אפי כר"מ לא מלי אמיא: אלא בחוך שנחו. הוא דמועלין בשיריים דשמא ילטרכו לקנות מהן קרבנות לבור וכדאמרינן לעיל פ"ג ה"ד: והכא חון לשנסו אנן קיימין. דבמוך שנתו אסור להוליאן ללורך דברים אחרים דשמא ילטרכו לקרבנות לבור: מעלבין את הקרבן. שאסור להקריב קרבן אם מין אלו במקומן ויותר נראה שאסור להקריב עליהן קרבן כגון לחם הפנים על השולחן ונרות במנורה קרפן בהן למה שפש על שמומן ותיות במתרש הרפנות על המוצחות וחיקת הדם על הפרוכת ורימוץ ידים ורגלים בכיור: כל הן. כל היכא דכתיב נכח כגון במנורה דכתיב ואת המנורה (תתן) נוכח השלחן: ללע אינו מערב. כגון בשלחן

משנת אליהו

משבת אליהו בל מדר מעורה וויר משי במחות אליהו בל מדר מעורה וויר מעורה וויר משר בל מדר מעורה וויר משי במחות מייח בל מניה מניהי שליו מוג מויח שליו מוג מויח שליו מוג משור לו של מו ולחים. שלחו והאם שליו מוג משום אל משכן באסלין שולה ודא דיה מגיהי בל מדר מייח בל מדר מדר מויח אל משכן באסלין שולה ודא בייח מת התפללון בדבר והפקירו מרותת הלשכה לכך, עב"ל. ולשלא הספרים הקאת הייח ב"ז אייח ב"ז מייח ב"ז מייח ב"ז שהי להם מייח שתמנו מגיהים של מייח ב"ז של מולה של מייח של מולה בל מייח ב"ז של מולה על הלבלי מפרים שפירושלים ודעמו כפיי רשיי ודמי לגחרי גדרות בממוך לה שהי מייח ב"ץ ולא היו עובר של מולה ולא היי לבי מייח של מולה בל מדר מחות הלשכה במקולים מייח שליו של מולה ולא היי מולה בל מדר מחות הלשכה בל משה היו יושבין מעלים שבירושלים מתיד היו מוסוקן בזה הייה מועל על הלבור לפרכום וישין תוספות בשבועות מניים פפרים שבירושלים מתיד היו מוסוקן בזה הייה מועל על הלבור לפרכום וישין תוספות בשבועות המוסף הרצי ה"ד ה"ד" בותר "ל "ד" בותר מה בלכה וושל ליג וב פפרוכת הבתר ל"ל ב"ד מותר מה בלכה. ומשי ל ב"ד ל"ד מותל פליג גם בפרוכת המבדיל ב"ד היו בל הליו הרב"ל ב"ד דמקלים ה"ל מ"ד מה בעין ב"ד מתותה בלין ב"ד מותר מתל בלין ב"ד מתותה בלין ב"ד מותל בל"ד בל בתותל להיו הרב"ד ב"ד מותל בלין בל השול בל מותל למותל להיו הוציה בל"ד מתלו מה בלים הול אנד סול לב"ד בלבל ונת לב"ד בלבות לה ב"ד השקלים ה"ה מתח הבנין: ""ד מובר מתה בלין: "ד"ד מומל בל"ד בל הומל של ב"ד מולל בל"ד בל הומל של ב"ד מולל בל"ד בל הומל של ב"ד מולל בל"ד מותה בל"ד מולה בל"ד מה מולה ב"ד מולל בל"ד בל בתותה בל"ד מותל בלל אל מותיה ב"ד מולל בל"ד בל הומל להלות ב"ד בל הומל להב"ד ב"ד מולל הלות הב"ד ב"ד מולל להלות ב"ד ב"ד מולל לל אות הב"ד בל אותל ה"ד ב"ד מובל לל"ד בל מתה הבל"ל להתות הב"ד ב"ד מולל ב"ד מולל ב"ד מולל ב"ד מולל ב"ד ב"ד מולל ב"ד מולל ב"ד מולל ב

ל) כתובות הו ע"ב הדו' נד ח. נ) במוכות קו של ב קהי ל מ, ב) כתובות קו ב, ג) מנחות לא, ד) יומא מב א וירו' שם פ"ד הלכה ב, ה) כתובות קו א, ו) נ"א ספר עזרא, ז) ע"ש קה א, א) שם קו א, ע) חונה, י) שם ע"ב, ל) לעיל פ"ב, ל) גרוגרות, מ) אלעזר,

עין משפם נר מצוה

"ד א מיי׳ פרק ד משקלים הל״ח: שו ב מיי שם הליים: שו ג טור שו"ע יו"ד סימן רנט

סעיף א בהג״ה: יז ד מיי׳ שם הל״ט: יא ה מיי׳ פ״ו מכלי המקדש הל׳ י"ג ובהשנות וכ"מ:

ים ו מיי׳ פרק י״א מטומאת לרעת הלכה א:

ז מיי׳ פרק ג מפרה הל״ב: בא ח מיי פרק ד משקלים הל"ד: כב ט מיי שם הל"ז: כג י מיי שם הל"ז:

בד כ מייי שם הל"ה: בה ל מיי שם הל"ב: בו מ מיי שם הל"ח:

נוסחת הבבלי

(א) רב שמואל בר נחמני בשם נתן ג' לשונות כי שעיר משתלת בסלע כו': (ב) ר' ביבא בר ובדא בשם ר"ש בר תחליפא של כו': (ג) א"ר הונא בשם ר' שמעון מ"ח (ב) נו ד אוננו בשם די שמפון נו יו כו': (ד) ר"י בר רדיפא אמר מבקרי כו': (ה) גידול בר מניומי בשם ר' אסי אמר שני דייני גזירות כר': (1) הלשכה רב הונא אמר מתרומת ב"ה כר': (1) בשיריי א"ר (היתנא) כלום כר: (ה) מני ר"י גדגדות השלחן כר: (מ) ור' אילא בשם ר' נחמני אפיי כר' שבחוץ א"ר חנין כר:

הגהות הגר"א

"א] ספר העזרה כל"ל ועי' רש בתובות (הו.) ד"ה מגיהי ספרים של כל אדם ואדם וע" במ"ק (יח:) אפילו בספר עזרה פירש"י שהיה להם ס"ת שממנו מגיהים שאר ס"ת. והריטב"א פי׳ שם ס"ת שהיה כ"ג קורא בעזרה ביוה"כ. ועי׳ רמב"ם וב"י שם. וגי' עורא ט"ם הוא דשל עורא ודאי א"ל להגיה שהי כל התור' עוברת על פיו וכל סדר כתיבת התורה ממנו הבלנו: [ב] צ"ל עבד ליה ככלים. כי כן תנא דבי ר"י כלי שרת באין מתרומת הלשכה ול"ג כקרבן דלכלים מסחבר לדמותן יותר מלקרבן אע"ג דקרבן נמי אתי מתרומת הלשכה: [ג] ה"ג מזבח העולה כו' באין מבדק הבית חוץ לעזרות באין משירי הלשכה. וכ"ה בבבלי שם בברייתא להדיא ועי ברמב"ם פ"ד דשקלים הל"ח מה שתמה הכ"מ עליו: [ד] ה"ג והא תני אבני ירושלים מועלין בהן כו מה מבה יהרטכים מוענין בכון כרי חם ודאי חון לעזכות: [ה] סייג כריית דריית אחר כרי ווייג אלא דמירולא קמא הוא דקאמר לה וגם דמיפרן ולא אסיק לה הכי: [ו] הייג ואין לך מעכב את הקרבן אלא כרכור ואין בלגד. וטעם הגאון הנייל היידי עד מענים הגאון הנייל בהג"ה זו מסוגיה דובחים (ס"ב.) פטב יט זו מטוגים מעמה כו' ומניא מ״ר קרן כו' אלא מעמה כו' ומניא איזהו כרכב ר' אומר זה כיור ר״י בר"י אומר זה הסובב. וגבי כרכב כתיב המובח לעכב ובכרכב נכללים שתיהן אי כמר אי כמר אבל מ"ש בספרים כיור וכנו שבוש הוא דאיר ממעט קרן דכתיב ביה המובח וגם דכן לא כתי בי לעיכובא וניחא למנקט כרכב דלא אחיא בפלוגתא:

גליון הש"ם

[א] הגר"א הגיה ועי במדרש חזית ובמ"ר פרשה י"ל: ובן הגר"ל הגיה של"ל כרכוב וקרן. ול"ע דהרי ביומא פ"ד הל"ה אמרו ג"כ הכיור והכן מעכבין ושם א"א להגיה ע"ש ועי

ם מים חיים להפר"ח פ"ב מעיוה"כ הלכה ה:

.87

דכתיב ואת השלחן תתן על ללע לפון אינו מעכב: ואפילו שימה מעקב. כגון ארון ופרוכת ומובחות דכתיב בהו וישם מעכבין וקשיא עלייהו מהא דאמרו רבען שאינו מעכב אלא מניה. ב) עי׳ תוספתה פ״ב. לנמים ואם השנקן מתן של היל מעבר. וחמים שישה מעצב. בכן מרון ופרוכת ותוכחות לפני בינו רשם מעברן וקשינו פניים לום הכיור והכן בלבד: לאן בעבודום שבפנים כשל מעבר בפנים כולם מעכבין אבל בעבודת חוץ אינו מעבב אלא הכיור והכן בלבד: שחלים. גאוה: היו מוליאין. בבנין כבש של פרה ואט"פ שהימה כבש עומדת היו סומרין אותה ובנו חדשה: אים לך מימר וכו. וכי לשפר לך לומר על שמעון הלדיק משום גאוה מ"ו עשה שני כבשים אלא ודאי שיש איסור בדבר להוציא שניה בכבש שהוציאו בה פרה אחרת: מאי לדון. וטעמא מאי: סלסול. כבוד: זיזין וכסלין. היו יוצאין מכבש הפרה כדי שלא יבאן כהנים ויציפו, ויבאו ליגע בעוסקים מי ד"ח מל ד) רבי בל מי מנחות ל א, ו) לעיל הלכה א, נ) מנחות עט א. מ) כריתו׳ ו א. [שבוער י ב מעילה יד ב], ט) עי מעילה שם, י) ברסנא,

עין משפמ גר מצוה

בד א מיי׳ פרק ד ממלוה ולוה הל׳ יד טור שו״ע יו״ד סימן קס סעיף יח: קס סעיף יח: בח ב מיי פרק ב ממעה"ק הל"י: הכייו: בש ג מיי' פרק ז מכלי המקדש הלכה ט והלכה יג:

הלנה כן והכנה ב ד מיי' פרק ב ממעה"ק הלי"ב ופרק י"ב מפהמ"ק הלנה ו:

לא ה מיי׳ פרק ד משקלים :סלי״ב

נוסחת הבבלי

(א) גביה מלאי דיתמי כו׳ גביה ועבד כן: בנה לריכה מלאי דיתמי ועבד (ב) כתונת לבנה שתמסרנה לזבור כו' ואם לאו יפסלו בלינה: (ג) אותה על שכר יפסכו בנינה. (ג) חותה על שכר האומנין ונותנין לאומנין כו׳ חדשה ואם בא החדש בזמנו לוקחין אותה מתרומה חדשה ואם לאו מן הישנה: (ד) ר"ש ברבי בסנא כו' על הבחמה כו' ומחללו עליהן ונותן לאומנין כו':

הגהות הגר"א

[א] צ"ל בעי ר"ח בר בא עד כדון בירוצי לבור וכוי: [ב] מכאן עד הל"ג ומחק וכך מאל דמנינן ממן בירוצי ל"ל דמנינן ממן בירוצי לא קודש בירוצי יבש חולין, ולמה בירוצי יבש חולין, ולמה בירוצי לח הודש מפני שמדת הלח נמשח מבפנים. למה בירולי יבש חול מפני שמדת היבש לא נמשח בין מפני שמדה היבם נה מוסס בין מתכפני בין מבחוך כל בירולי מתכפני בין מבחוך כל בירולי יקריבו עמו. ואם לנו נפסלו בלינה ואם לאו ימכרו לקיך המובח. וכן הוא בחוספתא בספיי דמומות וחובאה בקולר המובח. במנחות שם (5:):

ציון ירושלים

י אין משתכרין בשל הקדש אף לא בשל עניים. עיין ש״ס דילן כתובות קו ועי׳ שו״ת מוהרי״ט ראשונות סימן קמ״ד וער מיי פרק ח ממתנות עניים הל"ד וער בחיי פ' שמיני וגם מהירושלמי כאן קשה על כאן קשה מהרי"ט:

גליון הש"ם

[h] היינו משו' דכלי' שבפנים מעכבין זה את זה כמבואר נתפברן הם מת הם כמוכות בתוספתא דמנחות פ"ו אבל אין להם שייכות לעכב עבודת חוץ ומש"ה לא חשיב להנך בזבחים ומש"א לח חשיב להקן בופחים בק ספר ע"א: [2] הק"ע נדחק ונראה שלא יניצו הכהנים המשקקים בפרה מן הכבש ולחון הייטואו היינו בטותאת קבר התחום וכעין דאמרו בסוכה דכ"א שמא יוציא ראשו וכר. זו"נ: [ג] היינו כי היכי דהתם לא היה תנאי ב"ד שינאו לחולין משום גזרה שמא יאמרו מוליאיו מכ"ש לחול עי' מנחות דף עט ע"ב כמו כן נתקדשו בירולי לח אע״פ שאין כוונת המודר אלא למה שבכלי שלא יאמר מוציאין מכ״ש לחול משא״כ בבירוצי יבש ועי' מנחות דף ל וברש"י שם ד"ה גזירה ועי' במלמ"ל פ"ב ממעה"ק הל"ט:

בהפרה ויטמאו אותן: אלא אם רלה. לעשות סחורה בשל הקדש ובשל עניים ע"מ שיהיה ההפסד סחורה כשל הקדש ונשל עניים ע"ת שיהיה ההפסד שלו והשכר להקדש מוחר: כר ומינא. כך שמו: של ימומים: אמא ושאיל לר' מנא. אם מוחר של ימומים: אמא ושאיל לר' מנא. אם מוחר לעשות בו סחורה: אמר ליה. אם אחה רוצה שיהא ההפסד לך לבדך והריוח לשניכם שרי דלאו רבית ממש הא אלא אבק רבית ואע"ג דבדיקנני אסור ביתמי לא גוד שלא יכלו מעותיהן וה"ה בשל מסור פיננני ננו גור שנחייכני ונשותיהן היה היבער הקדש לא גזרו: כולה דר' ישמעאל היא ל"ג ליה והוא מראה מקום על המתניי א"נ ה"ק גם דברי והות מנחה מקום עו המתני א"מ ה"ק גם דברי

"א אלו כדעתיה ברישא: מוסר הפירוס. דקאמר

ר"י היינו מה שהשכיר ההקדש והוא ממחות שירי

הלשכה בדאר"י לעיל: זו שאה רבישים. דתכן לקמן

בפירקין המקבל עליו לספק סלתו' מד' סאין בסלע

ועמדו בשלשה יספק ארבעה ומה שהקדש משחכר

בוה הוא הנקרא מותר הנסכים: ברואים. גדושת המדה שהיה ההקדש מקבל בגודש ומוכר במחוק: ופריך ולית ליה לר' חייא בר"י. שהיו ברוצי ופריך ונים נים כר חיים בר"י. שהיו ברול המדות ולדידיה מה היו עושין בהן: מה דנפל לפלה רפיעים וכו". מה שהיו עושין בסאה רפיעית היו עושין בברולי המדות דשניהן נקראין מותר הנסכים: ופריך על דעסיה דר"ח כ"י וכו". בשלמא היו שושין ברולים של הי"ח ב"י וכו". בשלמא לר"ח ב"י דאמר מותר הפירות דקאר"י היינו מותר השכר תני שפיר בסיפא זה וזה לא היו מודים השכר תני שפיר בסיפח זה זוה נת היו מודים
בפירות דסברי אין משחכרין בשל הקדש וכדאמר
ר"ע לעיל אלא לר"י קשיא דהא תנן לתנון התוקבל
עליו לספק מד' יספק מד' ולא פליג ר"ע משמע
עלינ לספה מד' וככא מכן זה והו ולא היו מודים
בפירות: ומשני לא היו מודין בפירות. שיהיו
בפירות: ומשני לא היו מודין בפירות. שיהיו
המודת אל מודעו מו שהתיכות ללא בתר:

ים כאן בעבודות שבפני' כאן בעבודות שבחוץ אמר רבי חנינא שחצית גדולה היתה בבני כהנים גדולים שיותר³ מששים ככרי זהב (פ״פ כסף) היו מוציאין בה שהיה כבשה של פרה עומד ולא היה אחד מהן מוציא פרתו בכבשו של חבירו אלא סותרו ובונה אותו משלו התיב רבי עולא קומי ר' מנא והא שמעון הצדיק שתי פרות עשה לא בכבש שהוציא את זו הוציא את זו אית שמעון הצריק שחץ היה מאי כדון על שם מעלה היא בפרה סלסול היא בפרה תני זיזין וכתלים היו יוצאין מכאן ומכאן כדי 🗈 שלא [יצאו ו]יציצו :ים ויםמאו: ר' עקיבא אומר אין משתכרין כו': אלא אם רצה יהי' ההפסד שלו והשכר לה מותר כהדא בר זמינא איתפקד (א)גבי' מדל דיתמין אתא ושאל לרבי מנא אמר ליה אין²⁾ בעית די ההפסדה דידך ואגרה דתרויכון שרי רבי חייה בר אדא איתפקד גבי' מדל דיתמין ועביד כן: מותר פירות כו': (כולה דר' ישמעאל היא) מתני' דר' ישמעאל היא ⁷דרבי חייה בר יוסף פתר מתגיתא מותר⁶ פירות שכר להקדש מותר נסכים זו סאה רביעית רבי יוחנן פתר מתגיתא מותר פירות זו

שמואל בר נחמן ואפי' שימה מעכב א"ר 6 חנינא

ריבב"ן מודין בפירות להשתכר דאין עניות בתקום עשירות: מתני' הקטורם. שס"ח מנין היו כדתניא בכריתות פ"ק פיטום הקטורת כילד הלרי והלפורן וכו׳ כל המנין דהנהו סממנין דחשיבי התם הם שם"ח מנין מקטירין כל השנה בין שנים פשוטות ומעוברות חלי מנה בבקר וחלי מנה בערב [משום דכתיב] בבוקר בבוקר בהטיבו את הנרות יקטירנה וכתיב ובהעלות אהרן את הנרות בין הערבים יקטירנה נשארו שלשה מנין ומהן היה מקטיר כ"ג ביוה"כ לפני ולפנים כדכתיב ומלא חפניו קטרת סמים וכו': מחללין אוחה על מעום האומנין. לאומני בית אבטינס היו פורעין אותן ממעות חולין ואח"כ האומנין היו קונין מותר הקטורת מן הגזבר וחוזרין ולוקחין אותה מהן מסרומה חדשה ואם לאו קונין מן הישנה. כדאימא במס' ר"ה פ"ק מלוה להביא מן החדש ואם הביא מן הישן ילא אלא שחסר מלוה: תקלין חדתין שימה. היינו וישם דסוף פרשת ויקהל האמור בארון ומזבחות ופרכת ושארי דברים דכולם מעכבים. ואין פליגי עם חכמים: לאן בעבודם פנים. כולהו

מעלכים שיהיו פפנים: **בעבודה חון.** ס"ל כחלמים דאינו מעכב אלא קרן וכרכוב: שחלים. גסות: **מששים ככרי זהב ול"ג כסף**. דהכי מניא לה בחוספת^י

מן האומנין נותנין להן בעד הבנין ובעד השבח יחד: אוסן המעום. שחיללו בו הקטורת והיה בראשונה לצורך האומנין מה יעשו בהן: ינסגו לבים גרמו וכו'. שמקבלין

שכרן מתרומת הלשכה: והן וכרי. והוא שיהו חייבין להן לבית גרמו מעות משנה שעברה דאי משנה הבאה אף שכרן באה מתרומה חדשה: בעיי. שאל אם לא היו וכרי מה יעשו במעות הראשונות: סמן לריכא ליה. מעיקרא מיבעיא ליה והשתא פשיטא ליה דר׳ בא בשם ר׳ חייא בר בא אמר למילחייהו: ומשני הן לריכא ליה. הא דקמבעיא

בת היה אם הן באין לכלי שרת בשירי הלשכה או דהוו להו כמותר תרומת הלשכה אבל לקיץ המוצח ודאי באין דאף מותר תרומת הלשכה לקין המוצה באים באינה בליה באינה ב

תקלין חדתין כלומר כשהן בונין בנדק הביח היו קונין כל לרכי הבנין ממעות חולין כר ולאחר שנגמר היו מקדישין אוחו כן שהיו מביאין מעות של הקדש כשיעור דמי

:87

ל) ירושלמי יומא פ"ה הל"א. נ) ירושננרייונגופ טיטל ט, ב) כרימות ו א, ג) לקמן הל"ד, ד) עי שבועות יא א, בי בישות י ב. ו) ע"ש יב א, ו) שם ע"ב,

עין משפט נר מצוה

לב א מיי' פרק משקלים הלי"ב: לג ב מיי׳ פרק ב מכלי המקדש הלכה ו: לד ג מיי׳ פרק ד משקלים :הלי״א:

נוסחת הבבלי

(א) ר' חייא כו' אתא ר' ביבה ור' חייה בשם ר' יוחנן מקיילין כו' חביבא בר כהן שאיל לר' יוסי מחלפחא כו': (ב) ר"י ממלפתח כור: (ב.) ר"י בר' חנינא כוי כשירה הוא דעתיה דר' יוסי בר' חנינא קודש היא כדי שתהא הוייתה בקדש (שעשו) דעתיה דריב"ל קדש היא אתיא דר' כשמואל היא כו' הלשכה יוסי בר' חנינא חתים דר' יוסי בני טניטו כשמואל אתיא דריב"ל כר"י דהא תנינא המקדיש כר"י דהה תנינת המוקדים כר: (ג) "אר יוסי דר" אבין אמר' ר" זעירה קמיה דרב הוגא דבר שהוא קדוש בכ"ש נפדה כר': (ד) נפדית כל שכן תטאת כר שמאל בר ינחק כו' א"ר חנינא תנאי :יוכ

הגהות הגר"א [א] מלות אותן המעות מה יעשה בהן ל"ג וה"פ ומבים הטרת ומחלל ונותנים לאומנין בשכרן היינו מותר הקטרת שחילל על המעות והחטרת שחינו נותנין לאותנין יצא לחולין נותנין לאותנין בשכרן והמעות אזלי לתרומה ישנה כדפיי הרמב"ם ולכן ל"ג הכא אותן המעות מה יעשה בהן דפשיטא דשם מותר הקטורת עליהן ואזלי לתרומה ישנה: [ב] נ"ל שהיו חייבין עליהן וכו': [ג] ה"ג לא היו חייבין להן מעות משעה ראשונה מחלליו על מעות האומניו מחלנין על מעות החומין אותן מעות מה יעשה בהן אחא רי ציבי וכו'. ואם חלבה לידע כוונת הגאון הנ"ל בגי' זו ע" בספר תקלין חדמין וחמלא טעם מספיק כי כאן קלרה היריעה להכיל את כל דבריו: [ד] ה"ג ממן פשיטא ליה וכה לריכא ליה פסיקת כים יוכם צריכת פים הא דפשיטא ליה בכלי שרת והא דלריכא ליה בחול. נראה דקאי אסוגיא דלעיל גבי בירוצי יבש דקחמר שם בעי ר"ח בר בח עד כדין בירוצי לח אפילו בירולי יבש וכו׳ יפלו לקין המובח דפשיטא ליה שם

גליון הש"ם

[ħ] עי' תוס' שבועו' דף יב ע"ב ד"ה ואף דהוא מטעם דלב ב"ד מתנה עליהם. ומכאן לא נראה כן : צייע:

קדש היא. קדש תהיה לכם: שמהא הוויימה בקדש. שכל מעשיה לא יהיו אלא בקדש: שמהא באה שכל מעשיה לא יהיו אלת הקדש: שחסה בחם מחסרותם הלשכה. אבל אין לריך לעשותה בקודש: הדפנים, בסיפא: המקדיש נכסיו. וקייל סתס הקדשות לבדק הבית: והיו בסן דברים ראוין לקדשות לבדק הבית: והיו בסן דברים ראוין לקדבות לבור. וכל המקדיש דבר הראוי למובח אינו יולא מידי מובח לעולם והראוי לקרבן יחיד מוברק ואותו ליחיד והראוי לקרבן ביחיד מוברק אותו ליחיד והראוי לקרבן בור שא אפשר מוכרין סוסו ניחיד והרחוי נקרבן לבור שאי אפשר להקריבו כך דלריך לקנוח מקופח הלשכה הלכך נותנין אותן לאומנין בשכרן: רבי יוחנן אתר. הא הלמן והיו בחן דברים ראוין לקרבנות לבור הינו קונות של בשכרן היו לחנות האו בחורת האינו קטורת האי בהמה את מני לה בסיפא והיא האור לאחד בהיים האורה האור האורה האו היינו קטורת דחי בהמה הח חני נה בסיפא והיא ראויה ליחיד כמו ללבור ואי יינות ושמנים וסלחות הא חני להו אלא קטרת דאינה ראויה אלא ללבור אלמא עושין קטורת מחולין ובחוץ וקשיא לר"י ב"ח: באומן של בים אבטינת. שהיה נוטל בשכרו מותר הקטרת שניתותר אלא שהיו לוקחין ממנו אחר כך ולא הספיקו ליקח עד שהוקדשה ולעולם בקדש נעשית וכר"י ב"ח: מה שהתן שם וישור בקטרת היתה כלי שרת מכמים לל שרת לקדש דכל תעשיה בקדש: דבר שקדש בכלי שרת שדם נפדה. בתמיה ואנן תנן נותנין אותה לאומנין בשכרן: א"ל ולאו שמואל היא. כלותר מאן אמרה להך שמעתחא שמואל ושמואל הוא דאמר שהקילו במוחר קדשים: דאי**מפלגון**. דפליגי יחות שהקים במותו קשט. השפטה, בפניג שמואל ור"י: פוסירו סמידין. שלקחו ממעות לבור מתרומת הלשכה דמן בערכין אין פוחחין מששה עלאים מבוקרין בלשכת הטלאים וכשמגיע ר"ח ניסן לא היו מקריבין שוב קרבנות לבור ר"ח ניסן לא היו מקריבין שוב קרבנות לבור ממעות התרומה של אשתקד שומתר חדש החדשו חדש והבא קרבנות מתרומה חדשה ונמלא בכל שנה ושנה ד' טלאים כלשכת הטלאים ממעות התרומה ושנה ד' טלאים בלשכת הטלאים ממעות התרומה הישנה והיינו שהוחירו שלא הולרכו להקריבו בשנה שעברה: שמואל אמר נפדין כממימין. להכשירן בשנה זו ומחללין אותן על מעות חולין ואחון המעות ילכו למותר התרומה הישנה וביון שילאו לחולין חוזרין ולוקחין אותן מתרומה חדשה ויקרבו בשנה זו ואע"ג שאין בהמת קדשי יחיד מתחללת בלא מוח כדקי"ל מואם כל בהמה טמאה דאמר מר בבעלי מומין שנשדו הכתוב מדבר אילו של צבור נפדיו דלב צ"ד מתכה שליכו ובלא חולים של לבור נפדין דלב ב"ד מתנה עליהן ובלא חולין אי אפשר לפדותן ממעות תרומה חדשה שאין הקדש

> קריבה אלא עולה: ר"ו אומר ירעו. השעירים כמו העולות: מקיילין בהן. בשעירים שנתותרו משנה לשנה את המובח כשהמובח בטל מקריבין אותן לנדבות לבור: וקשיא יש **מטאם קריבה עולה.** דשעירי הלצור חטאם הן וקיץ המזבח עולות הן: שנייא היא. שאני קרבנות לצור שאינן נקבעין לשם מה שיהיו אלא בשחיטתן וכל זמן שהן חיים רשות ביד

> לבור לשנותן למה שירלו: **סנאי ב"ד על המותרות**. אפילו חטאת שיקריבו עולות אבל

שאר חטאות של לבור אין משתנין להיות עולות:

ומביא קשורת ומחלל עליהן ונותנים אותה לאומנין בשכרן ^[א]אותן המעות מה יעשה בהן רבי אומר אומר אני ינתנו לבית גרמו ולבית אבטינם שהיו בקיאין בפימום הקטורת ובמעשה לחם הפנים א"ר שמואל בר רב יצחק והן שיהו חייבין ^[ב]להן מעות משעה ראשונה (א)רבי חייה בר בא בעי לא היו משפור השונה (ג'אתא רבי היבין להן מעות משעה הראשונה (ג'אתא רבי (ביבי) בא בשם ר' חייה בשם ר' יוסי (יוחנן) מקייצין בהן את המזבח ר' בא בר כהן בעי קומי ר' יוסה מחלפא שיטתי' דר' חייא בר בא ^[ד]תמן צריכה ליה וכה פשיטא ליה הא דצריכה ליה בכלי בר הא דפשיטא ליה בקיץ למזבח דאיתפלגון פיטמה⁶⁾ בחולץ (-)ר' יוסי בי רבי חנינה אמר פסולה רבי יהושע בן לוי אמר כשירה⁵⁾ מה מעמא דרבי יוסי בי רבי חנינה קודש היא שתהא הווייתה בקודש מה מעמא דרבי יהושע בן לוי קודש היא שתהא באה מתרומת הלשכה (י)אמר רבי יוםי בי רבי בון אתיא דרבי יוםי בן הנינה כשמואל ודרבי יהושע בן לוי כר' יוחנן דתנינן ³ המקדיש נכסיו והיו בהן דברים ראוין לקרבנות צבור רבי יוחנן אמר קטורת אמר רבי הושעיה תיפתר באומן משל בית אבמינם שהיה נומל בשכרו קטורת ודרבי יוםי בי ר' חנינה כשמואל דאמר רב הונא בשם שמואל מכתשת? עשו אותה ככלי שרת לקדש א"ר שמואל מכתשת⁷ עשו אותה ככלי שרת לקדש א״ר יוםי בי רבי בון אמרה (ר' זעירא קמיה) רבי חונא קומי רבי יוסי דבר שקדש בכלי שרת נפדה א״ל ולא דשמואל היא דשמואל אמר קל הוא במותר ולא דשמואל הותיום אמר ממימים שמואל אמר 'נפדין כפסולי המוקדשים הותירו שעירים על דעתיה דשמואל אם עולה (ר')נפדית לא כ״ש חמאת על דעתיה דר' יוחנן א״ר זעירא ירעו אמר רבי שמואל בר רב יצחק מקייצין זעירא ירעו אמר רבי שמואל בר רב יצחק מקייצין רהי את המזבח ומשיא יש חמאת שקריבה טולה יהי את המזבח ומשיא שחמאת שקריבה טולה בהן את המזבח וקשיא יש חמאת שקריבה עולה ברון אות רובובר רוקש אי שי רובאתי שקן ברו עולרו אמר ר' יוסה ולו שנייא" היא שאין קרבנות צבור נקבעין אלא בשחימה אמר רבי חייא (חנינה) תנאי ב"ד הוא על המותר שיקרבו עולות: מתחלל על הקדש: נפרון פותות מרותה מנשם שחי הקדש

מתחלל על הקדש: נפרון פפסולי המוקדשין. וירעו
עד שיסחלבו וימכרו ויפלו דמיהן לנדבה דקדושת
הגוף שבהן להיכן הלכה ואינן מתחללין בלא מום: הוסירו שעירים. שקנו הלבור
מתרומת הישנה כגון שעיר של ר"ח אדר שנאבד ונמלא בניסן: אם עולה נפרים. להקריבה
עולה ואע"ה שאם מניחין אותה לרעות עד שיסחלב נמי דמיה נופלין לקין המובח להקריבה
עולה אפ"ה נפדית להקריבה עלמה עולה: לא כ"ש אטאם. שאם מניחין אותה שאינה
בתובה אלא עולה: ב"א אותר נדעו בשונית בתו בעולות: הפנוא בהוניתה

כלותר כשהן צורין בדרך הביח היי חניון כל ארכי חברין ממעות חולין כי ולחר שנכתר היי מקדישין המנו את היי בין ממעות חולין כי ולחר שנכתר היי מקדישין כל הבנין והשבח שהשביח האומנין בצוין ושכר האומנין ואמר שמחול קדושה שיש במעות הללו על הבנין ואמר שמחול קדושה שיש במעות הללו על הסבין והמלא קדוש המעותי ילאו לחולין ופורעין מקדש להו לאומנין בשכר, מ"ע מאן דמתבדב מעות מקדש להו לאומנין בשכר, מ"ע מאן דמתבדב מעות מקדש להו לאומנין בשכר, מ"ע האן דמתבדב מעות מקדש להו לאומנין בשכר, כ"ן דמתבדב מעות מקדש שינוא לדי המוכר מיחול כוי שיה א"י לקנות בהן לפיל האומנין במדיא לפי שהמוכר היה מעול מקדש שינוא לידי המוכר מיחבי מועל בהן שושין כ"י מפרישין מתכה מתוחר הקטרת כנגד שישון ל" מפרישין מתכה מתוחר הקטרת כנגד שיוא לדי המוכר מיחבי מות הללין מעות הקדש בשכת אומנין שלי הלליל מעות הקדש בשכת הלמתנין שבונין בצין שהכל היה קודש חון מן השביחו משביחן בכל יום היה הגובר מבל הוא השביחן בל מותר השביח האומנין בל מותר השביח האומנין בל וחדי משתח לאל לא היה מצבה באומנין שהשון בל מחבית חליק והבנין קודש אבל לא היה בעות האומנין באומן הלא המעות הלאמנין ביי שהם לאחר יום וחדים לאחר השביח האומנין בל החלים לאחר השביח האומנין ההבבר נותן להם המעות חליק והבנין מרי ועדיין לא היה שם מותר הקטרת חלו למתות הלומנין השבת התעות הלאמנין הדבר מחלל על השבת שביח ואלו למות התוחל לתור שלא מתוחר הבירות אינו שוש ביד הגובר שתול לתוח חלות ומשות האומנין הבנין מצוח בל החלים מנות האומנין מביל מנות בלון לאומנין הבנין מצוח של לאות בערו במון ומשל לאחנין והוביל מעות הלימנין מנים המומני השביל ולחלין והן ביר הגובר: ונושל אתות ומשל הלאול וחלין והן בד הגובר: ונושל אתות השות הליל לאומנין משכר הרביל ומתנים אומני לאומנין משכר התוכר התור המול לאומנין בשכרו המעות הלל לאומנין משות הקורם התורה המנים התומנים להות שביל לה מתות השביל המתות השביל התומני שבה התובר התומנים להתות בישה התום המנים המנות המומן השביל המתום המול לאומנין בשכר המבכר ומשל לאומנין בשכרו המומל לה מתות המול לאומנין בשכר התות המול להותנין שביל התומני שבה אתום להמנים להמול לה מתות המול להותנים שביל התומני להמנים המבים התומנים להמנים להמול לה להל לה מיל לה להלל לה מים שביל שהמנה לה להמול המנול להתומני שביל המומל המנול להמנים המביל המומל המנול המו יות ל אוו ושמות שי אי שהוא מה אל או שקרע מהפני בפני של הדי להייל המחור של הפרי הם הפרי לה פרדן במתימן וללה "ש ללי" לב "ד מתום כדי ומם לר"ש נפיה סיל דמתימן! וליכל שם דעת אין בדין מתימין אל הישול היב יותן הוא דקאמה לה השם לר"ש אין בדין מתימים, אבל א פפוע מדים היינו לא שיל יינו לל של ביינו במוח שם ד"ה מתידיש נפטי שמואל ביי ביינו היינו לל מפטיל המוקדשים דהיינו לא של לר"ש בר ביינו הוא בדיל אל היינו על מומני ביינו במוח שם ד"ה מתידיש נפטי שמואל ביינו בל מוח בבייל את מותים של היינו לא של לר"ש בר ביינו לא מותי ביינו לא מותידים ביינו לא מתידים ביינו ובחול של היינו לא מתידים ביינו לא מותידים ביינו לא מתידים ביינו ביינו ביינו ביינו לא מתום ביינו ביינו ביינו לא מתידים ביינו ביי

לבור לשנותן למה שירלו: **מנאי ב"ד על המוסרום.** אפילו חטאת שיקריבו עולות אבל שחת חלות:

שאר חטאת של לבור אין משתנין להיות עולות:

משבת ארידו

נוסחת רבינו הגאון נ"ע. ודבפרשים מה דמהפיך בנירססו חתן פשיטא ליה דקאי אילעיל ולהכי גרים לעיל בעי רייח בר בא ועיין בשבעות י"א א יא או מעסה תפסל בלינה כיי ובמנחות ז" ע"ב גרים לעיל בעי רייח בר בא ועיין בשבעות י"א א יא או מעסה תפסל בלינה כיי ובמנחות ז" ע"ב ואם לנו נפסלו כו י ובשבעות י"א א יא או מעסה תפסל בלינה כיי ובמנחות ז" ע"א אוני לנו נפסלו כו י ובשבעות י"א דיה מכל מקום כרי: ה"ד מפסר באומן שהיה נועל בשכרו ולאומן בסכר ועיין בישי שם דיה המקדש נכסיו דקאתו ובגמרא מפרש באומן בית אבטינם כרי ועיין מעלה מייע ובכש"י שם ד"ה המקדש נכסיו דקאתו ובגמרא מפרש באומן בית אבטינם כרי ועיין מעלה מהיי בשבעות י"ע"ב דיה מפרשין וע"ל על על לי אלי שה הקמער מפרשין ול מצ"ב מכרים ובלי ע"ב להיכ לאומני הבצון כולה פוגא ודבר רש" בשבעות "ע"ב דיה מפרשין ורש" מל על פלי אלי ישי הקערם לאמנין בכרי ול החליך מוכן הבל בקוף ג' בקלים. לא א"מ ומיא כריית בקרן אה בלכול מותרו חלייו ואל מניי מבי היים בערין כו א"מ ע"ל על לי אלי ישי שה הקער הל בלולה מותרו חלייו ואל מניי מבר בין היים במתר כר ואל קשל כו ומ"ש ה"מ קערת דיחיד מניו ואל הייו וואל בקוף בל בקלים. לא א"מ יוואל בין מית לופרים בענין נמינת הקטרת להאומן ה"ג בענין מני חורין גלוקמין והכא לא מניאסת דה אל או הזכיו היושלמי זה ולה איה בליקו הואל הוית לדידהין הסור אוקר אולה וואל הויכו היושלמי הואלים וואל הויתול היותל בלי העל מותים בל היותל הוותל היותל הוותל היותל היותל בעול הוותל היותל הוותל היותל הוותל הוותל

ל) כריתות ו ע"ל, ב) אותן, ג) ב"ב מ) כריטונדי עי מ, כי טונון, מי כי כ קנא א זבחים קג א תמורה כ א ודף לא ב, ד) ויביא בדמיהן עולות ושאר נכסים יפלו וכו', ה) ב"ב שם (זבחים שם), ו) כריתות ו א ולעיל הל"ג, ש), חמורה לא ב, **ה**) שם, ט) חולין קל א, י) הדבר ל״ע דלר״א דס״ל דאין אדם חולק הקדישו א״כ ע״כ דלא פ״ל הך סברא דלא שביק איניש וכו׳ ואולי ל"ל ולא אמרינן דלא שביק וכוי, כ"ל הדבר ל"ע דהא בהדיא תנן דמביא בדמיהן עולות ואולי דעעות סופר הוא ול"ל ויביא בדמיהו עולות ועור הזכרים

עין משפם גר מצוה

לה א מיי פרק ה מערכין הל"י: לו ב מיי שם הל"ו: לו ג מיי שם הל"ח: לה ד מייי שם הל"ז ופ"ו הל"א: לם ה מייי שם פ"ו הלכה ח: ב ו מיי׳ פרק ה ממעילה הל"ו: בא ז מיי׳ פרק ה מערכין הל"ו:

נוסחת הבבלי

(א) השוה את מדתו כו' שמעתי לברי שניהן כו': (ב) המקדיש נכסים כו' ר' אלעזר כו': (ג) קטורת ר' יהושע אמר כו' לבד"ה וחלין על הכל כו׳ אמר ר׳ חנינא דר׳ אליעזר כו׳ ר׳ אליעזר כו׳ ימכרו לזבחי שלמים כו׳: (ד) כבר נאמר כו׳ במה שלמים כו׳: (ד) שנמים כו : (ו') ככל מנמו כו במה אגן קיימין במקדיש את נכסיו מיכאן כו' רב הוגא כו' אבל המקדיש עדרו כו' ר' בא ר' הוגא כו': (ה) על דעתיה דר' יותנן לא שניא כו' ר"א בשם ר' אבהו בשם ר' אחא קדשי : יוכ

הגהות הגר"א

בבירולי יבש אע"ג שהן חול דאתי לקיץ המובח והכא מספקא ליה. ומשני הא דפשיטא ליה בכלי שרת דשם בירולי יבש עכ"פ הן בכלי שרת. ומה שבפנים קדשו רק דבירונין ס"ל לר"ע דלא קדיש להו וג"כ דין קודש להם דאם יש זבח וכו' ונפסלו בלינה ולהכי לקין המזבח משא"כ הכא לחד מ"ד פסולה היא ולכן מספקא ליי ומה דלריכא ליי היינו בכה"ג שנתפטמו הקטרת בחול דפליגי בזה אי כשרה אי פסולה ומספקא ליה בדמים אי אתי לקיך המובח או לא. ולהכי גריס לעיל בעי ר"ח בר בא. ונהכי גרים פעיר בפי רייח בר כח.
וע" שבוער (יא.) ד"ים אלא מעתה
וכר. וכמנחר (כ.) ואם לנו נפסלו
כר: [א] ה"ג אלא במה אנן קיימין
במקדיש את נכסיו קדש לה" שסחם
הקדשות לבדק הבית. כי"ל. דהא
הקדשות לבדק הבית. כי"ל. דהא הקדש המתא כתיב והכל לה׳ ומקדש לה׳ הוא דקמוכח לה: [ב] ה״ג ע״ד דרבי בא קשיא בהמה לא למובח היא המקדיש בהמ' למזבח אומר למזבח ולמה סמם האיש הזה וכו' כנ"ל:

גליון הש"ם

ואן היינו מדלא פי׳ לעולה נאן ישיים לתלכם פי לעוכה לח לשלמים ע"כ דלה לקרבן מכוין אלה לבד"ה ועיין מהרא"פ ודלה כק"ע שנדחה ולפ"ז אם לא היו אלא זכרי שממק זכפ דמום כמ היא מכח זכרי דסתמא הם עולות שהם כליל גם ר"א מודה דהם עלמן יקרבו עולות כיון דלא הי' לריך וכדעת רב אדא בר אהבה בתמורה שם לל"ק לפרש ובזה א"ש דברי הרמב"ם בפ"ה ממעה"ק הלכ"ה שכתב וכן המקדיש נכסים והיו בהם זכרים שדינן שיקרבו עולות אף שפסק בפ"ה מערכין כר"ה ועי" בלח"ת שהניח בל"ע דשם דמיירי במו מי שהאמו כני עי ישם יומיתי בוכרים לבד בזה גם ר"א מודה וכר" אבא שם משא"כ בוכרים ונקבות יחד פסק כר"ח והכריע כל"ק משום לפנון כל כל האפלים כל כן משום דבירושלמי תפס כן כדרכו ז"ל ודו"ק:

הלכה ד מתני' ממקדיש נכסיו. וסמס הקדש לבדק הבית: והיו בהם דברים הראוים לקרבנום לבור. היינו קטורת: ינסטו לאומנין בשכרן. ויולאין לחולין אע"פ שאין דבר
אחר נכנס תחתיו דקסבר הקדש מתחלל על המלאכה דכתיב ועשו לי מקדש שתהיה המלאכה נעשית מן ההקדש: אינה מן המדה. כלומר אין מדה זו שאתה
אומר כמדה האמורה לעיל בקטורת ואין ראי אלא שמשוה מדומיך הלכך מפרשין מהן שכר האומנין ובי דלאמרינן לעיל גבי מותר הקטורת ואין הקדש מתחלל על המלאכה: ודמים
יפלו וכדי הפנים. דסבר סמס הקדש לבדק הבית ואפי במידי דחזי למובח אבל הראי במידי במידי בחיד למובח אבל לבד"ה: ויביא בדמיד עולום. קסבר מידי
ראויין לקרבנות באות אומר מפרש הלכה ד מתני המקדיש לבחיד בחור בדומנה במקדש אפונ ביול לבדה מפרש האומר מפרש הלכה והכל מתניי להררות בדומנה במקדש אפונ ביול לבונה בלבד מרכי מורו לאומר האומר בתור בדומנה במקדש אפונו ביול לוצוב הלבד מרכי

לצנק קצה שומת זהב כולן לגבוה הלכך ימכרו לצרכי זבחי שלמי דכיון דראויו' למזבח חלה עלייהו נכרכי וכמי שנכני רציקן ולחויר בנחבח חבם עביים? קרושת המוצח ויביא בדמיהן עולות: **המקדיש בפי'.** שאמת בהמה ונכפי להקדש דכיון שהפרישן והבדילן זו מזו ואעפ"יכ לא אמר בהמה למוצח ונכפי לבדק הביש שמעיען שדעתו שהכל ילך אל מקום א' לבדק הבית שמעיק שדעתו שהכל ילך אל מקום א' לבדק הבית אבל המקדיש סחם כל נכסיו אחריון שדעתו להקדיש כל דבר למה שהוא ראוי: יינוח שמנים וסלסום. שהן ראויין למנחות ולנסכים: ועופות מורים ובני יונה: ר' ליעוד וכו'. טעמו מפרש בגת': גמ' קטורם. היינו דברים הראוין לקרבנות בגת': גמ' קטורם. היינו דברים הראוין לקרבנות ווקפר דבהמה ויינות ושמנים וסלחות כבר חני להו וקסבר חיד מתודב קטורת ורי הושעיא פליג כדפיי הושעיא פליג בדפיים הוא החומים אותר ברים מורים החומים אותר ברים החומים אותר ברים החומים אותר ברים היינו המשורה שהוא החומים אותר ברים היינו המשורה ברים היינו המשורה שהוא החומים היינו המשורה החומים היינו המשורה החומים היינו המשורה החומים ה לעיל: **חמן חנינן.** בתמורה פ"ז: ו**מועלין בגידוליהן.** שהמקדיש בהמה לבדק הבית מועלין בחלבה: ואין שמתון ש במתום נכוק הבית מוענין בחלבה: וחין ככן הנחה לכהנים. משח"כ בקדשי מוצח הבשר או העור לכהנים: דר"א היא. הא דמנן סמם מקדשות לבד"ה דמשמע אפילו על בהמה אתיא יקן שות נכל הי לתפתע מפילר על בייתום מתיל כר"א: מה אנן קיימין. במאי איירי הך קרא אם במקדים בית ממש: ה"ג כי פליגי במקדים נכסיו. יה"פ דוקא במקדיש נכסיו הוא דאר"א שאף דמי וה"ם דוקא במקדים נכסיו הוא דאר"א שאף דמי הבהמות יפלו לבדק הבית שאין אדם חולק נדרו ומדשאר נכסיו לבדק הבית אף בהמה נמי: אבל כמקדים עדרו. כלותר במקדים בהמות לחוד אף היא מודה שהן למובח: כל מתדה שהן למובח: כל מתדה שהן למובח י"י מודה שהוא לבדק הבית שאין אדם חולק נדרו: בסחם לא למובח היא. במתיה וכיון דבהמה לומבח נימא הכל למובח מיאה בתיה וכיון דבהמה מובח היא. בתיה וכיון דבהמה מובח בית ומתובה אמונה אם מיי שה בתיה וכיון דבהמה חולה בית ומתובה אמונה אמונה אם בית ומתובה אמונה אמונה אם בית ומתובה אמונה אמונה אמונה אם מיים בית ומתובה אמונה אמו שאר נכסיו שאין אדם חולק נדרו וספיקא לחומרא: ומשני בהמה. ודאי למובח היא אלא הכא אולינן לקולא ואמריטן לבדק הבית הוא מדסתם המקדיש הזה ולא פי׳ שמקדיש בהמוח אלא אמר נכסיו ה״ל היה ולח פיי שתקרים בהתות מתח חתר לנסקיי ה"ל כלותר בפירוש שיהו לבדק הבית: לא שנייא וכו'.
ליש המקדיש נכסיו וליש המקדיש עדר במרוייהו
פליגי ר"א ור"י: שפודין ממימים. כגון שעבר
והקדיש חמימי לבדק הבית כשהן נפדין בעוד שהן
ממימים יולאין לחולין: *)(מסני. דחולין פ' הזרוע
ממי דייקא): מסניםא אמרה כן. בממיה הא לא
מנו אלא ולדן וחלבן של בעל מוס שכפדו של בעל
ממי אלא ולדן וחלבן של בעל מוס שכפדו של בעל מום קבוע הוא דמותרין לאחר פדיונן אבל של

ב"ס בכל דפוסים הקודמין והוא נעתק מפירוש מהרא"פ כי לפירוש הק"ע האי מחני הוא קושיא ולא סייעתא. ודוק:

מישתא. הדק:

משנת אליהו

משנת אליהו

משנת אליהו

משנת די הדהל אמה דבבנלי מניא בס ר"ש בר"י

וניא דבשירים ירעו דהחם אליצא דר"י לר"ש קאתר

נה ורכי חנית קאתר חנלי ב"ד על המותרות שיקרבו

נה ורכי חנית קאתר חנלי ב"ד על המותרות שיקרבו

שנות ב"כ אינה דיבע זריש ל"ל מנאי ב"ד וולשון

הערון שמני אתרה כן וולדן וחלבן מותר לאחר פדיונן. עיין

מסני אתרה כן וולדן וחלבן מותר לאחר פדיונן. עיין

מחבי אתרה כן וולדן וחלבן מותר לאחר פדיונן. עיין

מרסנת חנות ב"ד"ה הד"ה ועד כו דבקדש ב"ה לא שני לן בין בעל

ברש" ד"ה הד"ה ועד כו דבקדש ב"ה לא שני לן בין בעל

מום מעיקרא להם ונעשה בעל מום שהכי על שני לן בין בעל

מו חלים כ"ע ב" ד"ה ואמר רממנא כוי דאי בעל מום

מו חלין ושם ל"ג א" ד"ה ואמר רממנא כוי דאי בעל מום

ממיחה נמו יופר קחד דמאי איכפה להו אי חם אי בעל מום

ממיחה נמו יופר קחד דמאי איכפה להו אי חם אי בעל מום

ממיחה נמו יופר קחד מא דגמרא בבורות ""ד א" אף

לדיחוייא דתפתר כוי והכי משתע הסווגיא דאמר רכי חוקיה

בשם רבי יוםי קדשי בד"ה תמימון שפדאן ילאו למולין כוי

ולין להאריך:

דברים ראויין לקרבנות הצבור "ינתנו לאומנין בשכרן דברי ר"ע אמר לו בן עזאי אינה היא המדה אלא מפרישין מהן שכר האומנים ומחללין אותן על מעות האומנין שכו האומנים המהילן היהון על מערה ההחברן ונותנים אותן לאומנין בשכרן וחוזרין ולוקחים סאותה מתרומה חדשה המקדישי נכסיו והיה בהן בהמה ראויה על גבי מזבח זכרים ונקבות רבי אליעזר אומר בזכרים ימכרו יולצרכי עולות ונקבות ימכרו לצרכי זבחי שלמים ודמיהן יפלו עם שאר בכרי לברק הבית רבי יהושע אומר זכרים עצמן נכסיו לברק הבית רבי יהושע אומר זכרים עצמן יקרבו עולות ונקבות ימכרו לצרכי זבחי שלמים ויביא ברמיהן עולות ושאר נכסים יפלו לברק הבית אמר ר"ע רואה אני את דברי ר' אליעזר מדברי רבי יהושע שר' אליעזר (א) השוה את מדותיו ור' יהושע חלק א"ר פפיים שמעתי את דברי שניהן המקריש בפירוש כדברי ר' אליעזר והמקדיש סתם כדברי ר' יהושע (כ') המקדיש[©] נכסיו והיו בהן כדברי ר' יהושע (כ) המקדישי גכסיו והיו בהן דברים ראוים לגבי מזבח יינות ושמנים ועופות ר' אליעור אומר גימכרו לצרכי אותו המין ויביא בדמיהן עולות ושאר גכסים יפלו לבדק הבית: גמ' המקדיש וכו' לקרבגות צבור: ר'י יוחגן אמר (ג') קמורת אמר רבי הושעיה תיפתר באומן אמון שקבורות אבוירב יוושעירו דיפונו באוכן משל בית אבטינס שהיה נוטל בשכרו קטורת מה טעמא דבן עזאי שאין ההקדש מתחלל על המלאכה אלא על המעות: תמן" תניגן יש בקדשי בדק הבית ישקתם הקדשות לברק הבית הקדש בדק הבית ישקתם הקדשות לברק הבית הקדש בדק הבית החל על הכל יומועלין בגידוליהן ואין בהן הנייה לכהגים אמר רבי חגניה דר' ליעזר היא רתנינן המקריש נכסיו והיתה בהן בהמה ראויה ע"ג מובח וכרים ונקבות רבי ליעור אומר זכרים ימכרו לצרכי עולות ונקיבות ימכרו לצרכי זבחי שלמים ודמיהן יפלו עם שאר נכסים לבדק הבית אמר רבי יוחנן מעמא דרבי ליעזר 'ואיש כי יקדיש את ביתו קודש לה' במה אנן קיימין אם בבית דירה (ד)כבר כתיב 'ואם המקדיש יגאל את ביתו אלא כי אגן קיימין במקדיש נכסיו ואומכן שסתם הקדשות לבדק הבית אמר^ס רבי זעירא רב חונה יוקן טוול לבו ק יוברי הבויי נכסיו אבל במקדיש בשם רב במה פליגין במקדיש נכסיו אבל במקדיש עדרו כל עמא מודיי שהוא למזבח רבי בא רב תורה בשם רב מה פליגין במקדיש עדרו אבל במקדיש נכסיו כל עמא מודיי שהוא לבד"ה (ה)על דעתיה דרבי זעירא ניחא וקשיא על דרבי בא בהמה לא למזבח היא ניובהמה למזבח היא יוו ולמה סתם האיש הזה שהוא כאומר לא יהיה אלא לבד"ה רבי יוחנן אמר לא שנייא היא המקדיש נכסיו 'היא המקריש עדרו היא המחלוקת (רבי אבא כשם רבי אבהו כשם ר' אחא) רכ חונה כשם רכ רכי אכהו כשִי רבי יוחנן קדשי בר"ה שפודאן תמימין יצאו לחולין מתני⁽²⁾ אמרה כן ולדן וחלבן מותר לאחר פדיונן

בירושלמי קטורת ינתנו לאומנין בשכרן לאומני ביח אבטינס בן עואי לא סבירא ליה ליחן הקטורת לאומנין וטעמא מפרש בחוספתא ובירושלמי לפי שאין ההקדש מתחלל על המלאכה ומתני׳ דלעיל סתמא כבן עזאי: בתני' המקדיש נכסיו. סחס זכרים ימכרו ללרכי עולות אע"פ שאין פודין תמימין דוקא קדשי מזכח אבל קדשי בדק הבית נפדין אוקן קדש מוכנו מבל קדש המחפים חמימים ממימין דקי"ל בחמורה המחפים חמימים לבדק הביח כשהן נפדין אינן נפדין אלא למובח שכל הראוי למובח אינו יוצא מידי מובח לעולם וכן מפרש בירושלמי ר' חוקיה בשם ר' יוסי קדשי בדק הבית נפדין חמימין ינאו לחולין אין חימר לא ינאו לחולין היאך קדשי מזבח חלין על קדשי בדק הבית דס"ל לר־ אלישור דסתם הקדשות לבדק הבית ואין אדם חולק הקדשו לקדשי מזבח ולקדשי בדק הבית והכי מוכח בזבחים בפרק טבול יום דר' אליעור סבר אין אדם חולק הקדשו" דלא שביק אינש ספר מין מוכן יאוקים דלו לכו שפיק מינם קדשי מובח ועביד קדשי בדק הבית: ירושלמי אמר ר' יוחנן מ"ט דר' אליעור ואיש כי יקדיש את ביחו קדש לה' מה אנן קיימין אם בבית דירה כבר כתב אם המקדיש יגאל את ביחו אלא כך אנן קיימין במקדיש נכסיו (כל עמא מודו) [מכאן שסתם הקדשות] שהוא לבדק הבית ר' זעירא בשם רב מה פליגן במקדיש נכסיו אבל במקדיש עדרו כל עמא מודו דלמובח ר' בא בר הונא בשם רב מה פליגן במקדיש עדרו אבל במקדיש נכסיו כל עמא מודו לבדק הבית ר' יוחנן אמר היא המקדיש נכסיו היא המקדיש עדרו היא המחלוקת: בותבי' נקבום ימכרו ללרכי זכה שלמי׳. טעמא דר׳ יהושע לפי (שאין אדם) [שהאדם] חולק הקדשו ולא שביק קדשי מובח ועביד קדשי בדק הבית להכי זכרים הן עלמן יקרבו עולות אבל נקבות אינו יכול הוא להקריבן שיאכל הבשר והעור שלו כשאר שלמים שהכל הקדש לפיכך ימכרו והם יקריבום (ודמיהן לבד"ה) ⁽²⁾ וגם עור הזכרים שהן עולות לבד"ה והכי מסיק בפ׳ טבול יום הנ"מ בשר דלא תפים לקדשי בדק הבית אבל עור תפים אט"ג דאמר ר' יהושע אדם חולק הקדשו מה שראוי למובח ושאינו ראוי למזבח לבדק הבית לא שיהו כשאר קדשי מזבח שעורותיהן לכהנים דמודה הוא שהעור לבדק הבית כשאר נכסים אפי׳ עור העולה וכך פירש רבינו שלמה זל"ל: ירושלמי אמר ריש לקיש טעמא דר' יהושע דכחיב דבר אל אהרן ואל בניו וגו' אשר יקריב לה' לעולה הכל קרב עולה. לרצונכם תמים זכר מנין אפילו נקבות ת"ל בבקר לרבות את הנקבות ובתמורה פ"ג [דף כ] א"ל ר' חייא בר אבא לר' יוחנן לר' יהושע דאמר זכרים עלמן יקרבו עולות ש"מ דקדושת הגוף אקדשינהו נקבות היכי קרבי שלמים הני מכח קדושה דחויים אחיין פי' דהא אינו ראוי להקריבן הוא אלא דמיהן נבעי רעייא א"ל ר'

יהקריבן הוח מנח דמיהן נבעי רעיית ח"מ ר" כ" מיינ ה" מיינ ה" מהקריבן הוח מנח למנח מיינ ה" מיינ ה" מיינ ה" מיינ ה" מיינ ה" מיינ ה" מו להקרבה לא נחתא קדושה לגופיה דמנן התם המפריש נכדה לאשם תרעה עד שחסתאב ותמכר ויביא בדמיה אשם אם קרב אשמו יפלו דמיו לנדבה ר"ש אומר חמכר שלא במום אלמא לא קדוש אלא דמיה: בחבר" השוה אם מדשו. הכל לבדק הבית ואינו חולק הקדישו ור" [יהושע] חלק הקדישו לקדשי מובח ולבדק הבית: בפירוש. שפירש לבדק הבית: בחבר" ר" אלישור אומר ימכרו ללרכי אומו המין ויביא בדמיהן שולות. ירושלמי אמר ר" אבהו בשם ריש למשור דכתיב דבר אל אהרן ואל בניו וגר' אשר יקריב לה" לעולה. הכל קרב לעולה בבקר ולא עופות פי" אין מקריבין הן עלמן. להקריבו אין את יכול שאין לעוף פדיון לפום כן לריך למימר לא קדשה אלא קדושת דמים ועוף דאין לו פדיון מנא לן דמניא בפרק המנחות והטלים והלצונה וכלי שרת אין להם פדיון שלא נאמר אלא בבהמה כדכתיב אם בבהמה הטמאה ופדה בערכך ובבהמה בעלת מום משתעי קרא:

מותרי מטאות שיקרבו שלות אבל שיקר הקרבן אינו משתנה: בתגב" המקדיש נכליו.

תקלין

מותרי מטאות שיקרבו שלות אבל שיקר הקרבן אינו משתנה: בתגב" המקדיש נכליו.

מותרי מטאות שיקרבו שלות אבל שיקר הקרבן אינו משתנה: בתגב" המקדיש נכליו.

מעשר אין דבר אחר נכנס תחמיי דקסבר הקדש מתחלל על המלחה דכתיב ועשו לי מקדש

שההיה המלחכה נעשית מן ההקדש: אינה מן המדה. לא מדה שזה היא לדמניאל לעיל אלא

מפרישין כוי כמו גבי קטורת דלמעלה: גבו" ממקדיש כוי רי"א קשרם. היינו ראיין לקרבנות

נעל כר. ועד שלא לקחו ממנו הקדשה ובבלי במקדים כרויתי "ש"א פריך עלה למה למני הכי וחחר ולוקחין כו' אש"כ דהכל מיירי בסתמני קטורת שעדיין לא נחפטתה כלל:

מנו על כר. ועד שלא לקחו ממנו הקדשה ובבלי בתקבר סתם הקדשות לבד"ה ואפי במידי דחוי

מנוב" המקדיש כו' ודמיהן ישל כו' לו לבד"ב. דסבר סתם הקדשות לבד"ה אינן נפידן אלא למובח

מובח אלג הראוי למובח אינו יוצא בדמים! עולות. ס"ל מידי דחוי למובח מתחתוא למובח מלה מלחיל למובח

מקדשיהו הלכך זכרים עלמן יקרבו שלות אבל נקבות אין קריבות שלמים דדעתיה דמקדיש

שיהיי כלן לגבוה הלכך זכרי לצרכי ובחי שלמים דכיון דראויות למובח מלה עלייהו קדושת

מובח וביה דמיהין שולות: מתקדיש בפינוש. שלתה בהתה ונכסי להקדש דרין שספרישן

הסדלים אבל התקדיש מתם כל נכסיו אתריין דעתו להקדים כ"ד למה שסוא האיו: גבו' מתן

מריל, במסכת מתורה (ביא 2): שספם ההקדשות. היא או מיר בשהקדש להוה בבו' מתן

מריל, במלכת מתורה (ביא 2): שספם הקדשות. היא אל פירש בשהקדש להוה בבו' מתן

מריל, הכי: מה אנן קיימין. היכא איירי האי קרא: במקדיש אם נכסיו. דהיינו בכה"ג דח"ל הכי: מה אנן קיימין. היכא אייר האי התריש בההייע בסה"ב.

הרתין

ממל דר"א: ה"ג קודש לה" שססס הקדשום לבד"ה. דהקדש סממא כמוב והכל לה" ומקדש ממלא כמוב והכל לה" ומקדש ממלא כמוב והכל לה" ומקדש מלא דמים והיא מהיג קודש לה" במסיו. סממא חמס פליג ר"א וס"ל דאף הבהמות לבד"ה כמו שאר נכסיו שהן לבד"ה: עדר שיהיא מודה שהן למדיה לאל מקדש נכסיו שהן לבדיה: עדר ולבדיה ול ולדיה ל"א מל מני עם אבל מקדש נכסיו כו לבדק הבים. לפי שאין אדם חולק נדרו. ולדידיה ל"ל דלא מני עם שאר נכסים פלעני והכי מתרן לה בממורה שם נת נכסיו ביה ב"ל דאף לה בהמי שוכי למובח. שם עד דר ב"ל באד"ה והא בהמי שים ועדר שיהיה לבד"ה והא בהמי שים למובח ב"ל מפרש שהוא למובח ונדסתם האים היא של מונות לבד"ה ור"ל ו"ש כו"ל בל"ל ובמקדש עדרו עומנה ודאי ניחל בלעיל ובמקדש עדרו לבד"ה: ר"ל ו"ש כו"ל בל"ל ובמקדש עדרו לבד"ה ור"ל מומסס כו רוונות ולבד"ה ור"ל פליב במוך בכה"ג דממני" מפיל אמרה כן וולדן וחלבן מוסר אתר פדיונו, ממנימין היא לה ובבכרות שיה בהרב"ל בחל אתר פדיונו, ממנימין בלקדש כמון בכה"ג דממני" מקדש מוכל אדם ההם א"מי ולבקדש עדרו להקדשן כרחני שם בהדיא כל שקדם מום קבוע להקדשן כו והיאך מבני מיינת בי שם כל להקדשן ומפדו כר"ל ואחלין לנגדו ולעד וולדן וחלבן כר. עמתה להפדן הא לא נפדו אסורין בניחה עובודה ומפי אם היש במקדש בו"ה בלא לובדי אור ב"ל התובה הובי שם הובי בחל הקדשו לבי ב"ל הלא בקדשו מבוף למובה אור בנון למובה ובור הבול להפדשו למו ביון במים המבל בקדשת הגוף למובה וזרו רבון של מחשים המום למובח וובדה ומה ולבן אסור בניה לאות במודה ולה במחל להובן למוב לובדים הנוף למובח וובדה ב"ה להוקדשו למס כן שיהיו הדמים ה"ה כל כו") לאו בקדש בד"ה המרי למובה למובה למובה למובה להמקדש בד"ה לה נובל המבר ד"ה לה כו") לאו בקדש בד"ה המיר למובה למובה למובה להמבר ל"בה למובה ווברה ב"ה המיר בה למרה בהיה להודים לב"ל המום ל"ר המום להיה למובה וור במום למום להמום כו". מונוב למובה וורו בניה להורה להברה בר"ה לה כו") לאו בקדש בד"ה המיר הם למוב למובה ורובה.

תורה אור השלם

דאמר מר ממום וזכרום בבהמה ואין ממום וזכרום

לאשם אם שינה אינו חל עליו שם אשם כדמסיק כ"ש אם מקדיש נקבה לאשם שאינו קדוש: ה"ג

לבד"ה אבל הקדיש סתם כר"י ור"ע סובר שסתם

הקדשות לבדק הצית א"ז. ה"ק כשם שהכדכד מקרב המבדילין כך קרובים דברי ר"פ ור' עקיבא דהמקדיש בפירוש היינו שפירש נכסי ובהמה וכדפרישית במחני' ואפשר לומר דאף ר"ע מודה בזה ורא"פ פי' בענין אחר ודבריו

תמוהים ע"ש: הכל קרב עולה. כל הוא מאך על מהיה או בכל ההיה להיה להיה לפני יינות ושמנים וסלחות יהיו לעולה: יכול אפי' עופוס. יקריב בדמיהן או אם הקדיש עוף יינות ושמנים וסלחות יהיו לעולה: יכול אפי' עופוס. יקריב בדמיהן או אם הקדיש עוף

א) תמורה כ א. ב) שם ע"ב. ג) שם יע ב, ד) ע"ש כ ח,

עין משפט נר מצוה

מב א מיי' פרק מתמורה הלכ"א: בוג ב מיי׳ פרק דמנה נה מנות חברת בבהנה והין מנות חברת בעוף הלכך חל עליה שם עולה שתרעה ותעשה תמורה: ואר"י טעמא דר"ש. אליבא דרשב"י: אם מפהמ"ק הלכ"ו: מד ג מיי פרק ה מערכין מין במינו הוא חלוק עליו. אפי׳ באיל גופיה שתביא : סל״ט

נוסחת הבבלי

(א) ר"ח נשם ר' אחא תפתר כו': (ב) וא"ת כו' תפנונ כו". (ב) וחיתו כו" הבית ועוד מן הדח הותירו תמימין ימכרו לגבי מזבח וא"ת לא יצאו לתולין היאך קדשי מזכח חלין על קדשי בד״ה בעלי חנין ענ קדשי בד"ה פעני מומין קדושת כר': מומין קדושת כר': ילא בן שנה כרי שלא א"ר יוחנן ר"י ור"ש אמרו כרי רואה אני כרי בפסח שמא הקדש כרי פסח בא שלמים ואיני רואה את דברי ר"ם באשם שמא הקדש אשם בא עולה א"ר בון אם הקדש כרי אם הקדש אשם הקדם כו מט הקדם מבט כו׳ הקדם דמים קדם כו׳ החדים גופו קדם כ׳ כר יאומי לומים קדש ר' הקדים גופו קדש ר' זעירא בשם ריש לקיש כו ישראל איש איש כר ר"י בי ר"א שאל כר: (ד) ר"א דבר פדא נייסון: (ה) ור' בון הוו ימבין כו' שאינה ראויה שאינה ראויה כו' רבי ייבו כו':

הגהות הגר"א [א] ה"ג ר"ח בשם ר" אחא תיפתר שהוממו ופדאן. וה"פ אף אם תשווה קדשי בד"ה למתני שהוממו הנ"ל היינו באותן שחודם פדיה עכ"פ הוממו ונהי דבבעלי מומין דקדשי מזבח בעינן שקדם מום קבוע להקדשן אבל הוממו קודם פדיה אסורין אף לאחר פדיה כדתני בסיפא הכא פריים כומפי בסיפת סוכת בבד"ה אף שהוממו קודם פדיה מותרין לאחר פדיה בוולדן וחלבן אבל לא בנפדין תמימים: [ב] ה"ג אמרה כן ולדן וחלבן אסור לאחר פדיונן משא״כ בקדשי בד״ה. ר' חזקי' כו'. וכ״ה במשנה חמורה (לא:) וער בק"ע: [ג] ל"ל מיפתר לגיזה ולעבודה כו': [ד] ה"ג אשם כן שנה והביא בן שתים בן שתים והביא בן שנה כשר אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה. רש"א כל עלמו אינו קרוש כו': [ה] ל"ל מה פליגי ההן אמר כו' כלומר באיזה סברא פליגי ר"ם לפנית פניבי נים דאמר אין אני רואה אדסמיך ליה דמסיק ניהי. ורבי וקאי דשפיר לא שייך פלוגתא אלא אפסח ומפ׳ :בהדיא פלוגתייהו מימרא המתחלת [1] מימרא המחחלת חברייא בשם ר' יוחנן עד וקשיא בדא כתיב והעמיד והעריך הכתובה דף י ע"א שייכא כאן כצ"ל:

תורה אור השלם

1. דבר אל אהרן ואל ַּבְּנֶיו וְאֶל כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלַהֶּם אִישׁ אִישׁ וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ מְבֵּית יִשְׂרָאֵל וּמְן הַגֵּר בְּיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יַקְרִיב קָרְבָּנוֹ לְכָל נִדְרִיהֶם ַּיְנֶ דְּיֵרָ בְּיִרְ בְּעְּכֶּר יַקְרִיבוּ לַיִיְ לְעֹלְה: יַקְרִיבוּ לַיִיְ לְעֹלְה:

ממימים אפילו לאחר פדיונן אסור: סיפסר. הא דקאמר ר' יוסנן שפודין חמימין ואח"כ הוממו יולאין לחולין וקמ"ל אע"ג דבשעם פדיון חמימין היו יולאין לחולין ופי הרא"פ בזה אינו מחוור כלל: מסניסא. דפ"ז דממורה אמרה כן דמנן המם יש בקדשי מזבח וולדן וחלבן אסור לאחר פדיונן משא"כ בקדשי בדק הבית והיינו בשקדם הקדשן למומן ה"כ אם נפדו ממימים והוממו יולאין לחולין: אין סיסר וכו'. דאם נאמר לא ילאו לחולין א"כ לעולם בקדושת בדק הבית קיימין איך תנן במתני לר"א זכרים שהוקדשו לבד"ה ימכרו ללרכי זבחי עולות: בעלי מומין. המקדיש בעלי מומין למזבח אע"ג שהוא עובר משום חמשה שמות מ"מ קדושת מזבח אל עליהן: ליידה מילה. לאחה דבר חל עליהן קדושת המובח: ומשיני לגיוה ועבודה. דאילו קדשי בדק הכים מותרין בגיחה ועבודה. דאילו קדשי מזכח אסורין: לעולסו לפסחו ולאשמו. ואלו אינן באין אלא זכרים: שכן מלאנו עולס נקבה בעוף כשרה. זכרים: שכן מלאנו עולס נקבה בעוף כשרה.

יצמת כי לר"א זכרים שחוקדשו לבד"ה מתכתי לדמב מתכי מתמימין דבד"ה שם דבעי מומין דמובח חמירי מחמימין דבד"ה שר במתימין אף בלא פדיון ומינה מומח הדחק במתמי שם גבי קדשי בע" מומין דמובח מלא דקמני מומין דמובח מלא דקמני מומין של מומר ב"ד"ה באי במתימי שם גבי קדשי בע" מומין דמובח לאחר מד"ה הולדן וחלבן מומר לאחר פדייון ומביא סחם מתמי דקדשי מובח בעלי מומין שוין עם חמימים דבד"ה הקדשי מובח בעלי מומין שוין עם חמימים דבד"ה דקדשי מובח בעלי מומין שוין עם חמימים דבד"ה לתכני הב"ל השומו וביאל, כלומר בדיין שדי סיימים. וה"ג פספר שהומו וביאל, כלומר דקדשי מובח בע"ם פדיה לתכני הכ"ל הפיע לאחר מד"ה מומנו קודם פדיה לתכני הב"ל העומין בבישל הקדשי מובח בע"ם פדיה לחומו ונהי דבבעלי מומין לאחר פדיים בחומו ונהי דבבעלי מומין לאחר פדיים לחומו ונהי דבבעלי מומין לאחר פדיים לחומו ותלו אלחר פדיים מומין לאחר פדיים לחומי בסיפה הכ"ל בבד"ח הומת חובן לאחר פדיים לחומו ותלון הלבן הלל לל בפדין מתימים בסיפה לחומו ובלא בקד"ל הומה במולו מתלך בדלחר כדיות מחלים בדה מתל התני במסח ולדן וחלבן הלבן בדה מתלו וחלבן הלבן בדה מומן ועלה קחני במחמו ובלאן יואלן לחולין היאך הומל מתני במסח ולדן וחלבן הלב בדיי לחומו ועלה קחני במחמו להדי בדומו להלון הלבן היא להומן וחלב הביותו ועלה קחני במחמר הלא לתני במחמר בביות לתוחו של קדשי מובח לאחר קדשי מובח לחלה קדי" מותר ותלות הלבן הובח להוב עליה לעשות מובח להלון לדוכרי ותקום בליה לא לאור קדושה לחומו למחות הכוח הליות להוב תביל לעשות מוורה להים בברתה ואין ממות חוכות הבביה לאם נושר מוורה להים בברתה ואין ממות חוכות בבהתה ואין שם מוורה להם ביות ביותר הובל בשים ומורה להים בברתה ואיון מומור וחבות היונה לשלם ומוחר וחבות בברתה לאין עושה מוורה: שם מוורה: שם מוורה וחיי בכשם והיום וחבות וחבות היוב לשם וושם מוורה היים בשם והיוב הוביל הובים וחבות הובות בהוב לשום בוה הובים וחבות המובה בהיל במובים וחבר הובים במובר הובים בחבים וחבר בחבים הובים בחבים וחבר הובים בחבים וחבר בלים בחבים וחבר בחבים בחבים הובים בחבים וחבר הובים במובים בחבים וח פ"ק דובחים והובאה בש"ס דמנחות תמורה (ייע בין: ה"ג אשם בן שנה כו'. אשם בן ב' שנים אשם גזילות ומעילות ושפחה חרופה דכתיב בהו איל. בי ר"א שאל כתיב לשנה מולים ושנה אם מו את לו מסף לפני בהו כנש:
בקר לרבות בעלי מומין
""" אבהו בעלי מומין
""" בי אבהו בשם ר"ש
שבמא דכדכדא ביניהן:
""" אבהו בשם ר"ש
שבמא דכדכדא ביניהן:
""" אבהו בשם ר"ש
המינו ורשצ"י משום כ"ש אמני לה: לי ישוש. אבמא רבדכדא ביניהן:
""" אבהו בשם ר"ש
המינו ורשצ"י משום כ"ש אמני לה: לי ישוש. להיי אלהו להדש דמים. לא מולי לו של אל בקדם המים ולמנים להי הו קלות מכרו ללרכי שלמים ואי הו קלות לי בבקר עולה הכל קרב עולה אבר ה"ל ביל של היי שמעון שבן וימכר ויקנה בדמיםן של מים של מים לו מרשל לו בשום און יתיבון ביל לו מוא להי לגופיה אל מחל לי כעוד ביש שופול מום בעמא דר' שמעון שבן והכי מוץ לה בממורה (כ"ש"ם דר' יידוש מ"ל מלי לו של מולי לו של מוש באור הוש מ"ל בשל אלי מוש ביש האל מולי לו של מוש באור הוש מ"ל ושל הייש בישול מום לו מלול ושיים שלמום בלה באלי נו של מולי לו של מולי לו של מוש לה לגופיה אל מרשל דר"ש: ה"ג א"ר אין אני רואה כול אמנה להיי בשמונה בלם מחיירה לאלה הפסת תרשה מיה שם שלמום עלה הואל ושיים בסת במה לה קדוש הגוף: ה"ג וליאל ואיל ואל לו הוא שלמי נוקבה הושל אל רואל אלי וואל ואל רואל מי נוקבה הושל אלי לו נוקב לומי עלה להר בסת במתה היה שלמום עלה הואל ושים בסת במתה היה של שלמים כקבה ונתחל לה קדוש הבוף: ה"ג וליאל או אני רואל היה בל לה נתחל לה קדוש הבוף: ה"ג וליאל או אני רואל היה בל המשה הואל להייל בשל הבי"ש בהיה בל התובה הואל והיא שלמים נקבה ונתחל לה קדושה הגוף: ה"ג וליאל או אני רואל היה בל שלה בה"ב ה"א בלשם שהוף: ה"ג וליאל היה אל אני רואל היה בל ב"

אורב חזקיה בשם רב חסדא תיפתר [א] שפדאו תמימין והוממו רבי יוסה בשם רב חסדא מתני'. אמרה כן ולדן וחלבן אסור לאחר פדיונין ^[2]רבי אמרה כן ולדן וחלבן אסור לאחר פדיונין ויורבי חזקיה בשם רבי יוסה קדשי בדק הבית שפראן תמימין יצאו לחולין (י)אין תימר לא יצאו לחולין היאך קדשי מזבח חלין על קדשי בדק הבית בעלי מומין קדשי מזבח חלה עליהן ליידה מילה (י)לגיזה ולעבודה הפריש⁶) נקבה לעולתו ולפסחו ולאשמו "עושה תמורה ר"ש אומר לעולתו עושה תמורה לפסחו ולאשמו אינו עושה תמורה רבים שמעון בן יהודה אומר משום ר"ש לעולתו ולפסחו ולאשמו אינו עושה תמורה אמר רבי יוחנן מעמא דר"ש שכן מצינו נקבה בעוף כשירה לבא עולה וא"ר יוחנו מעמא דר"ש בן יהודה אם מין במינו הוא ם של היו היים בן בשאינו מינו איזהו מין במינו שהוא חלוק עליו כ"ש מין בשאינו מינו איזהו מין במינו שהוא חלוק עליו כהדא (י) דתניי? [ד] אשם בן שנה, והביא חלוק עליו כהרא (ידרמיים ודואשם כן שנה והביא בן שתים (יצא) בן שתים והביא בן שלש לא יצא (רבי שמעון אומר בל עצמן אינן קדושים) א"ר" יוחנן ר"ש ור' יהושע שניהם אמרו דבר אחד כמה דר' יהושע אמר נקבה לעולה לא קידשה אלא הקדש דמים כן ר"ש אמר נקבה לעולה לא קידשה אלא אלא הקדש דמים אין תימר קדשה קדושת הגוף ירעו אמר ר' אני רואה את דברי ר"ש בפסח (שמא הקדש) שהמותר פסח בא שלמים ול"מא אין אני המודר ברי ברי ברי בריי מיירות ביירות מודרמים וויירות ביירות ביירות ביירות מודרמים ביירות ביירות ביירות ביירות ביירות ביירות ביירות ביירות מודרמים ביירות בייר רואה דברי ר"ש באשם (שמא הקדש) שהמותר אשם בא עולה אמר רבי אבין אם הקדיש פסח בא שלמים גופו קרב שלמים אם הקדיש אשם בא עולה אין גופו קרב עולה [ה]מהו כדון ההין אמר הקדש דמים (קדוש) הקדיש וההן אמר הקדש גופו (קדוש) הקדיש: ויור' זעירא בשם ר"ש בן לקיש מעמא דרבי יהושע ידבר אל אהרן ואל בניו ואל מעמא דרבי יהושע דבו אי אווין יוא בגוויה כל בני ישראל ואמרת אליהם איש איש מבית ישראל ווגו' אשר יקריב לה' לעולה הכל קרב לעולה לרצונכם תמים זכר מנין אפילו נקבות ת"ל 'בבקר לרבות את נקבות רבי יצחק בי ר"א שאל כתיב זכר ואת אמרת בבקר לרבות את הנקבות ודכוות' כתיב תמים ואת אמרת בבקר לרבות בעלי מומין מה ביניהון (ד)רב אמר שבמא דכדכדא ביניהן: ר"א אומר ימכרו כו' המין: ר' אבהו בשם ר"ש בן לקיש מעמא דר"א ידבר אל אהרן ואל בניו וגו' אשר יקריבו לה' לעולה הכל קרב עולה לרצונכם תמים זכר יכול אפילו עופות ת"ל יבבקר ולא עופות רבי ירמיה ור' (ה)בון בר חייה הוון יתיבון ואמרין תמן אמר ר' יוחגן מעמא דר' שמעון שכן

ובחור והדפרישת פתחיי האם בל התי בירות ביר

נקבה שבעוף כשירה לבא עולה וכא אמר הכין

כ"ש חם נוקרש מצלה וכ"ה בבבלי וברמב"ם. ה ג הביא בן שחים לא ילא. וכ"ה בבבלי וברמב"ם: כן ר"ש אמר. לשיטת ר"ש בן יהודה דכל מידי דלא חזי ליה לגופיה לא נחמי ליה קדושת הגוף ואפילו עולה הלכך אינן לריכין לרעות אלא ימכרו מיד ללככי אותו המין ואינן עושין תמורה: ה"ג א"ר אין אני רואה וכו". וכ"ה בבבלי: שמא א"ר אין אני רואה וכו". וכ"ה בבבלי: שמא א"ר אין אני רואה וכו'. וכ"ה בבבלי: שמא הקדר אין אני רואה וכו'. וכ"ה בבבלי: שמא הקדם פסח בא שלמים. שכן מוחר פסח קרב שלמים ושלמים באין נקבה ואש"ג דקר נקבה וא שלמים אפי לאחר הפסח אלא חרעה מיהו של הולחה לה קדושת הגוף: ופריך של הולחל אראה דבריו של ר"ש באשם. הואיל עולה היא וחיקדש קדושת הגוף גופו קרב שלמים. ומותר אשם קרב עולה ואישתכת דהך נקבה דאשם שולה היא וחיקדש קדושת הגוף גופו קרב שלמים. עליו שם שלמים: אין גופו קרב עולה. אלא ירעה עליו שם שלמים: אין גופו קרב עולה. אלא ירעה עד שיסתאב ודמיו יפלו לנדבה לחיד המובח: עפי שם שלמים. זו אול קרב פונה. מנה יעשה עד שיסחלה ודמיו יפלו לנדבה לקייך המובח: מאי בדון. במלו פליגי ח"ק ור"ש ודבכי הרא"פ צזה אין נראין: ההן אמר וכו'. ח"ק סבר קדושת דמים קדש אפיי אינו אלא קדושת דמים עושה דמים קדש אפיי אינו אלא קדושת דמים עושה דמים קדם חפי" חינו מנח קדושת דמים עושה
ממורה דמגו דנחתא ליה קדושת דמים קדוש נמי
קדושת הגוף ור"ש ספר דוקא אם קדש קדושת
הגוף מתחילה הוא דקדש לרעי" ולתמורה אפל
קדושת דמים לא דלא אמרינן מגו: איש איש מבים
ישראל. ומן הגר בישראל אשר יקריבו לה" לעולה:
נדרים ולכל נדבותם אשר יקריבו לה" לעולה:
נדרים ולכל נדבותם אשר יקריבו לה" לעולה: הכל קרב לעולה. כל מה שהם נודרים ומתנדבים מדברים אשר יקריבו לה' אפי' יינות ושמנים וסלחות יהיה לעולה: ואם אמרם בבקר לרבום נקבות. בתמיה לא לכתוב זכר ולא בבקר: ומשני ודכוותה כתיב חמים. דכתיב תמים זכר ואפ"ה קדש לדמי דתנן המקדיש בעלי מומין למזכח אף על פי שהוא עובר בלא תעשה מה שעשה עשיי דכתיב ולנדר לא ירצה רצוי הוא דלא מרצה הא ילנוני בי וכחיל למי להיל להיל לל יקדים נקבה ממיקדם קדשי לדמוי ב"ל לנמניה איל נמקדם קדשי לדמוי מה מיהו אי מיקדם קדשי לעולה קדשי לדמוי מה ביניהון. מאי איכא בין ר"ע לרבי פפיים: שיבטא דכרכדא ביניהון. וכדכד היינו עץ שיש לאורגים דרדרת ביניסון. וכדכד הייני ען שיש נחורגים שראשו חד ומעבירו על השתי כשהוא מתוח לפניו חובט בו החוטין ומקרב המבדילין בין שני חוטין העליונים ותחחונים ומיד נוחים להתפרק ונפתח שער לירות בו חוט הערב וקאמר רב שיש הפרש גדול ביניהם דהא דקאמר ר' פפיים שהמקדיש בפירוש כדבכי ר"א היינו שהקדיש בפירוש

חובת ההקדש כדתניא בתוספתא אחת לל' יום משערין את הלשכה. כל מי שמכר

להן יינות ושמנים וסלחות ואמר תנו לי מעותי אין שומעין לו¹⁾ אלא הולך אלל גובר וגובר מעמידו אלל שולחני: שיד ההקדש על העליונה.

אם נתיקרו אינו מפסיד ההקדש שהמעות

חם תמיקרו חינו ומפסיד ההקדש שהמעות קונות כדכתיב ונתן הכסף וקם לו. החלו אין ההפסד להקדש לפי שאין כח הדיוט חמור מן ההקדש שאינה קונה אלא במשיכה: הסליעה סולם הסליעה לו. למוכר ואסור למזבח דתנו סולם הסליעה לו. למוכר ואסור למזבח דתנו

רבנן במנחות בפרק כל קרבנות סולת שהתליעה רובה פסולה חטין שהתליעו רובן פסולות. וכן אם נשפך היין נשפך למוכר כדתניא במוספתא

מום למפן היין נספן למוכל לדינה מנובבות. פ"צ אינו מקבל את מעותיו עד שיהא המובח מרלה. ירושלמי תני ר' שמעון אומר מיד

מרכה. ירושכנוי תני ר' שמעון חומר מיד היה מקבל מעומיו והכהנים זריזין הן: מתבי' אלו הן הממונים. ירושלמי רכי חוקיה ורבנן חד אמר כשירי כל דור ודור בא למנות וחרנא אמר מי שהיה באומו הדור מנה מה שבדורו. על החוממות

שהיה נותן חותם למי שרולה סולת ויין ושמן מן

הגובר דדמיהן ידושין לכל ומי שבא לקטות מן ההקדש נותן מעות ליומנן והוא נותן לו חותם והיה כתוב בו דמי נסכי כבש או איל או פר כדמפרש לקמן וכתב בו שם היום ושם המשמר

ואחיה היה נותן לו הסולת והיין והשמן: על

הפייסות. כדמפרש ביומא פ"ב כשהיו באין להפיס זקן ויושב במערבה בלשכה חליה בנויה בקודש וחליה בנויה בחול ומלמד להם דרך הפיים א"נ הוא היה נוטל מלנפת מראשו של א"

מהן וממנו היה מתחיל המנין כדמפרש התם:

פתחיה זה מרדכי בלשן ולמה נקרא שמו פתחיה

שהיה פוחח דברים ודורשן ויודע בשבעים לשון.

היכי דמי פוחח דברים ודורשן כדאמר במנחות בפרק ר' ישמעאל (דף פד:) מעשה שבא העומר

מגגות לריפין ושתי הלחם מבקעת עין סוכר מטא עומר לא הוו ידעי מהיכא אייחויי אכרוו אתא ההוא חרשא אומיב חדא ידיה אאיגרא

וחדא ידיה אלוריפא אמר להו מרדכי מי איכא דוכתא דשמיה גגות לריפין או לריפין גגות בדוק ואשכח מטא לאחויי שתי הלחם לא הוו

ידעי מהיכא אייתויי מפרש בירושלמי לפי שכל התבואות נשדפו באותה שנה בארץ ישראל

אכרוז אתא ההוא חרשא אותיב חדא ידיה אעיניה וחדא ידיה אסכרא אמר להו מרדכי מי

איכא דוכתיה דשמיה עין סוכר או סוכר עין בדוק ואשכח הנהו ג' נשים דאתיין ג' קנין חדא אמרה לזיבתי וחדא אמרה לימתי וחדא

אמרה לעינתי. סבור זיבתי זיבה ממש לימתי ששפעה כים לעינתי שופעת כמעין דכלהו חדא

לחטאת וחדא לעולה אמר להו מרדכי שמא בזוב

סיכנה בים סיכנה בעינא סיכנה וכולן עולות דבנדר הביאום בדוה ואשכח היינו דתנו פתחיה

٠٢.

ל) בבא מליעא נז ב מנחות ל א, ב) לעיל פ"ב הל"ב, ג) מנחות סה א, ד) יומא כג א, ה) בש"ם בבלי דפו"ר 311 אימא ט. ז) עי׳ בתוספתה בפ״ב דליתא שם כהך לישנא ונראה שחסר כאן בהעתקת לשון התוספתא וע"ש היטב.

עין משפם נר מצוה

מה א מיי' פרק ו מאיסורי מזכח הלכה ד: מו ב מיי פרק א מתמורה הלייח: מז ג מיי פיין מכלי המקדש הלייג א ד מיי׳ שם הל״ה:

נוסחת הבבלי

(א) רבין ורבי בון כו' והנרבע הרי אינן ראויין כו': (ב) מתתיה בן במואל כו':

הגהות הגר"א

[א] ה"ג חמן חנינן על הראשונים נאמר זכר לדיק לברכה ועל אלו נאמר שם רשעי' ירקב מ"ד כשירי דור ודור בא למנות עליהן הוא אומר זל"ל מ"ד מי שהיה באותו דור מנה מה שבדורו על מי נאמר זל"ל על בן קטין וחביריו כצ"ל. והוא ביומא פ"ג וגי" הספרים משובשת ועי' בס' ת"ח טעם מרווח ועיין בק"ע שהביא הגמרא דיומא שם:

ציון ירושלים

. הוגרם בז לוי על השיר. עי תוספות יו"ט מ"ש בזה ועי שו"ת (א) אא"ז סימן טו בהנהת בנו הרב שם:

תורה אור השלם

1. וִאָם כָּל בָּהַמָה טִמֵאָה אֲשֶׁר לֹא יַקְרִיבוּ מְמֶנְּה קַרְבָּן לַיִיִּ וְהָעֲמִיד אֶת הַבְּהַמָּה לִפְנִי הַכֹּהֵן:

ויקרא כז יא בֵּין טוֹב ובֵין רַע כִּעֵרְכִּךְ הַכָּהֵן כַּן יִהְיֶה:

ויקרא כז יב גיר אַדִּיק לְבְּרְכָה. 3. זֵכֶר צַדִּיק לִבְרְכָה ושם רשעים ירקב: קימסיה. טעמא דר"א דממני כדר׳ שמואל: לא היא. עצמה: ולא דמיה. ע"י פדיון כשנפל בה מוס: אלא הקדש דמיס. דהיינו קדושת בדק הבית: ואמרס יאום. ושפיר קאמרת שעופות לבד"ה: להקריפו. לעולה לקיין המוצה א"א דכמיב בבקר: אין לעוף פדיון. אף שנפל בו מוס בדאיתא במו"כ: לפוס בן ומר: לפיכך לריך לומר דעופות לא קדש מתחילה אלא קדי שמאה דהין המוצה א"א דכמיב בבקר: אין לעוף פדיון. אף שנפל נו מוס בדאיתא המערכה לא אפי" עממא באום השנה לא קדי עממא ההין סניא. טעמו דהך תנא דאתר אלצל דר"ש המפריש נקבה לעולה ולשט ולפסח היו לא בפיס או אור היום במי העמדה והערכה דהא בפיסא דהין קרא כמיב העמדה והערכה או המערין הלא ממ"ג לא בעי העמדה והערכה אור ביים ב"ן היום לא שהוא עלה היום לא באום ב"ל אור שבוא עלה לא ביי המערה לא פרוש במולה וה"פ אם הקדיש נקבה במערין אם הלשום. לפרוע את א"ר יוםי קיימתיה בהא דא"ר שמואל בשם ר' זעירא לא לאיה למושה לום שלתם לש שלתם לה הרא לא רוכוה לא בשם היום ברוצי בתנים בתונים מוספתא בל שאינה יכולה ליקרב לא היא ולא דכויה לא ברוצי בתני בתומפתא מ"ה בתונה בה

לעולה הרי היא ראויה למוצח עם שלמים: הרי הרוצה. דמני בחוספתא פ"ק דמנורה הרוצי, דמני בחוספתא פ"ק דמנורה דעושין ממורה ואינה ראויה להקרבה כלל: אלא. דומיא דעמאה ממש שאין במינה קרבן לאפוקי עולת נקבה שיש במינה קרבן: ה"ג בפחא לפינ והעמיד והעריך. סיומא דמירולא דר"ז הוא כיון דקרא איירי בעומאה ממש למיכה העמדה והערכה: הלבה ה בותבי משערין אם הלשכה. נומנין הלבה ה בותבי משערין אם הלשכה מומני הלינות שמוניה והיעור שלמונה מלחות שמוניה השונה מלחות שמוניה שמוניה ליינות בשמונה ותלחות שמוניה שמוניה ליינות בשמונה נולמות שמוניה שמוניה ליינות בשמונה נולמות שמוניה בשמונה ליינות בשמונה בשמונה ליינות בשמונה בשמונה ליינות בשמונה ליינות בשמונה ליינות בשמונה בשמונה ליינות בשמונה ליינות בשמונה לי

שיעור ליינות ושמנים וסלחות שיעמיד זה השער לשלשים יום ולוקחין מהם הגיזברין מה זה השער לשלשים יום ולוקחין מהם הגיזברין מה שלריכין באומו סכום שפסקו ואם נתיקר המקח האין מוסיפין דמים ואם החל לוקחין לפי הזול: האין מוסיפין דמים ואם החל לוקחין לפי הזול: החליב משלים מלינו נוספים דמים חלסות. בימות קליר מטים משות למנוני והיה החנוני מקבל עליו לספק יינות ושמנים וסלמות כל השנה ואם היו או נמכרים ד' ושמנים וסלמו הוקרו ועמדו ג' סאין לרך ליתן ד' סאין דהקדש קונה בכסף דכמיב ונתן הכסף וקם מסלע נותן ד' בסלע דאן במלע החלו ועמדו ד' בסלע נותן ד' בסלע לא גרע מהדיוט דלא קני אלא במשיכה: הסלישה לו. ואפילו משך הגובר אלא במשיכה: הסליש מל המגובר אונון מעותו אל חליות מקבלום מרבובר: עד שיהיה ממובח מרצה. שיעלה לרצון על המובח הלכך אם המובה ממובח מרצה. שיעלה לרצון על המובח הלכך אם המוצח מרלה. שיעלה לרלון על המוצח חלכך אם התליעה הסולת או שהחמיך היין אחריותם על החליני: גב" מיד היו מקבלין אם מעוחים, דלא החנוני: גב" מיד היו מקבלין אם מעוחים, דלא

התנוני: גבו מיד היו מקפנין הם מעוחיה, דכה מישינן שיפסלו שהההנים וריזין הן: הדרן עלך פרק התרומה הלכה א מתני על החומות. ועל הסלחות כדמפרש לקמן במתני:

על הפייסות. להורות סדר הגורל מי יונה בעבודה זו ומי בזו כמפורש במס' יומא: על הקינים. מחוסרי כפרה כגון זב וזבה ויולדת שמביאין המוסר לפנים לבון יובי יונה נותנים מעותיהם קני חובה דהיינו תורים ובני יונה נותנים מעותיהם לשופרות שבמקדש והממונים על השופרות לוקחים ימופרות שפווקר זהתוונים עד השופרות יחוף המעות ומביאין בהן הקנים והיה לדין שיממנה על זה חכם גדול ובקי כדאמרינן במסכם אבות קנים ופחחי נדה הן הן גופי הלכות: שהיה פוחח דברים וכו'. והוא מרדכי בלשן שעלה מן הגולה ונקרא כן שהיה בולל לשונות הרבה כדמפרש הגולה ונקרא כן שהיה בולל לשונות הרבה כדמפרש הגורה? על חולי משיים. מפרש בגמרה? על חולי משיים. מפרש בגמרה? על חולי משיים. מפרש בגמרה? שדיק!. היה בקי במפרות שימין כדמפרש בגמרה והיה ממונה לחפור שיחין כדי שיהיו מים מלויין והיה ממונה לחפור שיחין כדי שיהיו מים מלויין לעולי רגלים: גביני. כך שמו של החיש המכריז כדמפרש בגמרה? על נעילה שערים. לנעול השערים. לנעול השערים. כדמפרס בגמרה! פנ נפניה שנרים. נעור הספרים בערב ולפחחן בבקר: על הפקיע. מפרש בגמ"! לללל. כלו שיר שיש לו קול גדול לשן מלליה אוניו לימבל"ו בלע"ז וכשהיו שומעין קולו היו הלוים מתחילין בשיר: על השיר. להתחיל את השיר ומשרקן בשתי. פנ לן משתי החתרי מתו השקית וכלהיה מסיים היו כולן מסיימין: בים גרמו וכו'. כולה מפרש בגמרא: גבו' בשירי דור ודור בא למטום. שאי אפשר שאלו הטכרים היו ממונים בכל זמן הבים דבכל דור דור היו משתנים הממונים לכן פירש דאותן הכשרים שבכל מינוי ומינוי מנה לכן פירש דאותן הכשרים שבכל מינוי ומינוי מנה התנא במשנתנו: מי שהיה באותו הדור. כשעלו ישראל מן הגולה מנה אותן שהיו בדורו ולא כל

כל שאינה יכולה ליקרב לא היא ולא דמְיה לא אין את יכול דכתיב בבקר ולא עופות לפדותו אין אָת יכול "שאָין לעוף פדיון לפום כן צריך מימר אוג בול שאון לעוף פו זון לפום בן צון בובוד לא קדשה אלא קדושת דמים חברייא בשם רבי יוחנן ר' אייבו בר נגרי אמר קומי רבי אילא בשם רבי יוחנן מעמא דהין תניא יואם כל בהמה ממאה אשר לא יקריבו ממנה קרבן לה' מה ת"ל ממאה אלא אפילו טמאה באותו השם וקשיא ברא כתיב והעמיד והעריך ר' זעירא בשם ר"א לא אמר כן אלא ואָם כל בהמה טמאה אשר לא יַקריבו ממנָה קרבן לה' כל שאינה ראוי ליקרב לא כאן ולא במקום אחר אינו עושה תמורה יצאת נקבה (שבעוף) לעולה אע"פ שאינה ראויה ליקרב כאן ראוי ליקרב במקום אחר (א)רבי אבון ורבי בון בעון קומי רבי זעירא הרי יהרובע והגרבע שאיגן ראוין ליקרב לא כאן ולא במקום אחר והרי הן עושין תמורה אמר לון אף אני לא אמרתי אלא ממאה ממש (מיד ממום) וקשיא בדא כתיב

לספק סלתות מארבע עמדו משלש יספק מד' משלש ועמדו מד' יספק מד' שיד הקדש על העליונ' אָם התליעה סוָלת התליעה לו ואם החמיץ יין החמיץ לו אינו מקבל מעותיו עד שיהא המובח מרצה: גמ' תנים בשם ר"ש מיד היו מקבלין את מעותיהן

והכהגים זריזין הן: הדרן עלך פרק התרומה הלכה א מתני יאלו הן הממונים שהין במקדש יוחגן בן פנחם על החותמות אחייה על הנסכים (-)מתיה בן שמואל

על הפייסות פתחיה^ם על הקנין פתחיה זהו מרדכי ולמה נהרא שמו פתחיה שהיה פותח דברים ודורשו ויודע בשבעים לשון. בן אחייה על חולי מעיים נחוניה חופר שיחין גביני כרוו בן גבר על נעילת שערים בן" בבי ממונה על הפקיע בן ארוא על הצלצל הוגרם בן לוי על השיר בית גרמו על מעשה לחם הפנים בית אבטינם על מעשה הקטורת ואלעזר על הפרוכת ופנחם המלבישה: גמ' ריי חזקיה א"ר סימון ורבנן חד אמר כשירי דור ודור בא'למנות עליהן'וחרנה' אמר מי שהיה באותו דור מנה מה שבדורו [א] (מאן דאמר כשירי כל דור ודור בא למנות על כולן הוא אומר "זכר צדיק לברכה מאן דאמר מי שהיה באותו דור מנה מה שבדורו על כולן הוא אומר ושם רשעים ירקב ועל מי נאמר זכר צדיק לברכה על בן קטין וחביריו)

קדשה אלא הקדש דמים ואת אמרת יאות להכר

והעמיר יוקשא בוא כומם) וקשא בוא כוניב והעמיר יוהעריך: הלכה ה מתני' יאחת לל' יום משערין את הלשכה כל⁶, המקבל עליו

אבור התמונים שהיו בזמן הבימי ומו לפרש כילד מביאאות אמר ופרן שהיה עומד לפרש כילד מביאאות השים. ירושלמי על ידי שהכהנים הולכין יחפין הלא דמנן בפ"ג דיומא בית גרמו לא רצו ללמד על מעשה לחם הפנים בית אבטינם לא רצו במרכה על הראשונים הוא אומר שם ידעים ירקב וקאמר דלמ"ד דכשרים מנה החנא א"כ ע"כ לומר דאף בית גרמו ובית על מעשה הכתב על הראשונים הוא אומר אם ידעים ירקב וקאמר דלמ"ד דכשרים מנה החנא אומר אם ידעים ירקב אפילו על בית גרמו: על בן קטין וחביריו. אבטינם היו כשרים שהרי מנה החנא אומס כאן ושם רשעים ירקב אבן קמצר לחודה קאי: על כולן הוא אומר שם רשעים ירקב. אפילו על בית גרמו: על בן קטין וחביריו.

רדתין מדר כו'. דלא חישי שיססלו שהכהנים זריזון הן: חדרן עלך התרומה פרק רביעי ב"צ אוד כו'. דלא חישי שיססלו שהכהנים זריזון הן: חדרן עלך התרומה פרק רביעי ב"מנ" אלו הן הממונים כו'. לאון רבינו הגאון. כולם נקראו ע"ש הראשון וכן במלכים פרעה ואבימול ומול ב"מ המולום מו דובה ויולדת פרעה ואבימול הב"מ הגולות מי יזכה בעבודה זו ומי באסרת: הקנים. כגון זב וזבה ויולדת שמביאין קני חובה ויודע בשבעים לשובות שבקדש המתונים על השופרות לוקחים המעות ותפיאין בהן קנין ויודע בשבעים לשוב, הוא סיומא דמילמא להסכי מיינוה לוח לכי דה הן הן גופי אריך שימתנה על זה חכם גדול ובקי כדמען קנין ופתחי מבין של בי לשון מתמיל הבין כל שיבושי אותן הלשונות וכמפרש בגתרא על אחת שאמרה מבין כל ע" לשון מתמיל הבין כל שיבושי אותן הלשונות וכמפרש בגתרא על אחת שאמרה מבין כל ע" לשון מתמיל הבין כל שיבושי אותן הלשונות וכמפרש בגתרא על אחת שאמרה ופורש הוא כוומה שבא אזב ליטול את בנה: על חולי משים. מפרש בגמרל: אופר שיחין. כדי שיהא מים מלויין לעולי רגלים: גביני. שם אדם המכריו: לללל הודיל בלמיזו ובסטיו שומעין קולו היו מתחילין הלוים בשיר: בן לא מנה רק הכשרים המול המחלי ובסיות היו כלן מסייתין: גב" כשרי לל דור דור. שלא מנה רק הכשרים המול הביל בלה הלא המה שהם שהביר לבד הלא מנה רק הכשרים לאל המתולים כמ"ש לאים לשיב כל דור לאל המוניין כאן היו בדיום לארם מוניק של בל המנויין כאן היו בשרים וא"כ בו הלא מנה בק ב"ב עלים הוא אומר ובר כל דור אלא מבוני בל בל המעויין כאן בחוב לבדיה לבין לפרושי מ"ש ביותא על הראשונים לאר וא מנא שובה לדביר ולמר ובם עלים ולקון וחבריו דמשיב שם ברישא דמתניר דמוכרן לשבח עליהן קאי מ"ש זל"ל וגירסת הספרים כיו מ"ב ברישא דמתניה קאי מ"ש זל"ל וגירסת הספרים כיו מ"ד מישה ברישל דמתניי לשבת מל מות בריו המדר בישה ברישל דמתניי למבר מליה ולא מל שביה בל הראשונים קלי על בן מחלים של המשבים ברישל המחבים להיום לאות מותני לחבר המשבים להיום ברישל המשבים ביו מ"ב ברישא דמובים לשבים המוכים בלים להיום במלא המשבים לניהן לשבת המשבים ברישל המשבים ברישל המשבים להיום לאול מהים בל המשבים לנים להיום בלים הליום בלישל המשבים לעום המלחים המומים לשבים בלים בלים בלים בלים בלים הלומים המשבים ליום להוב בלים המום בלים להמשבים בלים להיום בלים בלים בלים להום המשבים להיום בלים המשבים בלים להיום בלים בל המשבים ב

השנויים שם ברישא דמתניי: לכן אחלק לו ברבים ואם עלומים יחלק שלל תחת אשר הערה נפשו למות: שהחקין חדרש וכו'. שדורשין אותן ברבים ואף זה שמוסר נפשו לה' יהיה לו חלק בתורם, ה' בכריע: פ"ג ואם עלומים אלו אנשי כנסם הגדולה שהתקינו כללין ופרטין בתורה: מה פ"ל סופרים. מאי רבותיהו דשבתינהו קראי בהכי: ספורום שפורום. שקבלו במכתחן כל החלוקות שבדינין ושמו להן מספר ככל הנך דמייתי: חמשה לא יסרומו. בריש מסכת תרומות: ה' דברים חייבין בחלה. ריש פיה לחלה בריש מסכת הרומות: ה' דבר וכו'. ריש טהרות: ד' אבום נוקין. ריש בבא קמא: ל"ע אבום מלאכום. שבת פרק כלל גדול: מה פ"ל סופר. דכתיב המכל איל לאלה אה בין מופר דברי מומר בין הופר

על הרלפה ואוכלין בשר ושותין מים שאסורין לשחות יין כדכתיב יין ושכר אל תשת וכו׳ הוו באין לידי חולי מעיים והוו ידע הידין חמר טב למעיה: נחוניה חופר שיחיו שיהיו מלוייו . מים לעולי רגלים. גביני כרוז היה משכים ואומר עמדו הכהנים לעבודתכם כו' כדאיתא ביומא פרק א' (דף כ:) ממונה על הפקיע. ירושלמי שהיה מזויג את הפתילות כדתנו מבלאי מכנסי כהנים ומהמיניהן היו מפקיעין ובהן היו מדליקין לשמחת בית השואבה וקשה דבבבלי ביומא [דף כג] מפרש מאי פקיע אמר רב יהודה⁰ מרעתרא מאי מרעתרא אמר רב פפא דתירקא דטייעי דפסיק רישיה כדתניא ולא עוד אלא שלוקה מן הממונה בפקיע: הצלצל. מלשון בצלצלי כלי שיר על השיר נעימה יתירה היה יודע אמרו עליו על הוגרוס בן לוי שהיה מנעים את קולו בומר וכשהיה נועץ גודלו לתוך פיו היה מוליא כמה מיני זמר והיו אחיו הכהנים נוקרין בבת רחש: על מעשה לחם הפנים. שחין חדם יודע לרדות כמותם כדאמר ביומא פ"ג : ובית אבעינם על מעשה הקטורם. שאין אדם יודע כמותן שיהא מתמר ועולה כמקל. על הפרוכת שהיה ממונה על אורגי פרוכת. פינחם המלביש שהיה מלביש בגדי כהונה גדולה לכהן גדול בשעת עבודה. ירושלמי מעשה בכהן אחד שהלביש לסרדיוט אחד ונתן לו ח' זהובים ותיקנו שיהיה נאמן ממונה עליהן שלא יהא כהן רשאי להלבישן לאחר ויש מפרשים שהיה מלבישן לכהן גדול ומתקנן : שיעמדו נאין לו ואינו נ"ל

תקלין חדתין מסרה ומשובשת: אר"י כסיב כו'. איידי דנקט מעלת המוזכרין לשבח וגם מעלת החכמים שמנו הכל נקט לה הכא: אחלק לו ברבים. זה ר"ע. שרבים היו תלמידיו כמ"ש בריש מגילה וכולהו מפטר מטר לפטר מטר מינות ליכוד למנות ככל יום היא מינות מכל מינות מכל מסך והים שאחר במסך והים שאחר במסך מכל מסף מסף ליכול המלח ואת פושעים נמנה. כמ"ש אוי לי כור כמחללי שבתוח כור: אנשי כנה"ג סיקנו. כור כמחללי שבתוח כור: אנשי כנה"ג סיקנו. יתום סמנה בעלמה ליחשבו כ' או ג' אלה דהוה משום סמנה בעלמה ליחשבו כ' או ג' אלה דהוה כולל כל הש"מ וממחיל בשרה הרשטון ונקט כסדר המספר אלה דסמיך קדשים לטהרות ואבות לאבות: לעורה היה הכהן הסופר מה ס"ל סופר. דכתיב שם אשר לעורה היה שה השובר שה אשר נטורה הכהן החופר מה ש"ל חופר. דכתיב שם חשר נתן המלך ארתחשתחא לעורא הכהן החופר סופר דברי מלוח ה' וחקיו וכיון דכתיב הסופר קמא מה מ"ל סופר בתרא: כשם שהיה סופר בדברי חורה כך היה סופר בדברי חכמים. וסיפא דקרא דברי מלוח ה". הוא תורה שבכתב כמש"ש והוא סופר מהיר

אמר רבי יונה כתיב ¹לכן אחלק לו ברבים ואת עצומים יחלק שלל (א) זה ר"ע שהתקין מדרש ההלכות והגדות ויש אומרים אלו אָנשי כנסת הגדולה תיקנו אלא מה תיקן זה כללות ופרטות אמר ר' אבהו (^ב)כתיב ²משפחת סופרים יושבי יעבץ מה ת"ל סופרים אלא שעשו את התורה םפורות ספורות חמשה לא יתרומו תרומה ה' דברים חייבין בחלה חמש עשרה נשים פוטרות צרותיהן שלשים ושש כריתות בתורה שלש עשרה דבר נאמרו בנבלת העוף המהור ד' אבות נזיקין אבות מלאכות ארבעים חסר אחת אמר רבי (אחא) אלִיעזר כתיב ³לעזרא הכהן הסופר מה ת"ל סופר אלא כשם שהיה סופר בדברי תורה כך היה סופר בדברי חכמים ר' חגי בשם ר' שמואל בר נחמן . הראשונים חרשו וזרעו ניכשו כיסחו עדרו קצרו עמרו דשו זרו בררו מחנו הרקידו לשו קימפו ואפו ואנו אין לנו ^[א]מה לאכול ר' אבא בר (יונה) זמינא בשם ר' זעירא אין⁶⁾ הוון קדמאין מלאכין אנן בני בשם די יעדה אין דייון קו כהן ביליבן הגן בל אנש ואין הוון בני אנש אנן חמרין א"ר מנא בההיא שעתא אמרין אפילו כחמרתיה דר' פנחם בן יאיר לא אידמינון חמרתיה? דר"פ בן יאיר גנבתה ליסטאי בליליא עבדת ממירא גבון תלתא יומין יומין אימלכוו ולא מעמא (י)כלום בתר תלתא מחזרתה אמרי אפקינון מן הכא דלא תימות גבן אפקונה אזלת וקמת לה על תרעא דמרה שריית מנהקת אמר לון פתחון להדא עלובתא דאית לה יומין דלא מעמא כלום פתחין לה ועלת לה אמר לון יהבו לה כלום תיכול יהבון קומה שעורין ולא בעית למיכל אמרין ליה רבי לא בעית למיכל ולא בעית למיכל אמרין ליה רבי לא בעית לביבל אמר לון מתקנין אינון אמרו ליה אין אמר לון וארימתון דמיין אמרון ליה לא כן אלפון רבי "הלוקח" זרע לבהמה קמה לעורות שמן לאור פפור מן הדמאי אמר לון ניו מה נעבד לה להדא עלובתא דהיא מחמרה על גרמה מגין וארימן דמיין עלובתא דהיא מחמרה על גרמה מגין וארימן דמיין "הרבי ברבים" וארימן דמיין ווארימן דמיין אמרימן דמיין אמרימן דמיין אמרימן איינון אינון איינון ואכלת: פתחיה על הקינין: (ד)בא וראה מה גדול הוא כחו של אותו האיש פותח דברים ודורשן: יודע בע' לשון: תני סנהדרין שיש בה שנים דוע בע ישרון הוג טבורון שש בוז אוים שיכולין לדבר וכולן ראוין לשמוע הרי זו ראויה לסנהדרין ג' הרי זו בינונית ד' הרי זו חכמה וביבנה היו בה ד' בן עזאי ובן זומא ובן חכינאי ור"א בן מתיה (מ״ה חנניה בן חנילא) א״ר״ חסרא פעם אחת יבשה א"י ולא ידעו מהיכן להביא עומר והוה תמן חד אלם דהוה יהיב חד ידיה על גגות וחד ידיה על צריפים אייתוניה קמיה דפתחיה אמר להו אית אתר דמתקריא גגות צריפין או צריפין גגות אזלין לתמן ואשכחן א"ר יוסה (בִיבן) בי רבי בון פעם אחת 🗈 נשדף כל העולם כולו ולא היו יודעין מהיכן להביא העומר והוה תמן חד אילם דהוה יהיב ידיה על עיניה וידיה על סוכרא אייתוניה לגבי פתחיה אמר לון אית אתר דמיתקריא עין סוכר או סוכר עין ואזלון תמן ואשכחון ^(ה)ג' נשים הְביאו קיניהן אחת אומרת לעינתי ואחת אומרת לימתי ואחת אומרת לזיבתי זו שאומרת לעינתי סברין מימר שופעת כמעין אמר לון בעיינא סכנת זו שאומרת לימתי סברין מימר שופעת כים אמר

שופעת כמעין ממש בירשלמי לפידו היו איש שי שאובורת ליבתי סברין מיבור שופעת כים אבור מלות הי. הוא חורה שבכתב נמש הוא אור בהי ביבור מביבור מיבור מו שאובורת לזיבתי סברין מיבור במוש אבור לון זאב בא ליבול את בנה: בן מיבור שלורה שבכתב גם לאומות נכתבה בלה יצי ב"ע שהיה ובו". יעל ידי שהיו הבהגים בהדלבין יחפים לפר מוד ומקדו מנית מלות ולבה אחייה ובו": יעל ידי שהיו הבהגים בהדלבין יחפים לפר מוד ומקדו מנית מות לוח הבאין על חורה שבכתב גם לאומות נכתבה בלח שלור הבהגים בהדלבין יחפים לפר מוד בלחל מנית ומים מות לוח ולדי הבעור ושותין ביים היו באין על מודה שבעל פה: פראות המות ביים בלחלים אחייה ובו"ל הבר ושותין ביים היו באין ביים היו באין ביים היו באין ביים היו באין ובערות והוה ידע האי דין חבר שבעל היו לאות מתוללים בהיו מות לוח הלאונים היו כל מידי מלחלים לאות הלאון מהלא ביים הלאונים היוכי מידי מלחלים לאות לוח הלאונים היוכי מות לוח הלאון מתול לאות הלאון מהלא ביים הלאונים היוכי מות לוח הלאון מתול לאות הלאון מתול לאות הלאון מתוללים בהיו מות ביים בלחלים בלחלים

אלא כשם שהיה סופר בדברי חורה. ממנה כל האותיות שבתורה שבכתב ועשה המסורת: כך היה סופר בדברי חלמים. למנות ההלכות: הראשונים חרשו כו'. איידי דמייתי שהראשונים עשו ספורות להקל על המעיינים מייחי נמי הא דר׳ חגי: ואנו אין לנו מה לאכול. כלומר אף על פי שהראשונים עשו. כל הפעולות להקל עלינו עדיין קשה עלינו להבין ד"ח על בוריין: אין חוון וכו'. אם היו הראשונים מלאכים אנו בני אדם אבל אם היו הן בני אדם אנחנו כחמורים לרוב פחימותינו: א"ר מנא. באותה שעה אמרו אפי לחמורו של ר"פ בן יאיר לא דמיין: **חמרסא דר"פ בן יאיר.** נודוה לחנוים דלילה והיחה נוחונה אולם שלשה מים ולא טעמה כלום: בסר שלשה ימים. נמלכו להחזירה אחרו הוציאוה חכאו שלא חחות אצלינו ויהיה ניכר הגניבה: אפקונה. הוליאו והלכה מעלתה ועמדה על פתח ביתו של ר"פ והתחילה לנעוק: א"ל ר" פנחם. פתחו הדלת לעניה זו דהא שלשה ימים שלא אכלה כלום: פחחן לה. ונכנסה: אמר להן. ר"פ תנו לה לאכול ונתנו לפניה שעורים ולא רלתה לאכול: אמר לון. ר"פ לפניה שעורים ולא רלחה לאכול: אמר לון. ר״פ וכי ממוקנים הם השעורים שאין בהם פסולת: האימסון דמיין. הפרשתן מהם דמאי: אמרון ליה. לא כך למדמנו רבינו הלוקח פירות מעם הארץ ארע או להאכילן לבתחה פטורין מן הדמאי דכיון דרוב עמי הארץ מעשרין הן לא גורו באלו כיון שאינו אוכל מהן בעלמו: קמח לעורם. לעבדן ושמן לנר פטור מן הדמאי וזו נמי למה אינה אוכלת: אמר לון. ר״פ מה נעשה לעניה זו שהיא מוכרת ול נואח ברחבים וושהיא וארבר מחמרת על עלמה הרבה והפרישו דמאי ואכלה: שיודעין לדבר. בשבעים לשון וכו׳ ראויין לשמוע שהן מבינין שבעים לשון אע"פ שאינן יודעין להשיב: ה"ו ראויין לסנהדרין. וכשרה על לד הדוחק: שלשה. שיודעיו לדבר: ארבעה. שידעום לדבר ה"ז מעולה: יבשה מלא ירדו הגשמים ולא ידעו מאין להביא העומר והוה תמו. שם: חד אלם. שאינו שומע ואינו מדבר: לריפין. הוא סוכה שאין לה גג אלא חדה מלמעלה ועשויה מערבה: אייסוני' וכו'. הביאוהו לפני פתחיה להבין ממנו באיזה מקום הוא: א"ל. מי איכא מהום בא"י ששמו גגות לריפיו או לריפיו גגות והלכו לשם ומלאו: נשדף. נלקה בשדפון: מוכרא. חור שבמוחת הדלת שבו תוחבים הבריח לנעול: שופעת דמים כמעיין. ומביאה קן אחד חובה א' חטאת ואחד עולה כדין זבה: בעינה סיכנה. וזו קן נדבה וכולן עולות: בים סכנה. בעברה תוך הים היתה בסכנה חו לנדרה ועולות הן: ואב בא ליטול אם בנה. ונדרה קן אחד להצלח בנה: ע"י שהיו הכהנים וכו' והיו באין לידי חולי מעיים. לכך היו לריכין לרופא לרפאותן והלכך אף הוא נחשב מהממונים שהיו במקדש שאף הוא נטל שכרו מתרומת הלשכה דלרכי קרבן הוא שיאכלו הכהנים בשר קרבנות השמנים ולא יבוא לידי נותר: ישטים מים. שאסורים לשחות יין פעורה: ו**שוחין מים.** שאסורים לשחות יין פעורה: לעלרן ואיזה יין טוב לרפואתן שע"י הצינה המעיים מתרפאין או מתעלרים יותר מדאי: והוה ידע.

איזה סלע מוליא מים לוגנים ואיזהו מים חמים

משנת אליהו שנים שיודעין לדכר. עיין סנהדרין "ד זעיין מוספות מנחות ס"ה א' ד"ה ויודעים נשבעים לשון כרי: אחם אומרם לעינסי כר. בכבלי מנחות ס"ד כ' מובא זו אתם אותרם לעינפי כר. בפצלי מנסות ס"ד צ' מוצא זו הכחוב בנמי וחדא אחרה לעונמי סבור מינה הסוגיא ורסוב בנמי וחדא אחרה לעונמי סבור מינה היכתי זכה מנשל אחר מינח לעונמי סבי לעונמי הינו שטום ואף מינה מוצא בירושלות הגירסא לעינמי ואפשר דכן ז"ל בבפלי וס"ל שופעת כמעין ממ"ש בירושלות דלפי" היו א"ש טפי מט מסת משת מעל עינה. ועל מ"ש שם שמא בווב סיכנה פירש משחמע על עינה. ועל מ"ש שם שמא בווב סיכנה פירש רש"ב שהיחה שופעת דם יותר ונסתכה לומות ודדבה כירי ביר שהיחה שופעת דם יותר ונסתכה לומות ודדבה לקונה להביל היו. דרישל אים שמא בואב סיכנה וממש כירושלות לעוד להביה בבלי שם שמא בואב סיכנה וממש כירושלות לעוד להביה בבלי שם שמא בואב סיכנה וממש כירושלות לעודה אחד או הוא הוא ואל מספהרים דעובדא חדא הוא ואל מספהרים דעובדא חדא הוא ואל מספהרים דעובדא חדא הוא ואל מספהרים

ד"ה נקראו: [ב] עיין מוס' חולין דף ז ע"ב ד"ה הא: [ג] עי תוס' מנחות דף סד ע"ב ד"ה ועל ותוס' ב"ק דף פב ע"ב ד"ה ועל:

תורה אור השלם

 לַכַן אֲחַלֶּק לוֹ בֶרַבִּים וְאֶת עצומִים יְחַלֵּק שְׁלֶל תַּחַת אֲשֶׁר הָעֶרְה לַמְּוֶת נַפְּשׁוֹ וְאֶת פשעים נמנה והוא חטא רבים ָנֶשָׂא וְלַפּשְׁעִים יַפְּגִּיעֵ:

ישעיהו נג יב 2. וּמִשְׁפְחוֹת ספְרִים יּשְׁבֵּי יַעְבֵּץ הִּרְעָתִים שִׁמְעָתִים שוֹּבְתִים הַמָּה הַקִּינִים הַבְּּאִים מחמת אבי בית רכב:

בּתְּוּבֶּתְּי בְּיִרְ דְּבָּב. דברי הימים אב נה 3. וְזָה פַּרְשֶׁגֶן הַנְּשְׁתְּוְן אֲשֶׁר. נתן הפלך אַרתַּחְשׁסְתָּא לְעָוְרָא הַבּּהֵן הַספַר ספַר דְּבְרֵי מִצְּוֹת יֵיִ וְחָקִּיוֹ עַל יִשְׂרָאֵל:

עין משפם נר מצוה

פפא מטרקי דטייעי וכו',

ל) שבת קיב ב וירו׳ דמאי פ״אהל״ג, ב) ירושלמי שם וב״ר פ׳ ס׳ ועי׳ חולין ז ב, ג) דמאי פ״א מ״ג, ד) עי׳ סנהדרין זי ב, ד) מנחות סד ב, ו) לפנינו ביומא שם איתא א"ר מדרא מאי מדרא אמר רב

ב א מיי׳ פרק י״ג ממעשר הלני״

ג ב מיי׳ פרק א מסנהדרין

: ייל ד ג מיי' פ"ו מכלי המקדש הלי"ד:

ה ד מיי שם הלמייו:

נוסחת הבבלי

(א) זה ר"ע שהתקין משנה ומדרש והלכות וכו": (ב) כתיב ומשפחות סופרים כו' סופרים שעשו כו' אמר רב אחא כתיב כו' סופר כשם כו' ר"ש בר נחמני סופר כסט כו יום כו מתנני כו' ר"א בר מונה בשם כו': (ג) כלום אמרו אפקנא מהכא כו' דמרה שריא מיתאנחת אמר ליה ר' פנחם בן יאיר פתחו לה לעלובה כו' ועיילה יהבן קמה שעורין ולא אכלת אמרו לי' ר' לא בעית למיכל אמר להון מתקנון אינון אמר ליה אין ארומתון דמאי א"ל לא כדין אלפינן הנותן זרע לבהמה פט אי אמר מה ניעבד מן הדמאי דהיא מחמרא על נפשה ארומה דמאי ואכלת: (ד) תני פתחיה זה מרדכי בא וראה כמה גדול כחו של אותו האיש שפותח בדברים כו' סנהדרין שהיו בה שנים יודעין לדבר כו' זומא ור' אלישור בן מחתיה וחנניה בן חנילאי פ"א כו' ולא היו יודעין להביא כו' א"ר יוסי בר ביבין פ"א נשדפה א"י ולא ידעו כו' יהיב חדא ידיה כו' וחדא על סוכרא אייתיניה קמיה דפתחיה אמר להו אית כו': (ה) ג' נשים הביאו שלש קינין כו':

הגהות הגר"א

[א] נ"ל אנו אין לנו פה לאכול. וכ"ה בעירובין פ"ה לחות האבן אם משים אדם לחייו כאבן הזה שאינו נימח וכמ"ש פתח פומד קרי וכו'. תני וכו'. שנא' כי חיים הם למולאיהם למוליאיהם בפה ואנחנו מתעללים בזה:

גליון הש"ם

(מ"ט עי׳ תוספות קדושין ל ע״ה

א) בבלי ב"ק נ א ירושלמי בילה פ"ג הל"ח ותענית פ"ב הל"א,ב"ק דף נ א יבמות קכא ב וירושלמי דמאי פ״א הל״ג. ג) יומא ריושלנהי לנוחף פי מיטל ה, אי יוממ כ ב, ד) יומא כ ב וירושלי סוכה פ״ה הל״ה, ה) אמרון, ו) ירושלמי יומא פ"ב הל"ב ירושלמי פאה יונמי פ' כ' היל ב' ירושנמי פחם פ"ח הלכה ו, 1) תמיד פרק ז, **ח**) יומא לח ב, **ט**) יומא לח א וירו׳ שם פ"ג הל"ט.

עין משפם נר מצוה

ו א מיי׳ פ״ז מכלי המחדש : מייב

ז ב שם הלכה ז ובהשגות וכ"מ: ומ"ו ב מיי שם הל"ח ומ"ו מתמידין הל"ז:

נוסחת הבבלי

(א) פתח ואמר קמיהון כו׳ ומה זה שלא נחמנה אלא על הפחילוי זכה למנו' כו': (ב) א"ר אחיא נעימה יחירה היתה לו למרים לעימה יעורה הימה על אמרו כו' נזקרין בבת ראש: (ג) מאלכסנדריא של מלרים שהיו (ב) ורדייתן לא היו כו': (ד) בית גרמו היו מסיקין את התגור מבפנים כו' כיון ששמעו חכמי כו' ולא רלו לחזור כו' לשבח כו יוכנו לכו לכוול כו לפכו אמרו לא נמצאת מעולם פת נקיה ביד בניהן כדי שלא יאמרו מלחם הפנים היו אוכלין: (ה) שלחו חכמים והביאו כו' כיון ששמעו חכמי' כו' ולא לא לחול עד כו' מעולם לא ילמה אשה מהם כשהיתה מתבסמת לשוק ולא עוד אלא כשהיו נושאין ממקום אחר פוסקין עמה ע"מ שלא חחבסס כדי שלא יהו אומרין כו' חינוק א' (ממשפחת פלוני) ואמרחי לו בני של מי אתה א"ל ממשפחת בני של נוי מתום מי ל נונוספתת של בית אבטינס אני אמרתי לו ע"י שאבותיך בקשו להרבות בכבודם ולמעט בכבודו של מהום עכשיו נתמעט כבודם ונתרבה כבוד שמים אר"ע כו":

הגהות הגר"א

[א] ה"ג היו מסיקין את התנור מבפנים ואופין מבפנים ולא היתה מתעפשת של אלו היו יימיה ממעפטת של חל מסיקין מבחוץ ואופין והיתה ממעפשת כנ״ל מתעפשת כל"ל וכ"ה בבבלי שם ופיי רש"י הלו שבאו מאלכסנדריא לפי שלא היו יודעים לרדוח מיי יודעים לרדות מן התנור יהא נשבר לפי שהיא עשויה כמין מיבה פרולה כמין ספינה והיו יריאים לדבקם מבפני למנור ואופין אותו מבחוץ. וגירסת ם משובש בתוספתה והכה הספרים משובש במוספתה והכנו מי האי שבשתא כיון דעל על: [ב] אמר ר' ישמעאל גרסינן:

גליון הש"ם

עי' מוהרא"פ ומדברי [h] התום׳ מנחו׳ דף פט ע״א ד״ה יאמט ממוו קף פט ע מי הק"ע דקאי על עובי הפתילה ודקות' ועי ירושלמי יומא ועי׳ בת"י יומא טו ד״ה תן ובריטב״ה שם:

תורה אור השלם

ו. יבא אלהינו ואל יחרש אש לְפָנְיו תֹאבל וּסְבִיבְיוֹ נִשְּעְרָה

מָאד: 2. אַל נְעָרָץ בְּטוֹד קְּדְשִׁים רַבָּה וְנוֹרָא עַל כְּל סְבִיבִיו תהלים פט ח

זוואים פט וו 3 בּל בָּעָל זְיָ לְמַעֲנַהוּ וְנָם רָשָׁע לְיוֹם רָעָהוּ: משלי טז ד 4. בֹל הַנִּקְרָא בִשְׁמִי וְלִכְבוֹדִי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו:

וְנָכַבְּשָׁה הָאָרֵץ לְפָנֵי יִי וְאַחַר תָּשָׁבוּ וְהְיִיתֶּם נְקִיִּים מֵייֵ וּמִישַּׁרְאֵל וְהְיִתָּה הָאָרְץ הַזֹּאת לְכָם לַאֲחָוָה לִפְּנֵי יִיִּ: במדבר לב כב

ועד היכן מגיע חמימומיה: **ווסרו.** לעבור על כל פשעם: י**סווסרון דני מעוי**. יוותרו קשרי בני מעיו וילאו במחלואים. ל"א יהיו לו דני מעים ימירים שהוא מורה לבריות למוטא שפומכין שימחול להם המקום ואינו כן אלא כל דרכיו משפט: אלא. שמאריך אפו וגובה חובו אע"ג שאינו גובה אומו מיד: **וסביביו**. לדקים הנדבקים בו: נשערה מאוד. לשון חוט השערה: ונורא על כל סביביו. מטיל אימת משפטיו עליהם יותר מן הרחוקים: והוון כל עמא. והיה כל העם נכנסין אלל החסיד לנחמו ולא רלה לקבל מנחומין: אמר. להן זהו חסידכם בממיה הרי בועט במידת הדין: והוא מקפחו כמים. בממיה וקיפוח הוא לשון חימוך וקיצור: מיד נפלה. קול בעיר: כסוכסא איסערים. בענף

אחד אחזה עלמה ועלתה: **קרא גברא.** הא דתנן בפ"ק דיומא בכל יום חורמין את המובח בקריאת הגבר מהו קריאת הגבר שהכריו הכרוה והיינו שקרא גביני כרוז: **אמרון ליה.** דבית ר' שילא שיתרגם קרא התרנגול שהוא נקרא גבר: אים לך מימר כר סרנגולא. בתמיה אלא שם אדם ששמו גבר ה"נ קריאת הגבר אאדם קאי: ה"ג שהיה מוווג אם הפסילום. וכ"ה ביומא וה"פ שגדלן וקלען: **בעי וכו'**. רצה למנות עליהן פרנסים ולא לקבל על עלמן להיות פרנסים על הלבור שאין ירם ופנדן: זכה להימנות עם גדולי הדור. עם הממונין החשובין שבישראל: כהאי דחנינין חמן. ממיד כ' בתרא: נוקרין לו בכם ראש. נרחעין מהברת קול: וברדייסו. ולרדות' מן התנור: היו מסיקין מבפנים. בתוך התנור ורודה מבחוץ לדפוס שהיה בתנור שכך שנינו במנחות ג' דפוסין לדפוס שהיה במנד שכך שנינו במנחות ג' דפוסין היו שם נותנו לדפוס ועדיין הוא בלק כמין דפוס היה לה בתנור וכו' והיה הלחם דבוק מבחוץ לדפוס והיה נאסה יפה שחום המנור שולנו צו: ואלו. אנשי אלכסנדריא לא היו בקיאין לרדוחה מן המנור אם הוא דבוק חוץ לדפוס והיו דובקין אותן בחוך הדפוס ולא היה נאסה כל לרכו מפני שעובי הדפוס הדפוס ולא היה נאסה כל לרכו מפני שעובי הדפוס מפסיק בין הבצק לתנור ונחעפש: **למענהו**. לכבודו שלה יהה לחם שולחנו מנוול בעיפוש: **י"ב מנה** היו נוטלים. כל יום מתרומת הלשכה: שלא יהיו אומרים ממעשה וכו'. וכתיב והייתם נקיים מה' ומישראל: היסה מסמרם ועולה. היה העשן עולה זקוף כתמר ומתפשט בשמי קורה ואח"כ יורד: היסה. מתפשטת מיד למטה בתחילת עליית העשן: ממקום חחר. שלח ידעה מנהגם: היה פוסה עמה שלה מסנשם. דהמדיר את אשתו שלא תתקשט בא' מכל המינין יוציא ויתן כתובה לכך התנו עמה קודם הנישואין: לרבום כבודם. בחורבן הבית: וכבוד שמים נתרבה. שאמרו העשרת שבטים הא אלהינו הא קשוט דאפי׳ לביתיה לא נסיב אפיה וגם האומות אמרו כן: על הכבוד המחוקן לאדיקים. בבנין דלעתיד: הרי מעלה עשן לנגדי. ומכרתי ע"י כן חורבן הבית וגם בכבוד הלדיקים שנאמר ע" כן שורכן שביע הגם ככבור את קם בנותר. בישעיה ועל כל מקראיה עכן יומם ועשן וגר׳ ועשן זה ע"כ היה כמעלה עשן דאלי"כ האיך ישבו בחופה מפני העשן אלא ודאי שהיה העשן ממפשט למעלה

האי דין כיף מקורר מיא והאי דין כיף אית ביה שרברובי ועד היכן שרברובותיה ממי׳ א"ר אליעזר מבוד ליינו בצמא אמר⁶⁾ רבי חנינא מאן (אחא) ראורה) וכוי בנו בבבה אבוי די דב הגל מאריך דאמר רחמנא וותרן יתוותרן בני מעויי אלא מאריך רוחיה וגבי דידיה א"ר אחא כתיב 1וסביביו נשערה מאוד מדקדק עמהן כחום השערה א"ר יוםי (בר ההוז כווקוק עבוון כווים אלא מן מה דכתיב יונורא אבין) לא ממעם הזה אלא מן מה דכתיב יותר מן הוא על כל סביביו מוראו על הקרובים יותר מן הרחוקים רבי חגיי בשם רבי שמואל בר נחמן מעשה⁵ בחסיד אחד שהיה חופר בורות שיחין ומערות לעוברים ושבים פעם אחת היתה בתו עוברת להגשא ושמפה נהר והוון כל עמא עללין לגבי בעון מגחמתיה ולא קיבל עלוי מתנחמא עאל רבי פנחם בן יאיר לגביה בעי מנחמתיה ולא עאל זבי פנווט בן או לגבוו בע כנו פנוות אמרו קיבל עלוי מתנחמא אמר לון דין הוא חסידכון אמרו ליה רבי כך וכך היה עושה כך וכך אירע ליה אמר אפשר שהיה מכבד את בוראו במים והוא מספחו במים מיד נפלה הברה בעיר באת בתו של אותו האיש אית דאמרי בסוכתא איתערית ואית דאמרי מלאך ירד כדמות ר' פנחס בן יאיר והצילה: גביני בראן ידו כי ביידי במוט בן הידידי היה אומר כרוז: שהיה⁰ מכריז בבית המקדש אמה היה אומר עמדו הכהנים לעבודה ולויים לדוכנן וישראל למעמדן אגריפס המלך שמע קולו עד ח' פרסאות ונתן לו מתנות הרבה: בן גבר על נעילת שערים: ונתן לו מתנות הרבה: כן גבר על נעילת שערים:
תירגם? רב קומי דבית ר' שילא קרא גברא
אכריז כרוזא "אמר ליה אמור קרא תרנגולא א"ל
והתנינן כן גבר אית לך למימר בר תרנגולא: "בן
בבי על הפקיע: (מ) שהיה (מזווג) מזייג פתילות
ר'י יוםי (אסי) עאל לכופרה בעו ממנייא עלייהון
פרנסים ולא קיבלון מינהן (א) עאל ואמר קומיהון
בן בבי על הפקיע ומה אם זה שנתמנה על
הפתילות זרה לפועות עם דבול הדור אחם ישמתה הפתילות זכה להימנות עם גדולי הדור אתם שאתם נתמנין על חיי נפשות לכ"ש: כן ארזה על הצלצל: בותה בן על דד נפשחת לב ש. בן אחוז על הצלצה: כי הא דתנינן " תמן יהניף הסגן בסודרין והקיש בן ארוה על הצלצל: הוגרס בן לוי על השיר: (ב)אמר " אחא נעימה יתירה היה יודע ואמרו עליו על הוגרם בן לוי שהיה מנעים את קולו בזמר וכשהיה נועץ גודלו בתוך פיו היה מוציא כמה מיני זמר והיו כל אחיו, הכהנים, נוקרין לו בבת ראש: בית ט גרמו על מעשה לחם הפנים: בית גרמו היו בקיאין במעשה לחם הפנים וברבייתו ולא רצו ללמד שלחו חכמים והביאו אומנים (י)מאלרתידריאה ללמד שלחו חכמים והביאו אומנים (י)מאלרתידריאה שלחו חכמים והביאו אומנים (ג'מאלכסנדריאה שהיו בקיאין במעשה לחם הפנים וברדייתו לא היו בקיאין בית (ר) גרמו [א] היו מסיקין מבפנים ורודין מבחוץ ולא היתה מתעפשת ואלו היו מסיקין מבפנים ורודין מבפנים והיתה מתעפשת כיון שידעו

בובעים והדרן בוצעים הדרות בהתעפשת כיון שידע הכנימף נדימ וגם מינן ממס זמו עיש המסך הכמים בדבר הזה אמרו כל מה שברא הקב"ה לכבודו ברא שנאמר 3כל פעל ה' למענהו שלחו מ"ג לק של מס זמן לנומים של מסיכ לל לנגני אחרים ולא רצו לבא עד שכפלו להם שכרן י"ב מנה היו נוטלים ונתנו להם כ"ד ר' יהודה אומר כ"ד היו נוטלים ונתנו להם מ"ח אמרו להן מפורת היא בידינו מאבותינו שהבית הזה עתיד ליהרב שלא ילמדו אחרים ועשו לפני ע"ז שלהן בדברים הללו מזכירין אותן לשבח שלא יצא ביד בניה פת נקוד מעולם שלא יהו אומרים ממעשה לחם הפנים הן אוכלים: של ארצות של מינו ביון מוצות בוע בהצונה ביון מוצות בוע בהצונה ביון מוצות בוע בהצונה ביון מוצות בוע בהצונה ביון מוצות בתורה ביון מוצות בוע בהצונה ביון מוצות בוע בהצונה ביון מוצות בתורה ביון מוצות בוע בהצונה ביון מוצות ביו שלא צא בין בניהם פת נקור נעולם שלא יהו אוכורים והמעשה להם הפנים הן אוכלים. בית אבטינס על מעשה הקטורת: של בית אבטינס היו בקיאין על מעשי פיטום הקטורת ובמעלה העשן ולא רצו ללמד (ה)שלחו והביאו אומנין מאלכסנדריאה של מצרים והיו בקיאין בפיטום הקטורת ובמעלה עשן לא היו בקיאין של בית אבטינס היתה מתמרת ועולה כמקל ופוסה ויורדת ושל אלו היתה פוסה מיד כיון שידעו חכמים בדבר אמרו כל מה שברא הקב"ה לכבודו ברא שנאמר 1כל הנקרא בשמי לכבודי בראתיו וגו' (מ") כל מה שפעל הקב"ה לא פעל אלא למענהו שנאמר כל פעל ה' למענהו) שלחו אחריהם ולא רצו לבא עד שכפלו להן שכרן י"ב מנה היו נוטלין ונתנו להן כ"ד רבי יהודה אומר כ"ד היו נוטלין ונתנו להן מ"ח אמרו להן מפני מה אין אתם רוצין ללמד אמרו להן מסורת היא בידינו מאבותינו שהבית הזה עתיד ליחרב שלא ילמדו אחרים ויהיו עושין כן לפני ע"ז שלהן בדברים הללו מזכירין אותן לשבח שלא יצאת אשה משל אחד מהן מבושמת מעולם ולא עוד אלא כשהיה אחד מהן נושא אשה ממקום אחר היה פוסק עמה ע"מ שלא תתבשם שלא יהו אומרים ממעשה פימום הקמורת הן מתבשמות לקיים מה שנאמר יוהייתם נקיים שלא מה' ומישראל (ב)א"ר יוםי פעם אחת הייתי עומד בירושלם ומצאתי תינוק אחד משל בית אבטינם אמרתי לו בני מאיזו משפחה את אמר לי ממשפחת פלוני אמרתי לו בני אבותיך

(מלקט הייתי עשבים אני ווקן א') פגע בי זקן א' משל בית אבטינס ומגילת סמנים בידו אמר לי רבי לשעבר היו בית אבא צנועין והיו

מנחומין: אמר. להן זהו חסידכם בחמיה הרי בוענ
תקלין חדרוין
מפרשים ממסמם ג"כ לטובה לרפוחן: כיף. סלע:
מקרה. מוליא מים קרים: שרברוב חמימות ועד
היכן הממימות מגיע: ומס בנו בלמא. כי במדה
היכן הממימות מגיע: ומס בנו בלמא. כי במדה
שלדם זהיר כה מאד אם הוא פוגם קלת בזה נענט
עליו ביותר כדמלינו בפ"ז דב"מ פ"ד ב" בר"א בר"א
יומא חד חואי דקא נפיץ היושא מאויה חלש
דעתאי כי א"ל יומא חד שמעי בזילוחא דצורבא
יומא מר א"ל יומא חד שמעי בזילוחא דצורבא
יומה הרבה בזה כדאמיין במסכת מר א"א
חוכ הרבה בזה כדאמיין במפת מת מר א"א
חוט אזנו משמוע דמים כגון ראב"ש דלא שמיע ליה
הרא מצימ ולא מתאי כדאבעי לי והרא נמי שהיה
הרא בצי"מ ולא מתאי כדאבעי לי והרא נמי שהיה
אחו במדה טובה זו להמניא מי סלבים ובאירע אוחז במדה טובה זו להמליא מים לרבים וכשאירע אחו במדה טובה זו להמליא מים לרבים וכשאירע

לו דלא נזהר כמה דבעי נענש בזה הענין גופיה:
מ"ד רממנא וופרן, מותח כעל עבירות דלא איכפת

מ"ד רממנא וופרן, מותח כעל עבירות דלא איכפת

ליה: יפווסרן בני מעיא. דאמריען בפ"ג דחולין

ע"פ הוא עשך ויכועד חלמד שעשה הקב"א כונעיות

באדם שאם נהפך א' מהם אינו יכול לחיות והוא

באדם שאם נהפך א' מהם אינו יכול לחיות והוא

נראיה לדבריו דסמיך לה בסוגיא עובדא דההוא

גברא דופל מאיברא ונפיק מעייניה כי וי וכמו שכל

גברא דופל מאיברא ונפיק מעייניה כי וי וכמו שכל

גברא האום באדם היא ביונוען בדרא שאם גברא חוץ לסכך: **המגילה הואת.** שכתובים בה סמני הקטורת איך להכירם וסדר פיטומו: **מעתה.** אין להזכירם לגנאי שהרי ניכר שכוונתם היתה לשמים שהרי עכשיו מסרה להגון

מון פסק : שהגים שהום במוכם שם של של היינים בכים המיך ביינות: מפשה וון שהום במות שאי במוכם שהיי עפקי מתחם שהום ל הלבה ב בתבי' גוברים. הם שממון הקדש מחת ידם והם פודין ערכין וחרמין וכל מלחכת ההקדש נעשה על ידם: אמרכלין. למעלה מן הגוברים והוא נוטריקון אמר על כלו ובגמ׳ יליף לה הממונים אלו מקרא: גב׳ כסיליקין. והוא שררה למעלה מן האמרכל: גוברין. אע"ג דבקרא לא כמיב גוברין מסברא ידעינן שהיו גוברין

פוחתין מג' גזברין ומז' אמרכולין תני ^המשני כתליקין הדא הוא דכתיב ^וויחיאל ועוויהו ונחת גזברין ועשאל וירימות ויזבד ואליאל ויסמכיהו

ומחת ובניהו אמרכולין פקידים מיד כונניהו ושמעי אחיו קתיליקין במפקד יחזקיהו המלך ועזריהו נגיד

בית אלהים המלך וכ"ג כשהוא חותם הגזבר חותם נותנו (י)לאמרכול אמרכל חותם ונותנו לקתליקון

קתליקון חותם ונותנו לכהן גדול כ"ג חותם ונותנו למלך וכשהוא מתיר המלך רואה חותמו ומתיר כ"ג רואה חוְתמו ומתיר קתליקין רואה חותמו

ומתיר אמרכל רואה חותמו ומתיר גזבר רואה

חותמו ומתיר: אין עושין שררה על הצבור בממון

פחות משנים: רבים נחמן בשם רבי מנא על שם

יוהם יקחו את הזהב ואת התכלת ואת הארגמן²

אמר ר' (נחמיה) חמא בי רבי חנינא מפסולת של לוחות העשיר משה הרא הוא דכתיב "פסל לך שני לוחות אבנים פסל" לך שתהא הפסולת שלך אמר" ר' חנין מחצב של אבנים טובות ומרגליות

(גילה) ברא לו הקב"ה מתוך אהלו וממנו העשיר

משה כתיב 1והביםו אחרי משה עד בואו האוהלה תרין" אמוראין ח"א לגנאי וח"א לשבח מ"ד לגנאי

המון שקין המון כרעין (ד) חמון קופר אכיל מן דיהודאי ושתי מן דיהודאי כל מדליה מן דיהודאי ומ"ד לשבח

מחמי צדיקיא ומזכי מוביא דוכת למיחמי יתיה: הלכה ג מתני' יד' חותמות היו במקדש וכתוב

עזאי אומר ה' היו וארמית כתוב עליהן עגל דכר גדי חומא דל וחומא עשיר עגל" משמש עם נסכי

בקר גדולים וקטנים זכרים ונקבות גדי משמש עם

נסכי הצאן גדולים וקטנים זכרים ונקבות חוץ משל אילים איל משמש עָם נסכי אילים בלבד

חומא משמש עם נסכי שלש בהמות של מצורע

ימי שהוא מבקש נסכים הולך לו אצל יוחנן שהוא ממונה על החותמות ונותן לו מעות ומקבל ממנו חותם בא לו אצל אחייה שהוא ממונה על הנסכים

ונותן לו חותם ומקבל ממנו נסכים לערב באין זה אצל זה ואחיי מוציא את החותמות ומקבל כנגדן

מעות ^האם פחתו פחתו לו וישלם יוחנן מביתו ואם הותירו הותירו להקדש שיד הקדש על העליונה

מי שאבד חותמו ממתינין לו עד הערב ואם מצאו לו כדי חותמו נותנין לו ואם לאו לא היו נותנין לו ושם היום כתוב עליהן מפני הרמאין:

גבו׳ ואוכבן עואי חומא דל למה היה מביא לוגו עמו ברם כרבנן מביא גדי נסכי רחל מה

מן מה דתנינן גדי משמש פנסכי צאן גדולים וקטנים זכרים ונקבות הדא אמרי נסכי רחל כנסכי גדי דכתיב ככה יעשה לשור האחד או לאיל האחד או לשה בכבשים או בעזים לשור © האחד למה נאמר מגיד שלא חלק בין נסכי עגל לנסכי שור שהיה בדין בן הצאן מעון נסכים ובן הבקר מעון נסכים אם מצאנו שחלק בין נסכי כבש לנסכי איל

עליהן עגל זכר גדי וחומא בן

בתני' מז' מרכולין. תניא בתוספתא פ"ב גזברין מה הן עושין פודין את

הערכין ואת החרמין ואת ההקדשות וכל מלאכות הקדש בידן מרכולין מה הן עושין ז' מפתחות עזרה בידן רצה אחד מהן לפתוח אינו יכול עד שיכנסו כולן מרכולין פותחין וגזברין נכנסין ויולאין ולפי כבוד הנכנסין היו יולאין אמר הודה למה נקרא שמו מרכול מפני שהוא מר על הכל פי׳ מר אדון לשון מרות ירושלמי תנא אין פוחתין מב' כתילקין הדא הוא דכתיב ויחיאל ועוזיהו ונחת גזברין ועשהאל וירימות ויוזבד ואליאל ויסמכיהו ומחת ובניהו מרכולין פקידים מיד כנניהו ושמעי אחיו כחילקין כשהוא חותם הגזבר נותנו לאמרכול מרכול חותם ונותנו לקתלקום וקתלקום לכ"ג וכ"ג למלך ואין עושין שררה פחות משנים מפורש בבבא בתרא

פרק א' דכתיב והם יקחו את הזהב: ד' ד' חוסמוס וכסוב עליהן זכר גדי חוטה. מפרש ואזיל למה הולרכו לפי שנסכיהן חלוקין זה מזה : ארמית. לפי שמלומדין בלשון כשדים בגלות בבל: חוטא דל וחוטה עשיר מצורע עני מצורע עשיר ותכן בערכין על ז' דברים הנגעים באין לפיכך נקרא חוטא. עני מביא חורין או בני יונה אחד לעולה ואחד לחטאת ואשם זה הכבש שהיה לריך לנסכים אבל מלורע עשיר מביא ג' בהמות חטאת ועולה ואשם ואין חטאת ואשם טעונין נסכים אלא חטאתו ואשמו של מצורע לפי שאינן באין על חטא דבנגעיה איכפר ליה שמיק במין על משנו לבנגעים מיפפי ליים מטאיה והקרבנות אינן באין אלא להכשירו בקדשים: גדולים וקטנים. שאין חילוק בנסכים בין עגל לשור ולמה היה חומט ניושם ו.... של מצורע והלא נסכיהן כשאר כבשין שבאין של מצורע והלא נסכיה בשאר מצורע כבש עגל לשור ולמה היה חותם לאשם ולחטאת

נדבה דשניהן היו כבשים שאשם מצורע כבש

הוא אלא לפי שאשם מצורע טעון לוג שמן ליתן

לבהונות לבד שמן שבא מן הנסכים: מתני' לערב באין זה אלל זה. יוחנן אלל אחיה וכנגד החותמות שקיבל נותן [לו] יוחנן מעות אם פחתו פחתו ליוחנן אם הומירו הומירו להקדש: בותני' מי חוסמו ממסינין לו עד הערב. שיבוח יוחנן אצל אחיה ויראה אם מצאו מעות יתירין כדי חותמו של זה שחבד נותן לו הנסכים ושם של היום פי׳ שם של היום היה כתוב ביום פ׳ נעשה חותם זה: מפני הרמאין. שמא ימלאנו אדם אחר זמן וילך אלל אחיה ויתו לו סולת: ירושלמי הגע עלמך שזיוג אותו היום שם המשמר היה כתוב עליו הגע עלמך שזיוג אותו המשמר שם היום שם שבת שם חדש כתוב עליהן:

תקלין חדתין נאמנין כו' אנו לאנו. ולא היה בא ליד אחר שאינו הגון: שאינן נאמנין. וירא אנכי שלא יגיע ליד אדס שאינו הגון: הא לך. שאחה נאמן ותיוהר בהם: בננוסן, שהרי טעמה אמת שעכשיו שהיה לריך למסור בננוסן, שהרי טעמס אמת שעבשיו שהיה לריך למסור מסר. "אין פוחשיו בית אבא קיימין כר: ברבלי ר"י, שהיו בית אבא קיימין כר: ברדם והם פודין ערכין וחרמין וכל מלאכות הקודש בידם והם פודין ערכין וחרמין וכל מלאכות הקודש על כולה: ואין עושין שרה ביר. לשון הגאון דכל הממונים היו עמהן אחרים דמתכי חשב ראש הממונים היו עמהן אחרים דמתכי שבל אם בריימל מוספת במזון פרל בד אלי השנים שהיו חדים: במ" מלא בריימל מוספת הדא פוא ביו הדמיב. מסמיך בכחוב: ויחיאלו ונוי. שם שאין פוחסין מב" ממונים למעלה מן האמרכלין: כד אלי הוא דרסיב. מסמיך בכחוב: ויחיאלו ונוי. שם מהינו ברסיב. מלארה והדבים כר אור מאלל ועווצרים היו מה הלארה והדבים כר אור מאלל ועווצרים היו מה הלארה והדבים כר אור מאלל ועווצרים היו מה הלארה והדבים כר אור מאלל ועווצרים היו בית היו בית הלארה והדבים כר אור מאלל ועווצרים היו בית היו בית

לריכין ג' דהיינו דין וכיון דקרא ממטה למעלה מוסריז את המגילה הזאת אלו לאלו ועכשיו שאינן קחשיב ש"מ שהראשונים מן הגוברין שהן למטה מהאמרכלין והא דקחשיב בקרא כה"ג לסוף אע"ג בית אבא (א) נאמנים הילך את המגילה והזהר בה וכשבאתי והרציתי הדברים לפני ר"ע זלגו עיניו דהמלך גדול ממנו היינו כדי לסיים נגיד בית האלהים שיהיה השם בתר כולם שהוא למעלה על דבשבאור דווי גדור דוויבו ב לפני די עי זקנו על דבעות ואמר מעתה אין אנו צריכין (רשאין) להזכירן לגנאי: אלעזר על הפרוכת: "שהיה ממונה על אורגי כל: **כשהוא חותם.** הלשכה שהמעות בתוכו דהאי קרא בשמירת האולרות איירי וילפיטן מיניה דלכך פרוכת: בפנחם המלביש: שהיה מלביש בגדי כהונה מיבי כולהו ללמד דכולם חותמין האולרות גדולה מעשה בכהז א' שהלביש לאיסמרמיות א' ונתז וכדמסיק: והם יקחו את הוהב. מיעוט רבים שנים: לו שמונה זהובים ואית דאמרין תרי עשרי יהב ליה: הלכה ב מתני' אין 6 פוחתין ימשבעה אמרכולין ושלשה גזברין שתהת הפסולת שלך. והלוחות של סנפירינון היו: מחלב. מקום שחולבין ממנו: חמון שקין וכו'. מחצב. נתקום שחופר (תנונו יותון שקץ וצו. לאו השוקים ראו הכרטיים ראו בשרו וכל זה ממה שהוא אוכל ושותה מן היהודים וכל כרשו מן היהודים: מיחמי לדיקא וכו'. כדי לזכות בראיית הציק הביטו אחריו דוכות גדול הוא שזכה לראותו: יואין⁵ עושין שררה על (²) הצבור פחות משנים חוץ מבן אחיה שעל חולי מעיים ואלעזר שעל הפרוכת שאותן קיבלו רוב הצבור עליהן: **גב'** אין

התכה ג בתני" ד' חוססום היו במקדם.

הלבה ג בתני" ד' חוססום היו במקדם.

ג' לג' נסכים חלוקין של בהחות
חוסם ראשון לנסכי בקר והן ג' עשרונים סולת
בלול בחלי הין שמן זיין לנסך חלי ההין וחוסמו עגל
והב' זכר לנסכי לשתרגום איל דכרא ונסכיו שחי עשיר שמביא ג' בהמוח ולריך עשרה לוגין שמן חשעה לשלשה כבשים ואחד למחן חנוך ובהונות וחרי ליה חוטא משום דעל שבע עבירות נגעים זקרי כיה חוטה תפום לעם עכב עבירות כנסים באין: ה' היו. ב' חוממות היו למצורע: חוטא דל וחוטא עשיר. לפי שמצורע עני אינו מביא אלא מביא מביתו: וארמית לסוב עליהן. שרוב דבורם היה בלשון ארמי: זכרים ונקבום. בין לנסכי לקנות יינות ושמנים וסלתות שלא יהא כל מביא מסכים: ממסינים לו עד הערב. שיודווגו יחד יוחנן החותם שאמר זה שנאבד ממנו נותנים לו: ושם היום כחוב. על החותם יום פלוני בשבת: מפני הרמאין. שמא מלא חותם שנפל מחבירו או ממאריה או מיוחנן ובא עכשיו ליקח ודיום שמוליאו אינו רשאי להוליאו שהאובד מחזר אחריו ועוד יש לחוש שמא לקח חותם בשער הזול והלניעו עד שער המצורע למתו תנוד ובהונות והמותר נאכל לכהנים המנות ע מנתן מנון ובהומת המנוער מהכל לכהים כדין קדשי הקדשים ולכיין שיהיה על טהרת הקדש לפיכך נתנו לו חותם בפני עלמו שהוא נסכי גדי וד' לוג שמן: כרם כרכנן. אבל לרבנן לא היו טתנין לחוטא דל אלא חותם של גדי ולוג שמן למתן בהונותיו היה מביא מביתו קשיא א"כ אף לחוטא עשיר לא היו לריכין לתקן חותם בפני עלמו שיכולין ליתן לו ג' חותמות גדי: נסכי רחל. בכמה שאינו נוכרים במתני': **ומשני מו מה דסני במתני'** משמש וכו'. שמעינן דנסכי רחל כנסכי גדי: שהיה בדין. שיהא חילוק בין נסכי עגל לנסכי שור:

ג' דהא פסקו שכר ולדקות ופדויית ערכין וחרמי

ואב וכל נעפט מיל שמרגום מיל דכרח ונסכיו שלי עשרונים סולת בלול בשתן שלישית ההין ויין לנסך שלישית ההין והג' גדי לנסכי כבש בן שנתו והן עשרון סולת בלול ברביעית ההין שמן ויין לנסך רבעית ההין והד' חוטל והם נסכיו של מצורע בהמה אחת ואם לא היה למצורע אלא חותם אחד היו נותנים למצורע עני עשר לוגין ות"ק סבר למצורע עני נותנין חותם גדי ולוג רביעית היה עולות שאינן באות אלא זכרים בין נסכי שלמים שבאין זכרים ונקבות ועולה ושלמים טעונין נסכים דכתיב עולה או זבח: נותן לו מעות. כפי הנסכים שהוא לריך: בא לו אלל אחיה. שהיה ממונה קרבן לריך לחזור אחר נסכים העשויין על טהרת הקדש: ואם הוסירו הוסירו להקדש. ולא אמרינן שמא מעותיו של יוחנן הם שנמערבו במעות של ואחיה אם נמלאו מעות יתירים ביד יוחנן כנגד היוקר: גבו׳ ופריך ולכן עואי חוטא דל למה ליה. חותם בפני עלמו היה לו להביא חותם גדי: ומשני היה מביא לוגו עמו. כדי שיביא גם לוג שמן שלריך

ממיד כז ב. ב) בבא בתרא יו) מנתיץ כו ב, כ) בבח בנו כו ח ב, (ג) שם, ד) נדרים לח א ה) ויקרא רבה פ׳ לב, 1) בבלי קדושין לג ב ירושלמי בכורים פ"ג הל"ג ועי ש"ר פ' נא, 1) מנחות לב א, **ד**) מנחות ,3 65

עין משפם נר מצוה

מ א מיי׳ פ״ז מכלי המקדש הלט"ו: ב מיי׳ שם הל"כ:

יא ג מיי׳ שם פ״ד הלכה

י. יב ד מיי׳ פרק ט ממ״ע

הלכה ה: יג ה מיי' פ"ד מכלי המקדש הלי"ז: יד ו מיי׳ פ״ז שם הלי״ל: שו ז מיי שם הל"ו: שו ח מיי שם הלי"ב

ובהשנות: ט מיי' פרק ממעה"ק הל"ד: רו ט

נוסחת הבבלי

(א) נאמנין הא לך זו כו' מעתה אין אנו רשאין לספר בגנותן של אלו: (ב) שררה על הלבור בממון פחות מב׳ כו׳ ואלעזר שעל הפרוכת כר: (ג) למלך המלך רואה כר: (ד) חמו קופריה אכיל כר' לשבח הלואי מחמי נדיהא כו':

הגהות הגר"א

[א] ל"ל ולבן עואי חוטא דל למה מפני שמבים לוגו עמו ברס כרבגן וכו'. ועי׳ בק"ע שמפרש גס כן על דרך הגה"ה זו:

תורה אור השלם

ו. ויחיאל ועוויהו ונחת ועשהאל וירימות ויוזבד ובניהו פקידים יְּבְנָיִהוּ (בְּנִנְיָהוּ) וְשִׁמְעִי אָחִיו בְּמִפְּקֵד יְחִזְקְיָּהוּ אָחִיו בְּמִפְּקַד יְחִזְקְיָּהוּ הַמֵּלֶךְ וְעַזְרִיָהוּ נָגִיד בִּית הָאֱלֹהִים:

. דברי הימים ב לא יג 2 וָהֵם יִקְחוּ אֶת הַזְּהָב וְאֶת הַתְּכֵלֶת וְאֶת הָאַרְגָמָן וְאֶת תּוֹלַעַת הַשְׁנִי וְאֶת הַשַּׁשׁ:

שמות כח ה שמחז כוד זי 3. וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל מֹשֶׁה פְּסָל לְךְּ שְׁנֵי לְחֹת אֲבָנִים בְּלָאשׁנִים וְכָתַבָּתִּי עַל הַלָּחת אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הַיוּ עַל הַלְּחֹת הַרְאשׁנִים אַשֶּׁר שִׁבַּרְתָּ:

שמוח לד א ף וְהְיָה בְּצֵאת מֹשֶׁה אֶל הְאֹהֶל יְקוּמוּ כָּל הְעָם וַנְצְבוּ אִישׁ פָּתַח אְהֵלוּ וְהָבִּיטוּ אָבְרִי מֹשֶׁה עַד

שמות לג ח שמוו לג'וו 5. כְּכָה יֵעְשֶׂה לְשׁוֹר הָאֶחָר אוֹ לְאֵיל הָאֶחָר אוֹ לָשֶׁה בַּכְּבָשִׁים אוֹ במדבר טו יא בעזים:

באו האהלה:

ל) ירושלי פאה פ״ח הל״ח. ב) ויק"ר פי לד, ג) עי כתובו׳ כו ב, ד) תעני׳ כא א, ם) יהבוו. ו) נראה דחסר כאו יא ישכון, זי משיר מסו כמן ול"ל ומשני כיני מחניחין לאורך בדק הביח כלומר בשעה שהקדשו וכו׳ כנ״ל קדושתן היה לבה"ב,

עין משפט נר מצוה

יה א מיי' פרק ב מערכין הלי"ב ופ"י ממ"ע הל"א:

ים ב טוש"ע יו"ל

נוסחת הבבלי

(א) הגע עלמך וששירות לאסו היום ממש) כו': (ב) נמכרין בדמיהן ונופלין (ב) . ללשכת בדק הבית: (ג) דר׳ לנטפנו פרק הפינו. (ג) דר אושעיא (זיני) דינר כו' הוו מלעיזין כו' דל"ל למינסב והוא כו' דדמך אשכחיה דהוה יהיב מן דליה לאחרמין כו' אר"י אשרי משכיל אל דל אשרי נותן כו' זה המשתכל בלדקה כו׳ נסיב יהיב ליה במתנה א״ר חייא בר אבא כו' למימר רשותא גבן כו': (ד) טומיתא תיזיל וחיכול קופר אכל קופר ומית כו' זכה עמי א"ל כו' עינים דלא חמין לך יסתמון כו׳ סליק ר"ע לבקרו ליה א"ל כו' אורחין לא סליק לגביה לרמשא כו׳ חמי תיפיים מן דחמא ולא מיתחמי אמר ליה כר:

הגהות הגר"א

ויש גורסיו רשותה גבו ועוד חלופי גרסאות ועי ביפ״מ סוף מס׳ פאה:

תורה אור השלם

 בָּכָה יֵעְשֶׂה לַשׁוֹר
 הָאֶחָר אוֹ לְאַיִל הָאֶחָר או לשה בכבשים או 2. לא תַסִיג גָבוּל רֵעֵך 2. לא תַּשְּׁר נְּבְלּוּ רְאשׁנִּים בְּעָרֶץ אֲשֶׁר תָּנְחַל בָּגָרֶץ אֲשֶׁר זִיְּ אֱלֹהֶיךְ נַתַן לְךְּ לְרְשִׁתָּה:

דברים יט יד דברים יט יד 3 מַהָּן בַּסֵתֶר יִּכְפָּה אָף ושחר בַּחַק חַמָּה עַנָּה:

4. אַשָּׁרֵי מֵשִׂבִּיל אֵל דַּל בְיוֹם רְעָה יְמַלְטֵהוֹ יִיְ:

בין נסכי כגש. שהוא בו שנה לנסכי איל שהוא בו שתי שנה: פ"ל ככה יעשה לשור האחד. כל נסכי שור אחד הו ושור בו יומו הרוי שור ורש"י במנחות פי" דמימורא דלשוו חדריש

בחודם: שם החדש היה כתוב עליהו. וגם שם המשמר שאינו מלוי שיזדמן שיהיו כולם ביום א׳

הטדה

מכוון אלא להרגה שנים הלבה ד מתני' לשכם חשאים.

שהנותנין בתוכה נותנין בסתר והמתפרנסים ממנה נוטלין בסתר: **(לשכה בדק** הכיח. ללשכה שנותנים בה כל קדשי בדק הבית: גב' הוון פרנסין. היו גבאי לדקה: והוה יהיב **ליה**. לאחרים שהיו העניים מתביישים לחבל מהגבאי: מליזין עליו. מדברין בו ואמרו שאינו לריך ליטול מניין עניוג מדברין בו וחמכו שחינו כריך ניטוד לדקה ועטל: מן דרסך. כשמת בדקו ומלאו שלא נהנה ממה שקיבל אלא היה נותן לאחרים: פום מפליג ופו. היה מחלק לדקה בלילה ומוליכה אלל העיים שלא לביישן: חד זמן. פעם אחת פגע בו שר של רוחות וא"ל לא כן למדמנו רבינו לא תסיג גבול כעך ולילה גבול של רוחות לילך ואין לבני גבול רעך ולילה גבול של רוחות לילך ואין לבני מדם לאח אז: מחן בסחר יפפה אף. ויניאחו זו כדי ליתן לדקה בסתר ראוי הוא שיסתיר עלמו זו כדי ליתן לדקה בסתר ראוי הוא שיסתיר עלמו מפניו: זהוה. הרוח מתיירא מתנו שלא יכפהו זברת מלפניו: זהו שמסתכל במלום. הלדקה היאך כשחקבל ירושק: ה"א א"ל יהא לך במחנה אר"ח כשחקבל ירושק: ה"א א"ל יהא לך במחנה אר"ח יחשל העני לפרוע לו כשיראה שלא נפלה לו כשיר לא חובי לוא להיה לעני כגול לפי דעתו: יחשם או כדי שלא יהיה לעני כגול לפי דעתו: אים הוה חוש אלל לא היו תקבלין: אחרי דשחן גבן. שהיו נוחנין להם מור"ה עד יוח"כ היו מקבלין אחרי דשחן גבן. שהיו נוחנין להם מור"ה עד יוח"כ היו אללנו שהיו נוחנין להם בימים לל השנה כבר הוא אללנו שהיו נוחנין להם בימים לו הי ביכון לכל השנה בבר הוא אללנו שהיו נוחנין להם בימים אוה פירושים דחוקים: זכה כדלה מה הלאלנו שהיו נוחנים מחלה פי צוה פירושים דחוקים: זכה נ"ל והיפה מראה פי' בזה פירושים דחוקים: זכה עמי. עשה עמי לדקה ותן לי תרנגולה חדה: אר כא לך טימופא וויל ובין קופר. והיפ הא לך מימופא וויל ובין קופר. והיפ הא לך מטבע זו וקנה לך בשר: ואכל. בשר שור ומת: לכרוגו של נחמים. שאילו נתן לו בשר תרנגולת שהים רגיל בו היה חי: א"ל מיחור. כשיחור יתן שהים רגיל בו היה חי: א"ל מיחור. כשיחור יתן לו לאכול: אמר. לנגד המת עיניו שראו אותו ילא קבלוהו יהיו סתומין: ידים. דלא פשטו עלמן סגי נהור והיה דגינ נחבור עם רבי הושנים בכב יום: חד ומן וכו'. פעם אחת היה לו לר"ה ארחים ולא קרא לסגי נהור שיאכל עמו: ברמשא. לערב: א"ל. ר"ה לא יכעום אדוני עלי שלא זמנמיך שתאכל עמי היום לפי שהיו אורחין אללי ואמרחי שלא לואל בכבודך שיבישוך הלכך לא אכלמי עמך יום הה: א"ל אחם פייסת. למי שנהאה ואינו רואה יום הה: א"ל אחם פייסת. למי שנהאה ואינו רואה יום הוה. א ל משם פיישב לנוי שנלחה וחילו רוחה אותו שרואה ואינו נלאה והוא הקב"ה יקבל פייסך ותפלמך: א"ל. מנ"ל הא לברך כן: מראב"י. מעובדא דראב"י: דראב"י. נכנס סגי נהור לעירו ישב ראב"י למטה ממנו שיאמרו הבריות לעירו ישב ראב"י

מילו לא היה סגי נהור זה גברא רבא לא הוה ראב"י יושב למטה ממנו ועשו לו פרנסה ולדקה

יקרה: אמר להון. הסגי נהור מהו זה שנותנין לי כל כך: ולני עלוי. והתפלל סגי נהור זה על

בבתי כנסיות שבלוד: כמה ממון שיקעו אבותי בכאן. שהם בנו בתי כנסיות אלה משלהם: כמה נפשות שיקעו בבנין הזה. וכי לא היו בני אדם

שיעסקו בתורה והיה ראוי להוליא ממון זה עליהם לפרנסתם ונרחה שהיה ידוע לר' הושעיה שהיו עניים בני תורה בזמן ההוא שביטלו תורתם מדוחק הפרנסה והיה ראוי לאבותיו של ר' חמא לפרנסם

ולא יקפידו על הציור של בנין בהכ"נ: עבד. אלו

האי תפלה: דלמא. מעשה: הוון מטיילין.

לכך נחלוק בין נסכי עגל לנסכי שור ת"ל ככה יעשה לשור האחד מגיד שלא חלק בין נסכי עגל לנסכי שור או לאיל למה נאמר שהיה בדין אם מצאנו שחלק בין נסכי בן שנה לנסכי נ שנתיים לכך נחלוק בין נסכי שנתיים לנסכי שלי ת"ל יאו לאיל האחד או לשה בכבשים למה נאמר שהיה בדין אם מצאנו שחלק בין ניסכי כבש לנסכי איל לכך נחלוק בין נסכי כשבה לנסכי רחל ת"ל או לשה בכבשים או בעזים למה נאמר שהיה בדין אם מצאנו שחלק בין ניסכי כבש לנסכי איל לכך נחלוק בין נסכי גדי לנסכי תיש ת"ל או בעוים הקיש קטן שבעזים לגדול שבתישים מה זה בשלשת הקיש קטן שבערם אווי כב. . ב בהיום כתוב כו': לוגין אף זה בשלשת לוגין: ושם היום כתוב כו': (א) הגע בעצמך שזייג אותו היום שם משמר היה כתוב עליו הגע בעצמך שזייג אותו המשמר שם היום שם שבת שם חודש היה כתוב עליהן אפילו רוצה לזייג אין מצוי לזייג:

הלכה ד מתני שתי לשכות היו במקדש אחת לשכת חשאין ואחת

שכת הכלים לשכת חשאין יראי חטא נותנין . לתוכה בחשאי ועניים בני מובים מתפרנסין מתוכה לשכת הכלים כל מי שהוא מתנדב כלי בחשאי זורקו לתוכה ואחת לשלשים יום הגזברין פותחין אותה וכל כלי שמצאו בו צורך לבדק הבית מניחין אותו והשאר (ב) נמכרין ודמיהן נופלין (ללשכת) לברק הבית: גמ' ר'⁶) יעקב בר אידי ור' יצחק בר נחמן הוון פרנסים והוון יהבין לר' חמא אבוי (ג) דר' יהושעיה דינר והוא יהיב ליה לחורנין רבי זכריה חתניה דר' לוי היו הכל מליזין עליו אמרין דלא צריך והוא נסב מן דדמך בדקין ואשכחין דהוה מפליג ליה לחורנין רבי חינגא בר פפא הוה מפליג מצוה בליליא חד זמן פגע ביה רבהון דרוחייא א"ל לא כן אלפן ר' ²לא תסיג גבול רעך א"ל ולא כן כתיב נמתן בסתר יכפה אף והוה מסתפי מיניה וערק מן קומוי אמר³ רבי יונה אשרי נותן לדל אין כתיב כאן אלא יאשרי משכיל אל דל זה שהוא מסתכל במצוה היאך לעשותה כיצד היה רבי (יוחנן) יונה עושה כשהיה רואה עני בן מובים שירד מנכסיו היה אומר לו בני בשביל ששמעתי שנפלה לך ירושה ממקום אחר מול ואת פורע מן דהוה נסיב הוה א"ל מתנה היא לך חייא בָר אדא אית הוה סבין ביומינון מאן דהוה היב להון מבין ריש שתא לצומא רבא הוון נסבין מן בתר כן לא הוון נסבין אמרין ואודשתן גבן . נחמיה^{ם,} איש שיחין פגע בו ירושלמי א' א"ל זכה עמי חדא תרנגולתא א"ל הא לך (ד)מומיתיה דקופד וזבין קופד ואכיל ומית והיה צווח ואמר בואו וספדו להרוגו של נחמיה נחום? איש גם זו היה מוליך דורון לבית חמיו פגע בו מוכה שחין א' א"ל זכה עמי ממה דאית גבך אָמר ליה מיחזור חזר ואשכחיה מית והוה אמר לקיבליה עינייא דחמינך ולא [®]יםבון לך יסתמיִין ידיה דלָא פשמו מיתן לך יתקמעון יקבעון רגלייא דלא רהמן למיתן לך יתברון ומטתיה כן סליק לגביה ר' עקיבא אמר ליה אי לי שאני רואה אותך בכך אמר ליה אי לי שאין אני רואה אותך בכך אמר ליה מה את מקללני אמר ליה

אותך בכך אמר ליה מה את שקלעי אשו ליח ומ יקסידו על המיד של כמן מסכיל. עכה של ומה את מבעם ביסורין רבי הושעיה רבה הוה רביה דבריה חד סגי נהורא והוה יליף אכול עימיה בכל יום חד זמן הוה ליה אורחין ולא מפא מיכול עימיה ברמשא סליק לגביה א"ל לא יכעום מרי עלי בגין דהוה לי אורחין יומא דין דאמרית דלא ליבווי ביקרא דמרי יומא דין בגין כן לא אכלית עם מרי יומא דין דאמרית דלא ליבווי ביקרא דמרי יומא דין בגין כן לא מתחמיים יקבל פיוסך א"ל הדא א"ל אתה פייסתה למאן דמתחמיו ולא חמי דין דחמי ולא מתחמיים יקבל פיוסך א"ל הדא א"ל אתה פייסתה למאן דמתחמיו מיום בייני ידרים להדר ומר לוה ר"א הי א א הונה של הוה לשא המונה הא המינה הא המינה הא מתחמים יקבל פיוסך א"ל הרא מנא לך א"ל מר"א בן יעקב רר"א בן יעקב עאל חד דסגי נהורא לקרתיה יתב ליה ר"א בן יעקב לרע מיניה דיימרון דאילולי דהוה בר נשא רבא לא יתב ליה ר"א בן יעקב לרע מיניה עבדין ליה פרנסה דאיקר אמר לון מהו הכין אמרון ליה ר"א בן יעקב יתב לרע מינך וצלוי

ריבב"ן חדרים. חשאים שעניים בני טובים מתפרנסין ממנה בחשאי בלנעא שלא יתביישו : כלי שמאאו בו אורך

כותה בנכט שמי תבישן. כדי שתמו כל הקד בדק הכים מניחין אוחו. לבדיה: ירושלמי חני קדשי מזבח מיציאין את הראוי להן מקדשי בדק הבית [ואין קדשי בה"ב] מוליאין את הראוי להן מקדשי מזבח. והתנינן כלי שמצאו בו צורך להן מקדשי מזבח. והתנינן כלי שמצאו בו צורך לבדק הבית מניחין אותו והשאר נמכרין ודמיהן נבדק הבית מניחין חותו והשחר נמכרין דמיהן נופלין ללשכת בדק הבית ס"ד אחתן שהקדישו לקדשי מזבח הקדישו וקתני ודמיהן נופלין ללשכת בד"ה" כלומר בשעה שהקדישו עיקר קדושתן לב"ה:

כנותר בשנה שהקדישו עיקר קדושתן נכ"ה.
תקלין חדתין
הכתוב כו' דכבש עשרון א' ואיל ב' עשרונים:
מ"ל ככה יעשה לשור האחד. דבין גדול בין קטן
הוסרי שון א'י מהכא דשור בן יומו קרוי שור כדכתיב
שור או כשב או עו כי יולד: או לאיל להה לאחר.
הוא כשב בן שמים הוא איל: לבן שלש. שיהיה סכריו
יותר: מ"ל או לאיל. מריבויא אשמועיקו, א"י
עתם שקרוי איל הכל אחד בן שמים ובן ג": או
לובח לכבש האחד: ככשה. נקבה דכבשים: רחלה
נקבה דעוזם: מ"ל או גו'. מריבויא! או בעוים.
נקבה דעוזם: מ"ל או גו'. מריבויא! או בעוים.
והלא שים בכלל כבשים הם: גדי. היינו בחור: נקבה דעולם: מ"ד מו גור. מריבוית: מו בעולם.
והלא עוים בכלל כבשים הם: גדי. היינו בחור:
מיש. זקן: בג' לוגין. הוא רביעית ההין שההין
"ב לוג וכ"ד הסוגיא בבבלי (מנוחת א ז זב א):
הגע עצמך כו'. אתתניתין מהדר כלומר מה בכך
שהיה כתוב עליו שם היום יכול הרמאי להמתין
בשיה המתו עליו שם היום יכול הרמאי להמתין
בשני שהיה כתוב עליו שם היום יכול הרמאי להמתין משמר. ומשני שהיה כתוב שם המשמר ובשבוע האחרת משמר אחר ולא יהיה יכול לרמאות: ופריך הרי יכול להמתין עד שיחזור חלילה זה המשמר וזה היום: להמחין עד שיחזור חנינה זה המשנת זהי היום. ומשני שם יום ושבם וחדש לסוג. שלא שירן שימחין זמן הרבה עד שיארע כך: מחבר' לשלם חשאים. על שם שנוחנין לחוכה בסתר והתחפרנקים ממונה נועלים בסתר: ללשלם בד"ה. ללשכה שנותנין הברבר בל דד"ה: להי לאוחרניו. מסני שהיו מתביישים נוטנים בסתר: (נשסם בד"ה. (נשסה שוחנין בחוכה כל בד"ה: גב"ל לאוחרנין, מפני שהיו מתכיישים לקבל מיד הגבאי ונתן להם מה שלקח שהוא לא היה לדיך: מעניין: לשון לעז: מפליג. ממה שהיה נוטל: מאוה. לדקה: בלילא. משום מתן בסתר שלא לבייש המקבלים ובמ"ש עב דלא יהביה כו': לא ססיג. ובלילה זמן הרוחות ואמרו אל לא מ"ח יחדי בלילה: ובנינה זמן הרוחות וחמרו חני ימידי בנינה: מסן בסחר. זה כל כוונתי בהליכתי בלילה ושלחי מעוה אינן ניחוקין ובפרט שכופה אף: שהוא מססכל כמלוה. בהשל וחכמה שלא יהיה בה איה פחימות: שנפלה לך ירושה ממקום אחר. דכחיב בית והון נחלת אבות. וכשנפסק זה כגון זה שירד מנכסיו ירושתו מתקום אחר להחפרנת מאחרים המשפיעים לוה מתקום אחר להחפרנת מאחרים המשפיעים לוה מתקום חחר ההחפרנם מתחרים התשפיים כזה כלבותיו שהשפיעו לו: עו ואחד בשבת וקחל ז: כי אחלו עניא אקדים ליה ריפתא כי המל עניא אקדים ליה ריפתא כי המל עניא אקדים ליה ריפתא כי הדיקדים ליה היכי דליקדתו לבניך כו' גלגל הוא שחזור בעולם כי בחל"ם הא לה בא בא כנו או בן בנו ואתרו במ"ר הקב"ה עושה סולנעות מורים אה ומעשיר אה וו"ש ואחר פורע בזימנא אחריתי: מן דהוה נסיב כו'.
כדי שלא ישנור כשטרון שהוא בע"ח ואלטער כמ"ש כדי שלא ישנור פולים בשורון שהוא בע"ח ואלטער כמ"ש כל שכתו שבות כפסוקר שהוא פב מי לפני מינו ב בריש ע"ז בע"ח עלב כו': אים הוי סבין ביומינו. בימינו היו זקנים: מבין ריש שפא כו'. דגירסת הירושלי כל מזוניתו של אדם קלובין מר״ה ועד יוה״כ. היה דעתם בזה שמר״ה ועד יוה״כ הוא קלבת מזונם לכל השנה ולכן עד יוה״כ היו נוטלין שעדיין לא נקלב להם במרום ורשות בידם ליטול משא״כ אחר יו״כ שכבר נקלב להם פרנסתם על כל השנה מהסיבה שהיה בידם ולא היו רוצים ליטול וזהו דשתא גבן של כל השנה אללנו כבר: ז**רה עמי**. עשה עמי של כנ השנה המנטו כבר: זכה עמי. עשה עתי לדקה והוא כמ"ש יותר ממה שבעל הבית עושה עם העני העני עושה עם בעל הבית שנאמר ושם האים אשר עשימי זהי: הא לך. מעבע זו וקנה לך חילופה בשר: ואכל. בשר שור ומת: להרוגו של נחמים. שאילו נתן לו בשר תרנגולת כהרגלו היה חי: נחום איש גם זו. מוגיא זו אימתרא בבצלי במסן תענית חים גם זו. סוגים זו הימתרם בכבני בחסף מענית (כא 6) וכאן יותר מדוקדקתו. גם זו. שהיה אומר על כ"ד גם זו לטובה: דורון, בבבלי מפוכש משא ג' חמורים מאכל ומשתה ומגדים: מוכה שחין א'. שהיה נראה לעין חולה גדול וחלש: זכר עמי. לא אמר כמוכרת אוה מאד אלא שחובה עמי במימיקר לי ולא הפליג בקשמו כההיא אחמיא לקמיה דבנימין הדורה א"א ברי כה מועולים בחברת מומה שבראל הלדיק וא"ל הרי הם מוטלים בסכנת מיתה שבודאי היה מודרו לימן תכף ועתה חשב בחזירתו ימן לו ומשום כבוד ממיו היה אך לדרכו וו"ש לבית חמיו: אשכחיה. בחזירתו דמית: קאים כו'. עמד לנגדו:

מו:

אותו ומשם נוטלין אותו למה שלריכין אותו: הדרן עלך פרק אלו הן הממונין הלכה א מתני' שלשה עשר שופרום. מיבות

מלמטה עקומות כעין שופר מפני הרמאים שלא

יתנו ידן לתוכן להראות כאילו נותנין לתוכו ויטלו

מתוכן ולקמן מפרש למה י"ג שופרות וי"ג שולחנות ובאיזה מקום מונחין: י"ג השפחויות. לקמן

מפרש היכן היו: כנגד דיר העלים. לשכה שבה היו נותנין כל עלי המערכה והיא היתה במקלוע

מזרחית לפונית של עזרת נשים: ששם ארון נגנו. ע"י יאשיהו כדמפרש בגמרא: שהיה מחעסק.

על מתאכתו מחליע את העלים שאין לבעלי מומין מחלהכת מחליע את העלים שאין לבעלי מומין מלחכה במקדש כי אם להכין עלים למערכה דכל עץ שנמלא בו חולעת פסול למובח: שהיא משונה. שלא היתה האבן שזה לשאר אבני הרלפה והבין

שנסתלק משם והוחזרה: ביחוד. בבירור: גב" ה"ג

אלא הדברות שבתוכו: ולא יראו החולה. סיפא

לכל ויהיו שם עד היום הזה: **כמיב.** ברישא זיראו וכתיב בסיפא ולא יראו וקשיא אהדדי: ויראו וכתיב בסיפא ולא יראו

בולטין. ודוחקין בפרוכת ונרחין כשני דדי חשה

שבולטין מתחת חלוקה: ומפלע. ומבקע: ביחוד.

בבירור: הקיש עליה בקורנס. על המקום ההוא ויצא אש ושרפו: החורה. ולוחות שניות מונחים

בתוכו: לא משו וכו'. ואס"ד דהארון ההוא הוא

שהיה הולך לפניהם במלחמה מסתמא גם המעפילים היו נוטלים אומו עמהם במלחמה : היה

נכנם ויולה עמהו. כשנחעו בחדבר נחע לפניהם

בדכתיב וארון ברית ה' נוסע לפניהם: **ה"ג ופעמי**ם

הוא מתראה עמהו במלחמה וי"ם דל"ג ליה והוא

הנכון וכן הוא במס׳ סוטה: מילה דלא חמון

שהיה בו החשן והאפוד והאורים והתומים וזכר הליץ לפי שאסור לשאול באורים כי אם בלבישת

לרות מלמעלה

ל) עי׳ תמורה לב א. ב) מדות פ״ב מ"ג. ג) יומל נד ל. ד) מוספחל חפ"ב ויומא נג ב, ה) שם נד א, ו) ירושלמי סוטה פ"ח הלכה ג ותוספתא סוטה פ"ו ה"ט, ז) ספרי פ' בהעלותר,

עין משפמ נר מצוה

ב א מיי׳ פרק ב מערכין הלכה יג ובהשגות ופרק ד משקלים הל״י ובכ"מ ולח"מ:

א ב מיי׳ פרק ב משקלים הל"ב: ב ג מיי׳ שם הל"א:

ב מיי׳ פ״ד מבית הבחירה הל״ה:

נוסחת הבבלי

(א) מקדשי בד"ה (א"ר חייא הוא מתניתא הדשי מזבח מוציאיו שות מתוכמת קדשי מוכח מוכטרן את הראוי להן לקדשי בד"ה) אין קדשי בדה"ב כו': (ב) הבדים מן הקודש על פני הדביר כו' מסייע ליה לר"י בר אילעאי כו':

הגהות הגר"א

[א] ה"ג תנן התם קדשי מזבח מוליאין את הראוי להם מקדשי בד"ה אין קדשי בדה"ב מוליאין את הראר להן מקדשי מובח ולא קדשי בדק הבית מקדשי בד"ה והא תנינן כלי שמלאו בו וכו'. א"ר חוקיה כיני מתני' ללשכת בדה"ב כל"ל וכ"ה במתני׳ תמורה (לב.) א' קדשי מובח ואחד קדשי בדה"ב אין משנין אותן מקדושה לקדושה ופירשה הרמב"ם ז"ל כמו שאין משנין בקדשי מובח גופיה משלמי לעולה וכן להיפוך כן אין משנין בבדה"ב מקדושה לקדושה. ופריך והא תנינא וכוי והשאר נמכרין ודמיהן נופלין לבדק הבית הרי דמשנין בבדה"ב שנמכרין ישבית יארי דונספין בפרים כי שנחפרין ולוקחין לבדה"ב מזה ומשני כיני מתני' ללשכת בדה"ב וה"ק והשאר מה שחין לורך למה שהוקדשה כעת מה שחין נורך נמה שהוקדשה כעת נמכריון ודמיהן נופליון ללשכת בדה"ב ומ"ש ולא קדשי בדה"ב מקדשי בדה"ב היינו דומיא דאינך שישנה מזה לבדק הבית אבל ללשכי הוא אח"כ כמו דבר חדש כיון שאין לורך בזה כלל לבדה הבית. וגי׳ הספרים מסרה ומשובשת: [ב] ה"ג ויאריכו הבדים וגו' ולא יראו החולה וכתיב ייהיו שם עד היום הזה. וכ"ה בתוספתא ועי' בפירוש מהרא"פ: [ג] ה"ג אחד שהיו לוחות נתונות לתוכו ואחד שהיו שברי לוחות נתונות למוכו זה שהיו לוחות וכרי זה שהיו שברי לוחות נתונות לתוכו היה נכנס ויולא עמהן ע"כ. ולא גרסינן ופעמי שהי מתראה עמהן ועי בק"ע. וו"ל הרב בעל מקלין חדמין במוספתא פ"ז דסוטה הגירסא א' שהימה התורה נתונה בתוכה כמו בספרים שלנו. ונראה הא דלא גרס רבינו הגדול מהר"א ווילנא זל"ל כמו בחוספתא משום דלקמן בסוגיא דלר"י לא היה ס"ח מונח כלל בארון אלא מלד הארון וסתם ר"י הוא ר" מנמ מכל שלונתיה דר"מ וט"ס ב"א בר שלונתיה דר"מ וט"ס במוספתא ר"י בן לקיש ועי מוסי דסוטה (מב.) שכתב בוה שילא לטומה (נוצה) שכנוב צוה שינה למלחמה ושברי לוחות וכו' ומ"ש שם ר"ל ט"ס ול"ל ר"י ב"א ועי' תוס' יומא (נג:) ד"ה תנן וכו' ומוכח מדבריהם דגירסתם ר"י ב"א דהוא סתם ר"י וכולה סוגיא במדת הלוחות הכל מייתי דלוחות ושברי לוחות מונחין בו וכו׳. ועי׳ במס׳ שקלים עם פי׳ תקלין חדתין הנדפס מקרוב

גליון הש"ם

ותמלא דבריו ביתר ביאור:

[א] עי' תשובת מהר"ם מרוטנבורג סימן תרלב: [ב] עי' תוספות עירובין דף סג ע"ב ד"ה כל וסוטה דף מב ע"ב ד"ה מפני:

דסדרא רבא אתא ר' מנא לגביה אמר ליה חמי מאי טבדית א"ל ¹וישכח ישראל את עושהו ויבן היכלות לא הוה בני נש 🗈 דילעון באוריִיתא 🖰 אותני אקרשי המזבח מוציאין את הראוי להן מקדשי (א)בדק הבית אין קדשי בדק הבית מוציאין את הראוי להן מקדשי מזבח והא תניגן כלי שמצאו בו צורך לבדק בין שי מוביון אותו והשאר נמכרין ודמיהן נופלין לברק הבית א"ר חזקיה כיני מתני (לצורך) ללשכת ברק הבית:

הפתחים של בהמ"ד הגדול: **חמי מה דעבדים.** היה משבת עלתו כאה מה שששיחי: וישכת ישראל וכר. מוב הוא לימו לעניי חורה שטושיו חלות בכל עת משיבנו בנינים

הדרן עלך פרק אלו הן הממונין

הלבה א מתני' בשלשה עשר שופרות שלשה

עשר שולחנות שלשי עשרה השתחוויות היו במקדש של בית ר"ג ושל בית רבי חנניה סגן הכהנים היו משתחוים בארבע עשרה והיכן היתה יתירה כנגד דיר העצים שכן מסורת בידן מאבותיהן ששם הארון נגנז מעשהי בכהן א' שהיה מתעסק וראה את הרצפה שהיא משונה מחברותיה בא ואמר לחבירו לא הספיק לגמור את הדבר עד שיצתה נשמתו וידעו בייחוד ששם הארון גנוז: גמ' תני יהשופרות הללו עקומות היו צרות מלמעלן ורחבות מלממה מפני הרמאין תניל בשם ר"א הארון גלה עמהן לבבל מ"ם 2לא יותר דבר אמר ה' אין דבר אלא שהדיברות לתוכו וכן הוא אומר 3ולתשובת השנה שלח המלך גבוכדנצר ויביאהו בבלה עם כלי חמדת בית ה' איזהו כלי חמדת בית ה' זה הארון (תני ר"י בר אילעי) ירבי שמעון בן לקיש אומר במקומו היה הארון נגנז הדא הוא דכתיב יויאריכו הבדים ויראו ראשו (ב) הבדים אל הקדש אל פני הדביר ולא בלין, והחלון הזה לחלו לחלון בליית הי לגל החלון.
האי בו החבודה ובאורים והחלונים וחכר האי בי והרוצה וב]בתיב" ויו בא שהי בו שלוד לפי שלמור לשלוג למורים כי לם לצלים האשה ורבגן אמרי בלשבת ביר העצים בלשבת דיר העצים שלחם ולמה למל הי למל הי לבין לימוד ורבעו המדיב בלשבת דיר העצים שלחם חלמה מולים לחלים יראו החוצה [ב]כתיבס ויראו ואת אמרת ולא יראו אלא גראין ולא גראין בולטין ויוצאין כשני דדי האשה ורבגן אמרי בלשכת דיר העצים היה הארון גנוז מעשה בכהן אחר בעל מום שהיה עומר ומפצל עצים בלשכת דיר העצים וראה את הרצפה שהיא משתנה מחברותיה בא ואמר לחבירו בא וראה את הרצפה הזאת שהיא משתנה מחברותיה לא הספיק . לגמור את הדבר עד שיצתה נשמתו וידעו בייחוד ששם הארון גנוז: תני (משום) ר' הושעיא הקיש תמון מן יומיהון קרייא מסייע לר' יודה בן לקיש זיואמר שאול לאחיה הגישה ארון האלהים והלא ארון בקרית יערים היה מה עבדון ליה רבגן הגישה אלי הציץ קרייא מסייע לר' יודא (בר אילעי) בן לקיש *הארון וישראל ויהודה יושבין בסוכות לקיש *הארון וישראל ויהודה יושבין

עליה בקורנם ויצאת אש ושרפתו תניי רבי יהודה עליו בקון גם דבאו אש דשופות דוג די בי הודה (בר אילעי) בן לקיש אמר פ ב' ארוגות היו מהלכין עם ישראל במדבר פאחד שהיתה התורה נתונה בתוכו ואחר שהיו שברי לוחות נתונין בתוכו זה שהיתה התורה נתונה בתוכו היה מונח באהל מועד הדא הוא דכתיב 1ארון ברית ה' ומשה לא משו מקרב המחנה זה" שהיו שברי לוחות נתונין בתוכו היה נכנם ויוצא עמהן ופעמים שהיה מתראה עמהן ורבנן אמרי ארון א' היה ופעם אחת יצא בימי עלי ונשבה קרייא מסייע להו לרבנן 'אוי לנו מי יצילנו מיד האלהים האדירים האלה מילה דלא

תורה אור השלם 1. וַיִּשׁבַּח יִשַּׂרָאֵל אָת עשַהוּ וַיִבן הֵיכַלוֹת וִיהוּדָה הַרְבָּה עַרִים בָּצְרוֹת וְשַׁלְחַתִּי אָשׁ בָּעַרִיו

למאי אלטריכו: כנגד דיר העלים. מקום שהיו העלים ללורך המובח : ששם הארון נגנו. שגמו יאשיהו המלך כדאיתא ביומא (פ"ד) [פ"ה] ודי (ג) דכתיב (דהייב לה) ויאמר ללוים המבינים לכל ישראל הקדושים להי תנו את ארון הקודש בבית אשר בנה שלמה בן דוד מלך ישראל אין לכם משא הות לכתף. רושלים אחר להם אם גולה הוא עומכם בכתף. ירושלים אחר להם אם גולה הוא עומכם לכבל אין עוד אתם מחזירין אותו לתחומו אלא עבדו את ה' אלהיכם ואת עמו ישראל. חניא בחוספתא ר' יהודה אומר י"ג השתחויות כנגד ביי שבנות ירושלמי מתני׳ אבא יוסי בר חנין היא דאמר [אבא] יוסי בר חנין כנגד י״ג שערים ברם לרבנן ז' שערים הם בעזרה. על דעתיהון דרבנן היכן היו השתחויות הללו כהדא דתנינו י"ג פרלות היו בו שפרלום מלכי יון וחזרו וגדרום וכנגדן גורו י"ג השתחויות: מתני" שהיה מתעסק. מפרש ביומא פ' הוליאו לו (ד' נד) מאי הוה עביד אמר ר' חלבו מתעסק בקרדומו הוה. תנא דר"י כהנים בעלי מומין היו מתליעין בעלים ונשמטה קרדומו של א' מהן ויצאתה האש ואכלתו ותנן במס' מדות (פ"ב מ"ה) ואיתא בפ"א דיומא (דף מו) ופ' כל קרבנות (דף פה) כל עץ שנמצא בו תולעת פסול ומפרש (שם) בפ' כל קרבנות ל"ש אלא לח אבל יבש גורדו וכשר: משונה מהברותי. שהיתה גבוהה אותה טבלא של שיש שהיתה ברלפה והארון מחתיה ומת לפי שלא היה לו להראותו מקום הארון שמא ירגישו האומות: ביחוד. בבירור

מתני' י"ג שופרות י"ג שולחנות. כלהו מפרש

תקלין חדתין סרעייסו. שערי בסמיד הגדול: חמי מחי עבדים. מה עשיתי זה השער והיה משבח עלמו: ה"ג סני קדשי מובה כו'. מוליחין את הראוי להן מקדשי בד"ה. מה עשתי זה השער והיה משבח ענתנו: ה"א. פני קדשי מזכת כו'. מוליאין את הראוי להן מקדשי בד"ה.
הראוים למזכח כו' יקרבו שלוח אע"ג דסחם הקדשות
הראוים למזבח כו' יקרבו שלוח אע"ג דסחם הקדשות
לבדק הבית ותנייל בתוספתא פ"ק דמתורה המקדיש
הראוי להן: אין קדשי בו"ה מוליאין אם הראוי להן
מקדשי מזכח גורים אלו פדין אותן אלא לתוחם חיש אה
מקדשי מזכח גורים אלור לשוח כדמן בקדשה קלה אף
קדשי מזכח גורים אלור לשוח כדמן בקדשה קלה אף
קדשי בד"ה אין מדשין אותן מקדשה לקדשה ופיקשי
ממנימין היא במתורה (גל א) א' קדשי מזכח וחיש אה
קדשי בד"ה אין משטין אותן מקדשה לקדשה ופיקשה
מחלושה לעול הון להיקר כן אין משטין בקדשי מזכח הופי
ממלמים לעולה וכן להיקר כן אין משטין בדק הבית
מקדושה לקדושה. ופריך והא מנין כו' והשאר
ממלמים לולקהם בד"ה. ה"א היא היא כהי דמשנין בד"ה
ממלמים לולקהם בד"ה. ה"א השאל מול לשכם בד"ה
ומ"ש ולא קדשי בחוץ לבד"ה ה"ר ומשלין ללשכם בד"ה
מוליקדם כעת מתכרין ודמיהן נופלין ללשכם בד"ה
מוליקדם כעת מתכרין ודמיהן נופלין ללשכם בד"ה
מין דבר מדש כיון שאין צורך דוה כלל ללשק הבית
ובים מו לבד הבית ושאין צורך דוה כלל ללדק הבית
וגירסת הספרים חסרה ומשובשת:

הדרן עלך פרץ אלו הן המסובין

הדרן עלך פרץ אלו הן המסובין

הדרן עלך פרץ אלו הן המסובין

בבילה פ"ב גבי אין אופין פת עבה ביו"ט:

הדרן עלך פרק אלו הן הממונין

מוש שהוה מתראה עמהן שלשה עשר שופחות חיבות לחת מתתלה לחבון איי לגו מי מלמנטה ועקונות. בשופר בומי מלמנטה ועקונות. בשופר בומי מלמנטה ועקונות. בשופר בומי בירים האלה מילה מילה ליסב בצה איי נותנין כל עלי המערכה יידים האלה מילה מילה במקלו למיל מוכת כל מיל מערכה שה ארון האלהים והלא היידים המעסק. בקרדומות במללקה משל שורת נשים את מרון נגמו. על ידי יששים לחת מכולקה משל מות משלה הערדון ליהר רבון הגישה ביריוב במוברות בבירות: גמ' מפני הכתלים. של היידי במוברות בבירות: גמ' מפני הכתלים. של היידי המתלה מתני בשם היא וכל אור בבירות למבוב במוק והכל בכלל ולמה ליה למיתר ולא יותר דבר אלא דקלה על הארון: מון הוא אותר ולמשובת וגי בכלל ולמה ליה למיתר ולא יותר בבירות במולל היידי במים הכלל בליה במוספת אם כוקט לה בשם ר"ש בפ"ע והכא מביין והכל בכלל ולמה ליה למיתר ולמן לה בשם כ"ש במילה בללה ולקו למים הביר העלים. הוא ליידי דמיים קרא דולא ילאו דיידי במיים קרא דולא ילאו. ליידי דמיים קרא דולא ילאו בבלי גמין משל ביש ברלפה הלה גבוה מתברה מתפיע לרבון במילקוה מאחר שנסדה שם: בקרדומו: באובל משע בריב של מיש בברלפה הלה גבוה מתברה מעשר לרבון במילקוה מאחר שנסדה שם: בקרדומו: באובל משע בריב שללת לאו עודי בשללת הלון וווי וגידי בשלות הוא לוון וגיד זה הפשוק במעפילים כתיב שלא לוה שות הוא של מיש בברלפה הלה גבוה מתברה מעשר להו שהי בשלות לו. שלא הלא תייות מושה המוללה כי דכנים כו' משל מתן בר. שלא הלא הלו שהיה משל מד שהעלה דוד משם ומאה הגישה מאו עבד שהעלה דוד משם ומאה הגישה מאו עבד שהעלה דוד משם מתל מר הגישה אלי שבה אלי שבה מתלחה היי הו של היום בלה הא לייד, שליה מולה הור הבים מאו עד שהעלה דוד משם ומאה הגישה מאו עד שהעלה דוד משם ומאה הגישה מאו עד שהעלה דוד משם מתלי בתום במוחם בלה הגישה מאו עד שהעלה דוד משם מתל מה ביה בל המשל של הליק בל הלומות היו ועל המה בלה מה בליכה האיים של או עד שהעלה דוד משם מתל מה בהלים הלה ביה לשל היו של הנום בה בללמתה אתר הגישה אל מדו בה בל הבים הלום היו על בתום בל המום בל הלום היו של הבים בל המום בל הלום בל הלום בל הלום בל הלום בל הלום היו על הבל בל הלום ב יהיה אות שהעלוח דור משם ומאי הגישה דמשמע שהיה שם אנשיר בין לחומה היו ועל היה או עד שהעלוח דור משם ומאי הגישה דמשמע שהיה שם אנשיר בי אחנות היו ועל ארון שהיה עמהם במלחמה אמר הגישה: מאי **עבדו ליה רבנן הגישה אלי הליץ**. יש מפרשים

ראש הַהַר וָאַרוֹן בָּרִית יִיַ וּמֹשָׁה לֹא מַשׁוּ מִקָּרב הַמַּחַנָה: במדבר יד מד 6. אוֹי לְנוּ מִי צִיילָנוֹ מִיּד הָאֵלְהִים הָאַדִּיִרִים הָאַלָּה אַלָּה הַם הְאֵלְהִים הַמְּכִּים אֶת מְצְרִים בְּכְל מְּכְּה בְּמִדְבָּר: ש״א ד ח 7. וִיאמָר שְאוּל לְאֲחִיָּה הַגִּישְׁה גַּרוֹן הָאֵלְהִים כִּי הְיָה אֲרוֹן הָאֵלְהִים בִּיוֹם הַהוּא וּבָנִי יִשְׂרָאַל: ש״א יד יח 8 וְיאמֶר אוּרִיָּה אֶל דְּוֹד הָאָרוֹן וִשְּׁרְאַל וִיהִוּדְה שבים בּסכּוֹת וַאדני יוֹאַב וַעבִדי אֲדנִי עַל פְּנֵי הַשָּׁדֵה חנִים וַאֲנִי אָבוֹא אֶל בֵּיתִי לֶאֲכֹל ָולִשְׁתוֹת וְלִשְׁבַב עִם אִשְׁתִּי חַיֶּר וְחֵי נַפְשֶׁך אִם אֶעֶשֶׁה אֶת הַדְּבָר הַזֶּה: שמואל ב יא

<u>من</u>۱.

השמנה בגדים והליד הוא החשוב שבהן: והלא הארון כליון היה. בימי דוד ואיד האמר והארון יושב בסוכות אלא ודאי דעל הארון השני שיולא עמהם למלחמה האמר: סכד שהוא ישראל. דכתיב תשימו בארגז מלידו אלמא גבי

והלא ארון בציון היה מה עבדין ליה רבגן מכך שהוא אוכקירוי שעדיין לא נבנה בית הבחירה משנגנו⁶ הארון "נגנו עמו צנצנת המן וצלוחית בשנתנה האחן נתנו עבו בנצנו דובן הצחדת שמן המשחה ומקלו של אהרן ופרחיו ושקדיו וארגז שהשיבו פלשתים אשם לאלהי ישראל מי ואו גו שוושיבו פלשתים אשם לאלון ישואל מי גנזו יאשיהו גנזו כיון שראה שכתוב ייולך ה' אותך ואת מלכך אשר תקים עליך אל גוי אשר לא ידעת אתה ואבותיך עמד וגנזו הדא הוא דכתיב יויאמר ללוים המבינים ולכל ישראל הקרושים לה' תנו את ללוים המבינים ולכל ישראל הקרושים לה' תנו את ארון הקדש בבית אשר בנה שלמה בן דוד מלך ישראל אין לכם משא בכתף אמר להם אם גולה הוא עמכם לבבל 🗗 אין אתם מחזירין אותו עוד למקומו אלא עתה עבדו את ה' אלהיכם ואת עמו ישראל: [ב]פטום שמן המשחה 3ואתה קח לך וגו' וקידה חמש מאות וגו' שהן אלף וחמש מאות מנים: וקידדומש מאודדוגו שהן אכן-דוומש מאודדמנים. שמן זית הין שנים? עשר לוג שבו שולקין את העיקרין [1]דברי ר"מ רבי יהודה אומר בשולקן העיקרין ונודברי ר"מ רבי יהודה אומר -שולקן היה במים ונותן שמן על גביהן משהיה קולט את הריח היה מעבירו כדרך שהפממין עושין הרא הוא דכתיב +שמן משחת קדש וגו' תניי רבי הוא דכתיב +שמן משחת קדש וגו' תניי יהודה בי רבי אילעי שמן המשחה שעשה משה במרבר מעשה נסים נעשה בו מתחלה ועד סוף שמתחלה לא היה בו אלא שנים עשר לוג שנאמר שמן זית הין אם לסוך בו את העיקרין לא היה בו ספק על אחת כמה וכמה שהאור בולע והעצים שפק על החור בהלעת וממנו נמשחו המשכן וכל כליו השולחן וכל כליו המנורה וכל כליה וממנו נמשחו אהרן כהן גדול ובניו כל שבעת ימִי המלואִי' וממנו נמשחו כהנים גדולים ומלכים מלך בתחלה מעון משיחה ^[ה]מלך בן מלך 'אין מעון משיחה מ"ם ²קום משחהו כי זה הוא זה מעון משיחה ואין מ"ם יקום משחהו כי זה הוא זה מעון משיחה ואין בגו מעון משיחה אבל יכ"ג בן כ"ג אפי' עד עשרה דורות מעון משיחה וכולו קיים לעתיד לבא הה"ד שמון משחת קודש יהיה זה לי לדורותיכם: אין?) מושחין המלכים "אלא ע"ג המעיין שנא' "והרכבתם את שלמה בני על הפרדה אשר לי והורדתם אותו אל גיחון ומשח אותו שם צדוק הכהן ונתן הנביא למלך על ישראל אין" מושחין מלך בן מלך אלא ויים מפני המחלוקת מפני מה נמשח שלמה מפני ויים ביים משורים שלמה מפני מה נמשח שלמה מפני מחלוקתו של אדוניהו יואש מפני עתליהו יהואחז מפני יהויקים אחיו שהיה גדול ממנו ב' שנים יהוא מפני יורם לא כן כתיב ⁵קום משחחו כי זה הוא זה מעון משיחה ואין מלכי ישראל מעונין משיחה ויואלא יהואחז מפני יהויקים אחיו שהיה גדול ממנו נמשח: אין מושחין המלכים אלא מן הקרן שאול ויהוא נמשחו מן הפך היתה מלכותן מלכות עוברת דוד ושלמה נמשחו מן הקרן היתה מלכותן מלכות קיימת: 🗈 אין מושחין כחנים מלכים אמר רבי קיימת. נפו אין מושחין כהגים מלכים אמו רבי (יונה אמר ר' אבי) יודה ענתוגדרייא על שם ⁸לא יסור שבט מיהודה אמר ר' חייא בר אדא ⁹למען יאריך ימים על מִמלכתו הְוֹא ובניוְ בקרב ישראל מה כתיב בתריה לא יהיה לכהנים הלוים א"ר" יוחנן הוא יוחנן הוא יהואחז והא כתיב 10 הבכור יוחנן בכור למלכות א"ר יוחנן הוא שלום הוא צדקיהו יה בין היה אוהן היה ליה היה בין היה בין ההכתיב הג' צדקיהו והרביעי שלום ג' לתולדות ד' למלכות צדקיהו שצידק עליו מדת הדין שלום שבימין שלמה מלכות בית דוד (ריש לקיש אמר) לא שלום הוה שמיה ולא צדקיהו הוה שמיה אלא מתניה הדא הוא דכתיב יווימלך מלך בבל את מתניה דודו תחתיו ויסב את שמו צדקיהו: א"רי יוחנן 🗓 באמה של ששה מפחים היה הארון עשוי

מאן תנא באמה של ששה מפחים ר' מאיר היא דתנן [©] ר' מאיר אומר 'כל האמות היו בבינונית ר' יהודה אומר אמות הבנין ששה של כלים חמשה על ? דעתיה דר"מ דו אמר באמה של ו' מפחים היה הארון עשוי אורכו של ארון מ"ו מפחים דכתיב ¹²אמתים וחצי ארכו אמתא אשיתא ואמתא אשיתא ופלגות אמתא תלתא הלוחות היו כל אחד וא' ארכו ו' מפחים 🗈 רחבו 🗓 (שלשה) ששה ותן ארכן של לוחות לאורכו של ארון נשתייר שם שלשה מפחים

וארבעהס לוחות היו בו שנים שלמים ושנים שבורים דכתיב 13 אשר שברת ושמתם בארון

תורה אור השלם

משַׁחַהוּ כִּי זָה הוּא: שמואל א טז יב 6. וְאֵל בָנִי יְשַׂרָאֵל תִּדְבֵּר לֵאמֹר שָׁמֵן מְשַׁחַת קְדַשׁ

דכ: ה"ג מלך בן מלך אין טעון משיחה אבל כ"ג כו".

ול"ג מ"טו דכתיב כי זה וגו׳ דמוס דריש לקטן על

מלכי ישראל שא"ל כלל משיחה וכ"ה בבבלי שם:

מלכי ישראל שא"ל כלל משיחה וכ"ה בבבלי שם:

מחמיו מבניו נימא קרא והכהן שתחמיו מבניו מאי

המשיח הא קמיל דאפילו מבניו ההוא דמשא ליה

הר כ"ג וא"ל משח ב"ו: זה לדורוסיכה. אלמא

מלך. בבבלי משרם ב"ו: זה לדורוסיכה. אלמא

מלך. בבבלי מפרש מקרא דכתיב למען יאריך ימים

על ממלכתו הוא זכניו כל הימים ירושה היא אלא

מפני כו". גרסיון ול"ג מחלה מפני המחלוקת ובבבלי

מפכי מולן דכי אתי מחלה מפני המחלוקת ובבבלי

קושא הא דפני זה וגוי דמשמע שאין אחר מחלםי

ישראל נמשח כלל אף מפני המתלוקת דלא מספר

ישראל נמשח כלל אף מפני המחלוקת דלא מספר

ישראל נמשח כלל אף מפני המחלוקת דלא מספר

ישראל נמשח כלל אף מפני המחלוקת דלא מספר

ליקח הס"ת משם דעביה של ס"ת ב' טפחים לפי שיעור ארכה ששה: שלשה טפחים. דד' לוחות רחבן י"ב

ישומה דכונים נשלינו בטוגו וברי ומנונו ובר אורן הוה קאי וממילא שמעינן דעמו נכנו יולך ה' אוסך וגר'. ודאג שמא יגלה: סנו אם הארון הקודש בכים. הא המם הוה קאי אלא גניזה היא: אין אתם מחזירין אותו למקומו. שאין מלות בכתף שאו נוהגת בלוים או ועוד שיתחלל קדושת הארון בירידתו לבבל: פיטום שמן המשחה וכו'. מדפריך עלה לקמן מהא דיאשיה גנזו מייתי ליה הכא ודלא כמהרא"פ: שהוא אלף ות"ק מנים. דמפרש קרא בדכתיב דקנתן בשם וקנה בשם כל אחד לא היה אלא ר"ן מנה ודקשיא מחליתו דקנמון בשם למאי אתא י"ל דגזירת הכתוב הוא שיביא ת"ק מנים וחולהו ולוקח ממנו ר"ן מנים לשמן המשחה וכה"ג אמרינן במנחות מביא עשרון שלם וחולהו ומקריב ומחלה אבד ודלא כמהר"א פולדא: העיקרין. הן הבשמים: שולקן היה במים. שיבלעו המים הן הבסומים: שונקן היה כמים. שיבנעו המים המים המים המים המועם וכשיליף עליהם השמן לא יבלעו אותו העיקרין דשתן המועע הזה היה בכלע בעיקרין התרובין: וממנו נמשחו אהרן זכו. דכתיב שבעת ימים ימלא את ידכם ואיתקש משימה לריבוי דכתיב למשחה בהם וומלא המשים המים את המים המים הבים הבשות התמום המים אתרו שהוא הרבה בתמים שתחשו שבו שתחשו הבא הרבה שתחשו הבים החברו החברו שתחשו המשיח מחתיו מבניו לימא קרא והכהן שחתיו מבניו מאי המשיח אלא הא קמ"ל דאפ"י מבניו אי נמשח הוה כה"ג ואם לאו לא הוה כה"ג: הה"ד שמן משחם קדש יהיה זה לי לדורוסיכה. דוה בגימטריא י"ב כלומר אף לדורות יהיה בגימטריא זה: אלא ע"ג מעין. שחמשוך מלכותו דקימנא וייל של ב לפין בעומקן הכולו לפינומל מילחה היה: גיחון הגדל היילל מגן עדן: מפני מחלוקם של אדוניהו. דכחיב למען יאריך ימים וגוי בקרב ישראל בזמן ששלום בישראל המלכות ירושה ולא בעי משיחה אבל אי איכא מחלוחת לאו ירושה היא ובעי משיחה בתחלה: ופריך כסיב וכו'. ואין מלכי ישראל טעונין משיחה ויורם מלך ישראל הוה: אלא יהואחו וכו'. כלומר סמי מכאן יהוא מפני יורס וחני יהואחז מפני יהויקים: ופריך ולא יאשיהו גנוו. לשמן המשחה כדאמרי לעיל ויהואחז ויהויקים בני יאשיהו היו ואיך קאמרת דיהואחז נמשח בשמן המשחה: **ומשני הדא** קומת לתרכה ואת אומנה בשנן אפרסמון לתרכה ואת אתרה ואת אתרה ואת העדה לתוכה שיהוא ובשנן אפרסמון נמשח א"כ ה"ק כיון דעב"ל דבשמן אפרסמון נמשח א"כ ה"ן ניון להגיה הבריים דאף יהוא בשמן אפרסמון נמשח א"כ ה"ל יהוא בשמן אפרסמון נמשח: אין מושחין כהנים מלכים. ואע"פ שאינו זר אלל שמן המשחה דהא כבר נמשח כשנעשה כה"ג אפ"ה אין מושחין אותו למלוכה כמלכי ישראל דאין מושחין אלא מלכי בית דוד: לא יסור שבט מיהודה. וכל מלכות שאינו לירושה לעולם אין נמשח בשמן המשחה: וכסיב בתריה לא יהיה לכהנים הלוים. שאפילו למלך אין ממנים כהן וכ"ש שאינן נמשחים: הוא יוחנן הוא יהואחו. דבדברי הימים כתיב ובני הוח יותן הוח יהוחתו. לצוצרי היתים לחיב רצי משביה הבכור יותנן השני יהוחקים השלישי לדקיהו הרביעי שלום ויותנן הוח יהוחתו דיהויקים ולדקיהו מלינו שעלכו לאחר יהואתו ש"מ דיהוחתו הוא יותנן: ופריך והא כסיב הבכור יותנן. ולעיל הוא יותנן: ופריך והא כמיב הככור יותנן. ולעיל מתריון שיהיוקים גדול מיהואחז שתי שנים: ומשני בכור למלכות. שמלך ראשון: רביעי למלכות. שמלך יהואחז ואחריו יהויקים ואחריו יכניה בנו חלחריו לדקיהו: שלידק עליו. נבוכדנלר את הדין ואחר לו יה ילדיק עליך את הדין אם תמרוד בי ולכך קרא שמו לדקיהו: כל האמוח. אפילו של כלים היו בינונית דהיינו באמה בת ששה טפחים: אממא אשימא. אתה אתה האת היא ששה טפחים: אשר שברת ושמתם בארון. דאשר שברת מיותר ללמדך דאף השבורות ישים בארון וכל לות רחבו שלשה: ה"ג ורחבן שלשה. כן הוא בסוטה: שלשה: ה"ג ורחבן שלשה. כן הוא בסוטה:
בושבת ארידה
שק אלף וח"ק מנין. הך סוגיא פליגה אסוגיא דבבני
די ברימות והי אי דסוגיא די לו סייל פסטייה
ריש ברימות והי אי דסוגיא די לו סייל פסטייה
די בשה מחלימו מחלימו דמר דרור שהוא ריין וקנה בשם
ד"ן וקדה מ"ק הרי ט"יו מאות מון. וסוגיא דבבני שמית המי וקונת ודמר בקנמון בשה כ"ל שייה בני פעניים
משום הכרטות ובאמת היה ח"ק והוי ביחד אלף מש"ן
וכ"ש הרמניים פסייק דהלכות כלי המקדש בנתרא דבבני
משום הכרטות ובאמת היה ח"ק והי ביחד אלף מש"ן
ומשוני בי הרמניים בשיק דהלכות כלי המקדש בנתרא פירוש
תן רוחבן של לוחות אורכול ב"ג ורחבן שלשה
בירושלתי פרק בתרא דמענית הלוחות היו אורכן ששה
בירושלתי פרק בתרא דמענית הלוחות היו אורכן ששה
בירושלתי באה נותר של הולות שהיו שהומו שהבר לוחות
בירושלתי בדברי לוחות היו מוכחות היו מוכחים המתה הלוחות הדו מוכחות היו מוכחים המתה הלוחות הדו מוכחה היו מוכחים המתה הלוחות הדו מוכחה המתה הלוחות היו מוכחה המתה בלוחות היו מוכחה המתה הלוחות היו מוכחה המתה בלוחות היו מוכחה המתה הלוחות היו מוכחה המתה הלוחות היו מוכחה המתה המתה הלוחות היו מוכחה המתה הלוחות הוותר הלוחות היותר המתה המתה הלוחות היותר הלוחות היותר הלוחות היותר הלוחות הלוחות היותר הלוחות הלוחות המתה הלוחות היותר הלוחות הלוחות הלוחות היותר היותר היותר הלוחות היותר הי

ציון ירושלים

, שאול ויהוא נמשחו מז הפד. שאור ויהוא גמשחו מן הפך. ע" שו"ח רמ"ע מפאנו סימן ק"ב שר" שאאל נמשה בשתן המשחה. וכאן נראה מבואר שנמשה מן הפך. ובק"ע מבואר שם דיהוא בשמן אפרסמון נמשה שם דיהוא בשמן אפרסמון נמשה וע"כ דשאול גם כן נמשח בשמן אפרסמון וכן נראה מש"ם כרימות דף ו וכן מנאמי בשמואל א סימן י' על פסוק כי משחך הביא רד"ק ואלשיך מדרש ששאול נמשח באפרסמא דכיא. ועי פרקי ר״ח פע״ז וגם מ״ש שם שחחו נמשח באפרסמא דכיא מבואר כן ג״כ וער׳ ב״ש בהוריו׳ ו א: ע״ש לא יסור שבט מיהודה. עי' רמב"ן על התורה פרשת ויחי ע"פ לא יסור שבט מיהודה ובתשובה בזה כתבתי דבר נחמד על ינאי המלך בקידושין ס"ו שאמרו רב לך כתר מלכות כו' והיינו שבאמת אין מושחין כהנים למלכים ואם כן אם יש לך כתר מלכות הנח כתר כהונה והם רמזו לו שמלבד זאת מאנט ישט יכנון פן שמנכני ומת אינו ראוי לכהונה כי אינו מזרעו של אהרן. וישבתי בה הרבה : הושיות ועי׳ במהנה שם

גליון הש"ם

[6] ע" ק"ע וע" ברמב"ם ורמב"ן בספר המלוח מלוה לד: [3] ע" ק"ע. וע" ברמב"ן על התורה פ" ויחי: [ג] מכאן יש סמך למה שפסק הרמב"ם כר"מ לגבי ר"י ועי' בכ"מ פ"ה מתמידין שם משום דר' יוחנן סובר כר"מ: [ד] ע" תוספות מנחות דף לט ע"א ד"ה מלמד:

רושטם יִּתְּיָה זָה לִי לְדרתִיבָם: שמות ל לא 7. וַיֹּאמֶר הָמֶּלֶך לְהָם קְחוּ עִמְּכֵם אָת עַבְּדִי אֲדֹנֵיכֶם וְהַרְבַבְּהָם אֶת שְׁלֹמה בְּנִי עַל הַפְּרְדָה אֲשֶׁר לִי וְהוֹרְדְּמָם אתו אֶל גְּחוֹ; מלכים א א לג 8. לא יְסוּר שַׁבְט מִיהוּדְה וּמֵחֹלֶק מִבְּין רְגָלִיו עַד כִּי יְבֹא שׁילוֹ וְלוֹ יְמָהֶת עָמִים: בראשית מט י 9. לְבַלְתִי רום לְבָבוֹ מֵאחְיוּ וּלְבַלְתִי סוֹר מֵן הַמִּצְוֹה יְמִין וּשְׁמֹאוֹל לְמַעַן יַאֵריךְ יָמִים עַל מִמְלְבְחוֹ הוּא וּבְנִיוֹ בְּקָרְב יִשְׂרְאֵל: דברים יוֹ כ 10. וּבְנֵי יֹאשְיָהוֹ הַבְּבוֹר

יוֹתֶתְ הַשְּנֵי יְהוֹיְלֶים הַשְּׁלְשׁי צַּרְפֶּדֶת שְׁלוֹם: דברי הימים א ג טו 111. וַיִּמְלֹךְ מֵלְךְּ בְּבֶל אָת מָתּנִיָה דְּדוֹ תַּחָתִּיו וַיְּפַב אָת שְׁמוֹ צַדְקְיָהוּ מלכים ב כד יו 12. וְעָשׁוּ אֲרוֹן עֲצֵי שְׁשִׁים אָמְתִים וְחַצִּי אָרְכוֹ וְאַמָּה וְחַצִּי רְחָבּוֹ וְאָמָה וְחַצִּי לְמָתוֹ: שמות כה י 13. וְאָבְּתֹב עַל הַלְחֹת אָת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הִיוּ עַל הַלְחֹת הָרִאשׁנִים אֲשֶׁר שְּׁבַּרְתְ וְשַׂמָּתֶם בְּאָרוֹן: דברים י ב

נו) יוננו נכ 2, 2) כריעוע ים ט וע"ש, ג) ויק"ר פ"י וירוש' הוריו' פ"ג הל"ב ועי' בבלי הוריות יא ב, ד) הוריות יב א. כ) שם יא ב. מגילה יד א, ז) הוריות יא ב, מגילה יד א, ז) הוריות יא ב, ירושלמי סוטה פ"ח הל"ג, ט) כלים פי"ו מ"י. י) ב"ב יד ח. כ) מנחות לט א ועי׳ במ״ר פ״ד,

ל) יומל נב ב. ב) כרימות ה ל

עין משפמ גר מצוה

- ד א מיי' פ"ד מבית הבחירה הל"א:
- יאל ט. ה ב מיי פ"א מכלי המקדש
- הל"ב: הל"ב: ד ג מיי שם הלי"א ופ"א ממלכים הל"ז והלכה יב:

 ז ד מיי פ"א מכלי המקדש
 הל"ז:

 הל"ז:

 ח ה מיי שם הלי"א ופ"א
- ממלכים הלכה יא: מ ר מיי׳ שם ופ״א ממלכים
- :ייל"ו ז מיי' פ"ב מבית הבחירה הל"ו ופ"ה מתמידין הל"ט ופ"ג מבית הבחירה הלי"ב:

הגהות הגר"א

אל בקירוי גרסינן: [ב] ה"ג ונגנו פיטום של שמן המשחה כילד וכרי. פי' וקאי אדלעיל דחשיב בהנגנון גם שמן המשחה ומפ' עמן שמן המשחה: [ג] ה"ג דברי ר' יהודה ר' יוסי אומר וכו' וכ"ה בכריתות שם: [ד] ה"ג מלך בן מלך אינו טעון משיחה אבל כהן גדול בן כ"ג אפילו עד י" דורות וכר. ול"ג מא טעמא קום מדרי. ול"ג מא טעמא קום משחה וכר דמוה דרש לקמן על מלכי שראל שא"ל כלל משיחה וכ"ה בכבלי שם: משיחה וכ"ה בכבלי שם: [ד] מלא משני [ד] מלא משני בי מחלוקה ל"ג: ארכן בי מרושים בי מרוש ששה טפחים ורחבו שלשה חו טפים שפחים תמפן שנפים מן רחבן של לוחות לארכו של ארון וכו'. וה"ג בירושלמי פ' בתרא דתענית. ובנבלי ב"ב (יד.) הגירסא ארכן ששה ורוחבן ששה ועובין ג' ועיין שם בפירש"י. ועיין בס' ת"ח שהוא מפלפל באריכות בגי' שני התלמודים:

11:

א) טפחים, ב) של ארון, ג) יומא ט שפחים, כי של מרון, שי יומנו עב ב, ד) מדרש חזית פ' תורי זהב, ד) מדרש חזית פ' ידיו גלילי זהב, ו) שם פ׳ ראשו כתם פו. ז) הדא הוא, ה) מדות פ"ב מ"ו, ע) נראה דל"ל עד שער המים שבו מכניסין ללוחית וכו׳,

נוסחת הבבלי

(א) שס"ת מונח בתוכה רי לקיש כו׳ אלבע (ומחלה) לכתלים כוי ואלבע (ומחלה) לכתלי כוי אלבע לכל כוחל נשחייר חלי טפח מיכן וחלי טפח מיכן לשלוט מקום שם"ח מונח: (ב) חנניה כן אחי ר' יהושע אומר כו': (ב) ר"ם חמר בשם ר"ש חורה שנתן הקב"ה לו למשה אש לבנה היא מאש חלובה נולדת מאש מובללת מאש נתונה מימינו של הקב"ה שנאמר מימינו אש דת למו: (ד) והיכן היו משתחוים כו' י"ג שערי' דרומיים כו':

הגהות הגר"א

מן וארבעה לוחו' עד מן [א] רוחבן נמחק: [ב] ל"ל תן אורכן של לוחות לרוחבו של ארוו וכו": יחבו של ארון וכו׳ של לוחות לרוחבו של ארון וכר:

רודמבן שלה לרוחבו שלה טפחים

רודמי גירסם הקייע: [ד] מכאן

עד תן רחבן כרי ממחק:

רודח "ייח בן גמליאל ל"ג.

בודח שלה שלה שלה מסוגיא דלקמן והכא בר

בירון ודי של בייל והוא סתם

בירון ודי של בייל והוא סתם דהא כאן בר פלוגתיה רשב"י ליטת פון פני פטוגנויט יעפרי. [1] ה"ג ויכתוב על הלוחות את דברי הברית עשרת הדברי' כו'. ודרים עשרת על שתיהן יחד ה׳ על זה וה' על זה. ופסוק הכתוב על זה וה' על זה. ופסוק הכתוב בספרי' שבוש הוא: [ח] ה"ג שנאמר ויגד לכם את בריתו וכו' ויכתבם על שני לוחות האבנים. רי ממלת ויכתבם קא דריש י' על כי ממלת ויכתבם לוח זה וי׳ על לוח זה לכו ראוי לכתוב גם סיפי׳ דקרא: [מ] ל״ל לכתוב גם סיפים דקרא: [2] ז"ל
שנא' כתובים משני עברים' כתב
על לוח זה וכתב על לוח זה:

ב"ל לוח זה וכתב על לוח זה:

מחקשימא קומי דר' פינחס
כרית ניחא לריי קשיא ס"ח
היכן מונח על דעחיה דר' יהודה
היכן מונח על דעחיה דר' יהודה
כמין גלוסקף' עשו לו תפחון
והיים ס"ח מונח בחוכו כל"ל
כדעיל אבל לר"י היכן היה
כדעעיל אבל לר"י היכן היה
כדעעיל אבל לר"י היכן היה
הס"ח מונח וושני נמיו גלוסחי הס"ח מונח ומשני כמין גלוסקי כו'. ובבבלי שם איתא ארגו שהשיבו פלשתי עליו הי הס"ח מונח: [ב] מן על דעתי דר"י עד מ"ע דר"מ ל"ג. כי כבר גרסינן לה לעיל קודם מ"ע דר"י: [ל] ל"ל ע"ד דר" יהודה. ועי׳ בספר תקלין חדתין ותמלא טעם לשבח לכל הגרסאות הנ״ל: [2] ה"ג תורה שנתן הקב"ה למשה אש לבנה חרותה באש שחורה מובללת מאש חלובה באש נתונה באש שנאמר מימינו וכו':

גליון הש"ם עי׳ שו״ת הרדב״ו ח״ג [**ה**] :סימן תקמ"ט

תורה אור השלם

ו. וְעָשׂוּ אֲרוֹן עֲצֵי שִׁטִּים ְּבֶּבּ, בְּאִיוּן אֲצֵיּ שְׁטִּים אַמְתָנִים וְתַצִּי אָרְכּוּ וְאַמְּוּה וְתַצִּי רְחְבּוֹ וְאַמְּוֹה וְתַצִּי קֹמָתוֹ: שמות כה י קמְתוּ: שמות כהי 2. וְאֶכְתוֹב עַל הַלְּחֹת אֶת ב. וְאַבָּתב על הַיְּקְחת אַת הַדְּבְרִים אֲשֶׁר הִיי על הַלְּחת הַדְּבְרִים אֲשֶׁר שַבְּרָת וְשַבְּרָת וְשַבְּרָת בְּיִרוֹן: דברים י ב וְשַבְּרָת אַתוֹ זְהָב טְהוֹר מַבְּיִת אַתוֹ זְבְּיִב טְהוֹר וֹבְשִׁיתְ מַבְּיִת וֹמְחוּץ הְצַפְנוּ וְעֲשִׂיתְ ֶּעֶלֶיו זֵר זְהָב סְבִיב:

שמוח כה יא 4. וַיַּגֵּד לְכֶם אֶת בְּרִיתוֹ אֲשֶׁר צְּוָה אֶתְבֶּם לָצְשׁוֹת צְשֶׁרֶת הַדְּבְרִים וַיִּכְתְבַם עַל שְׁנֵי לְחוֹת אֲבָנִים: דברים ד ג

סן מהם חלי טפח לכל כוסל. שהרי מבחוץ נמדד אמתיים וחלי ארכו: ה"ג סן רחבן של לוחום לרחבו של ארון: ה"ג חלי טפח מכאן וחלי טפח מכאן לכוסל נשסיירו שני טפחים לשיטוע. וה"פ לשיטוט שתהא פ"מ כככסת ויוצאת בריות לפי שהיחה מונחת אורכה לרוחב הארון דהיינו באותן שני טפחים שבשתירו באורך הארון ופ"מ עביה שני טפחים וארכה ששה טפחים והיחה מונחת בדוחק באוחן שני טפחים שבאורך לכך היה הארון רוחב יותר ב"ט לשיטוט וליטלה כרלונו: וההן ארון. והאי ארון נמי כלי הוא שהרי מיטלטל בשעת הנסיעה: ה"ג ורחבן ששה הן ארון בא לוחום לארכו של ארון: אלבע לרסלים מראן. שהטפח ד' אלבעות: אלי טפח מראן וכו' לשיטוט. ליטל הלוחות מן הארון לעת הצורך: נחן של זהב. הפנימית בשל

ריבב"ן מתני' ^{ט)} (עד ד') ללומים. שלימה שהיתה מחזקת ג' לוגין כדאמר בסוכה בפ' בתרא שהיו מנסכין בתמיד של שחר בחג בשעת ניסוך היין שהוא רביעית ההין דהיינו ג'

בשעת ניסוך היין שהוח רביעית ההין דהיינו ג'

תקלין חדתין
מפחים: חלי עפח לכל נוחל לעובי הכחלים שהרי
מבחן מודד אחתים וחלי ארכיו לפיש. שמב משה
מבחן מודד אחתים וחלי ארכיו לפיש. שמב משה
מבחן מודד אחתים וחלי ארכיו לפיש. שמב משה
לוחות דחבן ""ב: לשילוט. היינו שיהיה ריוח קלת
לוחות דחבי י"ב בי"ב וכתו דפרין בבבלי מדר בחליו היכא יחב: פילד כו'. איידי דמביא סדר הלוחות
בלאון מפרש למעשה הארון: ה"ג ב"ה. ול"ג בן
בלאון מפרש לחשום הארון: ה"ג ב"ה. ול"ג בן
בלאל ונמסג מסוגיא דלקמן והכא הוא בכ
בלאון מפרש למסן המון של ען באתל עון
בלא והיה של הב ראשון: בשל עך באתל עון
וחיפה שפח העליותה ליפה זהב על היה הען
ניכר: בין נפר לנפר. שיהיה כאחם: פלא היו
הלוחם. אחר שפיש מדה הלוחות והארון ומעשיהם
בלוחות כידו? ב"ה ב"ג גרים. דהא
כלן בר פלוחות כידו? ב"ה ב"ג גרים. דהא
כלן בר כלוחות כידו? ב"ה ב"ג גרים. דהא
כלן בר פלוגמיה רשב"י. ורחב"ג מלינו בנדה פ"ג מפרם נתיבת הטוחות כילד: ""ח כ"ג גרים. ההה כאן בר פלוגתיה רשב"י. ורחב"ג מלינו בנדה פ"ג א" שהיה בימני ר"מו אליו חנונים אחי ר"י היה בימני ר"ג כמ"ש בנדה כ"ד ב" וגם דמייתי ליה על מילחת אחריתא: ה"ג ויפסוב על הלוחות עשרם הדברים. ודרים עשהה על שתיהן יחד ה" על זה וה" על זה ויפסוק הכתוב בספרים שיבוש הוא: ה"ג דרסיב ויג אבים. דרים ויכתבם לעשרת הדברים על זה: אבים. דרים ויכתבם לעשרת הדברים על זה: ברב"י אומר ל" שלחת רסובים מב" עברים. ומ"ל הרב"י וויל הא ביר ביר ביר מב" אחרה ב" רבני דעל עבר א' היה כחוב עשרה וכן על עבר הרבי וכן על עבר הרבי וכן בשני מ' על לוח וה. ס"ל כרשב"י שהיו כחובים מביל כחובים מצי עבריהם אך דדריש מזה ומזה שבכל עבר היו כחובים עשר מול עשר: שטרגא. מרובעים: עבר היו כחובים עשר מול עשר: שטרגא. מרוצעים:

בין כל דינור רו שבעשרם הדכרום נכלל כל הסורה.

בין כל דינור רו שבעשרם הדכרום נכלל כל הסורה.

ע"פ חורי זהכ נעשה לך עם כקודות הכסף: כימא

רבא. בדמפכש ר"ל. וכמ"ש ומלאה הארך דעה ממים

עשרם הדברות היו לגיוו לנל גדול גלי קטנים.

בשרת הדברות היו כלליות ומקרא גל גדול וני ודינים

דקדוקי חורה ודברי סופרים והן גלים קטנים וו"ש

עשרת הדברות היו מקום למ"ת כדלעיל אל דרכי מיודה

ברבי מאיר ניאל לרבי יהודה קשיא מ"ם הים מנח.

הים ה"ח מקום למ"ת כדלעיל אבל לרכי יהודה

היכ ה"ח מקום ומשני: כמין גליסקום. דפא

מומו: מאי עשמא דרבי יהודה, דקבירא ליה שלא

נותו: מאי עשמא דרבי יהודה. דקבירא ליה שלא

מלמעלה אלי קרא מתרן בבבלי בבא בתרא (ר"ד

מולח לי שעיא הדבי מאיר. ולמה לא פ"ל כרכי

אליך. ר"ח הכי קרא: ונמם את הפרום על הארון

האליך ה"ח העדות אשר אליך והאי קרא מתיל מלחו שלה אליך

לוחות העדות ואשר לך מתי נותם את בעדות שוכרות על

מאר לנו אורי דקרא קתא מיירי בלנחות שקראו

מאר מעדות ואחר כך המיב ומת את הכסורת על

מאר או אורי המיר בינו אל מחלו המעדות

הארון ונוי לאורוי התמילה יתן את הלחות מא העדות

הארון ונוי לאוריי התמילה יתן את הלחות מא העדות

הארון ונוי לאוריי המהילה יתן את הלחות מא העדות

הארון ונוי לאוריי המהילה יתן את הכחות מל מה אם אבר אנו אלי" מלי אם" מה" ממר מו מלדי מל מתירות בתרא מה מדר מנו אל ארון מול את העדות הארון מנו אם מנו מלים ביו עדות בין כל דיבור כו' שבעשרת הדברות נכלל כל התורה.

תן מהם חצי מפח לכל כותל נשתייר שני מפחים לספר תורה רחבו של ארון תשעה מפחים דכתיב 1אמה וחצי רחבו אמתא אשיתא ופלגות אמתא תלתא [א]וארבעה לוחות היו בו שנים שלימים ושנים שבורים דכתיב 2 אשר שברת ושמתם בארון הלוחות היו כל אחד ואחד ארכן ששה מפחים ורחבן ששה מפחים ובותן רחבן של לוחות לרוחבו של ארון נשתייר שם שלשה מפחים חצי מפח מכאן לכותל זה וחצי מפח מכאן לכותל זה ומפחיים לשילומ מקום שספר תורה (א)מונח ר"ש בן לקיש אמר באמה בת חמשה מפחים היה הארון עשוי מאן תנא באמה בת חמשה מפחים ר' יהודה דתנינן תמן ר' יהודה אומר אָמת הבנין ששה של הכלים חמשה וההן ארון כלי הוא על דעתיה דרבי יהודה דו אמר באמה של חמשה מפחים היה אורכו[©] עשוי שנים עשר מפח ומחצה דכתיב אמתים וחצי ארכו אמתא חמשא ואמתא ה' ופלגות אמתא תרי ופליג וד' לוחות היו בו שנים שלימים ושנים שבורים דכתיב אשר שברת ושמתם בארוז והלוחות היה כל אחד ואחד ארכז ששה מפחים ורחבן (ג) ששה מפחים תן (רחבן) ארכן של לוחות לארכו של ארון ונשתייר שם חצי מפח אצבע לכותל מכאן ואצבע לכותל מכאן רוחבו של ארון שבעה מפחים ומחצה דכתיב אמה וחצי רחבו אמתא חמשה ופלגות אמתא תרי ופליג [ר]וד' לוחות היו בו שנים שלימים ושנים שבורים דכתיב אשר שברת ושמתם בארון הלוחות היה כל אחד ואחד ארכן ששה מפחים ורחבן ששה מפחים תן רחבן (ארכן) לרוחבו של ארון ונשתייר שם מפח ומחצה אצבע לכותל מכאן ואצבע לכותל מכאן חצי מפח מכאן וחצי מפח מכאן כיצד י עשה בצלאל את הארון [ה]ר"ח (בן גמליאל) אמר שלש תיבות עשאו שתים של זהב ואחת של עץ נתן של זהב בשל עץ ושל עץ בשל זהב וציפהו דכתיב נוצפית אותו זהב מהור מבית ומחוץ מת"ל תצפנו להביא שפתו העליונה רשב"ל" אמר תיבה אחת עשאו וציפהו דכתיב וצפית אותו זהב מהור מבית ומחוץ מת"ל תצפנו א"ר פנחם להביא בין נסר לנסר ווו כיצד היו הלוחות כתובים (יור'י) (ב) חמשה בן גמליאל אומר חמשה (בן אחיה ר' יהודה) על לוח זה וחמשה על לוח זה הה"ד [1] ריכתבם על שני לוחות אבנים חמשה על לוח זה וחמשה על לוח זה ותשה על לוח זה ורבנן אמרי עשרה על לוח זה ועשרה על לוח זה ותשרה על לוח זה וחה"ד ויגד לכם את בריתו אשר צוה

עך האמלעי ושל עך נתן בשל זהב החילון: להביא שפחו העליונה. של העך שיחפנו בזהב: להביא בין נסר לנסר. נמי יצפה זהב דקמ"ל קרא בכל היכא דאפשר לצפוחו זהב יצפה אבל ציפוי העליון לרשב"ל א"ל ריבוי דלא גרע משאר מקומות: ויכתבם על שני לוחות אבנים. מיעוט לוחות שנים מה ת"ל שני שיהיו שניהם שוים חמשה על לוח זה וחמשה על לוח זה: **עשרת הדברים**. ויכמבם על שני לוחות אבנים משמע דעשרה על כל אבן כתב דאל"כ עשרת הדברים ל"ל: ד**כחיב ויכחבם**. משמע שיהו כתובים שני פעמים על כל לוח: מוה ומוה הם כתובים. היינו ב' בארכו וב' פעמים על שני לידי רחבו ועל שטח שלמעלה ושלמטה לא היו נכתבים שכל לוח ארכו ו' ורחבו ג' ועביו ג' א"כ השטחיים שלמעלה ושלמטה לא היו כ״א שלשה על שלשה ולא היו ראויין לעשרת הדברים ולכתוב מתשה מכאן וחמשה מכאן אין זה דרך כבוד לחלקם למ"ד שכולן היו נכתבין באורך (ועיין ביפה מראה): טערוגא. מרובע בלשון יון: בין כל דבור ודבור. היו כתובים דקדוקי התורה: כימא רבת. ששמו תרשיש והוא הים הגדול והוא מלא מיני דגים הרבם: **אמקשים וכו'.** הקשימי לפני ר"פ דקראי כר"י דייקי ולא כר"מ: **מלד ארון ברים** ה'. מלד הוא מונח ולא במוכו: ע"ד דר"י. דהוא אתר שמלד הימה מונחת היכן היתה מונחת: כמין. מיבה עשה לארון מבחוץ ועלי היתה ס"מ מונחת: ונחם אם הכפרם על הארון ואל הארון ססן אם העדום אשר אסן אליד. וה"ל למיכתב לה ואל הארון תתן את העדות ואח״כ ונתת את הכפורת אלא ודאי דעדות דקרא היינו ס"ת והיא נחונה לחוך הארון בסוף מ' שנה שכבר היה הכפורת נתון על הארון: ה"ג ע"ד דר"י דו אמר אין מוקדם ומאוחר בסורה. וה"פ לר"י ל"ק הך מין מוקדם ומחוחר כחורה. וה"פ לר"י ל"ק הך קרה דליכה לשנוי אין מוקדם ומאוחר במורה במורה לפי במדה במורה להיינו דקשיה ליה לרי מנחומה אפרי במד עניול והיינו דקשיה ליה לר"י ל"ק כדשניון ומה מאוד נחלבטו המפרשים בפי סוגיה זו ושיין בי"מ והכולה לי מכבח: אם לבנה. הם האחוות החורה לי מכבח: אם לבנה. הם האחוות החורה מי"י אם החורה המורח מי"י אם החורה מי"י אם מי"י אם החורה מי"י אם החורה מי"י אם מי"י אם החורה מי"י אם מי"י אם מי"י אם מי"י אם מי"י או מי"י אם מי"י או האותיות חקוקים ע"ג אש שחורה והיינו כתב ליבונאה א"נ בהיפך והוא ככתב שלנו: **היא אש.** התורה עלמה אש ובלולה באש: **חלובה**. אותיותיה באש: ונסונה. מהקב"ה למשה מאש שלמעלה: הלכה ב בותני' והיכן היו משסחוין. שלש עשרה השתחויות דתנן לעיל: שער העליון. הר הבית היה משופע ועולה העלים שהימה בעזרה ודרך שם מכניסין עלי המערכה שדולקין על המובח: **שער הבכורום.** שמכניסין שם הבכורות הנשמטים בדרום: משנת אליהו

ממזרח למערב והשער הסמוך למערב הוא שער העליון ואחריו שער הדלק הוא שער של לשכת

שתכניסין שם הבכורות הכסססים בדרום:

משנת אליהו

משנת אליהו

אליהי וכן פיי דרי טפחים וארון גם לריית לא היי

אלא ייצ וכן פיי דרי וספחים וארון גם לריית לא היי

אלא ייצ וכן פיי דרי ויחסום בתוחות (זיש א) דיה

מלאד כתבו גיר הירוטלות גיר ורוחפן גי וער במהסשיא

לאורכו של ארון אוחרן באורט של ארון אלא זי לרו החוסי

שם שהניה שיש אוחרן אוחר של ארון אלא זי לרו החוסי

אמרייהן קאי לאוח וחדרי דמיש בבלני ורחפן ששה

דרוחבן משמע דומיא דאורכן וגם דלא הוזכר שם בדברי

אחשניין מנח להו ולם בדריי שהוכרי בדבריו אין בארון כך

דרוחבן משמע דומיא דאורכן וגם דלא הוזכר שם בדברי

מתומחת מוטלות על רוחבן ולא על חודן וטעמיה דלא

ואשניין מנח להו ולם בדריי שהר רשיי וכתב בדיה

מתומחת מוטלות על רוחבן ולא על חודן וטעמיה דלא

מתומחל מוטלות של רוחבן ולא על חודן וטעמיה דלא

מתובר ליה למדדיהן שה רק דתחת השלמות היו מומין

עם השלמות במדדיה וש הוה קד דתח השלמות היו מומין

מוד בדבריו ועיין במייר במדבר דשם כמו בבללי דרוה לאחמי

מול לאבע קוט ברחיין שהה בטפח ושאל דלות מלא

מוכח כפירש ריית בדייב שם דייה אלצבע דלייג ומלה של האלבע מד על של המומדן

דקאמר בסוגיין לשלוע כייה גירסת רביט וגיר הספרים

רוח שיאל וול לשני דיצ בייה ודל בריש שם ווה

דמיי דמכרש אלבע מד צעפם מריוש לשוט הייו שהוה

דמי דמרש לאבע מד צעפם מריוש לשוט הייו שהוה

דול ללה לוחות דיתבו יידב הייו מדום הייום לאות לידו מדע הייו להוב וידב הייות ולה לל מכר הכא לעמודין

ריוח הייו יוד לרביע חול בקר יוד לאלו מכר הכא לעמודין

דום הוא בורות בתור ברור באייו בייות בריי בריי הייות להוא לומי של שורה

דוח וחתר ברייות ברייות ללת יש לשיטוד דרותי ברייות בלה לותודין

דוח וחתר ברייות ברייות הלא מול מיום ברייות בייות ברייות ברייות ברייות בלה לותודין

דוח יותר ברייות ברייות ברייות בייות בדייות ברייות ברייות ברייות בייות ברייות ברייות

מַהַר פָּארַן וְאַתָה מֵרבָבֹת קֹדֵשׁ מִימִינוֹ אֲשׁ דָּת לְמוֹ: דברים לג ב

א) מדות פ"ב מ"ו, ב) שס, ג) שס מ"ג, ד) עי יומא עז ב, ה) עי מוספתא סוכה פ"ג ה"ג, ו) עי ב"ב עד ב, ז) ב"ר פ' כג, ה) ירוש׳ ל"ב על ב, ז) ב"ר פי לג, ה) ירוטי תענית פ"א הל"ב, ע) עיין תוספתא שם פ"א, י) עיי תענית

פ"ח סה"ב. כ) סנהדריו ה א ע"ש

פ משם ב, כ) שנה ארין ק מעים מנחות לח א, () וחורנא, **מ**) וחורנא אמר, () ויקרא רבה פי״ט, **ס**) עי״

מענים כט א. ע) וחורנא אמר

.77

המים מפכים. מפרש בגמ": שער הקרבן. שם מכניסין קדשי קדשים ששחיטתן בלפון: שער הנשים. שבו הנשים נכנסות לסמוך על קרבון א"ג לעמוד על קרבון: שער הפרב. בקר מהי מכניסין כלי שיר: שנו ילא יכנים בגלופו. שנכנס לבים המקדש להשחחות וליטול רשות כשהלך לגולה לבבל וילא דרך אותו השער: שער נקנור. מפרש בפרק א"ל הממונה: פשפשין. שערים בגדולים ואף הם ממנין שלהם עשר שערים היו במקדש אבל להבנן דאמרי שבעה שערים היו במקדש אבל להבנן דאמרי שבעה שערים היו במקדש אבל להבנן דאמרי שבעה שערים היו במקדש היכן היו משתחוים דייג השתחויות: במ"ל מפני. אחני שבלל הם וקרנים בים וקרנים היינו שבלל הם ומור של שבער שר היינו שבלל הם ומור של שבער שר היינו שבלל היינו שבלל הם היינו שבלל הם ומור של שבער שר היינו שבלל הם היינו שבלל הם היינו שבלל הם היינו שבלל הם היינו שבלל היינו שבלל הם היינו שבל שביינו היינו שבלל הם היינו שבל שביינו היינו שבלל הם היינו שבל היינו שבלל הם היינו שבל היינו שבלל היינו שבלל היינו שבל היינו שבלל היינו שבל היינו שבלל היינו שבלל היינו שבלל היינו שבל היינו שבלל היינו שבל היינו שביינו שבל היינו שבל היינו שביינו שביינו שבל היינו שביינו שביי

של ניסוך המים בחג רבי אליעזר בן יעקב אומר

בו המים מפכים ועתידין להיות יוצאין מתחת מפתן הבית לעומתן⁶ בצפון סמוכים במערב שער יכניה

שער הקרבן שער הנשים שער השיר ולמה⁵ נקרא שמו שער יכניה שבו יצא יכניה בגלותו שבמזרח

שער נקנור ושני פשפשין היו לו אחד מימינו ואחד משמאלו ושנים במערב ולא היה להן שם:

גמ' מתניתין אבא יוסה בן (חנן) יוחנן היא דאמר

כנגד י"ג שערים ברם כרבנו אשבעה שערים היו בנות בשלו בים כובים שברות בעזרה ע"ד דרבגן היכן" היו השתחוואות הללו כי ההיא דתנינן תמן י"ג פרצות היו בו שפרצום מלכי יון (א)וחזרו וגדרום בני חשמונאי וגזרו כנגדן

י"ג (ב) השתחוואות כתיב ¹והיה ביום ההוא יצאו מים חיים מירושלים וגו' תני" מבית ק"ק עד הפרוכת כקרני סילי וכיליי מן פרוכת עד מזבח הזהב כקרני

חגבים [א]ממובח הזהב עד עזרות כחום של שתי

מן העזרות עד מפתן הבית כחום של ערב מיכן ואילך כמפי הפך כתיב ²והגה מים מפכים מן הכתף

הימנית בצאת האיש קדים וקו בידו וימד אלף באמה ויעבירני במים מי אפסים עד קרסולה "וימד

באבורו עבורני במום מו ברכים עד ברכייה וימד אלף ויעבירני מי מתנים עד מתנייא מכאן ואילך אלף ויעבירני מי מתנים עד מתנייא מכאן ואילך

יארן - יעבריג כן בוונים ען בווני א טבאן וא לך וימד אלף גחל אשר לא אוכל לעבור אפי' לבירנין גדולה אינה יכולה לעבור בו מ"ם ⁴וצי אדיר לא

יעברנו מפני מה כי גאו המים מי שחו מהו מי שחו מלשום (ג) אמר רב חונה (הונא) באתרין

השוחה לשחות מהו [4]לשחות אמר רבי יוםי בי ר' בון (ביבן) מיין דמתמללין בעלמא כתיב 6ביום הָהוא יהיה מקור נפתח לבית דווד וליושבי ירושלם

לחמאת ולנידה ר' שמואל בר נחמן בשם ר' (נתן)

יונתן מבית דוד ועד יושבי ירושלם כשרים לנדה ולחמאת מכאן ואילך מי תערובות הם כשרים לנדה

ירושאו משאת אר"א (ר"מ אומר) מבית דוד "ופסולים למי חמאת אר"א (ר"מ אומר) מבית דוד ועד יושבי ירושלם כשרים לנידה ולחמאת מכאן ואילך מי קמפריסות הן נפסולין לנדה ולחמאת מתיב" "ואמר אלי המים האלה יוצאים אל הגללה הקדמונה זה" ים של סמכו (סיבוכא) וירדו

אל הערבה זה ים של מבריא ובאו הימה זה ים המלח אל הימה המוצאים זה הים הגדול ולמה

נקרא שמו מוצאים כנגד שתי פעמים שיצא אחד

בדור אנוש ואחד בדור הפלגה רבי" לעזר בשם רבי חנינה בראשונה יצא עד קלבריאה ובשניה

צא עד כיפי ברבריאה רבי אחא בשם ר' חנינה

בראשונה יצא עד כיפי ברבריאה ובשניה יצא עד

עכו ועד יפו 3עד פה תבא ולא תוסיף עד עכו תבא

ולא תוסיף ופה ישית בגאון גליך עד יפו אשית גאון גליך ניחא ימא רבא וימא דמילחא בשביל וגאן נגין ניוא ימא ודורסמכו לרבות דגתם למיתקן ימא דטבריא ימא ודורסמכו לרבות דגתם דכתיב ביה "למינה תהיה דגתם למיני מינים תהיה

דגתם תני אמר רשב"ג מעשה שהלכתי לציידן והביאו לפני יותר משלש מאות מיני דגים בתמחוי

א' זוגרפאו המים 10 בצאתיו וגבאיו ולא ירפאו למלח

ניתנו כתיב ונרפאו המים ואת אמרת ולא (ד)ירפאו

המים מקום הוא ושמו ולא ירפאו כתיב "ועל הנחל יעלה על שפתו מזה ומזה כל עץ מאכל לא יבול עלהו ולא יתם פריו לחדשיו יבכר תני[®] אמר רבי

לשייםא שחונא [כ]⁵ופרש ידיו בקרבו כאשר

ריבב"ן לוגין: מים מפרין עפידין לפיום יולאין מכים קדש הקדשים. כדלימא ביומא פרק במרא אמר ר' מנחם משום ר' חנא ציפוראם מעין היולא מבית קדש הקדשים בתחלה דומה לקרני סלעם עד שמגיע לפתח ההיכל כיון שמגיע לפתח ההיכל נעשה כחוט של שתי עד שמגיע לפחח האולם נעשה כחוט של ערב עד שמגיע לפחח יהחוהם נפטבה כחום של עוד בין שנוהים נפחחו העורה כפי פך קטן היינו דמנן ר' אליעור בן יעקב אומר מים מפכין עמידין להיות יונאין מחחת מפחן הבית מפכים לשון פך: בחבר' שער נקנור. על שם נקנור שנעשו נסים לדלחותיו

תקלין חדתין הנשחטים בדרום: ממים מפנים. בגמי מפרש: שער הקרבן. שם מכניסים קיק ששחיטתן בלפון: שער הנשים. שבו נכנסות לסמוך על קרבנן: שער הפיר. דרך שם היו מכניסון כלי שיר: שבו ילא יכניה בגלוחו. שנכנס לבהמ״ק שם להפטר מלפני המלך מלכי המלכים וליטול רשות כשהלך בגולה וילא דרך לחלו השער: שער הקטר. מפורש ביותא: המתן מנכי המתכיל שער נקטור. מפורש ביותה: פפסים. שערים קטנים במון שערים גדולים וגם הם מתנין י"ג שערים ואע"ג דגם לשער בית המוקד היה לו פשפש לה משיב לה לפי שהיה קטן ביותר: גבו מפני דקסני כנגד י"ג שערים. אחיל כאבל גבו מפני הדקסני המדים הריים בית ברבו

עין משפם נר מצוה

יא א מיי' פרק ה מבית הבחירה הלכה ד: יב ב מיי׳ פרק ו מפרה הלכה יג:

יג ג מיי׳ פרק ט ממקואות

נוסחת הבבלי

וחזרו וגדרוס (א) כו': (ב) השתחואות תני כו': (ג) א"ר הונא כו' מאי מי שחו אר"י בר ביצין מיא כו' ר"ש בר נחמני בשם ר' כר ר"ש בר נחמני בשם רי נמן מבית דוד ויושבי כו רמ"ח כרי זה ימוא סיבוכא כוי: (ד) ירפאו אלא מקר היה ושמו לא כרי לחדש ואילן כרי שמאמר לחדשיו כרי יבכר אר"י בכל כר': (ה) שהמלכתי תנו אותו לי ואני אלך לי מכאן אתון ואמרין ליה ליהויכין כר וח"א ילתה כמין פיסת יד כו' כיון (ששמעו) חורי יהודה כן אף הן עלו כו':

הגהות הגר"א

[א] ה"ג ממזכח הזהב למפתן הבית כחוט של שתי ממפתן הבית לעזרה כחוט של ערב מיכו יאבית נעורה כחום של עוב חיכן ואילך כו' כל"ל. דהכי כחיב בקראי והנה מים יולאים מתחת מפתו הבית ולשם באו מו המובח מפתן הפית זעשם כמו כן המוכנו כמ"ש שם ומפתן הבית קדי" לעורה: [ב] ג"ל שנא" ופרש ידיו כו': [ג] ל"ל מאי מי שחו מיא דמחמללין בעלמא כל"ל: [ד] ל"ל ימא של סיבוכה:

ציון ירושלים

מכאן ואילך מי קטפריסות הן. עיין מהר"א פולדא שמשב הדברים בין לפירוש ר"ת ובין לפירוש ר"י ובס' נדפס מחדש על הלכות מקוואות מהגאון מוה' מענדיל ס"ב ס"ק ה לא ראה זאת:

גליון הש"ם

[ħ] ע" ק"ע שכתב א"נ לנדה היינו זבה וע" בתום' שבת דף סה ע"ב ד"ה שמא דאין חילוק בין נדה לובה והכי קיי"ל ועי ברמב"ם פרק א ממקואות הל"ה:

תורה אור השלם

 וְהָיֶה בַּיּוֹם הַהוּא יֵצְאוּ מִיִם חַיִּים מִירוּשָׁלֵם חָצְיָם אֶל הַיָּם הַקְּרְמוֹנִי וְחָצְיָם אֶל הַיָּם הַקְרְמוֹנִי וְחָצְיָם אֶל הַיָּם הָאַחַרוֹן בַּקִּיץ וּבַחֹרֶף יְהְיֶה:

2. וַיּוֹצְאָנִי דֶּרֶךְ שַׁעַר צְפּוֹנְה וַיְסבָנִי דֶּרֶךְ חוּץ אֶל שַׁעַר הַחוּץ דֶּרֶךְ הַפּוֹנֶה קָדִים וְהִנֵּה מִים מְפָּבִּים מִן הַבְּתַּף הַיְּמְנִית: בְּצֵאת הָאִישׁ קָדִים וְקָוֹ בְּיָדוֹ וַיָּמָד אֶלֶף בְּאַמָּה וַיַּעַברני בַּמַיִם מֵי אָפְסָיִם:

3. וַיְּמֶד אֶלֶף וַיִּעֲבִרנִי בַּמַּיִם

מאוד וקרני חגבים עבים מהם וחוט של שתי עב מהם וחוט של ערב עב ממנו: מכאן ואילך. מתגבר והולך כמפי הפך: מן הכחף הימנים. מצד דרום: וימד אלף באמה. המלאך הראה למוקאל נחל היוצא מבית קדשי קדשים תחלתו דק מאד והולך וגדל מאד וכל אלף אמה אורך אין מנות השל הוצל נומד דכב מגף מונה מתיל מתיל מתיל הפנים. בשהגיעו עד קרסולים: ויומד אלף. באמה שנית והעמיקו עד הברכים מכאן ואילך ויומד אלף אשר לא יוכל לעבור בו שהיו מימיו רדופים: לבירנין גדולה. לספינה גדולה: מלשוט. דאפיי בדרך שייטא לא יכול לעבור בו דרדיפו מיא: באסרין. במקומנו קורין לשייט שחונא: ופרש ידיו וכו'. מייתי ראיה דלשחות היינו לשוט: מיין וכו'. מייתי ראים דלשחות היינו לשוט: מיין המתכלנין בעלמא. שידברו העולם בו ויראו אותו ל"א שידברו העולם בהן מתמת גדולתן: מבים דוד ועד יושבי ירושלים. קשיא ליה אטו לשאר ישדע ירושלים. קשיא ליה אטו לשאר שידעאל אינן כשרים הלכך קאמר מה שהתקור הולך מבית דוד ועד יושבי ירושלים הוא דכשר לאפר פרה ולטבול בהן נדות אבל משם ואילך פסול למי חטאת דמי תערוצות הם ממי גשמים ולחטאת בעינן מים חיים: מי קשפרישות הן. הר משופע שמדרונו מחודד מאד והעבירו המים דר דה הומוו במדרון מחודד מאד והעבירו המים דר דה הומוו במדרון ומחלחות מלד השנידו המים שבר דה הומוו במדרון מחודד מאד והעבירו המים דרך דף התמון במדרון ופסולין גם לנדה לטבול בהן א"ר לנדה היינו זבה: זה ים של סמכו. דשבע ימים סובבים לא"י וד" מהם ים של סמכו ישל טבריא וים המלח וים הגדול ומפרש דגלילה הקדמונה הוא ים של סמכו: ים הגדול. הוא הים החולך מא"י למדינת איספניא: בראשונה. בדור אנוש יצא עד מדינה ששמה קלבריאה והיא במדינת לרפת ובדור הפלגה יצא עד הסלעים שבמדינת ברבריאה: עד עלו חבוא. דריש פה כמו כה: ניחא ימא רבא וימא דמלחא. שהולרך המעין לבא לשם כדי למחקן שמימיהם מלוחים וסרוחים אלא ימא דטבריא וימא דסמכו למה באו לשם: ומשני לרבות דגתם. שע"י מים אלו מברכו מימיהם לגדל דגים הרבה: למינה סהיה דגמם. קרא יתירא הוא דפשיטא דלמינה תהיה אלא ללמד דמיני מינים משונים שלא היו בתוכם מתר מנו להפני הס: מקום הוא ששמו ולא יכפאו. הר"כ ביל מקום הוא ששמו ולא יכפאו הי"ב בילחמיו וגבאיו ותקום ששמו ולא יכפאו למלח ניתנו ולא יבואו לשם התים הקדושים: מבואה עושה. פי תבואה גדילה לששה חדשים: להדשיו יבלר. האילן יוציא פירותיו לשני חדשים להדשים וכירותיו לשני חדשים ה"ה וכיון דמשנים עשר חדשים נעשו שני חדשים ה"ה מה שנעשה בתבוחה בעוה"ו בששה חדשים נעשה לעתיד בחודש ה": שהחבוחה עשחה בימי יוחל לע"ו יום. א"כ אילנות לשלשים יום כפל מהתבואה: בראשון. היינו בר"ח ניסן ירדו הגשמים וכתיב ובני ליון גילו ושתחו בה׳ אלהיכם היינו הקרבת העומר: ומשני בכל חדש וחדש יהא מבכר. האילן ולחדשיו היינו חדשים דעלמא: תרפיה מלין עליה. הפירות נראים דעלמא: סרפיה מלין עליה. הפירות נראים יותר מן העלין באלינות: ופריך וחרף מווכה. ויתר מן העלין באלינות: ופריך וחרף מווכה. וכי מרף מון הוא דקאמות הפירות נראים יותר מון העלין. ל"א דרש תרפיה כמו טרף בט"ח מלשון מון וה"ק משנה שפורת עליה מיד נותן מוו באל כדרך הטבע שהפרח מתאחר לנוך אחר יליאת העלים ימים רבים והראשון נ"ל: להסיר כה שלמעלן. היינו פה אלמים: פה שעלה כ"ג. לא"י כדי ליקח את מולא בשעה בשלה "ג. לא"י כדי ליקח את יהויכין אחר שמעלינוה! במחום יהיחים אביו לביון החומים שהמליכוה! במחום יהיחים אביו שלוחים שר בבל שפנה לג. לכל יל פקה מיי היותים אביו ויעצוהו שרי בבל לפקה ומתל בלפי מעלה ועוד לא ירד ולהראות לפקף: זיקן. כלפי מעלה ועוד לא ירד ולהראות להם שאינו חפץ בעבודתם: כיון שראו כל חורי יהודה כן. שאין רצון המקום בעבודתם ושנמם לב המלך בקרבו:

הורה לפי שבעולם הזה תבואה עושה לששה חדשים ואילן עושה לשנים עשר חודש אבל לעתיר לבא התבואה עושה לחדש אחד ואילן עושה לשני חדשים מ"ם לחדשיו יבכר אמר^ט רבי יוסי לפי שבעולם הזה התבואה עושה לששה, חדשים ואילן עושה לי"ב חדש אבל לעתיד לבא התבואה עושה למ"ו יום ואילן עושה לחדש אחד שכן? מצינו שעשת התבואה בימי יואל לחמשה עשר יום וקרב ממנה העומר מ"ם 21ובני ציון גילו ושמחו בה' אלהיכם כי נתן לכם את המורה לצדקה ויורד ממנה העומר מ"ם "ובני ציון גילו שמחו בה" אלהיכם כי נתן לכם את המורה לצדקה ויורד לכם גשם מורה ומלקוש בראשון ומה מקיים רבי יוסי לחדשיו יבכר בכל חודש וחודש יהיה מבכר ¹¹ועלהו לתרופה רבי יוחנן אמר תרפיה מציץ עליה ותרף מזונה רב⁰ ושמואל חד אמר להתיר פה שלמעלן וחד⁰ אמר להתיר פה שלממן ר' חנינה ור' יהושע בן לוי ח"א להתיר פה עקרות וח"א® להתיר פה אלמים ולעומתן בצפון וכו' את⁰ מוצא בשעה שעלה נבוכדנאצר לכאן בא וישב לו בדופני של אנטוכיא ויצאה סנהררין גדולה לקראתו ואמרה לו שעלם כ"צ. ליקם אם יהויכין שהמניכוהו במקום בבוכו באצו לכאן בא וישב לו בו ופני של אנשוכא ויצאה סנותורין גו ולה לקו אתו זאמר לדו אירו. (ה) שהמלכתי עליכם תגוהו לי ואני הולך באו ואמרו יהיינים אמיו שמו שמן מקן בי נפל" מפתחות של בה"מ עלה ליהויבין מידו. מו שאין הפן בשימשו: ליין שלא היכל אמר לפניו רבש"ע לשעבר היינו נאמנים לך והיו מפתחותיך מסורין לנו עכשיו שאין אנו נאמנים הרי מפתחותיך מסורין לך תרין אמוראין חד אמר זרקן ועוד לא ירדו וח"א" באה כמין יד ונמלתן מידו כיון שראו כל

שאין אנו נאמנים הרי מפתחותיך מסורין לך תרין אמוראין חד אמר זרקן ועוד לא ירדו וח"א[©] באה כמין יד ונמלתן מידו כיון שראו כל מים בּרְכִּים וְיָמָדְ אַלְּף וַיַּצְבּנִי בּנִים בְּמִים בְּיִם וְיִמָּבְ בּנִי בּנִים וְיָמָדְ אַלְף וַיִּצְבּנִי חוֹקים בְּל מְיבָרַ בִּי שְׁחוֹ נָחָל אֲשֶׁר לֹא אובָל לָעֲבר כִּי נְאוֹ הְמִיִם מִי שְׁחוֹ נָחָל אֲשֶׁר לֹא יִעַבְרָנוּ ישִׁניהוֹ לִג אִ בּי זוֹ זְּשָׁר לֹא יַעַבְרָנוּ ישִׁניהוֹ לָג אִ בּי זְיִם בְּל תַּלְךְ בּוֹ אֲנִי שִׁיט וְצִי אַדְרנּ וֹ יִשְׁיחוֹ לָג יִ הִּמִים הָאָלְה יוֹבְאִים אָלְ נַחְלְּ בְּבְּעָבְ בְּשְׁרְ אַ אֲשָׁר לֹא אובָל לְעָבר בִּי נְאוֹ הְשָׁרְה יִיִּבְיה וֹיִאָם לֹא יִשְׁרָה וְבָּבְּתוֹ יְיִדִיוֹ ישִׁנִיהוֹ כִבְּר וְבָּאִם הָוֹא יִדְיִה וְשְׁרָם בְּנְבְּת וְּבְּבְּתוֹ וְיָבִיוֹ שְׁמִיהוֹ כֹה יִא בּ זִ הַ בָּבְּוֹ הָהוֹא יְדָיה וְשְׁרָם בְּנָבְ הִישְׁרְם בְּנָבְיה וְּבָּבְר וְבָּאִם בְּיָבְ הִישְׁרְם בְּבָּבְ הַיְבְּאוֹ וְעָלִיךְ בְּנִבְּם בְּיִבְּה וִבְּאוֹ נַבְיִים וְיִשְׁבְּב בְּיִבְ הִיִּשְׁר בְּאַבְּר וְבָּאוֹ בְּעָבְיה וִיְּבְּר וּבְּאוֹ וְלָּבְיּ בְּבְּב בְּיִבְּה וְיִבְּה בְּבָּב בִינְבְים בְּבָּב הְיִבְּה בְּבָּב בְּיִבְּה הַבְּבְבוֹ הַהוֹא יִבְיִים הְּמְבְּבְּב הְיִבְּה וְיִבְּרְ בְּעִים בְּנָבְּת הַּבְּבְּב הְיִבְּה הַּבְּבְּב בְּבְּבְּב בְּיִבְּת וְיִבְּבְּים בְּבְּב הְיִבְּים בְּבְב הְיִבְּב בְּבְּב הְיִבְּים בְּבְּב הְיִבְּה הְבָּבְבוֹ בְּבְּבְבְּים בְּבְבְּה הַבְּבְּבְבִים בְּבְב הְיִבְּב בְּבְב הְיִבְּב בְּבְב הְיִבְּב בְּבְב הְיִבְּב בְּבְב הְיִבְּב בְּבְב הְיִבְּב בְּבְע בְּבְבְּב הְיִבְּב בְּבְב הְיִבְּים בְּבְב הְיִבְּב בְּבְב הְיִבְּים בְּבְב בְּבְב בְּבְב בְּבְבְּב בְּבְב הְיִבְּב בְּבְב בְּבְב בְּיִבְּב בְּבְב בְּבְב בְּבְב בְּבְב בְּבְב בְּבְב הְיִבְּב בְּבְבְּב בְּבְבְּב בְּבְב בְּבְבְּב בְּבְב בְּבְב בְּבְב בְּבְב הְיִים בְּבְב בְּבְבְּב בְּבְב בְּיִבְּב בְּבְב הְיִים בְּבְב בְּב בְּבְּב בְּבְב הְיִבְּבְּב בְּבְב בְּבְבּב בְּבְב בְּבְים בְּבְב בְּבְב בְּבְבְּב בְּבְב בְּבְבְּב בְּבְבְּב בְּבְבְב בְּבְּב בְיבְּבְּב בְּבְבְב בְּבְיִם בְּבְב בְּבְיב בְּבְבְּב בְּבְּבְּב בְּבְּב בְּבְּבְּב בְּבְבְּב בְּבְבּב בְּבְּבְּבְבְיִים בְּבְבְּב בָּל עֵץ מִאֶבֶל לֹא יבול עֶלָדוּ וְלֹא יִתֹם פַּרִיוֹ לְחָדְשִׁיוֹ יָבַבֶּר כִּי מִימִיו מִן הַמִּקְדְשׁ הַמָּה ווֹבְיִה הְנָה ווֹהְיָה פְּרִיוֹ לְמָאַבְל וְעָלְדוּ לֹתְרְשִׁה יוֹבְאַה מוֹרָה לָבָם אָת המוֹרָה לְעִרְשָׁה יִבְּיָב בְּעִי אֲלְהִיכָם כִּי מִימִיו מִן הַמִּקְדְשׁ הַמָּה וִיוֹרֶד לָבָם גַשָּׁם מוֹרָה ומַלְקושׁ בָּרִאשון: יואל ב כג

:77

מרתיח ומתחמם הלחם ויש לחוש שיתעפש: ופריד

הלבה ג בתני" על של שיש מניחין אם האברים. אחר הנחוח מסדרין אותן על השלחן עד שיעלום הכהנים ובגמרא מפרש למה לא עשאו של כסף או של זהב: ועל

ות ברוך בחוצ של עם של מניים לה של המשנים בל של המשנים בל של המתוך במתוך של של של בל בל בל של המתוך של של המתוך בל המתוך בל של המתוך בל התוך בל המתוך בל המתוך בל המתוך בל התוך בל התוך

כדאי׳ ביומא פ"ג (דף ני.) נקנור שם אדם ומוכירין אותו לשבח. פשפשין שערים קטנים שלא היו גבוהין ורחבין כשאר שערי הבית: לא סים להם שם. מה היה משמש: בותגר' י"ג שולחנום. אינו מונה י' שולחנות שעשה שלמה כדכתיב במשכן דשלמה במלכים וסדר הנחתן מביא בפ' שתי הלחם במנחות אלא בבית שני עסקינן שלא היו שם אותן שלחנות : אחד של שיש. שמניחיו שם האברים: ירושלמי ר' יוסי בשם ר׳ שמואל בר ילחק בשם ר׳ יוחנן לית כאן של כסף מפני שהוא מרחיח יחחממו האברים ויסריחו ולפי שבקרבנות יחיד כהן א' יכול להוליך כל האברים ומניחן שם כדי דתנן בפ"ב דיומא תמיד קרב בא" עשר וכו' ומונה שם דכך הולכת אברין למוצח הא אמרינן התם (דכיי) בד"א בקרבנות לבור אבל בקרבנו' יחיד כל שרולה להקריב מקריב אפילו אחד: על של שיש נותניו לחם הפנים בכניםתו. כדי לנוח: ועל של זהב ביליחסו. עד שיוקטרו בזיכי לבונה הבחין עם הלחם כך פירש רבינו שלמה בפ' שתי הלחם הכא תנן אחד של שיש ובפ' שתי הלחם (דפיעו.) יוסי בר יהודה אומר שנים שהיו באולם תמים ר'יוסי כר ייחידה חותר שנים שהיי בחוכם אחד של כסף ואחד של זהב ופירש רבינו שלנה אוחו של כסף על שהוא לבן כשיש נקרא של שיש ולי נראה דמנאי היא דההיא ר' יוסי היא^ח: שמעלין בקודש. מנלן בפרק שתי הלחם אחר רב אחא בר יעקב אחר קרא את מחחות החטאים האלה בנפשותם ועשו אותם רקועי

חורי יהודה כן עלו לראש גגותיהן ונפלו ומתו הדא הוא דכתיב ¹משא גיא חזיון מה לך אפוא כי עלית כולך לגגות תשואות מלאה עיר הומיה וגו': תקרו בוק לגבור השומות מלאה עד הומיד הה. הלכה ג מתני ⁶י"ג שולחנות היו במקדש אח' של שייש בבית הממבחיים

שעליהן מדיחין את הקרביים בוב' במערב הכבש אחד של שייש ואחד של כסף על של שייש נותנין את האברים ועל של כסף כלי שרת יוב' באולם (מבחוץ) מבפנים על פתח הבית א' של שייש וא' לבור על של שייש נותנין לחם הפנים בכניםתו דעל של זהב ביציאתו שמעלין בקודש ולא מורידין אחד של זהב ביציאתו שמעליו לחם הפנים תמיד: אחד של זהב מבפנים שעליו לחם הפנים תמיד: גמ' תני על של (א)כסף (ר' אחי ור' מיישא וממו בשם רב שמואל בר רב יצחק) ר' יוםי בשם ר' שמואל בר רב יצחק ר' חנניה מטי בה בשם ר' יוחנן [א]לית[©] כאן של כסף מפני שהוא 60 מרתיח לא כן תני זה²⁾ אחד מן הנסים שנעשו בבית המקדש שכשם שהיו מניחין אותו חום כך היו מוציאין אותו חום שנאמר, ²לשום לחם חם ביום בוציאן אותו דוום שנאכון - ישום ירום דום בדם הלקחו רבי יהושע בן לוי אמר אין"י מזכירין מעשה נסים בעון קומי רבי (לוי) אילא לא היה שם לחם המחו להגיחו לשבת הבאה אמר לון כתיב שם לחם המחו להגיחו לשבת הבאה אמר לון כתיב 13 מנים לחם פנים לפני תמיד לחם פנים 13 ונתת על השולחן [-] אפילו פסול עשרהס שלחנות עשה דכתיב 1ינח בחיכל חמשה דכתיב 1ינח בחיכל חמשה

לא כן סני זה אחד מן הנסים וכו'. שהיה נשמה חום הלחם עד שעת סילוקו בשבת הבא א"כ לא היה מתעפש אפי היו מניחין אותו על שלחן של כסף: אין מוכירין מעשה נסים. כלומר אין סומכין על הנס ועושין הכל שלא ימעפש בדרך הטבע: לא היה שם לחם. לסדר בשבת ובחוך ימי השבוע מדמן להם מהו להניחם מלסדר עד שבת הבאה או דלמא אע"ג שהוא פסול דכל שלא עברה עליו שבעה ימים על השלחן פסול הוא מ"מ לקיים מלוח לחם הפנים לפני חמיד אין להניחו בלא לחם א"נ לא היה שם לחם לערוך ביום השבת מהו להניח הלחם הראשון על השלח שהרי לא יתקלקל גם בשבח הכאה מיהו פסול הוא משום לינה: לפני סמיד. שיהו חמיד לפני הי אע"פ שהן פסולין: עשרה שולחנות עשה שלמה. דכתיב ויעש שולחנות עשרה וגו': אין **סימר ממשה בדרום וכו'. ומימין היינו מימין** הפתח ומשמאל היינו משמאלו של פתח שהפתח היתה באמצע ההיכל בכוחל מזרחי א"נ מימין שיתה בטונוע ההיכל בכוחל מורחי ח"ל מימין היינו דרום שנקרא ימין ומדדרום נקרא ימין לפון נקרא שמאל: אלא. של משה באמלע והי מימינו וחמשה משמאלו וכולן בלפון ההיכל: אם השאמין. לשון יחיד: על כלם היה מסדר. ופעמים בזה: מורח ומערב היו נתוניו. השולחנות ראשו אחד למזרח ואחד למערב דהיינו ארכו לאורך הבית: כולהון ראוין לשירות. ואיכא למימר על כולם היה מסדר: נמלא שלחן בדרום. וה"פ שלחן ארכו ב' אמו' (ומחלה) הרי הוא ושלשים) עשרים אתה לעשרה שלחנו׳ וההיכל כולו אינו אלא עשרים אם כן חמשה שלחנות

מיד לא ב מנחות לנו ב. ב) עי׳ מו מנהי לא ב, ג) יומא כא א, ד) עי פסחים סד ב, ד) מנחות לא ב, ו) שם פסחים סד ב, ד) מנחות לא ב, ו) שם למ א, ז) שם לח ב, ה) ועיין בתום׳ שם ע"ב ד"ה אחד דכתבו כן בשם הקונטרס,

עין משפם נר מצוה

יד א מיי׳ פ״ה מבית הבחירה : סלי״ד

שו ב מיי שם פ"ב הלכה טו: שו ג מיי שם פ"ג הלכה טו: "ז ד מיי׳ שם הלכה יב:

יח ה מיי פרק ה מתמידין הלי"ג:

נוסחת הבבלי

(א) כסף והיו ר"א כו' לית כו': (ב) ר"י בר' יהודה כו' ד"ר (אלעור) ר"א בר"ש כו' ודרום מ"ד : יוכ

הגהות הגר"א

[א] ה"ג לית כאן של שיש מפני שהוא מקרר וה"ם שהוא מפרש למה לא חני בברייתא של שיש כמו במחני והיינו לפי שהשיש מקרר כמו בספ"ק דיומא עמוד והפג אחת על הרלפה ולחם הפנים לריך שיהיה חם סמ"ש לשו' לחם חום וגו'. ועי' בס' ת"ח שמאריך בפלפולו: [ב] ה"ג ואפי הוא כמה ימים וו"ל של הרב בעל מקלין חדמין ול"ל לפי גי' רבינו דהכא איירי בלחם הפנים דנסדר כהלכתו בשבת וקמבעיא לן שאם אין לחם הפנים לשבת הבאה אי רשאי להניחה משבת זה לשבת הבאה אי לאכיום משפח הא כשפת השפיל אתרינן משום שנסדר כהלכתו מפסיל בלינה או לא מפסיל ופשיט ליה ר׳ לוי. דבנסדר כהלכתו רשאי להניחו לי. לבנסדר כהמכנו ישתי השלחן לכתחלה דהא קרא דונתת על השלחן ודאי בנסדר כהלכתו משתעי וכתיב ודאי בנסדר בהכנגו נושים תמיד ואפילו כמה ימים ומש"ה מחק מירי ואפילו - ב- אומי רבינו תיבת פסול דקרא לא איי אלא בכשרי וע' בספר תקלין חדתין ובמשנת אליהו כי מאריך בפלפולו וכמה הלכתא גברוותא איכא למשמע מהאי גי': [ג] ל"ל כולהן ללפון ול"ג ראויה לשירות:

גליון הש"ם

[h] עי' הגהות הגר"ה אבל במפרש בתמיד שם לא נראה כגירסתו וגם התוס' במנחות דף לט ע"ב ד"ה אחד היה להם הגי' שלפנינו: ובן עי׳ בתום׳ מנחות דף לט ע״ל "ה תרי שהיה להם גירסא אחרת:

תורה אור השלם

 מַשְׂא גֵּיא חָזְיוֹן מֵה לְךְ אֵפּוֹא
 בִי עְלִית כְּלְךְ לַגַּגוֹת: ישעיהו כב א ב

2. וַיַּתֵן לוֹ הַכֹּהֵן לְרֶשׁ כִּי לֹא הָיָה יש לו הכון קדש כי לא הְיָה שֶׁם לְחָם כִּי אם לְחָם הְפְּנִים הַמּוֹסְרִים מִלְפְנֵי יִי לְשׁוּם לְחָם דֹם בְּיוֹם הְלְּקְתוּ: שמואל א כא ז דם בְּיוֹם הְלְקְתוּ: שמואל א כא ז (1. וְנְתִתְּ עַל הִשְׁלְחָן לְחָם פְּנִים לְפָנִי תְמִיד: וַיַּעַשׂ שָׁלְחָנוֹת עֲשֶׂרָה וַיַּנַח

4. וַיַּצָשׁ שְּלְּהָנוֹת נְשָׁלְּחְ וַיְּנְיּנִּ בָּהֵיכָל חֲמִשְׁה מִיְמִין וַחְמִשְׁה מִשְׁמֹאוֹל וַיַּעשׁ מִוְרְקֵי זְהָב מֵאָה: דברי הימים ב ד ח

בר ח 5. וְשַּׁמְתָּ אֶת הַשָּׁלְחָן מִחוּץ לַפָּרֹכֶת וָאֶת הַמְּנֹרָה נַכַח הַשְּׁלְחָן יָרָ בָּי יִרְיּלֶּי, וְיִיּשְׁרְּוֹ על צָלַע הַמִּשְׁבְּן תַּימְנָה וְהַשְּׁלְחָן תִּתַן עַל צָלַע צְפוֹן:

6. וַיַּצְשׁ שְׁלֹמֹה אַת בֶּל הַבּּלִים אָשֶׁר בִּית יָיָ אַת מְוְבָּח הַזְּהְב וְאָת הַשְּלְחָן אֲשֶׁר עָלִיו לֶחֶם הַפְּנִים הָהָב: מלכים אז מח

זְהָבּ: מלכים א ז מח 7. וַיַּצָשׁ שְׁלֹמה אָת כְּל הַבֵּלִים אָשֶׁר בַּית הָאֱלֹהִים וְאָת מִוְבַּח הַּיְּהֶב וְאֶת הַשְּׁלְחָנוֹת וַעֲלֵיהָם הַוָּהָב וְאֶת הַפְּנִים: דכרי הימים בדיט לֶחֶם הַפְּנִים: דכרי הימים בדיט

ב תמורה כג ב, ה) מנחות קו ב,

ש) זבחים קג א [תמורה כג בן, י) עי׳ יומא נה א, כ) עי׳ עירובין לב א, () מהן, מ) לפנינו שם אימא לשון זה

גבי נירון דשדריה טיטום לצור את ירושלים ועיין רש"י במנחות ד' ז ע"ב והגהות מהרי"ב ז"ל שם,

עין משפם

נר מצוה

ים א מיי׳ פ״א מבית הבחירה

:נייז:

ב ב תייי פנין כ מבקרם בל ג מיי פנין כ מבקרם הלי"ג: בב ד מיי פרק ב מערכין הליים ובכ"מ:

בג ה מיי׳ פרק ה מפהמ״ק הל״ט:

נוסחת הבבלי

(א) מן הקרן צ' כו' היה באמונע כו' על ללע המשכן כוי לבער בערב ר"י בר"י כוי כילו זהבו של שלמה כו' ר"י בשם איסי כו' במנורת [מקדש שהיתה יחירה על מנורה

שעשה משה במדבר דינר זהבן

יהכניסוה כו': (ב) שלא שקל אשתקד כו': (ג) מביאה דמיהן

ונותנת כו' ר' יוסי בר ביבין א"ר ביבי ב"מ כו' א"ר אליעור מתני' כו' באמה גרומה ר"ח אמר כמין

:′1⊃

הגהות הגר"א

[א] ה"ג ומזכח הזהב היה נתון

באתצע מושך כלפי חון וכולן היו נחונים משליש הבית ולפנים כנ"יל והשאר שבינתים נמחק. וכ"ה בתוספ' פ"ב דיומא והכי דייקא

במוספ פ ב דיונמו יושבי דייקט הסוגיא שם ע"ש וכ"ה ברמב"ם פ"ג מהלכות ב"ה הלי"ן ע"ש. וכ"מ

ברש"י ביומה שם שלה הוכיר המעה

וגם לחוץ משמע חוץ דשלחן דמשה דנקט שלחן ומנורה ומאלו היה יכול

למשוך יותר אבל לא היה משוך משאר השלחנות וגיי הספרים חולק את הבית שבוש הוא: [ב] בגמי דידן

הגי' והעמידו על ככר ועי' בס' ח"ח טעם הגון על שלא הגיה הגאון בחוך

הסוגיא כגי׳ הבבלי כדרכו בקדש:

גליון הש"ם

[ħ] היינו ממנורה של משה אבל שאר המנורו׳ משוכות חוץ מן המזבח

ולכד אמרו ביומא דמזבח פגע ברישא דלא היה מבעיר אלא בשל משה ובזה

ב מיי׳ פרק ב משקלים הל״ב:

לט א. ד) שם כט א, ה) עיין כט א וירושל׳ יומא פ״ד הלכה ד ומדרש כם הדרושה המחבר בסף, 1) יומא נה ב תמורה כג ב, 1) מנחות קד א קז

מתני' י"ג שופרות היו במהדש. וכולו פיהו לר כדי שלא יוכל אדם להכנים ידו בפנים ולגנוב מן הכסף וכולהו מפרש למאי אלטריכו. עלים ולבונה גרסי׳ וברוב ספרים כתוב ללבונה וטעות הוא דהא כל אחד ואחד יש לו שופר בפני עלמו ולבונה לבד ועלים לבד כדתני ואזיל. וזהב לכפורת לשון כפורי זהב פי׳ מזרקים ולמה נקרא שמם כפורי ע"ש שמקנחין ידיהם מן הדם כדאמרי׳ בגיטין [דף נו] בענין מי גבווראדן בעי לכפורי ידיה בההוא גברא. ששה לנדבה לקין המובח: מתני' קינין. הן חורין גוולי עולה הן בני יונה אבל שופר לקיני חובה לא בעי ר' יהודה והטעם כדאיתא בפ' הוליאו לו (דף נה) דשמא ימות א' מהן נמלאו כל המעות שבשופר הולכות לים המלח כי היכי דאמרינן בחטאת שמתו בעליה דאולא למיתה הכי נמי מעות שהופרשו לחטאת ומתו בעליהן הולכות לים המלח ופריך התם ונברור ד' זוזי ונשדי במיא והנך לישתרו ר' יהודה לטעמיה דלית ליה ברירה כדחמר בעירובין [דף לז] מדתני חיו: וחכ"ח קינין כן קיני חובה אחד לעולה ואחד לחעאם ורבנן לא חיישי למיסה. גוזלי עולה בין תורין בין בני יונה כולן עולות נדבה: שני גזירין מפורש ביומא פ"ב (דף כו) תניא ר"ש בן יוחאי אומר מנין לתמיד של בין הערבים שטעון שני גזרי עלים בשני כהנים שנאמר וערכו עלים על האש וערכו שנים אם אינו ענין לתמיד של שחר שהרי כבר נאמר ובער עליה הכהן עלים בבקר מנהו ענין לחמיד של בין הערבים ואמרינן בפרק בתרא דמנחות (דף קו) ת"ר קרבן מלמד שמתנדבין עלים וכמה שני גזירין וכן הוא אומר והגורלות הפלנו על קרבן העלים ותניא בתוספתא בפרק [ג' דמכילתין] האומר הרי עלי עלים בפרק [בי דוניכנורן] החוות מדים דמי שני גורין ונחכן לשופר והכהנים מביא דמי שני גורין ונחכן לשופר והכהנים אותן ע"ג החובח ומאומין בהן עלים ומקריבין אחתן ע"ג החובח ומאומין בהן ואין מועלין ואם הקריבן בחוץ פטור אבל אם אומר שני גוירין של עלים אלו לגבי מזבח הכהנים מקבלין אותן ממנו ומקריבין אותן ע"ג המובח ואין נאומין בהן ומועלין בהן ואם הקריבן בחוץ חייב דבר ר' וחכ"ח אם הקריבן בחוץ פטור ואלו ואלו הולכין ללשכת העלים: קומץ לבונה. כדתגן בפרק בתרא דמנחות ה' קמלין הן: האומר הרי עלי לבונה לא יפחות מקומן. המתנדב מנחה יביא עמה קומץ לבונה. המעלה את הקומץ בחוץ חייב שני בזיכי לבונה טעונין שני קומלין: זהב לא יפחות מדינר זהב ופריך בפרק בתרא דמנחות ודלמא נסכא א"ר אלעור דאמר מטבע ודלמא פריטי פריטי דדהבא לא עבדי אינשי. תניא בתוספתא בפ׳ בתרא [דמכילתין] האומר הרי עלי לבונה מביא דמי מלא קומץ לבונה ונותן לשופר והכהנים מקבלין אותו ולוקחין מהן לבונה ומקריבין אותו ע"ג המזבח. האומר הרי עלי

זהב מביא דמי דינר זהב ונותן לשופר והכהנים מקבלין אותו ולוקחין בהן זהב

ועושין אותן רקועי פחים לפוי למובח: ששה לנדבה. מפרש בפרק בתרא דמנחות ששה כנגד מי אמר ר' חוקיה כנגד ששה בתי אבות הכהנים שיהא להם שלום וה

עם זה ר' יוחנן אמר מתוך שהנדבה מרובה תקנו להם שופרות מרובין כדי שלא יתעפשו המעות זעירי אמר כנגד פר ועגל ואיל וכבש וגדי כולן הן נדבה ודמיהן ידועין פר מביא מנה עגל מביא המשה סלעים איל מביא ב' סלעים כבש מביא סלע הכי איחא בפרק בתרא דמנחות אבל לגדי ושעיר לא מצינו דמיהן ושמא דמיהן כאיל וכבש ור' היא דאמר קטן והביא גדול לא יצא אם נדר להביא עגל והביא פר לא יצא להכי אצטריך לכל אחד ואחד שופר בפני עצמו שאם מערבן והביא פרים מכל המעות לא יצא ידי נדרו מי שנדר עגל בר פדא אמר כנגד פרים אילים וכבשים ושעירים ומותרות והמעה דהיינו קולבון פרים פר חטאת של לבור שאבדו והפריש אחרים מחתיהן ירטו עד שיסתאבו וימכרו ויפלו דמיו לאומו שופר אילים אשם גולות ומעילות שעירים שעיר הרגלים לבשים אשם גזיר ואשם מצורע ואהכי לא מערבו עם מותר גזילות ומעילות דאלו בני שנה ואלו בני שמים ואלו באים לכפר ואלו באין להכשיר וכולן אם אבדו והפריש אחרים חחתיהן ירטו עד שיסתאבו וימכרו ויפלו דמיהן כל א' א' לשופרו. והמוחרות כגון הפריש מעות לכל אלו ונוחרו כגון שהואלו הבהמוח ושמואל אמר כנגד מוחר חטאת ומוחר אשם ומוחר אשם נזיר ומוחר

> תקלי וגם סתם מסניסין דמנחוס (דיי אי) כווסיה דרבי ולאו אורחא דירושלמי להאריך בפלפולא וגם סתם מתנימין דמנחות (מ"ח ה) נותמה דרבי ולאו אורחא דירושלוני להאריך בפלפואל אליבא דהלכחא: ה"ג תני השלתן היה נחון מחלי הביח ולפנים משוך מן החות לא חות מחלב. הההיל הי"ג תני השלתן היה נחון מחלי הביח ולפנים משוך מן החות בעירים בדביר דבתהיב ולפני הדביר עשרים אמה וגר וההיכל ארבעים כדתחיב אלמה וגר ותאחון מ' היה היה הבית הוא ההיכל לפנים והשלתטת היו נחונין בעשרים אתה של היכל של לד הדביר ההים המלו ולפנים חליו דהיים לשאל מ": משוך כו". מן הכותל לפוני: ב" אחוח ומחלב. כדי שיהיו הכהנים הטושאים ב" חדרים ב" אחוח ומחלה כדתאינו גבי בדי ארן בתחחות שהיי מחדרין בב"א ולהילוך ב" ב"א בעינן ב" אחוח ומחלה כדתאינו גבי בדי ארן בתחחות שם: ומעורה כנגדו בדרום. כדכתיב את המעורה נכח השלתן וגם כן היתה משוכה מן הכותל ומעורה כנה היא ומעורה ביה ביתל היא ומעורה בית היא ותאום מן. ללד חוץ וברייתא ומעורה מוורב ומור ביתל היא נחות הוויבר ומור אוור ביתל היא נחות ביתל היא מות הבי מוורב ומות הדברית המו" בה מווחר מוויבר מותח ברובית המו" ביתל היא נחות הוויבר מותחות הדברית המון בית מווחר מווחר ביתל היא נחות הוויבר מותח ברובית המות הב" ביתל היא נחות הווים ביתל היא היא מווחר המותח בב" בולא בית נחנו המותח ברביתה המות הב" בולא בית נחנו המותח ברביתה אם ביתל היא נחות הוורב המותח ברביתה אם ביתל היא נחנו המותח ברביתה המותר ביתל היא מותח ברביתה המותח ברביתה הוויבר מותח ברביתה המותר ביתל המותח ברביתה המותר ביתל המותח ברביתה המותר ביתל המותח ברביתה המותר ביתל המותר ביתל המותר ביתל הוויבר מותח ברביתה המותר ביתל המותר ביתל המותר ביתל המותר בית המותר ביתל המותח ביתל המותר ביתל ביתל המותר ביתל המותר ביתל המותר ביתל ביתל המותר ביתל המותר ביתל המותר ביתל ה

> דרומית ב"מ ומתנה כ"ה ביותו שם: ומובה הוהב בחמני משוך כנפי חון. נכד חון ובריתמ זו למ"ד מורח ומערב מונחים ודרכתבו החום" במנחות שם: וכולן היו נחונין משליש הבים ולפנים. בשנחשוב כ" דדביר גם כן אז הוו שלחנות כולן משליש הבית ורדמוקי בבצלי שם: כילו זהבו של שלמה. במנחות (כיש א) פריך החם והכתיב וכל כלי כרי אין כסף נחשב בימי שלמה למאומה ומשני זהב סגור קאמריען: מכניסן לכור כו' על א'. לכל מנורה עשה כן וכ"ה במנחות שם והכי דייקא קרא זהב טהור אותם: ה"ג במנורם מקדש. וכ"ה במנחות שם וגי הספרים שיצוש ניכר: ולא חסרה כלום. וקאמר שלא חקשי ממה שאמרו שהיה חסר

ומנורה בצפון והא תני השלחן מיה נתון מחצי שלמה שנאמר יויעש את מנורת הזהב עשר כמשפטו ויתן בהיכל ה' מימין וה' משמאל אין והמלקחים זהב הוא מכלות זהב הן" כילו זהבו

במקדש וכתוב עליהן תקלין חדתין ותקלין עתיקין קנין וגוולי עולה עצים לבונה זהב לכפורת ששה" לנדבה תקלין חדתין שבכל זהב לכפורת ששהיי הגדבה הקמק אוותן שבה שנה ושנה ועתיקין מי (ב) שלא הביא אשתקר שוקל לשנה הבאה קנין הן תורין וגוולי עולה הן בני יונה כולן עולות דברי ר' יהודה וחכ"א קנין אחד המאת וא' עולה גוולי עולה כולן עולות האומר[®] יהרי עלי עצים לא יפחות משני גזירין לבונה לא יפחות מקומץ זהב לא יפחות מדינר זהב ששה לנדבה נדבה מה בא משום חמאת ומשום אשמה ילקח בהן עולות הבשר לשם והעורות לכהנים נמצאו שני כתובין קיימין אשם לה' ואשם לכהן ואומר "כסף אשם וכסף חמאת לא יובא בית ה' לכהנים יהיו: גמ' תניא" אמר ר' יהודה לא היה שופר של קינין בירושלם מפני התערובות שמא תמות אחת? ונמצאו דמי חשאות מיתות מעורבות בהן והתניא⁶ האשה שאמרה הרי עלי קן (ג)מביאה דמי קן ונותנתו בשופר

ברריה הוה חסר סגין מן דו קיים על ברריה לא

חסר כלום: הלכה ד מתני' בשלשהי עשר שופרות היו

הבית ולפנים משוך (א)מן הכותל ב' אמות ומחצה כלפי הצפון ומנורה כנגדו בדרום מזבח הזהב היה נתון ואובאמצע הבית חולק את הבית מחציו ולפנים ו⁶¹ משוך אקימעא כלפי (צפון) חוץ וכולהן היה⁵ נתון משליש הבית ולפנים עשר מנורות עשה תימר חמש בצפון וחמש בדרום והלא אין המנורה כשירה אלא בדרום שנאמר 2ואת המנורה נוכח השלחן על ירך המשכן תימנה מה ת"ל חמש מימין וחמש משמאל אלא חמש מימין מנורתו של משה וחמש משמאלה אעפ"כי לא היה מבעיר אלא של משה בלבד שנאמר נומנורת הזהב ונרותיה לבער בערב בערב ר' יוסה בי ר' יהודה אומר על כולן היה מבעיר שנא' 1 ואת המנורות ונרותיהם לבערם כמשפט לפני הדביר זהב סגור והפרח והנרות של משה תני רב יהודה בשם אסי היה שלמה נומל אלף ככרי זהב ומכניסן לכור ומוציאן עד שהוא מעמידן על א' לקיים מה שנאמר 5ככר זהב מהור עשה אותה וגו' תניא[©] אמר רבי יוסי בי רבי יהודה מעשה במנורת זהב שעשה משה במדבר והיתה יתירה דינר זהב והכניסוה לכור שמונים פעם [ב]ולא חסרה כלום ויאות עד דלא יקום על

יווב לא פווות כו מי חוב ששר לנו ברינו אשום אשם לה' זה הכלל כל שהוא

מתחות שתוח בעלים המלמ: ה"ג והפני האשם אים פסלון וחולכין לים המלמ: ה"ג והפני האשם שיש פליק ורו. כ"ה עלים לידה או זיכה מכילה דמי קן ורו. כ"ה ברמב"ם פ"ק מהלי מחוסרי כפרה: אכל באומרם הרי עלי קן. שניהם עולות והרא"ם לא הרגיש בזה: ונוסנתו בשופר. שכתבו עליו קנין ודמי

לתר. במנורת משה ככר זהב טהור וגר': ה"ג מעשה במנורם המקדש שהיתה יתירה על מנורה שעשה משה במדבר דינר זהב והכניסוח לכור פ" פעמים ולא חסר האש ממשקלה: ופריך ויאות. בתמיה וכי כך הוא והלא עינינו רואות כשנותנין הדב בכור באש הוא נחסר: ומשני עד דלא יקום והב בכור באש הוא נחסר: ומשני עד דלא יקום וכי. כשעדיין לא קים הוהב על ברירומיה שלא נלך כל לרכו נמסר ממנו אבי בשבר נלדף כל לרכו נמסר ממנו כלום אפיי מכניסין אותה לרכו לא נחסר ממנו כלום אפיי מכניסין אתה לאשר החר מונומים.

לאש כמה פעמים: הלכה ד מתני' סקלין חדסין. שבו

נותנין שקלי שנה זו וכשמגיע זמן התרומה הגובר מוליא כל שקלים שבשופר ונותנן

ללשכה כדי שיתרמו מהם והשני כתוב עליו תקלין עתיקין ומי שלא הביא שקלו בשנה זו מביא בשנה

שחח"כ ונומנו לשופר והגזבר נוטלם ונומנו בשני הלשכה והג' כמוב עליו קיינין והן מורון גדולים והד' גחלי עולה והן בני יונה הקטנים וכולן עולות הבל לקני חובה לא היה שופר כדמפרש בגמרא:

עלים. המתנדב עלים למערכה נותן דמיהן לתוכו: לבונה. המתנדב לבונה נותן דמיו לתוכו: והב.

המתנדב זהב נותנו שם או דמי שויו והוא לכפורת

כלומר לכלי שרת שהמזרקות נקראים כפורי זהב

בטורת לכני שלו ששלות קות לקי מים לפולי ושב בעורא ובד"ה לפי שהכהן מקנח בהן אלבעו בין הואה להואה שהשיריים שבאלבעו פסולים: ששה.

שופרות הנותרות הן לנדבה ובגמרא מפרש:

שומרות הרי על עלים. סמס: לא יפחות משני האומר הרי על עלים. סמס: לא יפחות משני גוירין. כאומן שמסדרין על המערכה ושיעורן מפורש בגמי: לא יפחות מן קומץ. שזהו שיעור הלבונה הבאה עם המנחה ובגמרא מפרש מנ"ל ודוקא המתנדב סמס אבל אם רצה להביא אפיי ודוקא המתנדב סמס אבל אם רצה להביא אפיי

קורט של לבונה מביא: והב. המתנדב זהב סחם

לא יפחות מדינר זהב: אשם הוא אשום אשם לה׳.

וקשיא רישא לסיפא דאשם הוא משמע בהווייתו

יהא כהלכתו שהוא נאכל לכהנים ואשם לה׳ משמע

יים פהנכתו שהות מוכר נכהנים ומשם נהי משמע שכולו להי ודרש יהוידע הכהן כל שהוא מותר מטאת ואשם ילקח באותו המותר עולות נמצא ב'

הכתובים קיימים אשם לה׳ הבשר ואשם לכהנים

העורות והיכן מלינו מדרש זה ביהוידע כסף אשם וכסף חטאת לא יובא בית ה' לכהנים יהיו וא"א

לומר דכסף שקדש לשם חטאת ולשם אשם יהנו בו הכהנים אלא ה"ק יעשו ממנו דבר שיהנו בו הכהנים והיינו עולות שהעורות לכהנים: גבז' לא

היה שופר של קיני. חובה כגון זב וזבה ויולדת

שיתנו לתוכו מעות כשם שהיו שופרות לקן נדבה כדתנן במתני': מפני הסערובות. שמא תמות

אחת מאותן שנחנו מעות בשופר וה"ל מעות חטאת שמתו בעליה מעורבין עם הכשרות והכל

להבנים ידיו: גבו' תניא' מסוניות ועי מוסי שם (דיי א) דיה כל לו"ח ג' ד"יה מורח כר עי רמנים שיה שם (דיי א) דיה כל לו"ח ג' ד"יה מורח כר עי רמנים שיה עהלי בית הבתירה הלכה י"ב: מות אחת" ונמצאו דביי בית לפר שון קיתעה שם הו במוע לפני חון. ולה גרם בהן והתניא' האשה הרכי ולפר שון קיתעה שם הו בחלון חיי מוען משלי המי משון להון וריה לשון הכתבים ש"ב לה היה משון להון וריה לשון הכתבים ש"ב לה היה משון להון וריה לשון הכתבים ש"ב לה היה משון לחון ב"ח לפון חון ב"מ וותב הניען משון תשלה שלמנות והי השפרים חון וכ"מ שלה וותנוכה ותאל היה כול לה היה משון תשלה של המתך שלה לה היה כרי שיבוש הוה: ולא חסר לנום מרן הכלה למוניו ובנת' דין הגי והעתידו על כרי שימו שהוה וול או חסר כלום הלו בכל בכל של הגיה כבלי לחשת בתל הלו מסר הלום ושלה גם הדיר ולכן לה הגיה רביניו בסוגיין בנה' הבבלי לתשתע דהול מסר כשמברר הכבה לה מסרה כלום ושלה גם הדיר ולכן לה הגיה רביניו בסוגיין בנה' הבבלי לתשתע דהול משל בתבר בתבר בתבר לום ושלה גם הדיר ולכן לה הגיה רביניו בסוגיין בנה' הבבלי לתשתע דהול מת

אפשר ליישב דברי הרמב"ם פ"ה ממעה"ק הלי"ד ופ"ד מעיוה"כ מקושית הרשב"א עי' בכ"מ ולח"מ

תורה אור השלם

ולו"ק:

 וַיַּעשׁ אֶת מְנֹרוֹת הַזְּהָב עֶשֶׂר
 בְּמִשְׁפְּטְם וַיִּתִּן בְּהֵיכְל חְמֵשׁ מִיְּמִין וחמש משמאול:

ושַּׁמִתָּ אֶת הַשָּׁלְחָן מִחוּץ לַפְרֹכֶת וְאָת הַמְּעֹרָה נַכַח הַשְּׁלְחָן על צָלַע הַמִּשְׁבָּן תִּימְנָה וְהַשְּׁלְחָן תִּתַן עַל צָלַע צְפוֹן:

ַבְּלֶּכֶר וּבְּעֶרֶב בְּעֶרֶב וּקְטֹרֶת סַמִּים וּמַעֲרֶבָת לָחָם עַל הַשְּׁלְחָן הַּשְּׁחוֹר וּמַעֲרֶבָת לָחָם עַל הַשְּׁלְחָן הַשְּׁחוֹר ּוּמֵלֵיבֶ בֶּוּל כֶּעֶב וְנַבּלְיָהְ תִּּלְּחִה וּמְנוֹרֵת הַזְּהָב וְנֵבלְיִהְ לְבְעַר בָּעֶרֶב בְּעֶרֶב בִּי שׁמְרִים אֲנַחְנוּ אֶת מִשְׁמֶרֶת יַיָּ אֱלֹהֵינוּ וְאַתֶּם עֲזַבְתֶּם

לַּשְּׁבֶּעֶׁ זְרָיַ, בְּיִּבְּיִהְיּבּי וְצְּיִּנְהְּבּ אֹתוֹ: דברי הימים ב יג יא 4. וְאֶת הַמְּנֹרוֹת וְנֵרֹתֵיהֶם לְבַעֵּרְם במשפט לפני הדביר זהב סגור: בָּהַשְּׁבְּּט לִבְּבֵּי תַּיְבִּי זְתָּבִּי וְהַפֶּרַח וְהַנֵּרוֹת וְהַמֶּלְקַחִים זְהָב הוא מִכְלוֹת זָהָב: י דברי הימים ב ד כא

 בּבֶּר זְהָב טְהוֹר עְשָׂה אֹתָה
 בַבֶּר זְהָב טְהוֹר עִשְׂה אֹתָה
 וְאֵת בֶּל בֵּלֶיהָ: שמות לז כד וְאַת בָּע בַּעְינְהּ 6. אָשָׁם הוּא אָשׁם אָשַׁם לַיִּיְ: ויקרא היט

ארתין
בכל פעם הרבה דוהו עד דלא קאים על בירורו אבל כשקאים על בירורו לא חסר כלום:
בכתבי' אדמן. שקלי שנה זו היו מעילון לשם ובשמגיע זמן המרומה הגזבר מוליא כל השקלים
שבשופר ונותנן לשכה כדי שיחרמו מהם: עסיקין. של אשתקד ומהן ניתנון שידי לשכה:
שבשופר ונותנן לשכה כדי שיחרמו מהם: עסיקין. של אשתקד ומהן ניתנון שידי לשכה:
ובגמרא מפרש טעמא דר"י: עלים לא יפחום. עלים סתם ב' גיחרין כמו שהיו במערכה
שורים. בגמרא: לא יפחום מקומן. שזהו שיעור לצונה שלאה עם המנחה ובגמרא ילי
ורדמפרש בגמרא: לא יפחום מקומן. שזהו שיעור לצונה שלאה עם המנחה ובגמרא ילי
דידבה הוא כול לגבוה כמו הקדש בד"ה ח"ש ואומר כסף אשם וכסף מעלות דסד"א שיוצאו
בית ה' ולא למובח משום העור אבל זה לא היה בס"ד כלל שיביא קרבן אחר מטאם ואשם
בית ה' ולא למובח משום העור אבל זה לא היה בס"ד כלל שיביא קרבן אחר מטאם ואשם
כו'. לקיני חובות כמו זב חבה ויולדת שימנו לתוכו כמו שהיה לקן נדבה: שאא שמום. א'
עם הכשרות וכולן ילכו לים המלח: והסניא האשה שיש עליה לידה או דבה מניאה מעות וותנת
בעירותן (היב א) שם גנמרא הגורים אותים שיש עליה לידה או זובה מניאה מעות וותנת
בעופר וטובלת אומר בקדשים לערב וה"י. הכי פירושו שאתרה היינו ששואלת הר על יודים וקו מלידה או מוובה ושאלת מה חעשה אי תביא דמיקן וכן באיסור אכילה קדשים: מביאה החשובה ליו בלה דמים: מביאה ביהן.

7. בֶּסֶף אֲשֶׁם וְכָסֶף חַטָּאוֹת לֹא יוּבָא בֵּית יְיָ לַבֹּהֲנִים יִהְיוּ: מלכים ב יב יז

הקנין קנובין היו: ואוכלה בקדשים. לערב: ואינה חוששה שמא נחעצל בהן. דחוקה על ב"ד של כהנים שאינן עומדים משם עד שיכלו כל מעות של אותו שופר כדי שלא יאכלו מחוסרי התקרן קציבן היד ההתקם **כקום היד בעובר הידים הופשם בימו השפנר בט**ן. דמוקה שנ כ^{יר ע} של השנת הידים לחשר של הידים למשרות של המשל במה היינו שיוודע לן שבוודאי מת א^י מהנוחנין לחוך השופר נמלא שהן מעורבות: **ופריך ואי אמרי' כו'.** כלומר אמאי ועברור ד' זוזי דמי החטאת ולאמר דאלו הן דמי החטאת שמתו בעליהן והשאר יקרבו ודקאמר ד' זוזי היינו זוזי מהנוחנין לחוך השופר נמלא שהן מעורבות: **ופריך ואי אמרי' כו'**. כלומר אמאי ועברור ד' זוזי דמי החטאת ולאמר דאלי הן דמי החטאת שמתו בעליהן והשאר יקרבו ודקאמר ד' זוזי דמי

בשיטת את המן האל דינר נורי והן דמי פרידה את המן בו ביום עמדו קנין ברבעתים פיי פרידה את והרובע הוא אלי דינר לורי שהוא ד" אווי מדינה א"נ אורחיה דש"ם למתני ד' : לים ליה ברירה. לא פתרינן אברירה למשרי איסורא: בעי אם אתר הרי על עץ. ולא אתר עלים שלא

ואוכלת בקדשים "ואינה חוששת שמא נתעצל בהז ואין הכהן חושש שמא דמי חמאות מיתות מעורבות בהן כי⁶ קאמרינן בחמאות שמתו בעליהן ודאי ואי אמרינן (בֹונברור ד' זוזי ונישדי בנהרא וא אה אה ון יהודה לית ואידך לישתרו הא אמריגן בעלמא ר' יהודה לית ליה ברירה: רבי[©] יוסה בי ר' בון (ביבא) א"ר בא בר ממל בעי אמר [®] הרי עלי עץ ימביא גיזר בא בר ממל בעי אמר אחד א"ר לעזר מתניתא אמרה כן שזה קרבן בפני עצמו וזה קרבן בפני עצמו כהאי דתנינן[©] תמן שנים בידם שני גזרי עצים (ג)קרבן[©] לרבות את שנים ביום שני "עב אמה יבאמה שוחקת העצים ריב"ל אמר עוביין? אמה יבאמה שוחקת וארכן באמה גדומה ר' חוני בשם ר' אמי כמין מורמני א"ר שמואל בר רב יצחק לפי? "שלא היה מקום המערכה אלא אמה על אמה לפיכך לא היה בו אלא אמה גדומה ותני כן ודואמה היסוד אמה סובב אמה כרכוב ואמה קרנות ואמה מערכה: לבונה לא יפחות מקומץ ^[2] נאמר" כאן אזכרה ונאמר להלן אזכרה מה אזכרה האמור להלן מלא ונאטר להלן אזכרה מה אזכרה האמור להלן מלא קומץ אף אזכרה האמור כאן מלא קומץ אי מה אזכרה האמורה להלן ^השני קומצין אף אזכרה האמורה כאן שני קומצין ^[ה]אמר רבי אילא כלום למדו לקומץ ^(א)אלא (מלחם הפנים) ממנחת חומא מה להלן קומץ החסר פסול אף כאן קומץ החסר מה להלן קומץ החסר פסול אף כאן קומץ החסר [3] פסול אמר רבי אילא אמרה המתנדב (מנחה) לבונה מביאה בקומצו פן של נוֹכהן (גדוֹל) (ר' אלעי בשם ר"א) רבי חזקיה בשם ירמיה ואפילו בקומץ הבעלים: זהב לא יפחות כו': אמר יר"א והוא שהזכיר צורה אבל אם לא הזכיר צורה מביא אפי' צינורה: ששה לנדבה.

ממנחת חוטא ש"מ דכל קומן קרבן בפני עלמו: מילסא דרבי אילא אמרה. מדברי כ' אילא שמעינן: ה"ג המסנדב לבונס מביאה בקומלו של שמעינן: ה"ג המסגדב לפונה מציאה בקומנו של כה"ג וה"ש מדילוף לה מלחם הפנים ובפיים עשה ולא דעינן הי כהן דמתרמי ולריך שיהיה הרכה שיקמון ממנו גדול שבכהנים: ואפי בקומן הפעלים. ממנחה ילפינן ויכול ליתן אותה לכל כהן שילה שבאותו משחר: והוא שהוכיר לכל כהן שילה ששאלה שבאותו משחר: והוא שהוכיר (ב) אמר בתי אמר כנגד ששה בתי אבות בר פדיה אמר כנגד שש בהמות פר ועגל ושעיר בר פריה אכזו כנגו שש בווכחוז פו ועג ושע, איל גדי ומלה שמואל'ז אמר כנגד ששה קרבנות (קני זבים וקני זבות קני יולדות ו"חמאות ואשמות המנחות ועשירית האיפה א"ר יוחנן ע"י ומשברב' מרובה ריבו לה שופרות הרבה [ח]⊙כתיב'∂ ויהוידע וגו' (נ)ר"ש ווכלותם הביאו לפני המלך ויהוידע וגו' (נ)ר"ש לוכה. דאמר מטבע: צינורא. שיעורו מאל קטן. לנגד ששה בח אבום. הכהנים שחקנו להם חכמים שיהא כל משמר חלוק לששה בחי אבות כנגד ששת ימי השבוע שיעבוד כל אחד ביומו ובשבת כולן שיון שיהא שלום ביניהן שטורות של בתכלותם הביאו לפגי ו בהמות הנקחות מן השופרות היו לכהנים שמקריצין העולות וכל זמן שאין המזבח בטל לא היו לוקחין מן השופרות ואם לא היה להם אלא שופר אחד אחי לאנצויי דשמא באותו יום של בית בר נחמן בשם רבי יונתן אמר שתי נדבות עשה

תן השופרות וחם לח היה נהם חנת שופר חחד חתי המנחיי דשתח בחותו יום של בית.

אב הראשון או השני יביאו נדרים ונדבות הרבה ולא יטול הבית אב תן השופר כלום ובשאר
ימות השבוע לא יבואו נדרים ונדבות הרבה נמלא אותן בתי אבות מקריבין תן השופר שלא
יהא המזבח בטל והיו עורות שלהם ומנלו הכך קנמאי בהדי הכך ואמרי יש לכם עורות ואנו
אין לנו כלום ואי משום הכך עולות שהביאו יחידים במשמרות שלנו מולנו גרם א"נ פעמים
שמקריבים שלמים והעורות לבעלים הלכך מקינו ששה שופרות שלא יטול זה משופרו של זה
ובשהמעוי באות נחנין אותו לי שופרות: צנגד פר וכו'. שהמתדב פר ועולה מביא ונותן לשופר שכתוב עליו פר מנה כדאמרי׳ יביא במנה והמתנדב עגל מביא ה' סלעי' ונותן לשופר

נתכוין אלא לעץ אחד מהו שיביא א' או שנים: מסניסא אמרה כן. שאף גיור א' הוה קרבן ונדרו נדר: כהאי דחנינן חמן. ביומא פ"ב: ושנים שני כהנים בידם שני גורי עלים. ביד כל א' גיזר א' ש"מ שכל א' קרבן בפני עלמו: ה"ג קרבן לרבות אם העלים. וה"פ כתיב כי תקריב קרבן מנחה ומלינו לעלים שנקראו קרבן דכתיב והגורלות הפלנו על קרבן העלים: באמה שוחקת. פי' באמה גדולה: גדומה. פחותה: כמין טורטני. קנה מאזנים ול"נ דאעוביו קאי שלא היתה עוביו אלא כטורטני והוא כמחק גודש סאה השנוי בבבלי: אלא אמה על אמה. ואמחא באמחא היכי יחיב ינתי הנתי על העלים אשר על התוצח שלא יהי העלים יולאן מן התוצה לפיכך לא היו העלים אלא אמה גדומה: וסני כן. ותניא נתי הכי שמקום המערכה לא היה אלא אמה על אמה: נאמר כאן, גבי לא היה אלא אמה על אמה: נאמר כאן, גבי לבונה דלחם הפנים אזכרה דכתיב ונחת על המערכה לבונה זכה והיתה ללחם לאזכרה: **ונאמר** להלן. גבי מנחה וקמן משם מלא קמלו מסלמה נישת. גבי מנחים וקתן נושם מנט קמנו מסמה ומשמנה על כל לצונתה והקטיר הכהן את אזכרתה: אף כאן קומן. לכל מערכה וכי היכי דסחם מנחה מלא קומן אף סחם נדבת לצונה מלא קומן: ה"ג אי מה להלן שני קומלין. וה"פ אי מה

נוסחת הבבלי (א) אלא ממנחת חוטא כו' אמרה (ה) אנו ממנות מושט כו ממנה (הא דתני) המתנדב מנחה מציאה כר׳ ר׳ אלעי בשם ר״א בשם ר״י כר׳: (ב) רב אמר כנגד כו' ור' חזמיה אמר כנגד כו׳ מרובה לפיכך הרבו לה לות כנגד כו תודבי לפים יאבו כי כו': (ג) ר"ש בר' נחמני בשם ר' נתן כו' ויתנהו בשער בית ה' כו' רב הונא אמר מפני כו' רב הונא בשם ר'

יומל נה ב. ב) ירושלמי שביעית

פ"ט הלכה ה. ג) שם כו ב. ד) עי מנחות קו ב, ה) זבחים סב ב, ו) ע"ש

ע"ח, ז) תורת כהנים פ׳ אמור פי"ג ע מ, ז) מונע נשנים של מנוור פי ג ועיין תוספתא מנחות פי״א ה״ו וש״ס מנחות קו ב, ד) מנחות קו א, ע) שם

ע"ב, י) ע"ש קח א, כ) שנאמר, () עי

עין משפם

גר מצוה

בד א מיי׳ פרק א ממחוסרי כפרה הלכה יב:

בה ב מייי פרק ט"ז ממעה"ק הלי"ג: בו ג מיי פרק ז מאיסורי מזכח

הלכה ג: בז ד מיי' פרק ב מבית הבחירה הלכה יו:

בח ה מיי׳ פרק ה מתמידין הל״ב:

בש ו מיי׳ פרק ב מערכין הל״ט י:

יוסי כו':

הגהות הגר"א [א] צ"ל ואין חושש ומלת כהן נמחק: [ב] ואי אמרי׳ ברירה נברור ד' זוזי וכר. כליל: [ב] מלות קרבן לרבות את העלי "יג: [ד] היג אתה כרכוב אתה קרנות אתה מערכה כליל. חייל בעל תייח מרן לא גרס אתה יסוד בעל תייח מרן לא גרס אתה יסוד נעל ע מ' מוץ למו גלט ממנים יסוד ואמה סובב וטעמו מסוגיא דובחים (סב.) וע"ש ובפרש"י וו"ש להביא ראי שמחום המערכה אמה על אמה לחי שתקףם התפנים חתה על מתח דאמה היה כרכוב ואמה קרנות וממילא רק אמה מערכה ועיין במנחו' (1:) בסוגיא: [ה] ה"ג א"ר אילא כלום למדו לקומן מלחם הפנים אילא ממנחה למדו מה להלן קימון החסר כשר אף כאן קימוץ החסר כשר כצייל. וה"פ אילא בא לסתור מה דהתחיל ללמוד מלחם הפנים ואמר ילאתור לפנוד לתוח לכלם למדי ולתוח לכלום למדו לקותן מלחם הפנים וכי שיעורה דקותן לגונה הן הגאה עם המנחה הן בפ"ע למדו מלה"ש אלא ממנחה למדו כדאמרינן במנחות (קו:) דכתיב והרים ממנו בקומלו מסלת המנחה ומשמנה ואת כל הלבונה מחיש לבונה להרמה דמנחה מה הרמה דמנחה קומץ אף לבונה ג"כ קומץ ומינה מה להלן קימוץ החסר כשר אף כאן קימוץ החסר כשר להאי סוגיא ז"ל דר' אילא ס"ל בלבונה הבאה עם המנחה כר"ש ור"י דאיפלגו במנחות (יא:) גבי חיסר לבונתה וס"ל דכשר וגם ס"ל כחד מהני אמוראי ר' חמי ור"י נפחא דם"ל כמחלוחת בלבונה הבאה עם ים ל כנמוסוקת בנכומה הפנחה שם המנחה ה"נ בלבונה בפ"ע ס"ל לר"ש ר"י דקומן החסר כשר משא"כ בקמצין דבויכין דלחס"פ לד"ה חסר פסול כדאמר החס כנ"ל הפירוש בסוגיא זו וגי הספרים ופירושי המפרשים אין הדעת סובלתן. כ"ז הועתק מס' ח"ח ע"ש: [ו] ל"ל מביאה בקומלו של כהן ול"ג כ"ג. וע" תוספות מוספות קוו) ד"ה לא ימחות וקו") ד"ה לא דברי יפחות וכו'. והבק"ע לא רלה דברי מוס' ונדחק מאוד לפרש כהן גדול שבכהנים וע" בספר מ"ח: [1] ה"ג שפפטפט יושי בספר מי מי: [י] יזי ג מטאות ואשמות ועשירית האיפה כצ״ל: [ח] ה״ג כתיב וככלותם הביאו לפני המלד ויהוידע את שאר הכסף ויעשהו כלים לבית ה' כלי שרת וכתיב אך לא יעשה בבית ה' וכו'. ר"ש בר נחמני בשם ר' נתן אמר ב' נדבות

תקלין חדתין כך הוא דינה שתביא דמיהן של שני התורים ונותנת בשופר שכתוב עליה קינין ששם נותנין מעות קיני חובה: ואוכלם כקדשים. שם גרס וטובלת כדתנן חגיגה חוכה, וחוכתם פקדסים, שם גרם נוטובנת כדתק חגיגה (כיא) האונן והממוסר כיפורים לריכים טבילה לקודט: שאו יסטלל כהן. דחזקה כהנים עושין שליסותן כדאמריען במנחות (כיי בי). ה"ג ואינו חושש שמא דמי חטאום מסום מעורבות. בהן מדאמרי שתטיל בשופר זה ולא פליג עליה רבי יהודה: כי יותם שהו די ויותו שמטו עמור של בסור בהן מנותרי קאתרינן בחטאם שמסו בעלים ודאי דמיישינן שמל ימודע בבירור שמתה א' וומנאל הולן אולי לאיבוד אבל למיסם שמל חמות אל מיישינן יא אתרינו ברירה כו' ד' זווי. שיעור דמי פרידה אתם כדתנן ברירה כו' ד' זווי. שיעור דמי פרידה אתם כדתנן

אם מלורע ומותר מנחת חוטא ומותר עשירית

האיפה של כ"ג שגם היא נקראת חטאת שנאמר

יביא מטאמו זו עשירים האיפה. ר' אושעיא אמר כנגד מותר חטאת ומותר אשם ומותר אשם נזיר

ומותר אשם מצורע ומותר קינין אלו קיני חובה ומותר מנחת חוטא מכל אלו לוקחין עולות הבשר לשם והעורות לכהנים כשאר עולות

שנאמר עור העולה אשר הקריב לכהן לו יהיה.

כתוב אחד אומר אשם הוא אשום אשם לה׳

וכתיב בפרשת נשא האשם המושב להי לכהן הא כילד כל שהוא בא משום חטא ומשום אשמה

שהיה חייב אשם כגון אשם גזלות אשם מעילות

אשם תלוי אשם שפחה חרופה אשם נזיר אשם

מלורע אם הפריש אשמו ונאבד והביא אחר

מחתיו ונמצא הראשון ירעה עד שיסתאב וימכר

ויפלו דמיו לנדבה. מותר חטאת מי שהפריש חטאתו ואבדה והביא אחרת תחמיה ונמנאת

הראשונה לרבנן דפליגי עליה דר' בתמורה פ"ד

תרעה עד שתסתאב ויפלו דמיה לנדבה דלא אזלא למיתה אלא אם נמנאת לאחר כפרה ולר׳

דאמר אפילו נמנאת לאחר הפרשה אזלא למיתה

משכחת לה כגון שהפריש שתי בהמות לאחריות

האחת תרעה. ולר' שמעון דאמר כל אבודין מתין אפילו הפרישן לאחריות לא משכחת לה

אלא כדאמר ר' אמי הפריש שני לבורי מעות

מתכפר באחד מהן והשני יפלו לנדבה ומוקי לה בתמורה פ"ד אליבא דר" שמעון. א"נ הפריש

מעות לכל אלו ונותרו מותרן נדבה:

אבור שתי גדבות עשה במינה לו' ד' זווי. שיעור דמי פרידה אחם לדומן עמדו שתי גדבות עשה בקינין עמדו קינין ברפנעים: ר"י ו"ל ביירה הולן לר"י קיימין: בעי. שאל מה שאמר אם הקניון עמדו קינין בעי. שאל מה שאמר אם המרוק: בידם. ביד כל אחד גזיר א' דחשיב קרבן בפ"ע שזה קרבן בפ"ע לכל אחד: שוחקם. רווחת וגדולה. ועוביין של כל אחד אוא כדל אחד קרבן בפ"ע ושה קרבן בפ"ע ולכן היה כהן ולכן אח אכ"א אכ"א בפ"ע דאל מראים: גדומה. פחותה: עורעני, קנה מאונים ואפיי כיד כל אחד אחל הלא מראים שורים בעוביה. א"ג שיהיו שוין בהיקש אורכן כעוביין כקנה מאונים שוין. כך למדתי מתשמעות פי הרמנדים במתני. א"ג שיהיו שוין בהיקש אורכן כעוביין כקנה מאונים ושרי ב:: לפי של היה פי הרמנדים במתני של היה מתום במוד לל אחד בעלים אלא אחד הרמנדים בין הלכו חו מוקום התערכה אלא אמה: ה"ג אחה כרכוב אחה ביל האחה ביל היה מערכה: לשונה מתוברה: לשונה שהוה בול אחד הק לבונה הבלה בפני עלתה בשירון ומפני לא שפחן ומוקן התברה ולכונה הבלה בפני עלתה בשירון ומפני ומוקן מאחד רק בלבונה הבלה עם המתנה ונכלי עתה בשיעון ומפני שלחד רק בלבונה הבלה עם המתנה ונכלי עוד הבלבונה הבלה בפני עלתה בשיעון ומפני שכחוב עליו עגל וכן כולם והכהנים מקריבין מכל שופר קרבן הכחוב עליו ומתי. רבי
היא אחלתר קטון והביא גדול לא אל: קיני וצים וקני וצום. במד ניתנו לא מדי ללגבור אול לא אל: קיני וצים וקני וצום. במד ניתנו לא מדי ללגבור אול לא מדי לא המון היי בית מתחת מתח מיחד הסיף שלו ומתיל מנחה לחבר מה במדי מתחת במל מנחה לחבר מתחת היי הסיף משלו ומביא מנחה מביל מתחת מתח מיחד הסיף שלו ומביא מנחה במדי מתחת במל מתחת מתח מיחד הסיף שלו ומביא מנחה במדי מתחת במדי במדי לא מתחת במדי מתח

ששה ומנא דפי ר"י נדבה אחת מאי בכלוחם לאחר שהוחירו וקשיא על דר"י כחיב ויקח יהוידע הכהן ארון א' ויקב חור בדלמו ויתן אוחו אצל המובח וגו' וכחיב ויאמר המלך יעשו ארון א' ויחנהו בשער בית ה' חולה רב הונא אמר מפני הטמאי" כל"ל. והשאר שבינתים עד סוף הפ' נמחק, וה"פ אגב דמוכיר במחני' מדרש יהוידע לא יובא בית ה' דריש להני קראי ורמי קראי אהדדי. וכ"ה בצבלי כחובות (קו:) ועי" בס' מ"ח ותמצא נעס:

גליון הש"ם

[6] עי׳ מוספות מנחות דף קו ע"ב ד"ה לא: [כ] עי׳ תוספות מנחות דף יא ע"ב ד"ה קומן: [ג] הגר"א הגיה כשר ועי ברמב"ם פּר״א מפהמ״ק הלכה ח פסק דחיסר לבומה כשר ועי בכ״מ שם ואפשר שסמך על הירושלמי לפי גירסת הגר״א: [ד] עי תוס׳ מנחות דף קו ע"ב ד״ה לא:

ציון ירושלים

חזקיה אמר כנגד ששה בתי אבות. ע" רש"י פססים דף נ"ז ד"ה לערב שכתב שמשתר נתחלק לששה בתים אצל בתענית דף ט"ז ע"ב ד"ה אנשי כתב לשבעה וכ"כ הריטב"א בתענית וברטטורא פ"א מתדות ופ"א מתמיד כתב לשבעה וכ"כ הברטטורא פ"ב דתענית מ"ז והארכתי צזה הרבה והראיתי כמה מקומות בש"ס שגם בשבת היו

תורה אור השלם

אזלינן כדכתיב והיתה העיר הקרובה אל החלל: מהלה על מהלה יפלו לנדבה. בגמ׳ מפרש

טעמה: מחלה על מחלה יפלו ללבונה. דלבונה היה עלמה קבתה! מותנה על מחרם יפור ונכונה. קברה הית ענתה קרבן ועצים מכשירי קרבן: מ**חלה על מחלה יפוי לגוולי עולם.** מפרש בגמ': גבו' ו**פריך לא צורכה**. לא היה לו למנא לשנות אלא מעות שומולאן בין שקלים לקיני שהרי

ימות השלחת מנת מעות שנתנחו כין שקנים נקיני שהיי שופר של שקלים היה סמוך לקינים כפי סדר השנוי בפ" דלעיל ואל לנדבה שהנדבה בסוף ושקלים בראש: ומשני למין הנבליים. פיי בעיגול סביב היו עותדין והיו השקלים סמוך לנדבה מלד א': ופריך לא זורכה. לא הל"ל אלא מחלה למחלה יפלו לשקלים צורכה. לא הל"ל אלא מחלה למחלה יפלו לשקלים

לורכה. לא הל"ל אלא מחלה ומחלה יפלו לשקלים שמניאין מהן קרבנות לבור הקבועים משא"ה נדבה שאיין אלא לקין החובח: ומשני אים דבעי וכו'. שרנו למרן דהיינו טעתא דלא יפלו לשקלים באין וכו'. לפעמים יחומרו השקלים ושירי שקלים לחומה העיר ולא לקרבנות באין נותלא שהנדבה חמורה מחנה: מחלה מאל במקלים שנחלאו במחלה למחלה ה"ל כשקל שמחו בעליו שנופל לנדבה כדמסיק: עד דאנא חמן, כשהיינו בבבל שמעתי בשאל ר"י לשואל חמן, כשהיינו בבבל שמעתי ששאל ר"י לשואל המן, כשהיים שלו. של כה"ב מה יעשה בו: יוליכם לים חמות לש המול אל בכניו ולא שועליו בו.

מומי בו: יוליכם לים המלח לא להכינין ולא מועלין בו: וקשיא ויש חטאת וכרי. אמתני פריך דמני בין קינין וכרי מחלה למחלה יפלו לגחל עולה בשלמא קרוב לגחלי עולה כיון דמדאורייתא אולינון בתר

קורבה הוה כאילו הן ודאי גוזלי עולה אלא מחלה

קורבה הוה כאילו הן ודאי גוולי עולה אלא מחלה על מחלה דמתפקיקא שדינן להו לגוולי עולה קשיא על מחלה דמתפקיקא שדינן להו לגוולי עולה קשיא וכי חטאת יכול להקריב עולה מספק: וחשני סמאי ב"ד הוא על המוסרות שיקרבו עולות. אע"ג די הוא מילות ופריך האשה הואם שהביאה שיקרבו עולות: ופריך האשה הואם שהביאה המעום הלנו במה מתכפר שהרי לא הקריבה חעלתה: ומשני ובלא ב"ד בהמלות הוא בי מילו בהחלות הוא נורכן מספק את התחלות הוא נורכן בתחלות הוא נורכן המשלחה בא מיל התחבולות הוא נורכן בתחלות הוא נורכן

ותספי שנחי כ די הוה המחפק חט הקיקין מספק התמפק קינין ליתן קינין כפי המעוח הנתנאאים ושוחטן חטאת על הספק דחטאת העוף באה על הספק ואינה נאכלת: ופריך לא צורכה. וכי לא

הטפטק וחינה נחכנת: ופריך נה נורכה. וכי לת היה לריך לחנה לשנות נמי בין קטורת לעלים ובין לבונה. לוהב לכפורת מה דינם: ומשני וחניסה בסיפה. כבר תנא בסיפא זה הכלל הולכין אחר הקרוב והרבינן הכל בזה הכלל ומיהו הנך דתני

שקה בינה ותנ בין הכנ בזה הכנכ ומיהה הקד דמני אינטרין לאממעי שום חידוש כדשניון: הלבה ב מחנהי לנונום מעשר. אפי כל השנה כולה לפי שעולי רגלים אינן מספיקון להוציא כל מעשר שני שלהם ברגלים

מתפיקן ניהורית כל מעשר שני שלהם ביננים ומניחין אותן לקרוביהם או להחוביהן בטובה כולה זהן אוכלין אותן בקרושתן ועיקר אכילת מעות מעשר שלמים היו מביאין מהן הלכך לוקחין מהן בהמות ואע"ג דאיכא למימר שמא מן המוכרין בהמות ואע"ג דאיכא למימר שמא מן המוכרין

נפלו ונתחללו כבר כיון דלוקחין הוי רובא שהרי כמה אנשים לוקחים מחגר ה' אמרי דלוקחין הן ולא

ל"ה ערבוב מקראות יש כאן כי רישא דקרא ויאמר המלך ויעשו ארון א' וגו' הוא בד"ה ב' כ"ד וסיפא דקרא ייקב חור בדלתו הוא במלכים ב יב. דין כ מות כלכנו האת במנכנים כייפ, ב) לעיל פ"ב הל"ד וש"ג, ג) רבי, ד) לקמן הל"ג, ה) ב"מ כו א פסחים ז א, ו) חולין לה א,

עין משפם נר מצוה

א מייי פרק ג משקלים הלי״ד: ב ב מיי שם הלט"ו: ג ג מיי פ"ו ממעשר שני הלכה יב: ד ד מיי פרק ג משקלים הלי"ב: ה ה מיי פרק ה מפהמ"ק הל"ח: ו ר מיי פ"ו מכלי המקדש הל"ט: ז ז מיי׳ פ״ו ממעשר שני הלכה י:

דר נייי פיין נונועשו שני טונט י.. ד ח מייי שם הל"ט: בי ט מייי פרק י"ט מפהמ"ק הל"ד:

נוסחת הבבלי

(א) לקינין לגחלי כר: (ב) כמין קובליים כר יפלו לשקלים אית כרי שמת (אביה) א"ר אסי כר וותת מהו א"ל כרי עולה רבי חוקיי אמר בשם ר"ל תנאי ב"ד כו' עולות אם כן האשה כו': (ג) בירושלם בשעת הרגל מעשר ובשאר כל ימו' השנה חולין:

הגהות הגר"א

[א] השורה הנסגרת כאן ל"ג לה וע"ן בת"ח שהאריך מאוד והביא ראוי נגד בעל קייע דלייג לה: [2] זיל את הפסולות ואת האובדות: [2] הייג לייז דלא בין קינין לעצים בין לבונה לוהב לכפורת כצייל:

ציון ירושלים

משמרות ועי' יבמות דף ק"ו רש"י שם ד"ה כל שכתב ששה בתי אבות אבל בגמ' שם משמע דגם בשבת היה שמנה דוק ותשכח אבל מנאתי מנחות דק"ז ע"ב שמבוחר ג"כ דלח היה רק ששה בתי חבות ובתשובה בחרתי בדברי בחורך וחכ"מ: תנאי ב"ד הוא המספק את הקינין מספק את הפסולות. עש"ך ח"מ

גליון הש"ם

[6] עיין ק"ע אמנס ברע"ב כתב בשם הירושלמי דבית דין הממונים על הקנין לוקחין משל לבור כפי אותן מעות שנמלאו ומקנין אותן לבעל המעות וכר ע"ש נראם שהיה לו המתוח וכר ע"ש נראם שהיה לו דקי"ל כר"י דהמספק את הקנין מספק את הפסולות שהרי הרע"ב אומר כן לקמן מ"ז קשה אמאי כתב כאן דבא משל לצור ונראה כיון דטעמו דר"י משום דאינו מקבל מעומיו עד שיהא המוצח מרלה כמ"ש הרע"ב שם א"כ זה דוקא בנפסלו אבל כאן במע"מ דיקרבו הקינין לגחלי עולה יש כאן ריצוי מזבח אם כן אמאי יפסיד המספק את הקנין ומש"ה תקינו דבא משל לבור ודוק:

תורה אור השלם

1. וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ וַיִּעֲשׁוּ אֲרוֹן אֶחְד וַיִּהְנָהוּ בְּשַׁעַר בֵּית יַיָּ חוּצְה: דברי הימים ב כד ח

2. וַיִּקַח יְהוּיָדֶע הַכּּהֵן אֲרוֹן אֶחֶד וַיִּקָב חֹר בְּדַלְתוֹ וַיִּתֵן אֹתוֹ אֵצֶל הַמּוְבַּחַ מִּיְמִין בְּבוֹא אִישׁ בֵּית יְיָ וְנְתָנוּ שְׁמָּה הַכּבְּנִים שׁמְּרִי הַסַּף אֶת בָּל הַבָּטָף הַמּוּבָא בִּית יְיָ:

מלכים ב יב י בֶּטֶף מְזַמְּרוֹת מִזְרְקוֹת הֲצֹצְרוֹת בָּל בְּלִי זְהָב וּבְלִי בָטֶף מִן הַבָּטֶף הַמּוּבָא בֵית יִיְ: מלכים ב יב יד ומסתמא לשני מינין נדבות עשה אותן: מפני הטמאין. לעולם נדבה א' היתה אלא שיהוידע נתנו בפנים אבל המלך אמר שיתוכה בחוץ כדי שיוכלו גם הטמאים דהיינו טמאי מת ושרץ ליתן לחוכו שהם מותרים לבא במחה לויה: על שם וכו'. כלומר ע"כ לומר דשתי נדבות היו דבמלכים כתיב אך לא יעשה בית ה' והיינו הנדבה הכתובה במלכים לא נעשו המום היו ומן הכסף המובא בית ה' והיינו הנדבה הכתובה במלכים לא נעשו המובא בית ה' והיינו הנדבה הכתובה במלכים לא נעשו שופרות כלי שרת אבל מנדבה הכתובה בד"ה והיא ניתנה חוץ לבית ה' ממנה עשו כלי שרת: מ"ג ספות כסף המובא בית ה' יפנו לפקלים. דבתר קרוב הלבה א בתרב" יפנו לפקלים. דבתר קרוב הלבה א בתרב" יפנו לפקלים. דבתר קרוב הרב"

תני דבי ר' ישמעאל נדבה אחת דכתיב וויאמר המלך ויעשו ארון אחד ויתנהו בהיכל בית ה' יויקב חור בדלתו והא דכתיב ויאמר המלך ויעשו ארון אחד ויתנהו בשער בית ה' חוצה אמר רב חונא

מפני הטמאים ר"ח בשם ר' יוסף (על שם) 3אך יעשה בית ה' ספות כסף מומרות וגו': הדרן עלך פרק י"ג שופרות

הלכה א מתני' "מעות שנמצאו בין השקלים

לגדבה קרוב לשקלים יפלו לשקלים לגדבה יפלו לגדבה מחצה למחצה יפלו לנדבה בין עצים ללבונה קרוב לעצים יפלו לעצים לכונה יפלו ללבונה מחצה למחצה יפלו ללבונה בין קינין לגוזלי עולה קרוב לקנין יפלו (א)לקינין קרוב לגוזלי עולה יפלו לגוזלי עולה מחצה למחצה קרוב לגוזלי עולה יפלו לגוזלי עולה מחצה למחצה יפלו לגוזלי עולה יבין חולין למעשר שני קרוב לחולין יפלו לחולין למעשר שני יפלו למעשר שני מחצה למחצה יפלו למעשר שני מה הכלל הולכין אחר למחצה יפלו למעשר שני זה הכלל הולכין אחר הקרוב להקל מחצה למחצה להחמיר: גמ' לא הוצרכה דלא בין שקלים לקינים ר' אבון בשם הוצרכה דלא בון בוכלייאר היו עשוין מחצה למחצה יפלו לגרבה ואו (לא צורכה דלא מחצה למחצה יפלו יפלו ליברה ואו (לא מחצה למחצה יפלו יפלו שוות ביות למחצה יפלו יפלו שוות ביות מחצה למחצה יפלו יפלו יפלו ייינות ביות מחצה למחצה יפלו ייינות יותר ייינות יותר ייינות יותר ייינות יותר ייינות יותר ביותר ייינות ייינות יותר ייינות יותר ייינות לשקלים) אית דבעי מימר שמא יפלו לשירי הלשכה אית דבעי מימר מחצה למחצה כמי שמת א"ר" יסא עד דאגא תמן שמעית קל רב יהודה שאל לשמואל הפריש שקלו ומת אמר ליה יפלו לגדבה (מותר) עשירית האיפה שלו רבי יוחגן אמר היוליכם לים המלח רבי לעזר אמר יפלו לגדבה וקשיא ויש חמאת קריבה עולה יחזקיה (אחי) בשם רבי שמעון בן לקיש תנאי בית דין הוא על המותרות שיקרבו עולות האשה הואת במה היא מתכפרת אמר⁷⁷ ר' יצחק ⁶³ תנאי ב"ד הוא יהמספק את הקינין הוא מספק את [ב]הפסולות לא צורכה ^{[1}דלא רון בן דוה מטפק את החופטורות לא צו בדיפורא בין קטורת לעצים ללבונה לוהב לכפורת ותניתה בסופה זה הכלל הולכין אחר הקרוב מחצה למחצה להחמיר:

הלבה ב מתני' ימעותה שנמצאו לפני סוחרי בהמה לעולם מעשר ובהר

הבית חולין (ג) חובירושלם בשאר כל ימות השנה חוליו ובשעת הרגל הכל מעשר "בשר שנמצא בעזרה איברים עולות וחתיכות חמאות ובירושלם זבחי שלמים זה וזה תעובר צורתו ויצא לבית השריפה נמצאי בגבולין אברים נבילות וחתיכות מותרות ובשעת

ובשעת מחללו והכי הן מעשר: בכר פנים חולין ואפילו ברגל שרוב מעות שביד בני אדם או הן של מעשר אפ״ה הוי חולין דאולינן בתר רובא דשתא ואימור מקמי רגל נפיל: בירושלם. שלא בשוק הבהמומ: בשעם הרגל הכל מעשר. ולא אולינן בתר רוב שתא לפי ששוקי ירושלם עשוי להתכבד בכל יום ואי נפל מקודם כבר נמצאו אבל הר הבית לא היה עשוי להתכבד לפי שהוא גבוה והרוח מכבד ומסיר כל

נתנאו חבנ הר הבית גה היה עשוי והתכבד נפי שהוח גבוה והרוח מכבד ומסיר כג
האבק וגם אין אדם רשאי ליכנס להר הבית באבק שברגליו לפיכך אין אבק מנוי שם:
איברים עולות. כיון שמנותח כדרך הנחוח המפורש בעולות בידוע שהן של עולות:
ו**חמיכוח מעאות.** דאין אוכלין בעזרה אלא מטאת ואשמות: בירושלם ובחי שלמים.
דרוב בשר הנאכל בירושלם הוי שלמים: זה וזה. בין שנמלא בעזרה בין שנמלא בירושלים
תעובר לורתן לפי שנפסל בהיסח הדעת אסורין באכילה ואין לואל בהן ולשרפן עד
שיפטלו בדאי בלך טעונין עיבור צורה וויע שיפטלו בנותר ועבור צורה דשלמים עד

מתנר" מעום שנמלאו כין שופר שקלים לשופר נדכה. הולכין אחר הקרוב בין להקל בין להחמיר: מחלה על מחלה יפלו

לנדבה. דנדבה חמורה דכולה עולה אבל שקלים שיריהן קילי קדושתייהו דניתנין לחומת העיר ומגדלותיה: לבונה. חמירא דלבונה היא עלמה קריבה אבל עלים הן מכשירי קרבן: בין קינין לגוולי עולה יפלו לגוולי עולה. סממן כרבנן דקיני חובה הן ואסד לעולה וא' לחטאח וחטאת הבשר נאכל לכהנים ומיד שיש לו שעת היתר לכהנים אין בו מעילה והעולה כליל וחמירא טפי: בין חולין למעשר שני. לאו במקדש עסקינן אלא אם היו שני לבורי מעות בתיבתו מחצה למחצה יפלו למע"ש ויאכלם בירושלים כגון שנשתמש בהן כאחד דאי לא הוה אזלינן בתר כדמוכח בפסחים בפ"ק (דף ז.): מתני' מעום שנמלחו לפני סוחרי בהמה בירושלים לעולם מעשר שני. לפי שרוב מעות מעשר שני לשלמים אולא דאתיא שם שם כתיב הכא ואכלת לפני ה' אלהיך מעשר דגנך ותירושך וגו' עד ואכלת שם וגו' והתם [כתיב] וזבחת שלמים ואכלת שם [דברים כו] לא שאינו רשאי לאוכלן בתורת חולין כלל אפילו בירושלים דאפילו בתתפסה לשלמים לא תפסי דאמרינן בפרק התודה א"ר אמי המתפיס מעות מעשר לשלמים לא קנו שלמים ואם רצה ליקח בהן חטין או דבר אחר רשאי וחניא החם הלוקח חיה לובחי שלמים ובהמה לבשר תאוה לא יצא העור לחולין כגון שלקחה ממעות מעשר שני ומפרש דאפילו העור אינו בתורת לנאת העור לחולין כשאר שלמים שהעור לחולין ואפילו של מע"ש דאמרינן בעירובין פ"ג בבקר מלמד שלוקחין בקר אגב עורו דפשיטא שהעור חולין גמור: ובהר הבים חולין, ירושלמי אמר רבא בר חייא בשם ר' יוחטן חזקה שאין כהן מוליא מעות מן הלשכה עד שמתחללת על הבהמה: [ובירושלים] בשאר כל ימום השנה חולין וכשעת הרגל מעשר. מפרש בפסחים פ"ק אמר רב שמעיה בר זירא מ"ט הואיל ושוקי ירושלים עשוין להתכבד בכל יום וקמאי קמאי אזלו להו : מתני׳ דלא כר׳ יוסי דתניא [תוספתא פ"ג] א"ר יוסי אלו דברי בית שמאי אבל ב"ה אומרים לעולם מעשר חוץ מהנמלאין בהר הבית בשאר ימות השנה שהן חולין: בותנר' אברין עולות. ודווקה שמנותחין כמפורש במס׳ יומה פ"ב וחתיכות חטאות וה"ה דאיכא לספוחי באשם אבל חטאת שכיחא טפי מ״ת אכילתן שוה ליום ולילה ודוקא בעורה איכא לספוקי בחטאת אבל בירושלים לא דאינה נאכלת חוד

לטורה בירושלים בין אברין בין חחיכות זבחי שלמים וה״ה דאיכא לספוקי בתודה נעודה פירוסנים בין חברין בין חמיכות זכחי שלמים והייה דחיכת נספוקי בחדה זבמעשר בהמה ומידי דשכיחת נקט: זה זוה מעובר לזרסו ויצא לבים השרפה ירושלמי אמר רי יוסי יחות לחוכל אי את יכול שמא נתקלקלה צורחו פיי שמא הוא נותר לשורפו אי את יכול שמא לא נתקלקלה צורחו כלומר שמא עדיין לא בא לידי נותר לפום כן צריך מימר תעובר למחר ויצא לבית השרפה ולובחי שלמים לרך אתה לפרש תעובר צורחו עד יום ג׳ שמא היום נשחט ואינו נותר עד יום ג׳ לריך אתה לפרש תעובר צורחו עד יום ג׳ שמא היום נשחט ואינו נותר עד יום ג׳ לכך מתנה יפנים משומ מתנו פל יום ב שנת היים כמום יחים מתו פל יום ב לשחיטתו : מתגי' אנרין נבלום. והאוכלן לוקה לפי שנתנבלה השליכוה אכרין: **חסיכום מוסכום.** ירושלמי חסיכות מוחרות לא ממש מוחרות אלא מוחרות משום נבילה

יום השלישי: נמצאו בגבולין. בערי ישראל: איברים נפילום. שכן דרך שחוחכין הנבילות לאיברים ומשליכן ברחובות שיאכלוהו הכלבים: חסיכום מוחרין. שאין דרך לחחוך

יום השלישי: נמלאו בנבולין. בערי ישראל: איברים נכילות של הביה לה ובדיה חיים השלישי: נמלאו בגבולין. בערי ישראל: איברים נכילות של המסף הייע המקר היה לא לבדיה ודריש את שאר הספף הייע הדריש את שאר הספף הייע החסיר בעד ביה וישסור לפים לבית הי: לאתר שחשת של הספר המות מותם של החלים לבית הייע לאתר מותם של החלים לבית הייע לאתר מותם של החלים להחלים להמות בשל המרכלים לבית הייע לאתר מותם של השלח בל החלים להחלים להמות של המותם של המותם של החלים להמותם להמותם

פ"ג ה"ח, ג) פסחים ט ב וש"נ, ד) עי׳ חולין לה א,

ים: לחתיכות קטנות אלא הכשרות למכרן או לתת אותן לקדרה: שהבשר מרובה. ואין חותכין הבשר לחתיכות קטנות אלא מבשלים אותו איברים איברים: גבו' ופריך לא צורכה. לא

היורטות קטמו מהו אפרות הנכוף את מתרומת הלשכה נפל שהכי אין אוה כשל היורטות השבה שהיורטות המתרומת השבה היורטות הלשכה נפל שהכי אין אים רשאי לכנוס לשם במעות לרורין בפדינן: מוקר שאין הכקו. הגובר אין מודים השלי אין אדם רשאי לכנוס לשם במעות לרורין בפדינן: מוקר שאין הכקו. בגותר מתני נמי דייקי: אם כן נתחלל הלכך כל הנמלא בהר הבית חולין: הסיע דעם. היסח הדעת דל שרא בעזרה לא מיקרי היסח הדעת דליכא למיחש לשום טומאה והכא היינו טעמא דפסול שמא כבר ויאום. בתמיה וכי שפיר קאמרת דלמא במתני אין הטעם משום היסח הדעת דכל שהוא בעזרה לא מיקרי היסח הדעת דליכא למיחש לשום טומאה והכא היינו טעמא דפסול שמא כבר

ובשעת הרגל שהבשר מרובה אף איברים מותרות: גמ' לא צורכה דלא בהר הבית קודש (א)רבי בא ר' חייה בשם רבי יוחנן חזקה שאין הכהן מוציא מן הלשכה מעות עד שהוא מחללן על הבהמה: בשר שנמצא כו': רבי⁶ לעזר בשם ר' הושעיא ואוהסיע שנבוצא כו ידב י יעוו בטב יידו שע א מחני' אמרה דעת מעון עיבור צורה א"ר הושעיה ₪ מתני' אמרה כן תעובר צורתו ויצא לבית השריפה א"ר [ב]יוסי ויאות לאכלו אין את יכול שמא נתקלקל צוְרתו לפום כן צריך מימר תעובר צורתו ויצא לבית השריפה: נמצא בגבולין וֹכו׳: רבי קריספא בשם (ב) רבי יוסי ברבי חנינה איברים נבילות לוקין עליהן משום נבילה מתניתא אמרה כן איבר גבילות וחתיכות מותרות חתיכות מותרות פ לא ממש ודכוותה איברים נבילות לוקין עליהן משום גבילה רבי קריספא בשם רבי יוסי ברבי חנינה אם ^כי היו מחרוזות מותרות תשע חנויות מוכרות בשר נבילה ואחת מוכרת בשר שחומה נתחלפו לו חושש ולנמצאת הולכין אחר הרוב אתשע^{ב)} חנויות מוכרות בשר שחומה ואחת מוכרת בשר נבילה נתחלפו לו חושש ולנמצאת הולכין בשו גב לדו נווולפו לד יוושש דגנמצא דיד נכרי כנמצא אחר הרוב א"ר יוחגן הנמצא ביד נכרי כנמצא בפלמיא (ג)רבי לעזר בי רבי חגיי הוה מסמך לר' בפלטא לטוב לעור בי דבי דוניי דודה מסמן לדי מגא חמא לחד ארמאי מקמע מן סוסיה ומפיק לברא א"ל ^[2]הדא היא דאמר רבי יוחנן הנמצאה ביד נכרי כנמצא בפלטיא א"ל כן א"ר יוסי ^[7]ר' ^בוהן שראו אותו יוצא ממקולין של ישראל חד בר נש שראו אותו יוצא ממקולין

נתעברה לורחו לפיכך טעון עיבור לורה ודאי אבל כל שנפסל בהיסח הדעת בודאי אפי' עיבור לורה אין לריך: לוקין עליה משום נכלה. דודאי נכלה היא: חסיכום מוחרום לא ממש. דמוחרות לאכול ה"נ איברים נבלות נבלות ממש דלוקין עלייהו: אם **היו מהרוזות.** קשורות זו בזו מותרות דודאי נפלו מיד אדם בשונג: נסחלפו לו. אינו יודע איזו היא: משם. ומספיקה אסורות כולן אבל אין לוקין עליו חשם. ומספיקה אסורות כולן אבל אין לוקין עליו דכל קבוע כמחצה על מחצה דמי: **ולנמצאת** הולכין אחר הרוב. דכל דפריש מרובא פריש וכודאי טריפה הוא ולוקין עליו וכן אם הרוב כשירות אם פריש מותר אפילו באכילה: הנמלא ביד נכרי. בשר הנמלא ביד נכרי כאילו נמלא ברה"ר אם רוב טבחי ישראל מותר: **הוה מסמך.** היה סמוך על ספרי של הל כלומר: הזה משמן: היה המוק של רבי מנא וראה נכרי אי חותך בשר מן הסוס ויולא לחוץ: א"ל הא דאר"י הנמלא ביד נכרי כנמלא לחוך: א"ל הא דאר"י הנמלא ביד נכני נכנל בכם"ר. ומוחר אמאי ניחוש דלמא מן בהמחו חתך ואפי מקולין וטבחי ישראל נינהו יש לאוסרו: א"ל. הכי אר"י רבי והוא שראו הככי יולא מן המקולין של ישראל או סמכינן להסירו: אד בר נש ופוי. אדם אחד בליפורי הלך ליקח בשר מן הטבח ולא נמן לו: א"ל. לחד נכרי שיקח לו והביא לו: א"ל. הרי בר גש לטבח לא לקחמי בע"ר ממך שהנכרי הביא לי: אמר. הטבח ולאו בשר נבילה מכרתי הביא לי: אמר. לנכרי: מעשה זה כח לפני רבי. ושחל לו חם נחמן הטבח לאסרו: ואמר. רבי לאו כל כחיניה לאסור הספם מוסרו. וחומה לפי כמו כל במצים מוסף מקולין דליפורי וכיון שלא הכריזו טריפה בו ביום הבשר מוסר: רב. ירד לבבל ראה אומן שהן יהבשר מחמר. לבני ירד לכבכר למהה מחמן שהן מקילין באיסור בשר להמיחו ביד נכרי והחמיר עלייהו ואסר כל בשר שנתעלם מן העין וכדמסיק:

משנת אליהו

לאדך טעמא: לא לריכא דלא בהר הבית קדש. בפסחים ז' א' בחום' ד"ה בהר הבית החתו בתר ר"א ריאד וריאד

עין משפם

נר מצוה

ל א מיי׳ פרק י״ח ממ״ח הלי״ח טור שו"ע יו"ד סימן קי סעיף

יא ב מיי׳ שם הלכה יב :שו"ע שם סימן סג

נוסחת הבבלי

(א) א"ר חייא בשם ר"י כו" (ב) ר"י בר חנינא כו' ר"י בר ק. כל מהינו כו די" בר מנינא כו': (ג) ר"א בר' חנינא כו' ומפיק לשוקיה א"ל כו' מוצין קופר גבי טבחא כו' בר נש נחית קופר גם ספותו כו בר עם כחית משוני בשר איסקופתיה גו נהרא אינשיתא וסליק ליי כו׳ בשוקא :'טעין קופר כו

הגהות הגר"א

[א] ה"ג היסח הדעת פסול וטעון שיבור צורה. וה"פ דהם איכל למידד דסייל היסח הדעת פסול הגוף הוי שהוא מעלה בקדשים שנפסליון בכך ואפילו יבוא אליהו ויאמר שלא נטמא כל יעות אליהו ויחמת שבם תנסת ככ אותן הימים שהסיח דעתו מהן אין שומעין לו ולהך מ״ד לא בעי עיבור אורה בפסול דהיסת הדעת ור' הושעיא ס״ל כאידך מ״ד דהיסם הדעת פסול טומאה הוי מחשש שמא נטמא וכיון דלא חזינא ליה שנטמא אלא חששא בעלמא לכן א״א לשרפו בלא עיבור לורה שמא לא נטמא חהו עמבור לורה שמח לה נטעח חהו עמבור לורה: מחת פסול וטעון עיבור לורה: [ב] א"ר יוסי ויחאות לאכלו אין את יכול מיכול כיו לשריפה אין את יכול שחא לא נתקלקלי לורחו לפום כן כי כצ"ל: [ב] צ"ל א"ל לית הדא של כל לי. [ג] לי כל לי לי לי לית היא היא דא"ר יוחנן כוי. כלותר שנדחו דברי ר' יוחנן שהתיר נתלא ביד נכרי דהא ראינו שנכרי מוליא בשר נבילה: [ד] תיבת ר׳ נמחק:

ציון ירושלים

סי׳ קכח ובתומי׳ וקלות החושן וכשוכב [נתיכות] ודוק היטכ: הסיע דעת טעון עיבור צורה. עיין חוס' חגיגה דף כא מ"ש בזה בשם רבינו אלחנן ודבריהם תמוהין וכבר האריך בזה בס' שיח ילחק על חגיגה ועי' מל"מ פי"ט מפהמ"ק הל"ד שלא מכר מדברי הירושלמי הלז ועיין לל"ח פסחים לל"ד:

גליון הש"ם

[h] ער' פסחים דף לד ע"א ול"ע אמאי מקשה שם מברייתא ול"ע אמאי ממסני דהכא ועי' ק"ע ד"ה ויאות וקשה א"כ אמאי בעי ד"ם רחות וקשה ח"כ מתחי בעי עיבור לורה בנמצא בירושלים הא הוי היסת הדעת: [3] ע" ק"ע וע" בחולין דף לה וברש"י שם מבואר להיפך דלרב החחיכוי מבואר להיפך דלרב החחיכוי אסורות באכילה ואיברים נבלות ולקי עלייהו ע"ש וא"כ גם כאן פי מותרות לא ממש היינו שאינן מותרות לגמרי ודכוותה איברים נגלות היינו דאף לוקין עליהן ודוק: [ג] ע"י כחובות דף טו ע"א מנ"ל לר"ז וכר התם לחומרא ע"ש ול"ע דמבואר כאן בחשע חנויות מוכרות נבלה דאמרינן כל קבוע כמע"מ אף לקולא. ועי׳ בש״ך ביו״ד סי׳ :ס"ק טו

שאין לוקין עליהן אבל אסור באכילה אברין נבילות ולוקין עליהן משום נבילות : ונשעם הרגל שהבשר מרובה אפילו אברין מוחרין. ודוקת מותר משום נבילה אבל באכילה אסור ואע"ג נחת משוט פניסט אפל פניסט מקור אוטר ב דמתרינן ט' חנויות כולן מוכרות בשר שחוטה וא' בשר נבילה ולקח מלחד מהן ואינו יודע איזו לקח ספיקו אסור ובנמלא הלך אחר הרוב ומותר באכילה התם חתיכות ולא הרגיש ומותר בחלינה התם חתיכות ונח הרגיש כשנפל אבל אברין שמא נמנבלה היה ומגיכוח ולא נפלה מידו דמחוך כובדה היה מרגיש לפיכך השליכוה לאברין: בהתם שנמלאם וכו'. בפ"ב דקדושין מייתי להא זכרים עולות ופריך זכרים עולות הוא דהוו ושלמים לא הוו אמר ר'

הושעיא בבא לחוב בדמיה עסקינן וה״ק חיישינן שמא עולות נינהו ור״מ היא דאמר הקדש במזיד

התוכות מותרות וכן לא יברי שלום הוא דמו וצלונים לא סוו אמרה לו התרבות מותרות ובן לא יברי יוםי ברבי חנינה שהוא מותרות תשע חנויות ובשלום משלום מנסות לוכן עליהן משם של בל רבי יוםי ברבי חנינה בשלום לל הלחמים בל הבי יוםי ברבי חנינה בל המותרות תשע חנויות ובשלום לל הלחמים בל הבי יוםי ברבי חנינה בל המותרות תשע חנויות ובשלום לל הלחמים בל הבי מותרות בשלום הוארת מותרות בשלום לל הלחמים בל הבי מותרום האחת מותרות בשלום לל הלחמים בל הבי מותרום האחת מותרות בשלום לל הלחמים בל הבי על מותרות בשלום לל הלחמים בל הבי על מותרום בל בל בל בל לל הלחמים בל הבין על מיש של שהובה הובקר לר בל הלחמים בל הלחמים בל לל הלחמים בל היין על מיש של בי ותרום הובקר לר בל הלחמים ב חד בר גש. אדם אחד הלך לרחוץ בשר בנהר ונפל מידו והלך לו חזר ורצה ללקחו מחוך הנהר א"ל רב אסור לך בשר זה שאני אומר הראשון שטפו נהר והביא בשר אחר של נבלה

עין משפם

נר מצוה

יב א מיי׳ פרק ו מגזילה הלכה

סעיף ז: מני׳ פרק ד משחיטה הל״ח טוש״ע יו״ד סימן א

טעין זי. יד ג מיי' פרק ו מפחמ"ק הלי"ח:

מו ד מיי׳ פרק ג ממעה״ק

מו ה מיי׳ פרק ד משקלים

:סל״ד

: מל״ג

הל"ה ופ"ד

ב טוש"ע חו"מ סימן רנט

ש"ע יו"ד סימן א סעיף ד:

משקלים

חילל. תהי בה ר' יוחנן וכי אומרים לו לאדם חטא בשביל שמזכה בהקרבתה אלא אמר ר' יוחנן ממחיו לה עד שחומם ומייחי שחי בהמוח נונוגין נה עד שנונום יוניינה שנה בהנוע אחד לעולה ואחד לשלמים ומסיק דבכל מידי "ליכא לספוקה: ירושלמי אמר ר' יוחנן אומר לחדם כח ומעול בקדשים חלח חם רוב זכרים עולות ואם רוב נקבות זבחי שלמים ואין השלמים באין מן הזכרים ומן הנקבות כילד עושה מוליאן לחוליו ע"י מום וחוזר ועושה אותן עולות ר זעירא אמר כמו דאתמר תמן תניי ב"ד על המותרות שיקרבו עולות כן אומר הכא תניי בית דין על האובדות שיקרבו עולות אמר ר' יוסי לר' יעקב אין זה מזיד בתמיה א"ל מכיון שהוא תנויי ב"ד אין זה מזיד: **הראוי לפסח**. כגון זכר ובן שנה ויש לספק שמא פסח הוא הנמלא וסמוך לפסח שלשים יום ושמח קנחו לצורך פסח ועדיין איכא לספוקי באשם נזיר ובאשם מצורע שהן בני שנה אבל לא שכיחן: ממשכנין את מולאיה. שיביא נסכיה משלו בעל כרחו: מתני' נכרי ששלח עולחו. דגרסינן בחולין פ"ק איש מה ת"ל איש איש מלמד

שהנכרים נודרים נדרים ונדבות כישראל: על כהן גדול שמת שתהת מנחתו. דהיינו עשירית האיפה שלו: קריבה משל לבור. ואמרינן בפרק התכלת [דף נב] א"ר אבהו ב' תקנות הוו דאורייתא משל לבור כיון דחזו דמידחקא לשכה תקינו דניגבו מיורשין כיון דחזו דקא פשעי בה אוקמוה אדאורייתא: ר' יהודה אומר משל יורשין בחם ושלימה היתה הריבה. וחניה בפ' החכלת שלימה שחרית ושלימה בין הערבים ובקומץ לבונה הבא עם החביתין^{ה)} [פליגי אמוראי החם] ועוד תניא התם כה"ג שמת ולא מינו כה"ג אחר תחתיו מנין שתהא מנחתו קריבה משל יורשין ת"ל והכהן המשיח תחתיו מבניו יעשה אותה יכול יקריבנה חליין ת"ל אותה אותה שלמה ולא חסרה דברי יהודה ר' שמעון אומר חק עולם חקה משל עולם תהא כלומר משל לבור: בתבי' על <mark>המלח ועל העלים שיהו הכהנים נאוחין בהן.</mark> אמרי׳ בהקומץ רבה [דף כא] אמר שמואל ל"ש אלא להרבן פשקותן יפש קרן כון מתו שמומלים של מתו קרבון אבל לאכילה לא ואסיק [לקרבן] לאכילת קרבון ומאי אכילה אכילה דחולין ואט"ג דאמר מר יאכלו אותה שיאכלו עמה חולין ותרומה כדי שתהא החטאת נאכלת על השובע ויהא טעם קדשים בפיו ויאכל חוץ לעזרה חולין ותרומה

בעי משיזגה אסקופיתיה בגו נהרא ואינשתה ואזיל ליה חזר בעי מיםבינא אמר ליה רב אסור לך דנא אמר ההיא שמף נהרא ווו ואיתי חורי דנבילה אכור ווודה שבוך ביוודה מהלך בשוקא מעין קופד (א) אתא דייתא וחטפתיה מיניה ומלקתיה חזר בעי מיסבינא פו א"ל רב אסור לך דנא אמר בשר דנבילה הוות מעינא ומלקתיה ונסבא ההוא אוחרנא גינאי שמף זיקין אתא עובדא קומי ר' יצחק בר"א ואמר יחכמון שפייא קימרהון נקוניקה אשתכח בכנישתא דבולי אתא עובדא קומי רבי ירמיה אמר יתחכמון סקוריי' עבידתהון גדיס צלי אשתכח באסרטי דגופתא והתירוהו משום שני דברים משום מציאה ומשום רוב מהלכי דרכים משום מציאה דתניג אהמציל מיד הארי מיד הגיים משונת הים ומשונת הנהר ומאיסרטיא גדולה ומפלטיא גדולה הרי אלו שלו מפני שהבעלים מתייאשין מהן משום רוב מהלכי דרכים משום שחימת נכרי ואישתכח מן דבית רבי עיגול דגובנא אישתכח בפונדקא דלוי והתירוהו משום שני דברים משום מציאה בומשום רוב מהלכי דרכים משום מציאה דתני המציל מיד הגיים מיד הארי משונת הים ומשונת הנהר מאיםרטיא גדולה ומפלטיא גדולה הרי אלו שלו מפני שהבעלים מתייאשין מהן משום רוב מהלכי דרכים משום גבינת נכרי ואישתכח מן דר"א בר' יוםי א"ר מנא קומי ר' יוםי ואנן חמיין רבנן מכריזין

לא אמר כן אלא אמר הלואי כד נשכח נשכח מן פיוסא ולגוא אפילו כן אשכח ולא נסיב: , הלבה ג מתני' יבהמהי שנמצאת מירושלם

א"ל את אין הוויתה משכח לא נסבת רבי יונה אבוך

ועד מגדל עדר וכמדתה לכל רוח זכרים עולות נקבות זבחי שלמים רבי יהודה אומר הראוי לפסחים ונו לפסחים קודם לרגל ל' יום בראשונה היו ממשכנין אָת מוצאיה עד שהוא (ב)מביא (עמה) נסכיה חזרו להיות מניחין אותה ובורחין התקינו ב"ד שיהו נסכיה באין משל צבור אר"שי ז' דברים התקינו ב"ד וזה אחד מהן "נכרי ששלח עולתו ממדינת הים ושלח עמה נסכים קריבין משלו ואם לאו קריבין משל צבור וכן "גר שמת והגיח זבחים אם יש לו נסכים קריבין משלו ואם לאו קריבין משל צבור ותנאי ב"ד ְחוא על כה"ג שמת יים בין בין בין החוד בין החוד ליים. שתהא מנחתו קריבה משל צבור רבי

חד פר נפ. חדם חחד הרק נרחוץ בשר צנהר ועפל מידו והרך זו חזר ורכה ננקחו מחוך הנהר ח"צ רב חשור כך בשר זה שחני חומר הרחשון שטפו והר והביח בשר חחד של נצכה מתקומו היה בל הלדם החול לחזר ללקחו א"ל רב אסור לך הא שאמי מתקומו הדר בל היה מהלך בשוק טעון בשר בא עוף ששמו דיה וחטפו ממנו והשלים בשר בילל ומנאוהי אח"כ: יחלמון ורו? יראו שופכי יין אם מכירין אומר בשר גבילה היהה נושאת הרקחו והאי שלקחו ממנו אכלה: גינאר. נהר ששמו גינאי שטף טדות של יין של ישראל ומנאוהי אחד שלקחו ממנו אחד להקחו מחדים: נקוניקה. מין קנקן נמצא בבית הכנסת של עיר ששמה בולי והיה מלא יין: אמר יהמחון וכו?.
יראו רושמי החביות בסיקרי אם יכירו שהוא מרושם נ"מ כד ב, ג) שם ע"א בשם רשב"א ב"מ כד ב, ג) שם ע"א בשם רשב"א ובשקלים הנספח לבבלי רשב"יי, ד) קדושין נה א, ה) מנחות ע"ג
 ב נא ב וע"ש, ו) ע" קדושין נה א
 ב, ו) דברי רבינו המחבר מעורבבין ילהו רובנר החברות בפיקר מם יפירו פהות נחוקם שלהם ה"ל סימן ומותר: באסרטיא דגופסא. ברחוב של עיר ששמה גופתא: משונס הים. מקום יכל"ל ומסיק דבכל מידי דאיכא וכני לי ומסק לבכני נואדי לקיכו לספוקה מספקינן כגון אם הוא זכר ובן שנה ויש לספק שמא פסח ברות של בעל בעותה ביצותה של היקום שחים בילות בל בעת בחוד מוער בעת בתר מהלכי דרכים ובדרך החוא היו הרוב ישראל: ואשסכת דבים ר'. ונתברר החוא היו הרוב ישראל: ואשסכת דבים ר'. ונתברר הוא וכו׳ עד לא שכיחו ואח״כ טום וכוי עד גם שכיסן ואח"כ ללה"ד ירושלמי וכוי עד מכיון שהוא חנאי ב"ד אין זה מויד אחרים לרייך לציין על המשנה מושכנין אח מוצאיה וכוי, ח) צ"ל אחים שהיה הגדי משל בית ר' וכדין הסירוהו: עיגול דגובנה. עיגול של גבינה מלאו בפונדק של לוי והיו שם רוב ישראל: ומשום רוב מהלכי דרכים. ממשכנין מע נמינוים יש, א. . . אם לריכה שני קמלים או דסגי בקומן אחד,

ולא אסרו משום גבינות הנכרים: ואשתכת מן דר' אלעור בר' יוסי. ומלאו שהיה הגבינה של ראבר"י וכדין התירוהו (והר"א פולדא לא דק): א"ר מנא. לפני ר' יוסי ואנו רואין שחכמים מכריזין אפילו נפני כ' יוסי וחנו רוחין שחברום (נכרוין חפיכו מולאין בפלטיא הגדולה ושאר מקומות כיואל בהן: א"ל. אחה אם היית מולא דבר לא היית נוטלו לעצמף ורבי יונה אביך לא אחר כן אלא אחר הלואי שאמלא מליאה לפנים מן פיוסרוס והוא מקום שרבים מלויין שם ולא אכריזנה: אפיטו כן. סחמא ששיי קאתר אפיים שם אחר מוא לי יונה לפנים דש"ים קאתר אפ"ה פעם אחרת מוא לי יונה לפנים

מן פיוסרוס והחמיר על עלמו והכריזו: הלכה ג מתני' וכרים עולות. שחנו תולין שילאו מירושלים ורוב זכרים שבירושלים

שימו מירושנים ורוב זכרים שבירושנים הן עולות ורוב נקבות זבחי שלמים: סראוי לפסחים. זכר כן שנה מן הכבשים או מן העוים פסחים והמולאו מותר להקריבו לפסחו: קודם לרגל שלשים יום. משעה שמתחילין לדרוש בהלי לרגל שלשים יום. משעה שמתחילין לדרוש בהלי לרגל שלשים יום. שתחתילין לדרוש בהלי מחולים הלי משפנין את פסח ואדם תפרים את פסחו: ממשפנין את מואדם. המולא טולות או שלמים היו ממשכנין את אותו עד שיביא נסכיה משלו שלשה עשרונים לפר חלוני טפרונים לאיל ועשרון לכבש: מניחיון אותם ובורחין. כדי שלא להתחייב בנסכיה: שבעה דברים. קחשיב להו ואזיל: נכרי ששלת עולותו. דדרשינן איש איש שנכרים נודרים ודרים ודדבות כישראל: שמהא מנחסו. עשירים האימה שכהן שכהן שולותו בשלים בוחול בישראל בישראל

שנט יישוא קריפט לנאומים בהן. דוקא לאכילת מנ"ל: שיהיו הכהכים נאומים בהן. דוקא לאכילת קרבנות אבל לאכילת חולין אפילו אותן הנאכלין בעורה כדי שיאלו הקרבנות על השובע אין

נאותין בהן: שלא יהיו מועלין באפרה. בגת׳ מפרש לה: ועל הקינין הפסולות. המחויבין

מפרש לה: זעל הקינין הפסולום. המחויבין קינין מביאין מעות ונותנין לשופר וב"ד לוקחין המעות ווקונין בהן קינין והבעלים הולכים להם מעות וקונין בהן קינין והבעלים הולכים להם ומוכין על הב"ד שיקריבו קיניהן ואם פרח מחרים מתרומת הלשכה ומקנים אותן לבעלים אחרים מתרומת הלשכה ומקנים אותן לבעלים יוולאים בהן ידי חובתן: המספק את הקינים. אותן שפסקו עם הגוברים לתחור להם כל הקינין הוא חיד להחלף כל שימוא בו פסול. הלריכון הוא חיד להחלף לא מות אר ביוואר לא הברה וב"ה את הל החל התרבה וב"ה את הבי המוואם לב

ועל הקינין הפסולות. המחויבין

יז ר מיי׳ פרק ג מסמידין הלכ״ב: יה ז מייי פרק ח ממעילה הל"ו: הכ"ו: ימ ח מיי׳ שם פ"ב הלכה ה: ב ט מיי׳ פ"ז מכלי המקדש :סל״ט

גדול מקריב בכל יום מחליתה בבוקר ומחליתה בערב: קריבה משל לבור. בגמ' מפרש טעמייהו דר"ש ור' יהודה: ושלימה היחה קריבה. כשהיא באה משל לבור לר"ש או משל יורשים לר"י עשרון שלם היתה קריבה ולא חלי עשרון ובגמרא מפרש

נוסחת הבבלי

(א) ומטפתה נמייה וטלחתה לא) ומשפעה ננויים ישמקמה חזר אזל בעי מסבינה כו' ההוא תחותיה גינזי שטף כו' נקוניא וכי חה) אישתכת בכנישתה דכולי (פי קה) מיטמפה בכניטמה זכוני בר' דתני ר"ש ב"א כו' א"ר מונא קומי דר' ואנא חמוי כו': (ב) מביא נסכים כו':

הגהות הגר"א

[א] כל הפסקא נדפסת בחלוף גרסאו׳ ומבולבלת מאוד וה״ג המעמר החלמים באין מן הזכרים ואין השלמים באין מן הזכרים ומן הנקבות ר' הושעיא רבה אמר לבא בדמיהן שנו כיצד הוא עושה מוליא לחולין וחחר ועושה אותן עולות א"ר אסי לר' יעקב חותן עונות ח"ר חסי לכי יעקב בר אשת ואין זה מודר א"י מכיון שמנאי ב"ד הוא אין זה מודר א"י מכיון שמנאי ב"ד הוא אין זה מודר א"י ר יותנן אומרון לאדם לא ומעל בקדשים אלא הולכין בהן אחר הרוב אם רוב זכרים עולות אם הרוב אם רוב זכרים עולות אי אוורא במור שלה את הרב" שלה איר. זעירא כמה דאת אמר תמן תנאי זעירה כמה דחת חמר חמן תנחי צ"ד על האובדוי שיקרבו עולות כן את אמר אוף הכא תנאי ב"ד על האובדות שיקרבו עולות כל"ל. ועי במ"ח כי הוא מפ' גי' :לין ז"ל:

ציון ירושלים

ועל הקינן הפסולוי. עי׳ תוי"ט ונתוספות שם ונמחכ"ת אישתמיטתיה ש"ס ערוך סוטה דף ח ואמרי דאתון וקיימין אקורבניא וכ״כ

גליון הש"ם

י [א] עי' תוספות חולין דף נה ע"ב ד"ה אסיק ול"ע: [ב] עי' מנים, ציים, דף כד: דיים לחלם וער ברשבים במה"ם בית די שער בי: [ג] ערי ק"ע והמנולם! שער בי: [ג] ערי ק"ע והמנולם! מנותר להקריבו לפסמו כן הול לשון הרע"ב והייע שנוכר! עלמו וערי בתור"ט ולייע דהם לעלמו וערי בתור"ט ולייע דהם מין מכר לגלם הוללת הדבר מרשות לרשות עי' בטו' חו"מ סי' קפה ושו"ת מהרי"ט ח"ח סי' לג נתעורר בזה. ונראה כיון

. דבשעת קנין קונה אותה להיות הקדש לפסח לא נכנס לרשותו והוי כקונ׳ בשביל אחר ומשיכתו כמשיכת ההקדש ודוק:

קרבן מעות שנמצאו פרק שביעי שקלים הערה

הוא וכרי ול״ק לר״י: כמה דאם אמר שמן. בריש פרקין: פנאי ב״ד הוא על האובדום שיקריצו עולום הלכך לא חיישיטן דלמא שלמים הן: אין זה מויד. בתמיה וכי אין זה כמחלל מזיד שלמים על עולות: מכיון שסנאי ב״ד הוא. עקרו לשם שלמים מיניה וכאילו לא נחקדש מעולם לשם שלמים ואין זה מחלל במזיד: עד דאנא חמן. כשהיימי בבבל שמעתי ששאל ר״י לשמואל הפריש שקלו ומח מה יעשה בו: מוסר עשירים האיפה של כה״ג. כגון שהפריש מעוח לעשירית האיפה של היום ומיחומר שאינו ראוי למחר מה יעשה בו: יוליכם לים המלח. לא נהנין ולא מועלין צו: **חולה אוסה ואח"ר מקדשה.** אבל הכלי שמודדין צו העשרון לא היה קודש: **מקדשה**. כל העשרון : ב"ג מקריב מחלה ומחלה אבד. כ"ה במנחות פרק התכלם: ואיירי כגון שנטמא מחלה של בין

עולות א"ר זעירא כמה דאת אמר תמז (א)תנאי ב"ד

הוא על המותרות (האובדות) שיקרבו עולות כן את מר אוף הכא תנאי ב"ד הוא על האובדות שיקרבו עולות א"ר יוםי לרבי יעקב בר אחא אין זה מזיד א"ל מכיון שהוא תנאי ב"ד אין זה מזיד:

א"ר" מא עד ראגא תמן שמעית קל רב יהודה ש"ר" יול באוא הפריש שקלו ומת א"ל יפלו לגדבה שאל לשמואל "הפריש שקלו ומת א"ל יפלו לגדבה ימותר עשירית האיפה שלו רבי יוחגן אמר "יוליכם

לים המלח ר"א אמר יפלו לנדבה עשיריתי האיפה

של כ"ג רבי יוחנן אמר חוצה אותה ואח"כ מקדשה

רשב"ל אמר ימקדשה ואח"כ חוצה אותה מתניתא

פליגי על רבי יוחגן מקריבי מחצה ומחצה אבד פתר לה שכן אפי מעות ילכו לים המלח מתניתא

פליגי על וֹאוֹר״ש בן לקיש נמצאו שני חצאין

קריבין ושני חצאין אבודין ותני עלה מחצה ראשון

רומחצה שני תעובר צורתן ויצאו לבית השריפה פתר לה[-] ווו (ב) כר' ישמעאל דאמר העשרון

מקדש כשהכהן^{ד)} מתקרב תחילה לעבודה מביא עשירית (י)האיפה שלו (יוועובדה בדו א' כה"ג

ואחד כהן הדיום שעבדו עד שלא הביאו עשירית

האיפה שלהם ויו עם שעבוד עו שלא דוב או עשד דו האיפה שלהם ויו עבודתן כשירה רביי מנא בעי מימר יבו ביום שנתקרב תחילה לעבודה בו ביום נתמנה להיות כהן גדול מביא שתים אחת לחינוכו

ואחת לחובת היום יתופיני פו בשעת הבאה תופיני ואין בשחרית תופיני והא תנינוי העמידו עושה

חביתין לעשות חביתין א"ר חייא בר "אחא לעשות חמין ®לרבוכה תופיני רביש יסא בשם ר' חנינה

מטגנה ואח"כ אופה אותה רבי אחא בשם ר'

חנינה מאופה אותה ואח"כ מטגנה [ה]תופיני תאפינה נא רבי אומר 'תאפינה 'נאה רבי דוסא אומר תאפינה

ריבה אתיין אלין פלגוותא כהינין פלגוותא מ"ד פלגוותא מ"ד תאפינה נאה כמ"ד ⁽⁾אופה ואח"כ ממגנ' ומ"ד תאפיני

נא כמ"ד" מטגנה ואח"כ אופה [ו] לא סוף דבר שמת

אלא יאפילו נטמא ואפילו נדחה ממום תני (ד)(ר'

יוםי בן עזי) ר' יהודה בר פזי דבר דליה ואפילו

יום בן ער) די חורה בו פור דבו היה השפירה נדחה ממום מנין? לכהן גדול שמת ולא מינו ©אחר תחתיו שתהא מנחתו קריבה משל יורשים ת"ל מבניו יעשה אותה יכול יכיאנה לחציים ת"ל אותה

כולה אמרתי דברי רבי יהודה ר"ש אומר אינה

באה אלא משל צבור ויושנאמר 2חק עולם (ממי שהבריות שלו) מי שהברית כרותה לו כליל תקמר כליל להקמרה: כהן גדול שמת וכו': רבי בא בר ממל בעי מחלפה" שימתיה דר"ש [ח]תמן אמר

משל יורשין והכא אמר משל צבור (ה)א"ר חייה

ה) נשינש כיטל דום נקט שי מנמות ה ה, ג) שם נ ב, ד) תו"כ פ' לו פ"ג, ס) עי' מנחות עה ה, ו) תמיד כה ה, ז) אדא. מ) לרככה. ע) מנחות ג ב. י) רכה, כ) נויי, ל) מטגנה ואח"כ אופה, מ) אופה אותה ואח"כ מטגנה, נ) שם נה ב, ם) כהן, ע) ע"ש,

לעיל פ"ב הל"ד וש"נ. ב) עי' מנחות

עין משפם נר מצוה

:בא א מיי׳ פרק ג משקלים הלי״ב: בב ב מיי פרק ה מפהמ"ק הל"ח: בג ג מיי פרק י"ג ממעה"ק הל"ב:

הכ"ב: בד ד מיי' פרק ג מתמידין הלכ"ה: בה ה מיי' פרק א מכלי המקדש הלכה ינו:

הנכה יש: בו ו מיי שם פ״ה הלכה טו: בז ז מיי שם הלי״ו: בח ח מיי פרק ח מכיח הכחירה הלכה יא: כש ט מיי פרק י״ג ממעה״ק

: מל״ג

ל י מיי פרק ג' מתמידין הלי"ח: לא כ מיי פרק ג מתמידין הל"ב:

נוסחת הבבלי

(א) תנאי ב"ד על האובדות כו' א"ראסי כו' א"ר אסי כו': (ב) כר"שדאמר ר"ש עשרון כו': (ג) האיפה ושברה כו' ואחת לעבודת היום כו' חביתין א"ר יוסי לעשות כו' אותה ר"ח בשם ר"ח כו' רבי אמר תופיני י מי בשם יל מי כני מתנו עושיכי ריבה ר' דוסא אומר תופיני נויי אתיון כו' מ"ד תופיני נויי כו': ב"ע דברדיליה כו"ו (ה) אמר חייא בר אבא כו':

הגהות הגר"א

[א] צ"ל מתניתיו פליגה על כ׳ יותנו נמלאו וכו' וכ"ג גי' הק"ע: גמלאו וכו' וכ"ג גי' הק"ע: [ב] גירסת הגאון ז"ל פתר לה כר"ש [ב] גידסת הגמון ז"ל פתר כה כד"ם ועי" מנתחי (כו. ושם 5.): [ג] ל"ל ועובדה בידו. וכ"ה בספרא ובתוספתה סוף שקלים כהן הדיוט אין נכנס לעזרה אה"כ הביא עשירים הין נכנס נעורה ממל בהכית עשירית האיפה משלו ועובדה בידו וכו': [ד] צ"ל עבודתן פסולה דעשירית האיפה מעכבת בכהונת כהנים גם החיפה מעככת בכחות כהיים גם לדורות ח"ל הרב בעל ת"ח גי הספר" עבודתן כשירה וכ"ח במוספ" דסוף שקלים ודפ"ב דחגיגה וכ"פ הרמב"ם פ"ח מהל' כה"מ הלע"ו אמנם בספרא פ" צו הגי הלע"ו אמנם בספרא פ" צו הגי שמולה וע" בק"א שם וע"פ אותו הספרא מחק רבינו מלת כשירה וכתב פסולה וכ"ה בהדיא בירושלי ריש יומא ר"י ב"ח אמר עשירית האיפה ומכנסיים מעכבין וכ״ה בילקוט פ׳ לו סימן תפו וכן משמע בש"ם דילן יומא (ה.) ע"ש. ועי׳ בס׳ כם פייק אנח (או) עם לשבח לגיי האון ז"ל: [ה] חלוף גרסאות יש כאן וה"ג אתי אלין פלגות׳ כאילין פלגות׳ תופיני תאפנה נא ר' אותר תופיני נאה ר' יוסי רבה אתר תופיני רבה מ"ד תופיני גא כמ"ד מטגנה ואח״כ אופה מ״ד תופיני נאה כמ״ד אופה אותה ואח״כ מטגנה ועי״ אופה אותה ואח״כ מטגנה ועי״ מנחות (נ:) וברש"י מנחות שם מייתי מנהות (כ.) זכוש י מנהות שם מיתר עוד לישנא אחרינא: [1] ה"ג לא סוף דבר שמת אפילו נטמא ואפילו נדחה ממום ר' יוסי בן עזי וכו'. ול"ג אלא וז"ל הרב בעל ח"ח נראה טעם דמחק רבינו מלח אלא דכיון דגרם אא"כ מסתמא דסוגיין פשיטא הוא כמו מת ומה מבעיא בנדחה ממום למה יהיה נדחה ממום דלא חזי לעולם עדיף מנטמא דנדחה ונראה אלה דהאבעיה קאי אשניה ולא מלא בברייתה אלא נדחה ממום ונטמא נשאר בבע" והרמב"ם דפסק בפ"ג מהלכות תמידין הל"כ כהן שהקריב מחלה ומת או נטמא או נולד בו מום וכו׳ פשט הבעים לחומרם ודלם למוש בק"ע: [1] ה"ג שנאמר חק עולם משל עולם כליל חקטר כליל

הערבים שמביא עשרון שלם וחולהו ומקריב מחלה ומחלה אבד שמעינן דאינה קדושה לחלאין אלא כולו בבת אחת וכיון דלא לריך לתחלה השני שכבר נתקדש הרי הוא אבד וקשיא לר"י: שכן אפי' מעות. שנתותר מעשירית האיפה סובר ר"י שילכו לים המלח דה"ל מותר עשירית האיפה וכדאמר כם שלומו וכ"ש הסולת שניתותר: ה"ג מחניחת פליגה על ר"י נמלחו וכו": נמלחו כ' חליין וכו". קאי אכה"ג שהקריב מחנה שחרית ומינו אחר קמי מנהייג שהקריב ומחנה שחרים וחיים חחר מחמיו מביא עשרון שלם וחולהו ומקריב ומחלה אבד נמלאו ב' חלאין אובדין וב' חלאים קריבין: סעובר לורסו. ויפסול בלינה וקשיא לר"י למה ליה סעובר לורסו. ויפסול בלינה וקשיא לר"י למה ליה עיבור לורה ולמה יולא לבית השריפה הוא לא נתקדש מעולם ואי משום מותר עשירית האיפה יוליכם לים המלח אבל שריפה לא לריך: פחר לה. למתניי כר"י דאמר עשרון מקדש וכיון שלרך ליתנו למוך העשרון כדי לחצוחו דלכ"ע למצוה צריך להביא עשרון שלם מביחו כדי לחצוחו א"כ כבר נמקדש ויוצא לביח השריפה: כשהכהן מחקרב נמקדש ויוצא לביח השריפה: **מחלה לעבודה.** והיינו יום חנוכו לריך להביא עשירית האיפה משלו שנאמר זה קרבן אחרן ובניו אשר יחריבו לה׳ ביום המשח אותו עשירית האיפה וגו' ובניו היינו כהנים הדיוטים: ועובד כידו. הוא עלמו מקריבה: בו ביום נחקרב בחחלה לעבודה. כהן שלה עבד כל ימיו ונתמנה להיות כהן גדול: מביא שהים. שתי מנחות מעשירית האיפה: אחם לחנוכו. ככהן הדיוט: ואחם לחובם היום. שהוא חביתי כ"ג שמקריב בכל יום: סופיני. כתיב מרבכת תביאנה חופיני וקדריש בשעת הבאה או מאפנה אבל לא בלילה שלפניו: ואין בשחרים חופיני. היינו קודם עלות השחר להיאם להיאם להיקד והיא סניקו. בתמיד פייקו להיאפו אותן: ופריך והיא סניקו. בתמיד פייקו בשמידו עושי הניסין בשמרים קודם עלום השמר לעשומו חביסין. ושמעינן שבלילה היחה נאפית: ומשני לעשום חמין לרככם. העמידוהו או אבל לאפות לא היו אופין עד עלות השחר (ודברי הר' אליהו פולדא בסוגיא זו אינן מחוורים): **מטגנה**. במחבת ואח"כ אופה אותה בתנור: **מאפנה נא.** בשעת אפייתה בתנור תהא נא כמו אל תאכלו ממנה נא כלומר תהא מבושלת קצת ולא כל צרכה והיינו טגון דבהא מודו כ"ע דתרווייהו בעינן דכתיב על מחבת בשמן וכתב תופיני: **סיאפנה** רכה. אפיות הרבה אופה ומטגנה ואופה: **סיאפנה נוי.** בשעת אפייתה בתנור תהא נאה ואם מטגנה תחלה הרי היא שחורה מן השמן ומן מטגנה חמלה הרי היא שחורה מן השמן ומן המסובת: אסיין אינין פלגווסא זכו'. כלומר פלוגמא דאמוראי אמיין בפלוגמא דהנך מנאי ברלמיק: וא סוף דבר שתם. לאו דוקא שמת בריג מביא השני עשרון שלם מביחו אלא אפיי נטמא הכה"ג נמי הדין כן: ואפי' נדחה ממום. בעיי היא אם נדחה הכה"ג ממתת מום אם קרב בעיי היא אם נדחה הכה"ג מתמת מום אם קרב ממוליתו או משל שני ופשוע מהא דמני ר"י ב"ים מחברוני האמי, נדחר ממות מהא בשני נשברו

מתרינות מכדליה דאפי, נדחה ממום מביא השני עשרון מכדליה דאפי, נדחה ממום מביא השני עשרון של ווזבא אבוב שלם מכניתו: ש"ל ורכבן המשיח מחסיו מכניו יעשה אומה. דמשל יורשים קריבה עד שיעמוד אחר: יכול יקריבו. היורשים לחלאין כמו שהיה אביהן עושה: אומה כולה. שיעמוד אחר בכיי יכול יקריב לאחר שמת אביו יעשה אומה כולה ולא חלים: ממי שהכריום וה"ק כשהאחד מכני יקריב לאחר שמת אביו יעשה אומה כולה ולא חלים: ממי שהכריום שנו. ממי שהעולם שלו וקס"ד דהיינו מחרומת הלשכה שכבר הקדישו הצבור לשמים: כליל להקטרה. שלא יעשו ממנה שיריים לאכילה. ל"א שיקטירו שלימה ולא להצאין כל זמן שהיא קריבה משל צבור דקריבה שלימה לא פליגי בה ר"י ור"ש: **תמן הוא אומר משל יורשין.** במתני' קאמר דתנאי ב"ד הוא שיבא משל לבור משמע מדאורייתא באה משל יורשין: והכא.

דבעזרה אסור דאין יכול להביא חולין בעזרה ואעפ"י שבאכילת חולין לצורך אכילת קדשים הן מלח של הקדש לא יאכל עמהן: ועל הפרה שלא יהיו מועלין באפרה. בפ׳ התכלת פריך וכי תקנה דרבנן היא מדאורייתא היא דכתיב חטאת היא מלמד שמועלין בה. בה מועלין ולא באפרה אמר רב אשי שתי תקנות הוו דאורייתא בה מועלין באפרה אין מועלין כיון דחזו דקא מזלולין וקא עבדי מינה למכתן גזרו בה מעילה כיון דקא חזו דקא פרשו מספק הואה אוקמוה אדאורייתא: ועל הקינין הפסולות. קיני חובה שנפסלו והיא אינה יודעת ואוכלת בהדשים תקלין חדתין

ו נקרין אין דרין הוקדשו לשלמים שנקבות ג״כ כשרין ולא לעולות וכולן זבחי שלמים: **אמר רבי זעירא כמה דאת אמר כו**'. רבי זכחי של נמים: אמר רבי ועירא המה דאם אמר כור. רבי
זעלמים: אמר רבי ועירא המה דאם אמר כור. רבי
זעלמים פריק לה לקושיא קמא דאימא זכרים הוי לשלמים
זיראך מקריב עולות. דלא קשיא כלל דהא לעיל גבי קיינין
זוגולי עולה דפריך ויש מטאח קריבה עולה ואמרי תנאי
ב"ד הוא עולה ב"ד הוא ב"ד הוא
על האובדות שיקריבו עולות ה"ג דחוי לשלמים וגלא
לריך לאוקימתא דרבי חשעיא ודרכי יומנן: הפריש שקלו.
צליך לאוקימתא דרבי הושעיא ודרכי יומנן: הפריש שקלו.
שמת והכא נעי זעקע לה הכא איידי דאייר במתני בכ"ג
שמת והכא נעי מביא פלוגמא דר"י ורשב"ל בעשירית
האיפם: עשיים האיפם של כ"ג. שמקריבין בכל יום
האיפם: עשיים האיפם ולי מדג שמקריבין בכל יום
ההיה הרהיאת הודמו ניהוש שול מדוג מומן מושה

ליב ה"ג ועובדה בידו לו. הכי נרסיק בספרת משל צבור (ה)א"ר חייה שם ובתוספתת סוף שקלים כהן הדיוט אין נכנס לעורה מא"ר המיל מהיוט אין נכנס לעורה אח"ר הביל שירית האיפה משלו ועובדה בידו כוי: אחד כהן גדול ואחד כהן הדיוט. דמנית במנות (מ"א ב") זה קרבן אהרכן ובניו אחד יקריבו לה"ל אחד מ"ל אחד יקריבו לה" להרן ובניו מקריבין קרבן אחד מ"ל אחד יקריבו לה" אחרן בניו מקריבין קרבן אחד מ"ל אחד קפולה. דעשירים בפני עצמו ובניו בפני עצמם בניו אלו כהני הדיוטות: ה"ג עבודהן פחולה. דעשירים בפני ענמו זבניו בפני ענמם בלו חמו כמני הדיוטות: היא נפודםן פסונה. דעשרית האפה מעכנה בכל היים הם לדורות: בעי מישר בו ביום נמקרב מהלה מי. שמקרב החלים העכבה בכוחות הכיני שם לדורות: בעי מישר בו ביום נחמנה להיות כהן גדול מביא שנים אחד החיינו שוביה של שבדה שלא עבדה שלא עבד מימיו כלל ובו ביום נחמנה להיות כהן גדול מביא שנים אחד דרלה לומר שיהיה עולה חיינו דכהן גדול גם כן לחחלת עבודה ובאמת אינו כן בדמסיק הדרה למת ביהיה עולה חיינו בין ביל יום ומה שאמר בבל החלים משרית בהחיים בבלים הפלה חלים או שליין בכן ודול שלב: מופיני. את דכתייב בפרשת עשירית האים הפלה חלים ואל הקודם החיים לשפוי לעשות המין וקמ"ד לאפות הלמה חלים ולחד לקודם היום לשפור לעומה לחופי שבשעת הבלה חלים לקודם היום לשפור: לעשות המין וקמ"ד לאפות אלמה דקודם היום לפור: לעשות המין לקודה במנור תהל לה כול כל מומג הלמות המים לה כול כל מומג הלמות המים להל היום למות המים להל היום מעור מהל לה לה מום מעגנה מחיים עיגון ולחר כן חופה: מאופינה ללה בשעת אפייתה בחנור ההא לה ואם מעגנה מחילה היי היא שחורה מן שחקו ותן המתפב והא כייד אופה ואפר הן מוענה הלפי לה מום מעגנה לה הים מונינה של הפיות המות לה ואם לחוב במחילה הכי היא שחורה מן שחקו ולה לה משם הכי אופה חלים במות הכול לה ואם מעגנה ליה לת מיה אופה לחבר הואפה. ומפרש לה במנות מים להביא מום המי אופה להביא שוכה לה אום הלוב המיי מנחות שם מייתי לוה בל שה לחבר מות ול היב לה מת היים לה ביל שהר מחמיו לה ביל חלי שרונו של רשון של השון ומפכ של אוד דותא מתולה שכרי שלה של היו עשרו של השלום לה מחמיו לא ביל חלי עשרונו של ראשון או ניתה מתנם דותא האמרים ה"יין לא פוף שברונו של ראשון של השום המים הלא האמרים המתיו לא ביל חלי עשרונו של ראשון של השום המים המתלה המתיו לא ביל חלי עשרונו של ראשון של האון מומב הלחלים המתים הביל אל הלום מות המתים המתים המתים הבית הלה של שלי שהכן של המתים המתים המתים המתים המתים המתים המתים המתים במתים המתים במתים המתים המתים המתים המתים המתים המתים המתים המתים המתים במתים המתים ה האיפה מעכבת בכהונת כהנים גם לדורות: בעי מימר בו ביום נחקרב חחלה כו'. שנתקרב אשר יממנה החסמיו לא יציא אלי ששרונו של ראשון או נדסה ממום דוקא קאמנת והיק לא סוף דבר שמת אלא אפילו נדחה ממום נמי דינא הכי אבל נטמא כיון דהדר חזי לא דמי למח ופשיט ליה מדרבי יוסי בן עזי מברדילא דנדחה ממום קאמר: **מנין לכהן גדול שמם ולא מינו** ופשים כיי נמו כי יום כן עד מכרדיכה דנדהם מתום קחמר. הכין כלם גדול שמח ונח מחר. הא נמי אחמני דמנחות (מיא ב) קאו ולפרושי טעמא דר"י דקאמר החם אא מייה אחר מתחיו כי רי"א משל יורשין קאמר הכא מנון להא דר"י ותייחי לה הכא רכי לאסוקי אחר מתחיו כי רי"א משל יורשין קאמר הכא מנון להא דר"י ותייחי לה הכא רדיה אדידיה: ס"ל מבניו יעשה אותה. משל יורשים קריבה עד יעמוד אחר: יכול יקריבו לחלאין. כמו שהיה אביהן עושה: כליל בהקערה. שלא יעשה מתנה שירים לאכולה. עיין שם ברש"י עוד ל"א: ה"ג מתן אחר משל אבור ד"ת. היינו

היה נדחה ממום דלא חזי לעולם עדיף מנטמא דנדחה ונראה אלא דהאבעי[,] קאי אשניהם ולא מלא בברייתא אלא נדחה

להקטוה רבי בא בר ממנו וכרי כציל והשאר שבינחים נמחק: [ח] ה"ג ממן הוא אומר משל צבור דבר מורה והכא אמר ממנאי ב"ד א"ר חייא בר אבא יאות הוא מקשה אמא ר' יעקב ב"א ר' אבהו בשם ר"י ד"מ הוא שההא באה ממרומת הלשבה כצ"ל. וה"ש ממן היינו במחני דמנחות אמר משל צבור בדקאמר מחק עולם והכא במחני דידן אמר מתנאי ב"ד דבר חורה משל צבור הייתי אומר יגבו לה כלומר הא ודאי פשיטא דמש"ל ד"מ מקרא דחק עולם אבל הייתי אומר שלא ליקח אומר מתרומת הלשב" אלא לגבות מכל יחיד ויחיד דהכי משמע קרא דחק עולם משל שולי והמנו ב"ד שיהא בא מתרומת הלשבה ואיה מתחומת הלשב" אלא לגבות מכל יחיד ויחיד דהכי משמע קרא דחק עולם משל שולי והמנו ב"ד שיהא בא מתרומת הלשבה ואיה מתחומת הלשב" אלא לגבות מכל יחיד ויחיד דהכי משמע קרא דחק עולם משל שולי והמנו ב"ד שיהא בא מתרומת הלשבה ואיה מתחומת הלשב" שם והרכיב לה בתירוצא דהכא דירו׳ ולא נהיר ולא בהיר דסוגיא דירושל׳ ס"ל דלא הוה אלא חדא תקנה ובבבלי משני ב' תקנות הוו:

פיד ממחוסרי כפרה הל"ב דכל שאפשר לעמוד על קרבנום בוודאי לריכין לעמוד וע"כ דהיו הטווה גם על קרבנוח (13 לא ידעתי לו מקום והגר"א הגיה כר"ש גם זה לא מלאנו. ואולי צ"ל ר"י והוא ר"י והוא ר"י והוא ר"י ושי ע"מות לא או ר"מ והוא היי מות על קרבנו בעליהן משמע דהיי עומות משרב: [3] נאף הדרשה זו כוון מחדש ששהו אל הלכו אלל בעליהן משמע דהיי עומות לא היי שם ול"ע: הממדין הלי"ח חופיני וכי' ולא מאפה מבערב שגם זה נדרש מחופיני ומיושב קושית הלח"מ שם ודוק:

תורה אור השלם

הערבים, ג) מנחות גב א,

בא.

בברייתה דריש מקרא דמשל לבור: ולא יאום הוא מקשה. בתמיה דודאי שפיר קא מקשי א"נ בניחותא דלאו שפיר מקשה דידע ר"ח בר בא דשני תקנות הוו: הייתי אומר. שיגבו מכל ישראל ללורך עשירית האיפה ותנאי ב"ד הוא שתבא מתרומת הלשכה אבל לעולם מן התורה משל לבור: בעי. הא דתני ושלימה היתה קריבה מי אמרינן שלימה שחרית ושלימה בין הערבים: ה"ג ושלימה בין הערבים או שלימה שחרים ובטילה בין הערבים: וכ"ה בהתכלת: כד ההא פשיטא ליה. כלומר אמ"ל דשלימה שחרית ושלימה בין הערבים:

וקלבה שלהן כדמפורש בסוף פרק קמא דכרימות אמר רשב"ג המעון הזה אם אלין בלילה עד שיהו בדינרין נכנס ודרש ולימד האשה שיש עליה חמש לידות ודאות מביאה קרבן ואוכלת בובחים ואין השאר עליהן חובה ועמדו קינין בו ביום ברבעתים ומייתי לה נמי בב"ב פרק בו ביום ברבעתים ותייתי לה נתי בב"ב פרק בתרא (דקסיי) וה"ל אמרינן בכרימות בפ' ב' נכרי שנמגייר בזמן הזה לריך שיפריש רובע ^ט שקל לקינו דהיינו דינר: מרגב" לל הרוקין הנמלאין בירושלים

טהורין. ומוקי בפסחים פ"ק ואע"ג דאתחוק זב התם משום דלא גזרו על ומפייג למתוחק וב יתום מוסוס למו גחול על מספק הרוקין בירושלים חוץ משל שוק העליון שכל זב נפנה לשם: בשאר כל ימוח השנה שבאמצע ממאין. ירושלמי ר' אבין בשם ר' יהוש בן לוי קלין של נכרים היה שם בשאר יהוש שבאמצע בן לוי קלין של נכרים היה שם בשאר יהוח שעה המעאין מהלכין שיבולת פיי באמצע היה שם היה שם בשאר ייבור של הייבור הייבור של הייבו הדרך לשון שביל והטהורין הולכין מן הלד והטהוריו הולכיו סתם והטמאיו אומרים להם פרושו בשעת הרגל הטהורים הולכין שיבולת והטמאין הולכין מן הלד והטמאין הולכין סתם והטהורין אומרים להם פרושו: מתני' כל הכלים הנמלאים בירושלים דרך ירידה לבים הטבילה טמאין. בפסחים בסוף פ"ק פריך רישא לסיפא דרך ירידה לבית הטבילה טמאין הא דעלמא טהורין אימא סיפא דרך עליה טהורין הא דעלמא טמאין אלא רישא דוקא הא בעלמא טהורין לפי שלא גזרו על ספק כלים וסיפא לאפוקי גזייתא ופרש"י ז"ל מצואות קטנים שהיו סמוכין לדרך הירידה ועליה ופעמים שהיו יורדין דרך אותן מבואות ופעמים היו עולין בהנהו מבואות טמאים מספק שהרי תחלתן טמאין היו ספק נפלו בירידה ספק נפלו בעליה ומספיקא לא נפקי מטומאתן אבל שאר כלים דספק נטמאו ספק לא נטמאו לא גזרו עליהן מספק: שלה כירידתן עלייתן. שבדרך חחד היו יורדין לבית הטבילה ובדרך אחר היו עולין: והמרילה המיוחדין לקברות. פי׳ כלי ברול שבראשו חד וראוי לחפור בו ארץ קשה ובלע"ז סובולונ"י ובירושלמי קורא אותה לפורן שדומה ללפורן מאן דאמר מרילה שהיא מרילה את האבן: מתני' סכין שנמלחת כי"ד כניסן שוחע כה

מיד. הפסח שהטבילוהו בעלים בי"ג שיהא לה הערב שמש בי"ג שונה ומטביל שמא לא הטבילה בעלים עדיין. קופין בין בזה ובין בזה

בין בי"ג ובין בי"ד שונה ומטביל שמא עדיין לא הטבילוה בעלים אפילו מלאה בי"ד שמת אין דעתו לעשות חגינה בי"ד שבת בתרובה ותפי' בחול וכ"ש בשבת ובנותתה דלא עבדינן חגיגה כלל : חל י"ד להיום בשבם. אפי׳ קופיץ: שוחט בה מיד. לפי שהטבילה בי"ג שאין מטבילים כלים בשבת כדאיתא בבילה פ"ב לפי שנראה כמתקן כלי א"נ גזרה שמא ישהה ועל כרחו הטבילה בע"ש שלריך לו לטבילת ט"ו שהוא יו"ט : **נמלאת קשורה**.

שלה שלה ועם המולה בע"ש שלריך לו לנפילו ט"י שהוא יו"ן : פלאה שמור לבי בי ויולים שלה יונט המואא לייום במלא הייתי מתחום בדקלה ב"ל ב"ל את היידי שלה מולה ב"ל ב"ל מולה ב"ל ב"ל מולה ב"ל ב"ל מולה בשלה ב"ל שלה ב"ל ב"ל מולה ב"ל ב"ל מולה ב"ל ב"ל שלה ב"ל ב"ל מולה לב"ל ב"ל מולה להייתי "ל ב"ל לל היית להיית לה

ואלימה כין הערבים: ה"ג ושלימה כין פערבים או שלימה שחרים ופעילה כין הערבים: ב"ג ושלימה כין הערבים או שלימה בין פערבים או שלימה בין הערבים בין לוגין וקמגעיא ליה כשמת הה"ג והיתה המתחה כפולה אם היחה כפולה גם בשמן או לה: אוף וקמגעיא ליה כשמת הה"ג היחה המתחה כפולה בי בי בי בי אות הוא מקשה אתא רבי "עקב בר בי "עקב בר בא ולא "אות הוא מקשה אתא רבי "עקב בר בא ולא "אות הוא מקשה אתא רבי "עקב בר בא ולא "אות הוא מקשה אתא רבי "עקב בר מחרה הוא בא מון הצבור (ביון דחזי דקא מירות שלימה בשחרים ולמיה בין המתבים לה בי וחגן הכרים מות מבל לבור: המספק אם הקינין מאחד בדמים קלובין שתהא בא מון הצבור (ביון דחזי דקא מירות או בא מון הצבור לומן או דמה בא מון היותי אומר "גבו לה (מון היורשין) (ביון או דמה בא מון הצבור ביות שתהא באה מתרומת למות לפומד למדם ביני מתרומה למות לפומד למדם ביני מתרומה למות הלומו לפומד למדם ביני מתרומה למות הלומו לפומד למדם ביני מתרומה למות הלומו לפומד למדם ביני מתרומת למות הלומו למות לפומד למדם ביני מתרומה למת המעול בלילה עד לשכה) הייתי אומר יגבו לה (מן היורשק) (כיון דחזי רפשעי בה) התקינו שתהא באה מתרומת הלשכה ^[א]רבי יוםה אמר ר' יוחגן בעי מהו⁶ אשלימה בשחרית ושלימה בין הערבים או⁶) שלימה אשלימה בשחרית ושלימה בין הערבים או⁶) של בוור בטולה בין הערבים כד תהא פשימא ליה בשחרית ובטילה בין הערבים כד תהא פשימא ליה דכתיב מנחת תמיד שלשת לוגין מה הן שלשת לוגין שחרית ושלשת לוגין בין הערבים או ילוג ומחצה שחרית ולוג ומחצה בין הערבים אמר רבי חזקיה אוף הרא צריכה ליה שניג קומצין מה הן שני קומצין בשחרית ושני קומצין בין הערבים או קומץ אחת בשחרית וקומץ אחת בין הערכים א"ר יוֹםהַ כלום למדו לקומץ לא ממנחת חומא מה להלן שני (א) קומצין אף כאן שני קומצין (מה תמן צריכה ליה אף הכא צריכה ליה) אמר רבי חזקיה כלום למדו שלשת לוגין לא מתמיד של בין הערבים מה להלן שלשת לוגין אף כאן שלשת לוגין ומה תמן צריכה ליה אף כאן צריכה ליה: שלא יהיה כו': (ב)ר"ש בר נחמן בשם ר' יונתן בדין היה שימעלו בק והן גזרו, שלא ימעלו בְה והא? תְנִי חמאת מלמד שמועלין בה בה מועלין ואין מועלין באפרה אמר רבי אבהו בראשונה היו משתקשקין בה ונותנין אותה ע"ג מכותיהן וגזרו שימעלו בה כיון שנגדרו גזרו שלא ימעלו בה: ועל הקינין כו': [²]האשה^{ה)} הזאת במה היא מתכפרת אמו יצחק תנאי ב"ד הוא המספק את הקינין הוא מספק

את הפסולות ואת האובדות: הדרן עלך פרק מעות שנמצאו א מתני' כל הְרוקין הנמצאין הלכה

הלכה א כתנר' כל הרוקין" הנמצאין משל שוק העליון דברי ר"מ (י)רבי יוםי אומר בירושלים מהורין חוץ במשל שוק העליון דברי ר"מ (י)רבי יוםי אומר בשאר כל ימות השגה שבאמצע ממאין שבצדדין מחרין ובשעת הרגל שבאמצע מהורין שצדדין כל" ממאין מנני שהמעומין מסתלקין לצדדין כל" הכלים הנמצאין בירושלם דרך ירידה לבית המבילה ממאין ודרך עליה מהורין שלא כירדתן עלייתן דברי ר"מ ר" יוםי אומר "כולן שלא כירדתן מיידתן בדרי ר"מ ר" יוםי אומר ביומדיין חוץ אומר ביומדיין הוץ הרבונה במיימדיין הוץ הרבונה ביימדיים המיימדיים היידים המיימדיים היידים המיימדיים היידים המיימדיים היידים המיימדיים היידים מן הסל והמגריפה והמריצה המיוחדין לקברות סכין^{ם, ה}שנמצאת בי"ד שוחם בה מיד יבשלשה עשר שונה ומטביל (ד)קופיץ ו⁶⁾ בזה ובזה שונה ומטביל חל ארבעה עשר להיות בשבת שוחט בה מיר

האשה הואם כמה היא מהכפרת. ל"ג ליה הכל ולגב גרלא דר"ם מיימי ליה לכלן: ואם האובדות. שלאבד המעות בין שקלים לנדבה וכדאמרי" לעיל בר"ב דאל"כ האשה הואת במה מתכפרת: הדרן עילך פרק מעות שנמצאו הלכה א מתבי" כל הרוקין המלאין בירושלים שהורין. ולא מחוקיען להו ברוקו של זב וזבה שהן מעמאין אדם וכלים משום דאיליען בתר רובא: מוץ משל שוק העליון. בגורלא מפרש שעמא: שבאאלע שמאים. משום דוביו חבות שכימי ומהלכים באחלע הדרכים

ממן לריכא ליה: כלום למדו שלשה לוגין. דחביתין

בעינן ג' לוגין אלא מחמיד שנאמר גבי חביתין מנחת חמיד הרי היא לו כמנחת חמיד מה להלן

מומח שלם היונין לעשרון אף כאן ג' לוגין לעשרון.
ומשני מה סמן לריכה ליה. כי היכא דקתבעיא
ליה בחבימין ה"נ מבעיא ליה בחמיד כגון שלא
הקיני מנחה בבקר שהביאה אפילו בערב דכתיב
ומנחתם ומפיהם בלילה או לחפר אם לריך ג'
ומנחתם ומפיהם אילה או לחפר אם לריך ג'
ומנחתם ומפיהם או בחני להו גי' לוניו א'י מיי וחי

נוגין לכל חחת או דסגי להו בג' לוגין א"ל ומה תמן וכו' מדברי רבי חוקיה הוא דקאמר לרבי יוסה שהשיב על דבריו דקאמר דלא קמבעיא ליה לר' יוחנן אקומן דדומיא דמנחת חוטא הוא וקארייח א"ל מאי קמבעיא ליה לריי מג' לוגין נילף מתמיד אלא ודאי מדי דגלי גלי מאי דלא גלי לא

גלי א"כ ה"ה לענין קמלין והראשון נ"ל עיקר: בדין היה שימעלו. באפר פרה אלא שמנאי ב"ד

בדין היה שימענו. בחפר פרה חנם שתנחי ב"ד היא בדמיב בפרה ללמדך שמועלין בה כשאר היא. דכתיב בפרה ללמדך שמועלין בה כשאר חטאות עד שלא היתה להן שעת היתר לכהנים: ה"ג היא בה מועלין ואין מועלין באפרה: משחקשקין כה. באפרה היו מתרפאין ונותנים אותה ע"ג מכותיהן באפר מרפא מרפא ביין

שנגדרו. ופרשו מספק הזאות אם נטמאו בספק טומאת המת לא היו מזין עליו שלא ימעלו בה: האשה הזאת במה היא מסכפרת. ל"ג ליה הכא

לוגין לכל אחת או דסגי להו בג' לוגין א"נ

בשבת שוחם בה מיד בגמרא מפרש מעמא: שבאחלע מאים. משום הסיסורים מסתלקין לגידי הדרכים מקום שליין וחנות שכייו ותהלכים באמצע הדרכים והטהורים מסתלקין לגידי הדרכים מקום שאין דריקת הרגל מלוי ומוהירין לכל עמא שלא יגע בהן אבל בשעת הרגל שרוב ישראל מהורין הטמאים מסתלקין לגדדים שלא יעמאו אם העם והטהורים הולכין באמצ הדרכים הלכך בשעת הרגל רוקין התמאים באתצע טהורין ושבלדדין עמאין: דרך ירידה לבים סעבילה. ב' דרכים היו למקוה בא' יורדים ובאחד עולים שלא יגעו הטמאין בטהורין ושל דרך ירידה ודאי טמאין לפי שנפלו מיד המביאין לטבילה: שלא בירידקן עליים, דבירידקן ודאי טמאין היו לכך היו מורידין לבית לטבילה: שלא בירידקן באולו באורין לבית הטבילה ובליים ובליה ובעליים עולים באל בירידקן ודאי שמאין היו לכך היו מורידין לבית הטבילה ובעליים עורו לאחר באורין בירידקו ודאי שוארין באורין בלא בורו על ספק המוכיו:

ד) שם נא ב. כ) לעיל הל"א. ו) פסחים ינו ב, ו) שס, ה) שס ע א, ע) נראה דכן היה גורם שם בנמרא רובע שהל אבל םם בגנונת רובע שק לפנינו הגירסא שם סתמא ופרש"י רבע רבע הדינר ועיין היטב בתוס' ב"ב דף קסו: ד״ה ריבעתים,

עין משפט גר מצוה

לב א מיי׳ פ״ג מתמידין הל׳ כב:

לג ב מיי׳ שם: ג מיי׳ פרק י״ג מאה״ט הל״ח:

פעם צ' קומלין או דלמא בקומן אחד סגי: כלום למדו לקומן. כלותר לבדוכה בעי קומן למדו מתחחח חוטא כדסתיא בפרק דלעיל: מה להלן צ' קמלין. לכל עשרון קומן לבדוכה דס"ל כי היכי דבעיקן שטור שמן לכל נשרון אפיי נעשה הרבה עשרונות בכלי אחד כדמנן בפ' שמי מדות ה"יכ בעיקן קומן לבדוכ לכל עשרון ה"ה כאן דכופל ביקו קומן לבדוכ לכל עשרון ה"ה כאן דכופל יסל. מיכי היכי דמיבעיא ליה גבי חבימי כה"ג אם כופל הקומלין ה"ל מיבעיא ליה במים המול מנסות הרבה בכלי אחד אם לריך קומן לבדוכה לכל אחד חדו זבגיר' הירושלמי שבבבלי לא גרסי כאן מה ממו לריכל ליים: כלום למדו שלש לוניו, דתבימיו יאל עו. ב ד מייי שם הל"ה: ב ז מיי שם ובהשגו': ל ה מיי שם ובהשגו': ד ו מיי שם הל"ו:

נוסחת הבבלי

(א) קומלין (בחסר) כו' קומלין בחסר כו' אר"ח כו': (ב) ר"ש בר נחמן בשם ר' יוחנן כו' היו מקשטין (ג) וחכ"א בשאר ימות כו': (ד) וקופין בין בזה ובין בזה כו':

הגהות הגר"א

[א] מכאן עד הפסק ר"ש בר נחמן וכו' מבולבלת מאוד וגי' הגאון ז"ל מלובנת ומחוורת. וה"ג ר' אסי א"ר יוחנן בעי מה שלימה שלימה בשחרית שלימה בין הערבים או שלימה שחרית ובטלה בין הערבים הדר פשיטא ליה שלימה בשחרית שלימה בין הערבים ודא לריכא ליה שלשת לוגין מהו שלשת לוגין בשחרית ושלשת לוגין בין הערבים או לוג ומחלה בין הערכם ... שחרי ולוג ומחלה בין היירדים א"ר חוקיה אף סמרי יטוג ומנונט הערבים א"ר חזקיה הדא נריכה ליה ק קומד בשחרית וקומך בין הערבים או חלי קומך בשחרית וחלי קומך בין הערבים א"ר יוסי כלום לקומך לא מלחם הפנים מה להלן שני קמלים בחסר אף כאן שני קמנים בחסר א"ר חזקיה וכלום למדו לג' לוגין לא מחמיד מה להלן שלשת לוגין אף כאן ג' לוגין כל"ל. ומיבו׳ מה תמן לריכא ליה אף כאן לריכא ליה שלא יהי נמחקו: [ב] חסר כאן חמן מנינן מחלה למחלה יפלו לגחלי עולה האשה הואת

גליון הש"ם

(ל) ער ק"ע וש"ק רלה לפרש פרי חדש והוא פלאי לח"כ בחל י"ד בשבת אמאי יומי במול יי בשבת מותה דמין הואה דוחה שבת ואף בספק טומאה אין מזין בשבת ער יומא דף חע"ב בשבת ער יומא דף חע"ב יא"כ בא הפסח בטומאה יא"כ לא הטבילו הבעלים הסכין מאחמול ואין לדון על הסכין והקופיץ כלל וע" ש"ס פסחים שם:

בט"ו שחט בה מיד. לפי שכל העם יודעין שהואה וטבילה אסורה ביו"ט ומטבילין את הכל מעיו"ט: נמלאה קשורה לסכין. בגמ' מפרש: גב' קלרן של נכרים. כובס של נכרים היה שם בשוק העליון וחכמים גזרו על הנכרים שיהו כזבים לכל דבריהם ורוקו טמא: ערודום. ערודי היער היו נוחרין לגורך אריות של מלך: ר"ש בר אבא בשם ר"ח קלרן של נכרים היה שם. ל"ג ליה הכא: ועסכו אם דמים משום נבילה. כל הסוגיא פירשתי לעיל פ"ג הל"ב: לא כן וכו'. אמתני פריך לא גזרו על הרוקין שבירושלים ולמה גזרו על הרוקין שבשוק העליון: שישולם. היינו באתלע: ופריך לא כן וכו'. ובמתני תכן חוץ מדרך ירידתן לבית הטבילה: ומשני מכיון וכו' נעשו הוכיח. יש הוכחה שהן טמאין ודאי ולא משום גזרה: שהיא דותה כדותו לפרן של

הקופין בסכין אפילו נמצאת בחול בי"ד אינו לריך להטבילה הואיל דהיא קשורה עמו הטבילן והסכין לריך לו בי"ד לשחוט הפסח והטבילה בי"ג שיהא להם הערב שמש: בתני' כולד העומאה. ראשון לטומאה : [מעבילין אומה] אפילו בפנים. לפי שאין טומאתה מדאורי׳ שאין אדם וכלים מקבלין טומאה אלא מאב הטומאה ואם הטבילוה בחוץ מכניסין אותה מיד שאינה לריכה הערב שמש דטומחתן מדרבנן ושנטמחת בחב הטומחה מטבילין אותה בחוץ לפי שאסור להשהותה בפנים וחייב להוליאה בחוץ הואיל דטומאתה מדאורייתא דאמרינן בעירובין בפרק בתרא מזכר עד נקבה תשלחו פרט לכלי חרס דברי ר' יוסי הגלילי ומפרש טעמא לפי שאין לו טהרה במקוה א"נ לפי שאינו נעשה אב הטומאה אבל הפרכת יש לה טהרה במקוה ונעשית אב הטומאה חייב לשלחה ולהוליאה בחוץ ושוטחין אותה בחיל במקום שנקרא חיל לפנים מהר הבית ומקודש ממנו כדאיתא בריש מסכת כלים אם היתה חדשה ונטמאת מטבילין אותה בחיל ושוטחין אותה שם כדי לנוגבה ובין כך ובין כך יראו העם מלאכה שהיא נאה: מתגי' על כל נימה ונימה כ"ד חוטין. כדאיתא ביומא פרק בא לו הפרכת כ"ד חוטין: ארכה מ' ורחבה כ'. כנגד פתח האולם כדאיתא במסכת מדות ומשמונים ושתים ריבות חוטין נחרגת ויש גורסין ריבות פירוש נערות האורגות בפרוכת ושלש מאות כהנים מטבילין אותה: אמרינן בחולין פרק גיד הנשה אמר רבא גוומא דלא לריכי כ"כ כהנים להטבילה ואמרינן התם בג' מקומות דברו חכמים בלשון הבאי גפן תפוח ופרוכת ומפורשים התם: מתני' כשר שנטמא בין באב הטומאה וכו' ב"ש אומר ישרף בפנים הכל [ואינו] חייב להוליאו מיד לחוץ (ליכא) כדפרישית רומים] מייב באכמו מדי כמון לככון כמשה אב לעיל דכל שאין לו טהרה במקוח ואינו נעשה אב הטומאה אין חייבין עליו ואוכלין ומשקין לא מצינו להם טהרה במקוה כלל אלא למים זריעה וגם אינן נעשין אב הטומאה דכתיב וכל אשר יגע בו הטמא יטמא וכתיב לעיל מיניה

חשר יגע בו הטמח יטמח וכחיב נעיל מיניה להטביל דאע"ג דשמא בעלים היה להן סכין לשחוע להטביל דאע"ג דשמא בעלים היה להן סכין לשחוע ולא היתה קופין זו להן אלא לשבירת עלמות והיום ביו"ט אחר שבת כבר הטבילה מערב שבת דהא בשבת אין שבירת העלם בשבת או להיים להטבילה כמ"ש במסכת בילה (יחי ש") אל להיים למסבילה כמ"ש במסכת בילה (יחי ש") עלמו: שוחע בה. שלמים מיד דודאי הטבילוה ביו"ט עלמו: שוחע בה. שלמים מיד דודאי הטבילוה ביו"ט עלמו: שוחע בה מיד דודאי הטבילוה בי"ד של להיים בחול וקשורה עמו. לשון רש"י וכן פ"ר בינו הגאון דקאי הכל אקומין: בב" אליון של עברים. להכי בשוק העליון שלח לפי שהיה שם ביר בינו הגאון דקאי הכל אקומין: בב" אליון של בכיים ולכן הרוקון ב"ב ששם של ונכרים והן בזבים לכל דבריים ולכן הרוקון דשם ששם של נוכרים וחלבן העודות: ארב"ל דשם טמאים: ערודות חיות ששתן ערוד ולהכי טמאין הריב"ל החובלה היו לה כל החוביה להב"ל הריב"ל היו כרי וכל הסוגית פעבה ב"ב לו החוביה להב"ל החוביה הרוקון דשם שם היו נכרים נחכונה את בשב הרוקו הם שם בל החוביה ב"ב"ל לה מונה להב"ל המאת כערודות היו לרכ להלה להב"ל היו כרי וכל הסוגית פרישתי ב"ב ב"ב"ל לא לה"ל אהר מוכרים ביו ברים ב מעפט לו וכל הסוגים פירשתי בפי ג': לא כן א"ר אפה היו כי! וכל הסוגים פירשתי בפי ג': לא כן א"ר אפה כר' לא גורו על הרוקין שנירושלים. אשוק העליון פריך ולא שמיעא להו סוגים דרבי אבין ומשני הא פריך ולא שמיעא להו סוגיא דרכי אבין ומציי הא אחת עלה כר: שיבולם כר: מפרש טעמת דרכי חינו שיבולם בר: מפרש טעמת דרכי חינו שיבולת הוא באמני מהלכים מן הלד שהי מרחקים מהלכים מן הלד שאינם מוהיכים להטמאים מהלכים סחם שאינם מוהיכים להטמאים שיפרשו להם פרושו. שהי מוהירין להטמאים שיפרשו מלטמאן לכן הרוק הנמלא בלדדין טהורין ובאמלע מעלה: ובשעם הרגל. כי כל ישראל חלבים ברגל שנאחת (שופטים כי) ויאסף כל איש ישראל אל העיר שואר מוהיבו שלחד מברים והול שואר מוהיבו שלחד מברים והול שואר מוהיבו של כל שהי שהראל אל העיר שואר מוהיבו שראל האל העיר שואר מוהיבו שלחד מהרים והול שואר מוהיבו של כל שהיו מחלק מה שוביבו שוהול שהיו שואר שהיום מהכים שהובים שהוב שהוב שהוב להבים והוא שהובים בים שהובים שהובים

במ"ו שוחם בה מיד "נמצאה קשורה לסכין הרי היא כסכון: גָכוֹ׳ ר' אבין בשם ר' יהושע בן לוי (א)קצרן (זבין) של נכרים היה שם אמר ר' חנינה ערודות[®] ואות נוחרין בירושלים והיו עולי רגלים משתקעין בדם עד ארכובותיהן ובאו לפני חכמים ולא אמרו להן דבר (ר"ש בר אבא (ב)בשם ר"ח קצרן של נכרים היה שם) רבי סימון בשם רבי יהושע בן לוי נכורם דורו שבו רבי סימון בשם רבי החשע בן קדה מעשה? בפרדה משל בית רבי שמתה ושהרו את דמיה משום נבילה ר"א שאיל לרבי סימון עד כמה ולא אגיביה שאיל לרבי יהושע בן לווי א"ל עד ולא אגיביה שאיל לרבי יהושע בן לוי א"ל ער רביעית מהור יותר מיכן ממא ובאש לרבי לעזר דבעית בותר ייתו פיכן שמא האש קובי יתיב דלא חזר ליה ר' סימון שמועתא רב ביבי הוה יתיב מתני הדין עובדא א"ל רבי יצחק בר ביסנא עד כמה א"ל עד רביעית מהור יותר מיכן ממא ובעט ביה א"ל ר' זריקא בגין דהוה שאיל לך את בעיט ביה א"ל ר' זריקא בגין דהוה שאיל לך את בעיט ביה א"ל בגין דלא הוות דעתי בי דאמר רְ' חנין יוהיו חייך תלואים לך מנגר זה שהוא לוקח לו חמין לשנה ופחרת לילה ויומם זה שהוא לוקח מן הסדקי ולא תאמין בחייך זה שהוא לוקח מן הפלמור ואנא סמיך אפלמירא מאי כדון²⁾ העיד רבי יהושע בן פתורה ²על דם נכְילות שהוא מחור מהו מהור מהור מלהכשיר הא ליממות מממא תמוֹי תנינו ידם השרץ מממא כבשרו מממא ואינו מכשיר ואין לנו כיוצא בו ואין לנו כיוצא בו כשיעור מומאתו אבל דמו מטמא כבשרו א"ר יוסי פליגי בה תרין אמוראין חד אמר ממא וחד אמר מהור מ"ד ממא כר' יהודה ומ"ד מהור כר' יהושע כן פתורה א"ל רב אבדומה דמן נחותה ויאות דרבי יהודה מוריינה דבי נשיאה הוה: כל הרוקין וכו': לא כן אמר רבי אבהו בשם ר' יוםי בן חנינה לאס גזרו על הרוקין שבירושלים הא איתמר עליה רבי אבין בשם ריב"ל קצרן של נכרים היה שם: יבשאר ימות השנה הממאין מהלכין

ל הים לג פוק מקלון של היו מתקללים עמלים של הרוב היה שם: "בשאר ימות השנה הממאין מהלכין שיבולת והמהורין מהלכין מן הצד [ב]והמהורין למלס פולל פיל עמל לה מפכת שקלים מהלכין מתם והממאים אומרין להן פרושו בשעת מהלכין מתם והממאים אומרין להן פרושו בשעת הרגל המהורים מהלכין שיבולת והממאין מהלכין מן הצד הממאין מהלכין סתם והמהורין הרגל הפלים שבירושלם מכיון שנמצאים כו': לא כן א"ר אבהו בשם ר' יוחנן לא" אומרים להן פרושו: וכל הכלים הנמצאים כו': לא כן א"ר אבהו בשם ר' יוחנן לא" גזרו על הכלים שבירושלם מכיון שנמצאי דרך ירידה לציפורין מ"ד מריצה שמריצה את שאול היה קורא אותן ציפורין מ"ד ציפורין שהיה דומה לציפורין מ"ד מריצה שמריצה את האבן לבית הקברות: קופיץ וכו': תני המכין קשורה לה הרי זו כמותה: הלכה ב מתני' "פרוכת שנממאת בולד המומאה ממבילין אותה בחוץ ושומחין התרב שמש אם היתה חדשה שומחין אותה על גג אותה מיבים ושבעים ושתים נימים נארגת על כל נימה ונימה כ"ד חומין ארכה יפרוכת עוביה מפח על שבעים ושתים נימים נארגת על כל נימה ונימה כ"ד חומין ארכה מי אמה ורחבה כ' ומשמונים ושתים רבוא היתה נעשית ושתים ככל שנה ושלש מאות מלא אמה ורחבה כ' ומשמונים ושתים רבוא היתה נעשית ושתים עושין בכל שנה ושלש מאות מלי אמה ורחבה כ' ומשמונים ושתים רבוא היתה נעשית ושתים עושין בכל שנה ושתים רבוא היתה נעשית ושתים במל שנה ב"ב" אמה ורחבה כ' ומשמונים ושתים רבוא היתה נעשית ושתים בל שנה בוצה היתה בחצב אותה ושתים בל שנה ושחים בל שנה בוצה היתה נעשית ושתים בל שנה ב"ב" ומשמונים ושתים רבוא היתה נעשית ושתים ביצות בל ביצה ביתוב ב"ב" ב"ב ומצלים ביצות ביצות בל ביצות היתה ביצות בל ביצות היתה ביצות בל ביצות היתה ביצות בל שנה ביצות בל ביצות היתה ביצות בל ביצות היתה ביצות בל ביצות הית בל ביצות היתה ביצות בל ביצות היתה ביצות בל ביצות היתה ביצות היתה ביצות בל ביצות היתה ביצות בל ביצות היתה ביצות ביצות בל ביצות היתה ביצות בל ביצות היתה ביצות ב

מ' אמה ורחבה כ' ומשמונים ושתים רבוא היתה נעשית ושתים עושין בכל שנה ושלש מאות כהנים מטבילין אותה: גמ' אילו אמר חוט א' כפול לשנים שזור לשלשה משזר לששה ארבע מכאן הא[©] עשרים וארבעה תני שלשים ושתים אילו אמר חוט א' כפול לשנים שזור לארבע משזר לשמונה ארבע מכאן הא תלתין ותרין תנא ארבעים ושמונה אילו אמר חום אחד כפול לשנים קליעה לשלשה שזור לששה משזר לשנים עשר ארבעה מיכן הא ארבעים ותמנים קליעה לשלשה שזור לששה משזר לשנים עשר ארבעה מיכן הא ארבעים ותמניא כתוב אחד אומר 2מעשה רוקם וכתוב א' אומר 3מעשה חושב מעשה" רוקם רוקם ארי מכאן והלק מכאן מעשה חושב ארי מכאן ונשר מכאן: בשמונים ושתים רבוא היתה נעשית וכו': ר'ִ° יצחק בר ביזנא בשם שמואל גוומא תמן (ד)תנינן פעמים היה עליה כשלש מאות כור רבי יוםי בי רבי בון בשם שמואל גוזמא:

הלכה ג מתני" בשר קדשי קדשים שנממא בין באב המומאה בין בולד המומאה בין בלכה ג מתני" בשנים הוץ בש"א הכל ישרף בפנים חוץ משנממא באב המומאה בחוץ ביו בחוץ בש"א הכל ישרף בפנים הוץ משנממא באב המומאה בחוץ בית הלל אומרים הכל ישרף בחוץ חוץ משנממא בולד המומאה בפנים

שביה דותה לנפון. שעשיה לנוחת נפון של הקופין הרי זה כקופין וצזה וצזה שונה ומעציל ופליג אחתני ויותר נ"ל דברייתא לפרושי לוחניי קאתי דה"ק נמלאת סכין סחמא קשורה עם סכין אחרת ידועה הרי הוא כסכין ידועה אם טמאה ואם ידועה הרי הוא כסכין ידועה אם טמאה טמאה ואם טקורה עהורה וכן פי הרמצ"ם בפי המשנה: הלכה ב מתני פרורם שנטמאה בולד

הדבה ב בתנדי פרוכם שנטמחה בנוד סטומאה. שגנעה במשקן טמאין שחכמים גזרו על המשקין שמעמאין כלים גזרה משום משקה דוב זובה: מטבילין אוסה בפנים. ואינה טעונה שילוח חוץ למחנה שכינה כיון שלא נטמאת אלא בולד הטומאה ומכניסין אותה מיד שאינה טעונה הערב שמש: מטבילין אותה בחוץ. דטעונה שילוח: ושוטחין אוסה בחיל. חוץ לעזרה: ליצי"ס בלע"ו: **כ"ד הוטין.** מפרש בגמ מרכה מרבעים ורחבה עשרים. כחדת פתח המולם מה כל מהכפים ורמכם עמרים. כנות פתח התותם שהיה גובהו ארבעים ורחבו עשרים: פ"ב רבוא. דינרי זהב נעשית: גבו' אינו אמר חוט. גבי מלאכת הפרוכת הייתי אומר שיהא כל חוט כפול לשנים: שזור. אילו נאמר חוט שזור הייתי אומר שיהא חוטין כפול לשלשה השתא דכתיב משזר ילפי׳ מיניה דבעינן חוטין כפול ששה דהיינו כפל משזר: מרכעה. כלומר וארבעה מינין היו בו תכלת וארגמן וחולעת שני ושש משור כל אחד חוטין כפול שש מכאן שהיה כפול כ"ד: מעשה רוקס. גבי מסך הפתח כתיב וגבי פרכת כתיב מעשה חושב מאי בינייהו: ר"י ור' נחמיה פליגי. איך היו מעשה מחי בינייהו ב"י זר נ**ממיה פניגי.** חיך היו מעשה חשב ומעשה רוקם והיאך היו שני פרצופין ג **גומא.** מילחא בעלמא ולאו דוקא^{*}. **סמן פנינן**, במסכת ממיד פ"ב החלו מעלין באפר ע"ג מפוח ותפוח היה באמצע המובח ולפעמים עליו כשלש מאוח כור אפר: הלכה ג מתני הכל ישרף בפנים. בבית הדשן הגדול שבעזרה ששם שורפין

פסולי קדשי קדשים שכל שפסולו בקדש שורפין אומו בקודש: חוץ משנטמא בולד הטומאה בפנים.

משנת אליהו

קלרין של נכרים סיו שם. ניין רש"י בפסחים (ייט ש"ב) ד"ה של שוק העליון שם היו מתקבצים טמאים שלא לטמא אם חבריהם וחמוה למה לא פירש טעמא דגמרא דכולה סוגיא ס"ל כן: סליקא אה מסבת שקלים דכולה סוגיא ס"ל כן: סליקא אה

א) מנחות קג ב, ב) לעיל פ"ג הל"ב יי) מנמות קג ב, כם נעינים גיטני כ וירושלמי שבת פ״ח הל״ח ועי מנחות קג ב, ג) עדיות פ״ח מ״ח, ד) מכשירין פ"ו מ"ה, ה) פסחים יט ב, ו) שם, ו) חמיד כט ב חולין ל ב, ה) יומא עא ב, ע) שם עב ב, י) תמיד כט א חולין ל ב,

עין משפם נר מצוה

ה א מיי׳ פי"ג מהאה"ט הל"ו: ו א מיי פרק א מאה"ט הל"ד: ז ג מיי פרק י מטומאת אוכלין הלכה ג:

ה ד מיי' פרק י"ג מאה"ט הל"ח:

ב ה מיי' פ"ו מכלי המקדש

' מיי׳ שם הלט"ו: יא ז מיי׳ שם פ״ח הלכה טו:

נוסחת הבבלי

(א) קלרין של זבין היו שם כו׳ נוחרין לאריות בירושלם כר': (ב) בשם דר' יוסי קלרין כר' ולא אניביה כר' ר' ביבין כר' ילחק עד כר' דעתי כ' משום דאית לי שני כו לענה פי תשום לחית כי חטין למיזבן דח"ר חנינה והיו כו' ר"י בן בחירה על כו' ח"ר יוסף פליגי כר׳ כר״י בן בתירה כר׳ לא כן א״ר יעקב בר׳ אחא בשם ר״י בר׳ חנינא כר׳ קצרין של זבין היו שם כו' מן הלד וטהוריי מהלכין מן סתם וטמאים וכו' לא כן א"ר יוחנן כו' הוכיח נח כן מ"ר יוחנן כרי הוכיח ר"י אומר כולן טהוכיין אבא שאול היים קורא כרי: (1) בחיל ואם הימה כרי: (1) תנינן החלו מעלים באפר ע"ג תפוח ותפוח היה באמצעיתו של מזבח פעמים עולה

הגהות הגר"א

מין ה"ג א"ר חנינא ערודות היו (א) ה"ג א"ר חנינא ערודות היו נוחרין שם אריצ"ל מעשה היו נוחרין ערודות באסטרטיא של מלך והיו עולי רגלים משתקעין נדם עד וכו'. כנ"ל: [ב] ה"ג הטמאים מהלכין מן סמס והטהורים אומרים להן פרושו ובשעת הרגל טהורין מהלכין שבולת והטמאין מהלכין מן הלד וטהורין מהלכין מן סחס והטמאים אומרים להם פרושו כל"ל וה"פ דסתם גמ' בא לפרש טעמא דר' יוסי ושבולת הוא באמצע והטהורי מהלכים מן הלד שהיו מרחיהיו עלמו ללדדיו והטמאים מהלכין סתם שאינם מזהירי לפרוש מהם והטהורי אומרים להם פרושו שהיו חומרים נהם פרושו שהיו מוהירין להטמאים שיפרשו מלעמאן ולכן הרוק הנמנא בצדרין טהורין ובאמצע טמא. וגשעת הרגל שכל ישראל חברים שנא' (שופטי' כ) ויאסף כל איש ישראל אל העניר כאיש אחד ישראל אל העניר כאיש אחד ישני אל מול השלי למים ממא חברים וכולם טהורים כי החיוב על כל ישראל לטהר עלמם ברגל וכל טמא שאינו יכול ליטהר יפרים עלמו ללדדים ויתרחקו יפרים עלמו ללדדים ויתרחקו ב"א ממנו כדי שלא יטמאו כי כל העדה כולם טהורים וזהו דאמר יטבנים כולם שהורים יוהו דמתו וטהורין מהלכין סתם וטמאין מזהירין להן שיפרשו דלעולם המועטין הולכין בלדדין והן המוסירין וגירסא זו כגירסת הרמב"ס בפירושו: [ג] ה"ג חד אמת מעשה רוקם ארי מכאן וחלק מכאן מעשה חושב ארי מכאן וארי מכאן וחרנה אמר מעשה רוקם ארי מכאן וארי מכאן מעשה חושב ארי ונשר מכאן. כנ״ל:

גליון הש"ם

(ח) עי' בהגר"א שהגיה ועי' מלמ"ל פ"ח מכלי המקדש הלכה

תורה אור השלם

פסחי׳ פ״א הל״ו. ב) סוכה נד ב. ג) בכורות נג א, ד) תוספתא פרק ג הי"ג. **ה**) ירושלמי סוכה פ"ה הל"ו, ו) סוכה נד ב, ז) כריתות ט א, ה) יומא סו א וש"נ, ט) ל"ל א, ה) יומא סו א וש"נ, ט) ל"ל

והיינו שיש לו טהרה בטבילה קרינן ביה והנפש וכו' וכ"ה בפרש"י שם,

עין משפמ גר מצוה

יב א מיי׳ פרק י״ט מפהמ״ק הל״ו:

יג ב מייי פרק ו מתמידין הל"ג:

יד ג מיי׳ פרק א משקלים

:מל״מ

יאליתו. בוד ד מיי' פרק ב מבכורים הל"א:

בוד ה מיי׳ פרק א מתרומות הל"א:

יז ו מיי׳ פרק ו מבכורות

:כל״ב

ית ז מיי׳ שם פ״א הלכה ה: יש ח מיי׳ פרק ו מתמידין

:מל״ג

ב ט מייי שם הל"ו: ב ש מייי שם שיט הלכה ב: בא י מיי שם פ"ט הלכה ב: בב ב מיי פרק י"ג מאיסורי ביאה הלכה ה:

דאים ביה מרחי טומאסו בפנים וקילא טומאסו אבל נטמא באב הטומאה אין להשהומו עד שמשרף אלא יוליאנה מיד וישרפנה בחוץ: ישרף בפנים. דכיון דטהור מדאוריימא אפי׳ נטמא מה היא מותר שותמו בפנים קיפט והמחו מכל בפנות כלה משלה של שנתן להמי המחום בפנים ביון בפנים ביון של מחום את המחום בפנים ביון בפנים בפנים בפנים ביון המשל בביל טעמו של ר"ע דקאמר מקום טומאסו שם שריפסו ה"י קאמרי ב"ש באב הטומאה ישרף בפנים ביון בפנים כיון בביל טעמו של ר"ע דקאמר מקום טומאסו שם שריפסו ה"י קאמרי ב"ש באב הטומאה ישרף בחוץ אבל בולד הטומאה ישרף בפנים כיון

> ריבב"ן ומטאו ביום השביעי כל היכא דקרינא ביה ומטאו דכאוי למיטוי (מי שראוי למיטוי ראוי) ^ט לטבילה וקרינן ביה והנפש הטוגעת בו מטמא וכל היכא דלא קרינן ביה וחטאו לא קרינן ביה והנפש הטוגעת יטמא לאפוקי כלי חרם ואוכלין ומשקין הואיל ואין להם טהרה במקוה אינן נעשין אב הטומאה כפירש"י בסוף עירובין: ישרף נפנים. במקום ששורפין שאר פסולי ק"ק דתניא בפסחים פ"ב [דף כד] ר"ש אומר בקדש באש משרף לימד על חטאת ששריפתה בקדש אין לי אלא זו בלבד שאר פסולי ק"ק ואימורי קדשים קלים מנין ת"ל כל בקדש באש תשרף ואמרינן בפרק טבול יום ת"ר ג' בית הדשנין הן א' בעזרה ששם שורפין פסולי ק"ק ואימורי קדשים קלים וכו׳: חוץ משנטמאם באב הטומאה בחוד. שלא ישרפום בפנים דהואיל וילא ילא: ב"ה אומרים ישרף הכל בחוץ. והא דתניא לעיל פסולי קדשי קדשים נשרפין בפנים בשחר פסולין כגון הלן והיולא והנשחט חוץ לומנו וחוץ למקומו וכיולא בו אבל פסול טומאה לא ובירושלמי מקשה בין לב"ש בין לב"ה אידי ואידי לא דבר תורה הוא פי׳ בין שנטמאה באב הטומאה בין שנטמאה בולד הטומאה טומאתו לאו דאורייתא ואמאי מחלקין בין נטמא באב הטומאה לנטמא בולד הטומאה: בותבי' ר' אליעזר אומר באב הטומאה. דחמירא טומאמו ישרף בחוך בולד הטומאה דקילא טומאתו מכניסה בפנים ושורפה ור׳ עקיבא סבר מקום טומאתו שם תהא שריפתו בין שנטמא באב הטומאה בין שנטמא בולד הטומאה ישרף בפנים: מחבי' אברי המיד נסנין מהלי כבש ולמטה במערב. כשמוליכין אברים מבית המטבחיים מניחין האברים בכבש כדתנו בפ"ב דיומא הפיים השני מי שוחט מי זורק מי מעלה אברים לכבש ותניא בסיפא הפיים הרביעי מי מעלה אברים מן הכבש למזבח ושל מוספין ניתנין מחלי כבש ולמטה במזרח להיכרא בעלמא ושל ראשי חדשים ניתנין על כרכוב המובח ומפרש במסכת סוכה [דף נה] א"ר יוחנן לידע שהוקבע ר״ח בזמנו: השקלים והבכורים אין נוהגין אלא בפני הבים. לפי שהשקלין נעשין ללורך תמידין ומוספין ובכורין בעו הנחה לפני המזבח כדכתיב והניחו לפני מזבח ה' ועכשיו אין מזבח מעשר דגן דהיינו מעשר שני נוהגין אפילו בומן הזה ולריך להעלות לירושלים כדאיתא בבילה פ"ק במעשה דר" אליעזר שהיה [לו] כרם רבעי והפקירו לעניים מפני שלא היה יכול לעלות הוא ונתנו לעניים כדי שיוליכוהו שם וכרם רבעי ומעשר שני דינן שוה דילפינן קודש קודש ממעשר ומתני׳ דלא כר׳ ישמעאל דתניא בתמורה בפ״ג ר׳

ר"א אומר שנטמא באב המוַמאה בין בפנים בין בחוץ ישרף בחוץ שנממא בולד המומאה בין בחוץ בין בפנים ישרף בפנים ר"ע אומר "מקום טומאתו בין נפנם שוף בכנם יע היה... ביקום בוכרו.... שם שריפתו: גבל' בר⁶ קפרא אמר אב המומאה דבר תורה ולד המומאה מדבריהם ר' יוחנן אמר בין זה בין זה דבר תורה וקשיא דר' יוחנן על דבית שמאי דבית שמאי אומרים הכל ישרף בפנים חוץ משנממא דבר נסטה אומי ברוכל שוף בפנבדוון המסומאה בחוץ מה בין ולד הטומאה בחוץ זה וזה לא דבר תורה הוא ואפילו על דבית הלל לא מקשייא דב"ה אמר הכל ישרף בחוץ חוץ מה שנממא בולד המומאה בפנים מה בין ולד המומאה בפנים מה בין אב הטומאה בפנים זה וזה לא דבר תורה הוא לא הוו בה רבנן אלא על דבר קפרא וקשיא דבר קפרא על דבית שמאי דבית שמאי אומרים הכל ישרף בפנים חוץ משנטמא באב הטומאה בחוץ מה בין אב הטומאה בין בחוץ בין בפנים זה וזה לא ד"ת אב זטומאו בן בווון בן בפנם וויווי אה זהוא (א)בגין דר"ע אמר מקום מומאתו שם תהא שריפתו ואפילו על דבית הילל לא מקשייא דב"ה אמר הכל ישרף בחוץ חוץ משנממא בין בפנים בין בחוץ בחוץ הוא בגין דר"ש אמר ואומאכלו זה וזה לא מדבריהם הוא בגין דר"ש אמר ואומאכלו היווה לא מדבריהם הוא בגין דר"ש אמר ואומאכלו מינוריים ווא מינוריים מוומליים מוווים. ומשקו של מצורע משתלחין חוץ לשלש מחנות: הלכה ד מתני' "איברי" התמיד ניתנין מחצי כבש ולמטה (ב) (במזרח)

במערב של מוספין ניתנין מחצי כבש ולממה (במערב) במזרח של ראשי חדשים ניתנין על כרכוב המזבח (לממה) מלמעלן יהשקלים "והביכורים אינן נוהגין אלא בפני הבית אבלי המעשר דגן יומעשר בהמה 'ובכורות נוהגין בין בפני הבית ובין שלא בפני הבית המקדיש שקלים וביכורים הרי זה קודש

יהו היא שקלם קו שריב שבעון בן יהודה משום דב שבעון בן אלו זבן אלן קקדשו תני" גר בזמן הזה צריך להביא קינו ריבעית כסף אר"ש בימלה ר' יוחנן בן זכאי מפני התקלה מהו מפני התקלה כהדה דתני" אין מקדישין ולא מעריכין ולא מחרימין ווא מגביהין תרומות ומעשרות בזמן הזה ואם הקדיש או העריך או החרים [ה]או הגביה הכסות תישרף הבהמה תיעקר כיצד נועל בפניה הדלת והיא מתה מאיליה והמעות ילכו לים המלח: עבר והקדיש מן מה דאמר ר"ש בימלה רבן יוחנן בן זכאי מפני התקלה ילכו לים המלח: עבר והקדיש מן מה דאמר ר"ש בימלה רבן יוחנן בן זכאי מפני התקלה הרא (ד) אמרה עבר והקדיש קדשו רבי יודה ענתודרייא בעי קומי רבי יוםי הכא את コハル

ישמעאל אומר יכול יעלה אדם מעשר שני בומן הזה לירושלים ודין הוא בכור טעון הבאת מקום וכו׳ ומעשר בהמה ובכורות יממין עד שיוממו ובכורות נותנין לכהנים ויאכלום במומן והמעשר יאכלוהו בעלים: ה<mark>מקדיש שקלים</mark> ובכורים הרי זה קודש. בכורים ירקבו ושקלים יגנזו: ר"ש אומר האומר בכורים קודש אינם קודש: ירושלבוי הא שקלים קדש ר"ש בן יהודה אומר משום ר"ש בין אלו ובין אלו לא קדשו. תניא בתוספתא בפ' בתרא קינו של גר אינה נוהגת אלא בפני הבית ר' שמעון אומר אינו לריך להביא מפני התקלה מפני מה אמרו שקלים אינם נוהגים אלא בפני הבית לפי שאין חורמין מן הישנה מפני מה אמרו ביכורין אינן נוהגין אלא בפני הבית משום שנאמר ראשית בכורי אדמתך חביא בית ה' אלהיך הגר כל זמן שיש לך דמי יש לך בכורין אין בים אין בכורים: ירושלפי תני הגר בזמן הזה לריך להביא קינו ריצעת כסף אמר ר' שמעון ריצ"ז בטלה מפני התקלה פי' הגר שנתגייר בזמן הבית היה לריך להביא קרבן דוקא קינין ושתיהן עולות ותניא בפ"ב דכריתות ר' אומר ככם כגר כאבותיכם מה אבותיכם לא נכנסו לברית אלא במילה וטבילה והרלאת דמים כך הם לא יכנסו לברית אלא במילה ובטבילה והרלאת דמים והאי דאמר רובע שקל היינו דינר כדפרישית לעיל עמדו בו ביום

תקלי באה"ט אין להשהות הטומאה בפנים עד שמשרף אלא יוליאנה מיד וישרפנו בחוץ: ישרף בפנים. דכיון דטהור מדאוריימא אפי' נטמא בחוץ יש לקיים שריפתו בקדש: גמ' בר קפרא אותר ד"מ אב הטומאה ולד הטומאה מדברים. דמוקי מה דאמר במתני אה"ע ודאי מותר ד ש חל המטומחה ונד הטומחה מדכרים. דמוקי נוה דמתר במתני מה"ק ודמי דאורייתא אבל ולד הטומחה היינו בדרבנן כגון שנגע במשקין דמדאורייתא אין אוכלין ומשקין מטקאין כלי משום מטמאין כלי משום מטמאין כלי שאין אוכל נעשה אב הטומאה ורבען גורו שיהא משקין מטמאין כלי משום משקה זב וזבה שהן אב הטומאה בגון רוקו ומימי רגליו זוה הבשר נגע בולד הטומאה דרבען זה דמדאורייתא לא הוי אפילו ולד הטומאה דאין כלי נטמא ממשקין הנ"ל. והא דנקט אב הטומאה דאורייתא. א"י משום דאיכא אב הטומאה אב הטומאה דאורייתא. א"י משום דאיכא אב הטומאה אב יוכם זה דו מרוור יישום לא ביינו דכל אד בטומאה דרך כל מנח מחמץ היינו את הקום לא ביינו המו הקום אל ב כטומאה דאוריים היינו דכל אד בטומאה דאוריים. איינו דכל אד בטומאה הדרבין בגון מעח לעת שבנדה ובית הפרס וארץ העמים: בין בזה כו'. דולד הטומאה היינו שנגע הבשך בכלי שנגע במוסבה זב זובה שהוא ולד הטומאה דאוריים או הוא הממיה אם שהכלי שהוא ראשון לטומאה אם נגע באוכל עשה שני: זה זוה לא ד"ם הוא. בממיה אם לר"י גם ולד מעומאה ד"ח היא נחני לה"ש באיינו מועד הטומאה: ופרין ואפילו על דבים הלל מי לא קשיא לר"י: לא הוו בה רבנן. לא שקלי וטרי רבנן אלא לפרושי מתני אליבא דבי קפרא: מה בין אם "מי בין בחוץ כו'. וקשיא לבר קפרא: בגין דר"ע דר"א אליבא דר"ע הר"א אליבא דר"ע בייל מקום טומאחו שם שריפתו יושעת דקאמר בסיפא בין בפנים כי קושיין אבל ר"ע ש"ל מקום טומאחו שם שריפתו יושעה דולה הטומאה רבנן אין בכלים בחוש מביאן לביים מחוץ לג' מתנום. ולכלי מה שנטמא בחוץ אף בולד הטומאה דרבן אין מביאין לפנים. ור"ש זה לא מלאחי מקומו. ונראה דר"ש לעשמיה אול דבספ"ק דכלים בחושבו היוא ונראה דר"ש לעשמיה אול דבספ"ק דכלים בחושבו היוא ונראה דר"ש לעשמיה אול דבספ"ק דכלים בחושבות ר"ש וה לא מלאחי מקומו. ונראה דר"ש לעשמיה אול דבספ"ק דכלים בחושבו דוא ובילה ומבקין מלו שבשה דאם אומר בכים אומר אוכלין ומשקין שלו שבטמאו ממנו. וגירסת הספרים משתלחין שיבושא דאם מותבי הטומאה בשנים לא הועלים אותן בפנים שחם לא ומנים אותן על הכבש וממליו ומשקין מאן שמעם במערב בהנים האוכים בפים מחבי באברי הממיד להעלות לאותן בפעם אחת אלא מותנים אותן על הכבש וממליו ולמטה נותנין אותו שרוחב מעלים אותן בפעם אחת אלא מותנים אותן על הכבש וממליו ומשקין אומן שוחם שרוחב

דמדבריהם הוא ישרף בפנים ששריפתו בקדש: בגין דר"ש וכו'. בשביל הא דאמר ר' שמעון

דמשלחין אפי חוכלין טמאין לחוך הלכך כל מה שנטמא בחוץ אין מביאין אוחו לפנים: הלבה ד בותני' מחלי הכבש ולמטה במערב. כהנים הזוכים בפיים בפיים במיים במערב. כהנים הזוכים בפיים במיים במיים במיים במיים במעם אחת אלא נותנים אותם על הכבש והולכים ללשכת הגזית לקרוא את שמע ואחר כך חוזרין ומקריבין האברים ע"ג המזבח הכבש ארוך ל"ב אמה ומחליו ולמטה נותנין אותן ורוחב הכבש ט"ו אמה ובחליו של לד מערב היו נותנים אותן: ושל רחש חדש על כרכוב המובח. בגמרח מפרש: ראש חדש על כרכוב המובח. בגמרא מפרש: אינן נוהגין אלא בפני הפנים. שקלים משום לוורך קרבן נינהו וכיון שאין קרבן אין שקלים ובכורים דכתיב ראשית בכורי אדמתך תביא בית הי אלהיך בזמן שיש בית יש ביכורים אין בית אין ביכורים: אבל מעשר דגן וכו'. נוהגין בפני הבית דקדושת הארץ לא בעלה: מעשר בהמה. לריך להפריש העשיר: המקדיש שקלים וביכורים. בזמן הזה: העשירי: המקדיש שקלים וביכורים. בזמן הזה:
כימורים אין קדש. דכתיב בהו בהדיא תביא בימ
הי אין שם ביכורים חל עליהן שלא בפני הבית:
גמ' מי קודם. בהקרבתן אם שתיהן לפניו.
גמ' מי קודם. בהקרבתן אם שתיהן לפניו.
דר"י מהא: שירו של ר"ח קודם. וסבר ר"י
דה"ה קרבן ר"ח קודם: א"ר יוםי. שאני התם
דלכך שיר של ר"ח קודם בדי לפרסם שהוא ר"ח
אבל קרבן שבת קודם לר"ח: הא שקלים קדשי.
מבל קרבן שבת קודם לר"ח: הא שקלים קדשי.
מנדה ר"ש אם אומר ביכורים קדש שהן קדש:
מנדה ר"ש אם אומר ביכורים קדש שהן קדש:
מגר כומו הזה. אש"ג ליכא מהדש לכיד שיפרים הגר בומן הוה. אע"ג דליכא מקדש לריך שיפריש רובע דינר לקינו דלכשיבנה ב"ה יביא קן דגר לריך קרבן ובפחות מרובע לא מלי להפריש דאין מלוי קן בפחות מרובע: מפני התקלה. שמא יהנה ממון: ואין מחרימין. דחרם הוא קייק דכתיב כל מתכן דרוני בכל מתכו: ואין מחרימין. דחרם הוא קייק דכתיב כל לידי מקלה: והיא מסה מאיליה. ברעב: עבר וסקדים. מהו שיהיה קדש: סכא. גבי קן של גר את אמר אם עבר וקדשו קדש והכא גבי גבי הו של גר את אמר אם עבר וקדשו קדש והכא גבי

נוסחת הבבלי

עליו ג' מאות כור ר"י בר אביו בשם שמואל גחמא: (א) בגין דר"ע דר"ע אמר כו' בגין דר"ש דר"ש אמר כו': (ב) במזרח של מוספין כו' במערב ושל ר"ח כו' ניתנין מתחת כרכוב כו' מלמטה כו': (ג) מימר מוספי ר"ח קודם כו': (ד) אמרה הקדש עצר כו' ומי ר"י בר' בון הכא כו' ישנה היא אבל לגבי כו' הל' כר"ש:

הגהות הגר"א

[א] ה"ג מאכלו ומשקו של מצורע אין מביאין לג׳ מחנות. וה"פ בגין דאר"ש אוכלין ומשקין של מצורע אין מביאין לג׳ מחנות ולהכי מה שנטמא בחוץ אף בולד הטומאה דרבנן אין מביאין לפנים ור"ש זה לא מנאמי מקומו נפנים ור"ש זה כח מנחמי מקומו ונראה דר"ש לטעמיה אזיל דכספ"ק דכלים בחוספות ר"ש אומר כשם שאין זכות ונדו ויולדות נכנסין להר הבית כך משכבן ומושבן כיולא בהן. וה"נ ממכבן ומושבן ביולא בהן. וה"נ במנורע אוכלין שלו שטמאלו ממנו. וגי הספרי משלמות שבושא הוא דאייכ אף בולד הטומאה בפנים ישרף בחוץ מה"ט ועוד שילוח אוכלין ומשקין מאן שמעת ליה: [ב] מן כילד מאן שמעת ליה: [ב] מן כילד הוא עושה וכו' עד ברם הכא ל"ג כאן רק לקמן קודם הפסקת שקלים ובכורים וכו': [ג] כאן גרסי' כילד הוא עושה שוחט מוספי שבת ואומר עליהו שיר מוספי שבע לחומת עכיקן של ר"ח וגי הספרי שבוש דמוכח: [ד] ולא מגביהין תרומות ומעשרות לא גרסינן: [ה] או

ציון ירושלים

דר"ש אמר מאכלו ומשקו של מצורע משתלחין חוץ לשלש מחנות. לא ראימי מוזכר זאת אבל בהגהת הגאוו מהרא"י הגיה בוה ע"ש: סליק

גליון הש"ם

[ה] עי׳ במלמ"ל פ"ו ממעה"ק הלכה ד':

ארון המוצר המוצר שללד מערב היו נותנין אותן: ושל ר"ח על כרכוב המוצח. בגמי מפרש: הכבש ט"ז אמה ובחליו שללד מערב היו נותנין אותן: ושל ר"ח על כרכוב המוצח. בגמי מפרש: השקלים כו בכבי הבים. שקלים משום דלורך קרבן ניהה וכשאין קרבן אין שקלים: וביכורים כר: מעשר בכתכי כאשר בכתי בל ביתי של דבינורים כר: מעשר בכתכי כאשר בכתי בל ביתי של דבינורים כר: מעשר בכתכי בל ביתי של דבינורים כר: מעשר בכתכי בל אות ביתי הלאום נוהגים אלל בפני הבית הספרישן שלא בפני הבתיו: ביתי האלהין מפני התקדיש שקלים ובימורים. דאינו ביתי בל אלהין אפי הפריש בל און רבינו הגאון נראה כפירוש ראשון של הרע"ב דמפריש ביתי הי אלהין אפי הפריש בל און רבינו הגאון נראה כפירוש ראשון של הכע"ב דמפריש ביתי הי אלהין אפי הפריש בת רו"מ. בותן דבהדיא כתיב בהו בל אותו הלאון אותו בכלי היוב ומפני שבם כו. קאי מאור הליהון אפי הפריש בת רו"מ. ושאל אחם המן אה הלכה הי: מוספי שבם כו. קאי חיונה בריי. ראייתו: דרי (בפסימו להו לצ"ד בשקשום: כהלכתו ולא ינתנם לב לדם עליו מילים דר"י. ראייתו: דרי (בפסימו להו לצ"ד שקדשום: כהלכתו ולא ינתנם לב לדם עליו בדינ בל להי לא שיכרי חוד שה בני שר לאו הודים השלכה היא מושום לא שלים קדשי משב"י אותר משם בי שר לא מוש הודים של היה מושום בישו ביתוכם במתלים קדים וחוד וקלא בשר מש אוגיסת הספרים שישוש דמוכם. כי כל החדיר במוש להיקה שלים קדשי ושב"י אומר משם בו" שיר לאם ודע של שוגי לתלה הפפרים שישוש דמוכם. במתכת כריחות (כי א): רביעים כקף. ולע ביתי בל בשב הלא שלים קדשי בשלח היה מתנו: דלריך קרבן וקרבן בסחות מרוצע לא אשר לטפריש דאין מאי הפקלם. שלא ההה מתנו: דלרי ליוב בל הדי תקלה: לים המלת: עבר והקדש מתים בשלה ול אל של של הם המתר בעים המקלה ולה לה של של הם המתר המוש ללח שבטלה הב"ו. מלי הם המלת או לה או שה המתר המוש לה אל מו של המתר המקלה מביל המקלה. מפני המקלה משום לא משלים המקלה משלה לה מל של הם הקדש עליים: מן מה האלת מפני הפקלה. משני המקלה אלם של המתלה או לה אל ש כה הקדש עליים: מן מה האלת מפני המקלה. מכני המקלה אל מל של בדיעב המשבי ללה בעלה המושו המלח אל אל מו בה מקלה אלם הל בדיעב המקלה אל לה של של המקדש עליים: מן מה האלת מפני המקלה. מכני המקלה אל הל של שה הקדש עליים: מו מים המושר בל היים בל הים מקלה אל הל של בה הקדש עליים: מו מה המתר הל הל הם בל המקלה הלבים בל המים בל המשב המו

קרבו העדה

שקלים את אמר לא קדשו ולר"ש בן יהודה דלעיל פריך: א"ל חמן. גבי שקלים אין

336 (6

מסורת הש"ם

עין משפם

בג א מיי' פרק ח מערכין הל"ח ט: בד ב מיי שם פ"ו הלכה

גר מצוה

הגהות הגר"א [א] ה"ג א"ל תמן אין מקדש וינית עד שיבנה בה"מ שמא יבנה הבית ברחשון ותתרם תרומת מן החדש בומנה מלשכ" והכא מאי אית לך רב המנונא ורב אדא בר אהבה בשם רב הלכה כר׳ שמעון כל"ל והשאר שבינתי נמחק וה"פ תמן

איו מהדש ולהכי בשהלים

מן החדש. הלכך אם הקדים קדום בדיעבד: ופריך ויניח עד שיבנה בהמ"ק. גם מן מותט. הפכן מה היקרים קומרים פריענית. ופ בשקלים ינית עד בנין בהת"ק ותהיה חדשה ומשני שמל יבנה הבית כבראשונה. בניסן ותחרם התרומה אז ומה שנדר כבר ה"ל ישנה: והכא. גבי קינו של גר מה אית לך למיחש הלכך קדוש:

בדיעבד לח קדשי: ה"ג החי ישנה היח לגבי הקדשות חתרים וחינו של גר ח"ל שיהיה

הדרן עלך פרק כל הרוקין וםליקא לה מסכת שקלים

אמר קדשו א"ל [א]תמן לכך אין "מקדישין לכתחלה לפי שמצוה להקריב מתרוִמה חדשה והיאך ה"ל יְשנה והכא מאי אית לך למימר האי ישנה היא "לגבי הקדשות אחרים

וקינו של גר אינו צריך חדשה ואם הקדיש קדוש ויניחנה עד שיבנה בית המקדש שמא יבנה הבית כבראשונה ותתרם תרומת הלשכה

מן החדשה בזמנה באחד בניסן והכא מאי אית לך רב המנונא ורב אדא בר אהבה בשם רב יהלכה כר"ש (רב אדא ורב המנונא רב אדא בר אחוה בשם רב הלכה כר"ש):

הדרן עלך פרק כל הרוקין וסליקא לה מסכת שקלים

השנה ומתקנת חכמים דאפי

תקרין חדתין

ממק קדשו. היינו ברניעית כסף דר כדמתר הכא:

ופכא אם אמר וא קישו. היינו בשקלים ור"ש בן

יהודא אליבא דר"ש דגם בשקלי ס"י דלא קדשו אף

בדיעבד ומניכורים וא קשיא משום דאימעיטא

וה מקרא דלא חל עליה שם בימורים כלל אבל

שקלים ס"ד דמשום חקלה גם כן דומיא דרביעית

של גר ואם כן אמאי לא קדשו בדיעבד כמו רביעית

של גר: ה"ג פשן אין מקדש. להכי בשקלים וא

של גר: ה"ג פשן אין מקדש. להכי בשקלים וא

את המיד משר מעם באלים במון הזה משום שאין מקדש ולא חל שם הקדש עליו כלל דאף אם יבנה בהמ״ק חיישינן שלא יבואו להקדש חהו דקאמר ויניח עד וכי) שמא יבנה הבית בראשון היינו בחדש ניסן במחלמה במ״ש ויהי בחדש הראשון וכו׳ הוקם המשכן וחסרם חרומת הלשכה מן החדש ולא יהיה ראוי שקליו שהקדיש כלל דהוי לה ישנה ולא משום תקלה דאף אם יבנה בהמ״ק בכה״ג לא יקדש ולכן לא חל והכי איחא בחופסתא פ׳ בחרא דמרילתין טעמא דאין שקלים נוהגים שמן הזה משום תרומה ישנה משא"כ הכא ברפיעית כסף דגר דהקדש חל עליה דכשינה בהת"ק ראוי רובע דינר שלו לקרבן רק דבטלה ריפ"ז מפני תקלה להקדישו לכתחלה ולא אחי טעמא
דמר שמייהו הכא: מליק

אחר השלמת המסכתא יאמר זה ויועיל לזכרון בעזרת השם יתברך

הַדְרָן עֲלָךָ מַפֶּכֶת שְׁקָלִים וְהַדְרָךְ עֲלָן. דַּעְתָּן עֲלָךְ מַפֶּכֶת שְׁקָלִים וְדַעְתָּךְ עֲלָן. לֹא נִתְנְשֵׁי מִינָךְ מַפֶּכֶת שְׁקָלִים וְלֹא תִתְנִשֵׁי מִינָן לֹא בִּעָלִמָא הָדֵין וִלֹא בִּעָלִמָא דִאָתֵי:

יאמר כן שלשה פעמים ואחר כך יאמר:

יְהִי רָצוֹן מִלְפָנֶיךּ יִיָ אֱלֹהֵינוּ וֶאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתְּהֵא תוֹרָתְךּ אָמְנוּתֵנוּ בְּעוֹלְם הַזֶּה וּתְהֵא עִמְנוּ לְעוֹלְם הַבָּא. חֲנִינְא בַּר פָּפָּא רָכִישׁ בַּר פָּפָּא הַחְמָן בַּר פָּפָּא אַחָאי בַּר פָּפָּא אַבְּא מָרִי בַּר פָּפָּא רַפִּרָם בַּר פָּפָּא רָכִישׁ בַּר פָּפָּא סוּרְחָב בַּר פָפָא אַדָּא בַּר פָפָא דָרוּ בַּר פַפָּא:

ָדָעַרֵב נָא יִיָ אֶלֹהֵינוּ אֶת דִּבָרֵי תוֹרָתָךְ בִּפִּינוּ וּבִפִּיפִיוֹת עַמִּךְ בֵּית יִשִּׂרָאֵל. וְנִהְיֶה כָּלְנוּ אֲנַחִנוּ וְצֶאֱצְאֵינוּ וְצֶאֱצְאֵי עַמִּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל כִּלָנוּ יוֹדָעֵי שָׁמֵךּ וְלוֹמָדֵי תוֹרָתֶךּ: מֵאוֹיָבַי תִּחַכְּמֵנִי מִצְוֹתֵיךּ כִּי לְעוֹלַם הִיא לִי: יִהִי לְבִּי תַמִים בְּחְקֵיךְ ּלְמַעַן לֹא אֵבוֹשׁ: לְעוֹלָם לֹא אֶשְׁבַּח פִּקּוּדֶיךּ בִּי בָם חִיִּיחָנִי: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ לַמְּדֵנִי חֻקֶּיךּ: אָמֵן אָמֵן אָמֵן סֶלְה וָעֶד:

מוֹדִים אֲנַחָנוּ לַפָּנֵיךְ יִי אֱלֹהֵינוּ וָאֱלֹהֶי אֲבוֹתֵינוּ שֲשַׂמְתַּ חֵלְקֵנוּ מִיּוֹשְׁבֵי בֵּית הַמִּדְרָשׁ וְלֹא שַׂמְתַ חֵלְקַנוּ מִיּוֹשְׁבֵי קָרַנוֹת. ָשֶׁאָנוּ מַשְׁכִּימִים וְהֵם מַשְׁכִּימִים. אָנוּ מַשְׁכִּימִים לְדִבְרֵי תוֹרָה וְהֵם מַשְׁכִּימִים לִדְבָרִים בְּטֵלִים. אָנוּ עֲמֵלִים וְהֵם עֲמֵלִים. אָנוּ עָמֵלִים וּמִקַבְּלִים שָׂכָר וִהֶם עַמֵלִים וְאֵינֶן מִקַבִּלִים שָׂכָר. אָנוּ רָצִים וְהֵם רָצִים. אָנוּ רָצִים לְחַיֵּי הָעוֹלֶם הַבָּא וְהֵם ָרָצִים לְבָאֵר שַׁחַת. שַׁנָּאֲמַר וְאַתָּה אֱלֹהִים תּוֹרִידֵם לְבָאֵר שַׁחַת אַנְשֵׁי דָּמִים וּמִרְמָה לֹא יֵחֲצוּ יִמֵיהֵם וַאֲנִי אָבְטַח בָּךְ: יְהִי רָצוֹן מִלְפָנֶיךּ יִיָ אֱלֹהַי כְּשֵׁם שֶׁעֲזַרָתַּנִי לְסַיֵּם מַפֶּבֶת שְׁקְלִים בֵּן תַּעַזְרַנִי לְהַתְחִיל מַפֶּבְתוֹת וּסְפְּרִים אֲחַרִים וּלְסִיְּמְם לַלְמֹד וּלְלַמֵּד לִשְׁמוֹר וְלַצֲשׁוֹת וּלְקַיֵּם אֶת כָּל דִּבְרֵי תַלְמוּד תּוֹרְתֶךּ בְּאַהֲבָה. וּזְכוּת כָּל הַתַּנָּאִים וַאֲמוֹרְאִים וְתַלְמִידִי ַחְבָמִים יַצָמוֹד לִי וּלְזַרָעִי שֶׁלֹא תַמוּשׁ הַתּוֹרָה מִפִּי וּמִפִּי זַרְעִי וְזֶרַע זַרְעִי עַד עוֹלְם. וְתִתְקַיֵּם בִּי בְּהִתְהַלֶּכְךּ תַּנְחֶה אוֹתֶך בִּשֶּׁבִבָּך תִּשָׁמֹר עָלֶיך וַהַקִּיצוֹת הִיא תִשִּיהֶך. כִּי בִי יִרבּוּ יָמֶיך וְיוֹסִיפוּ לְךְ שָׁנוֹת חַיִּים: אוֹרֶךְ יָמִים בִּימִינָה בִּשְׂמֹאלָה עשֶׁר וְכָבוֹד: יְיָ עוֹז לְעַמוֹ יִתֵּן יְיָ יְבְרֵךְ אֶת עַמוֹ בַשְּׁלוֹם:

יִתגַדַל וִיִתקַדַשׁ שָׁמֵה רַבָּא. בִּעָלְמָא דִהוּא עָתִיד לְאָתִחַדְּתָא, וּלְאַחִיָּא מֵתיָּא, וּלְאַסָּקָא לְחַיֵּי עַלְמָא, וּלְמִבְנֵא קַרְתָּא ּדִירוּשִׁלֵם, וּלְשַׁכָלֵל הֵיכָלֵיה בָּגַוָה, וּלְמֶעִקַר פּוּלְחָנָא נוּכִרְאָה מֵאַרְעָא, וּלְאַתָבָא פּוּלְחָנָא דִּשִׁמַיָּא לְאַתְרֵיה, וְיַמִלִיךְ קוּדִשָּׁא בִּרִיךְ הוּא בִּמַלְכוּתֵיה וִיקָרֵיה, [וִיַצְמַח פָּרָקְנֵה וִיקֶרֵב מִשִּׁיחֵה]. בִּחַיֵּיכוֹן וּבִיוֹמֵיכוֹן וּבִחַיֵּי דְכָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעַגָּלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן. יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְּ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא. יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וִיתנַשֵּׂא וִיתִהַדֶּר וִיתִעַלֶּה וִיתִהַלֶּל שִׁמֵה דִקָדשָׁא בִּרִיךְ הוּא. לִעַלָּא מון כָּל בִּרְכָתָא וִשִּׁירָתָא הָשִׁבִּחָתָא וְנֶחֱמְתָא דַאָמִירָן בִּעָלִמָא, וִאִמָרוּ אָמֵן: עַל יִשִּׂרָאֵל וִעַל רַבָּנָן, וִעַל תַּלִמִידִיהוֹן וִעַל כָּל תַּלְמִידִי תַלְמִידִיהוֹן, וְעַל כָּל מַאן דְּעָסָקִין בָּאוֹרַיִתָא, דִּי בָאַתָּרָא (קַדִּישָׁא) הָדֵין וִדִי בָכָל אֲתַר וַאֲתַר, יִהֵא לְהוֹן וּלְכוֹן שְׁלָמָא רַבָּא חִנָּא וְחִסְדָּא וְרַחֲמֵי ְּוַחַיֵּי אֲרִיבֵי וּמְזוֹנֵי רְוִיחֵי וּפֶּרְקָנָא מִן קֶדָם אֲבוּהוֹן דִּי בִשְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלְמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא וְחַיִּים טוֹבִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשִּׂרָאֵל, וְאָמָרוּ אָמֵן: עוֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמִרוֹמָיו הוּא בִּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשִּׂרָאֵל וְאָמָרוּ אָמֵן:

*) פי׳ הגון על זה תמצא בספר החיים שחיבר אחי הגאון מהר״ל מפראג בספר זכיות ח״א פ״ג, **) בסיומא וסוף תשובת הרמ״א ז״ל וכן בסוף יש״ש בב״ק כתוב רמזים על הזכרת שמות הללו.

ותחרם תרומת הלשכה בזמנה באחד בניסן והכא מה אית לך רב אדא ורב המנונא בשם רב אמרי הלכה כר' שמעון:

סליקא לה מסכת שקלים בס"ד

תקלין חדתין

ברבעתים ושקל היינו סלע וסלע ד' דינרין. פי' אחר רובע דינר כדאתרינן לעיל: ירושלפי עבר והקדיש מן מה דאתר ר' שמעון ריב"ז בטלה הדא אמרה עבר והקדיש קדשו ר' יודן בעא קומי ר' יוסי הכא אחמר קדשו פי ברובע שקל של גר והכא אחמר לא קדשו פי' בשקלים ובכורים אמר ליה תמן שמא יבנה בית המקדש